

religie, crimă, mister

ARGINTII LUI

IUDA

SCOTT MCBAIN

"Un thriller mistic despre tentația puterii extreme."

Irish Times

N

SCOTT MCBAIN (n. 1960, Stirling, Scoția) este pseudonimul unui scriitor scoțian de succes. A absolvit dreptul la Peterhouse College, Cambridge, iar în 1986 a primit o bursă Fulbright pentru Harvard University. A lucrat în sistemul bancar, apoi, în urma succesului literar, s-a dedicat în exclusivitate scrisului. A mai scris romanele: *The Mastership Game* (2000) și *The Final Solution* (2005).

SCOTT MCBAIN

ARGINȚII LUI
IUDA

Traducere din limba engleză
IRIS MANUELA GÎTLAN-ANGHEL

NEMIRA

*Dedic această carte lui Di și Mike McDowell,
pentru prietenia pe care au dăruit-o familiei
noastre de-a lungul anilor.*

PROLOG

„Este un lucru cert – în opinia catolicilor – că există vrăjitori și vrăjitoare, care – ajutați de diavol, pe baza unui pact pe care l-au încheiat cu el – pot (pentru că Domnul le permite) să facă fapte rele; de aceea se înțelege de la sine că pot crea iluzii fantastice și himerice, folosind mijloace extraordinare și ciudate.“

Malleus Maleficarum, Codul de Procedură Penală
pentru condamnarea vrăjitoarelor

Basilica Sf. Petru din Roma. Duminică după-amiază.

Inima creștinătății era scăldată în razele calde ale soarelui de august. După ce au gustat măslinile și vinul localnicilor, turiștii au coborât din autocarele dotate cu aer condiționat în Via della Conciliazione și s-au strâns în grupuri mici ca să facă turul orașului. Germanii și-au potrivit obiectivele camerelor de filmat, americanii au pornit în căutarea celor mai apropiate magazine de suvenire, englezii s-au așezat la coadă disciplinați, fără ca nimeni să

le ceară acest lucru, iar francezii se întrebau ce caută prin părțile acelea.

Turiștii au început apoi să urce încet treptele de marmură ca să ajungă în piața Sf. Petru. În timp ce mulțimea își croia drum înainte, șoferii autocarelor fluturau stegulețe roșii ca să-i îndrume. În cele din urmă, au ajuns la intrarea basilicii, fiind cu greu urmați de bătrânii și invalizii care se sprijineau de cadre.

Au fost apoi preluați de ghizi, care și-au început discursurile profesionale. Cuvintele se revărsau nestingerite pe dalele de piatră, ca un pârâu șuierător, într-o multitudine de limbi. Signora Rossi își ținea prelegerea poate pentru a mia oară; cu toate acestea, conferea monologului său prospețime și frumusețe, însoțindu-l cu entuziasmul și gesturile specifice italienilor:

– Priviți basilica Sf. Petru! Biserica din fața dumneavoastră, a cărei cupolă uriașă și ovală a fost concepută de Michelangelo, a fost consacrată în anul 1626. Dar istoria ei este mult mai veche. Se spune că a fost construită peste mormântul Sfântului Petru. Vă amintiți probabil din ce v-am povestit azi-dimineață (*nu-și aminteau, firește*) că o mare parte din Roma a fost distrusă de uriașul incendiu din anul 64 după Hristos, când împăratul Nero a aruncat vina asupra creștinilor. Se spune că una din consecințele acestor persecuții a fost crucificarea Sfântului Petru cu capul în jos, nu departe de acest loc, iar mormântul său se află undeva în incinta acestei basilici.

Signora Rossi și-a pus mâinile mari în șoldurile generoase și a făcut o pauză ca să le ofere șansa puținilor turiști interesați de istorie să digere povestea. Ceilalți, ca de obicei, se foiau neconținut, citeau ghidul turistic, își potriveau lentilele bifocale și se plângeau că îi dor picioarele.

Hoții de buzunare roiau peste tot. Signora Rossi și-a continuat discursul:

– Basilica are unsprezece capele și patruzeci și cinci de altare. Are 187 metri lungime și se întinde pe o suprafață de marmură de peste 2,4 hectare. Veți vedea, printre altele, *Pietà*, sculptura lui Michelangelo, marele altar unde numai suveranul potif poate oficia mesa și tronul Sfântului Petru (*se opri ca să privească doi tineri care se îmbrățișau pătimaș în spatele grupului. Ei o ignorară*). Vreți să mă întrebați ceva înainte de a merge mai departe?

Nimeni nu a pus nici o întrebare. După câteva exclamații pline de uimire și venerație, turiștii și-au continuat turul basilicii. Firește, nu trebuiau să zăbovească prea mult. Mai aveau și alte locuri de vizitat în după-amiaza aceea. Trebuiau să vadă toate obiectivele turistice într-un tur de o zi, pentru care plătiseră anticipat. Trebuiau să ajungă la magazinul de ceramică, la Caffè Giolitti și la Fontana di Trevi.

Signora Rossi și-a ținut buzele nemulțumită. Rutina își spunea cuvântul; nu-i mai plăcea meseria pe care o făcea. Asta însemna creștinismul acum – o religie redusă la câteva cuvinte, o credință de o zi, tineri copleșiți de dorințe sexuale chiar și atunci când păseau în inima creștinătății. Ce-ar spune Mântuitorul de toate acestea? Nici nu îndrăznea să se gândească.

Zâmbind, hoții de buzunare îi priveau îndepărtându-se. Lipsea un ceas. Signora Rossi avea să piardă din nou noțiunea timpului.

Într-un alt loc din Vatican, ritmul era mult mai lent, iar preocuparea pentru religie mult mai profundă.

– Cardinale Benelli.

Figura impozantă s-a ridicat de la biroul său bogat ornamentat ca să-și întâmpine oaspetele.

– O, cardinale Hewson!

Benelli i-a zâmbit americanului. Acesta corespundea imaginii pe care și-o creaseră toți italienii despre americani: era înalt și lat în umeri, avea un chip impunător și un zâmbet care trăda entuziasmul. Iar puterea cu care i-a strâns mâna era specifică unui jucător de baseball, lucru care l-a făcut pe Benelli să se crispeze de durere.

– Îmi pare rău că am întârziat, spuse Hewson în italiană. Vin de la biserica Santa Maria Novella. Traficul este îngrozitor.

– Așa este mereu la Roma, răspunse Benelli.

Cardinalul începu să râdă. Burta bărbatului de șaizeci și cinci de ani îi reflecta mișcările faciale ca o unduire a apei și asta deoarece nu era o persoană care să ignore o masă bună. Spunea adesea în glumă când se afla în compania mirenilor că – dacă ar fi fost invitat la Cina cea de Taină – ar fi venit acolo mai devreme, dar nu din motive altruiste.

Mâncarea era una din bucuriile vieții pentru Benelli și una dintre micile lui slăbiciuni. Căci Benelli era un cardinal bun, un administrator priceput și un birocrat abil, dar nu era un sfânt. Căci, așa cum îi mărturisea Domnului în clipele sale de introspecție și rugăciune, atât timp cât avea să ajungă în Rai, nu-l deranja să intre printre ultimii.

– Traficul este întotdeauna cumplit, spuse el, bătându-l pe Hewson pe umăr. Așa era și în urmă cu patruzeci de ani când am venit eu la Vatican. Așa va fi și când voi pleca de aici. Râse din nou, sincer și nepăsător. Vino cu mine! spuse el, luându-l pe Hewson de braț. I se adresa

acestuia în engleză, deși Hewson știa italiana foarte bine, ca și multe alte limbi; era un om înzestrat. Nu avem nici un motiv – continuă Benelli – să stăm înăuntru într-o zi frumoasă ca aceasta.

Șeful Inchiziției sau – ca să folosim titulatura modernă – șeful Sfântului Oficiu l-a condus pe cardinalul american în cealaltă parte a biroului, în fața unei verande, trecându-i pragul.

– Să mergem pe aici! spune Benelli, ghidându-și colegul.

Grădinile Vaticanului erau vaste și impresionante. Erau, de asemenea, foarte bine îngrijite. Situate în centrul unui oraș zgomotos, erau o oază de liniște, iar Benelli se plimba aici ori de câte ori avea ocazia, savurând în mod deosebit răcoarea serilor.

– Cum a fost călătoria cu avionul?

– N-am întâmpinat nici o problemă, răspunse Hewson cu accentul specific orașului Chicago, ce suna strident în atmosfera tipic italiană.

Hewson și-a cântărit din priviri însoțitorul. Nu-l mai văzuse de trei ani, dar nu fuseseră niciodată prea apropiați.

Benelli era mult mai mic de statură decât el, rotund, cu o față ovală, pe care părea să se fi întipărit un zâmbet etern. Deși părea întruchiparea perfectă a jovialității, cardinalul Hewson știa că acest om în sutană lua decizii grele și nu ezita să spună ce gândea atunci când era cazul.

Respectat, temut, păstrătorul credinței, Benelli era figura cea mai influentă în Vatican după papă, deoarece – în calitate sa de șef al Sfântului Oficiu – deținea și postul de cardinal secretar de stat. Hewson se întreba dacă se va bucura și el de aceeași putere și de același succes în momentul în care va prelua aceste funcții. Era optimist. Firește, va face unele schimbări. Va stârni niște valuri.

- Ai văzut totul? Întrebă Benelli. Vaticanul este mai mare decât îți imaginezi. Vei fi amețit câteva săptămâni.

- Cu siguranță. M-am plimbat toată dimineața pe niște coridoare interminabile. Doar nu vrei să spui că mai există încă locuri unde n-am ajuns.

- Vaticanul este plin de surprize. Este un mic orășel - are peste paisprezece mii de camere și se întinde pe o suprafață uriașă. Nu cuprinde doar muzeele și galeriile, ci și camere unde pot fi găzduiți peste o mie de oameni, printre care și gărzile elvețiene. Ai vizitat bibliotecile și sălile în care papa acordă audiențe?

- Da, spuse Hewson.

- Academia de Științe și studioul de radio al Vaticanului?

- Și pe acestea, spuse Hewson zâmbind.

- Foarte bine, spuse Benelli. Cineva mi-a urmat instrucțiunile. Dar cripta de sub basilica Sfântul Petru?

- Firește.

- Și mormintele papilor?

- Da.

Deși știa că basilica fusese construită peste un vechi cimitir roman, Hewson nu intrase niciodată până atunci în grotă aflată sub marele altar al Sfântului Petru. Împreună cu ghidul său, coborâse câteva niveluri sub fundația basilicii. În grotă nu existau doar morminte creștine, ci și păgâne, care datau din primele secole ale omenirii. Hewson trăise astfel un moment copleșitor, încărcat de venerație și profunzime.

- Ai vizitat mormântul Sfântului Petru?

- Nu, spuse cardinalul Hewson.

Avea motivele lui.

- Nu? Întrebă Benelli, privindu-l uimit.

– N-am avut timp, răspuse Hewson pe un ton tăios. Până acum, de câte ori Sfântul Părinte m-a chemat la Vatican, am reușit să vizitez doar apartamentele papale și Capela Sixtină. S-au schimbat foarte multe lucruri de atunci.

– Așa li se întâmplă celor mai mulți, spuse Benelli, oftând. Acest loc este un mare mister. Dar, pentru că vei fi succesorul meu, trebuie să cunoști numele tuturor clădirilor și al oamenilor de aici. Nu este o sarcină prea simplă.

– Aș vrea să refuz postul.

– Oare nu vrem cu toții asta? spuse Benelli, muștrându-l blând cu degetul. Dar când Sfântul Părinte ordonă, trebuie să ne supunem. Există, firește, și o misiune divină. Și în plus, postul îți oferă și *unele* avantaje. Ai acces direct la Sfântul Părinte și vei călători adesea în lumea întreagă. Se putea și mai rău. Să ne așezăm puțin!

S-au așezat pe o bancă în grădină, fără ca nimeni să-i deranjeze. Un timp, nici unul nu a mai rostit nici un cuvânt, mulțumindu-se să privească florile legănându-se în vânt, păsările zburând din pom în pom și cupola basilicii înălțându-se semeată mai presus de toate. Benelli l-a privit apoi pe Hewson. Privirea sa era ageră și sfredeli-toare. Hewson a înțeles atunci că interviul ajunsese la punctul culminant.

– Cardinale, spuse Benneli, misiunea mea este dificilă. Poate una dintre cele mai dificile din cadrul Bisericii: protejarea credinței. Deși am mai vorbit despre asta, aș vrea să știi dacă vrei să-mi pui unele întrebări. Măine, vei fi uns drept succesorul meu, iar eu mă voi retrage la mănăstirea San Lorenzo, îmbrăcând din nou straiele unui simplu preot. Cu toate acestea – spuse el, aplecându-se

spre Hewson – aş vrea să îţi vorbesc deschis, confidenţial, chiar dacă ai citit notele informative şi ai discutat cu personalul meu. Întreabă-mă orice vrei!

Vorbea pe un ton blajin şi tandru, aşa cum un tată i-ar vorbi fiului său. Benelli ştia că postul său de şef al Sfântului Oficiu nu era unul foarte râvnit, dacă erai conştient de implicaţiile sale, şi credea că Hewson era deja în pragul unei depresii, o „fiară” care pusese uneori stăpânire pe el în timpul cât deţinuse această poziţie.

Hewson l-a studiat la rândul său pe bărbatul mai vârstnic. Cum va suporta oare viaţa în izolare după toţi aceşti ani de influenţă şi putere, fără să-i mai aibă în preajmă pe episcopii şi preoţii care se gudurau pe lângă el la fiecare cuvânt rostit? Sărmanul Benelli, la apogeul carierei sale, să ajungă brusc pe marginea prăpastiei! La fel cum s-a prăbuşit şi Satana, gândi cardinalul Hewson, amuzându-se de ironia sorţii.

– Postul tău implică o responsabilitate uriaşă, spuse el. Să aperi credinţa de doctrinele false şi de cei care încearcă să pervertească învăţăturile Bisericii pentru a-şi atinge propriile ţeluri; să lansezi o provocare forţelor răului – este o misiune care poate depăşi puterea unui om.

– Astăzi, cu atât mai mult, îşi începu predica Benelli cu toată seriozitatea. Astăzi, trăim într-o lume superficială şi înşelătoare. Am încercat să ne convingem că existenţa noastră se îmbunătăţeşte continuu. Cu toate acestea, nicicând nu am simţit mai tare jugul sărăciei, al foametei, abuzului şi disperării. Nicicând oamenii nu au simţit mai mult povara singurătăţii şi a neîmplinirilor spirituale şi personale. Şi nicicând nu au existat mai mulţi profeţi falşi şi indivizi care încearcă să distrugă

Biserica. Trăim vremuri de răscruce – continuă el după o scurtă pauză – și pescuim, cred eu, în ape tulburi.

Benelli oftă din nou (acesta era unul din obiceiurile sale) și își delectă privirea cu petalele multicolore ale florilor scăldate în razele de soare.

– În trecut, continuă el, totul era mult mai simplu. Cărările răului erau vizibile: puterile vrăjitoriei, magiei și diavolului. La fel erau și cele ale Bisericii, care combatteau forțele răului: Inchiziția, excomunicarea și reprimarea ereticilor. Dar răul este un lucru ciudat și subtil, cardinal Hewson. Căci instrumentele pe care Biserica le-a folosit în epoca medievală ca să combată răul au devenit – la rândul lor – distorsionate și corupte. Au fost persecutați oameni nevinovați; au fost torturați sau uciși oameni neștiutori sau debili, iar Biserica a ajuns să inspire teamă. Imaginile cumplite din acele timpuri trăiesc încă în paginile istoriei. Dar misiunea vitală a credinței – de a lupta împotriva forțelor întunericului – a rămas aceeași. Căci răul exercită aceeași forță pretutindeni în lume, iar lupta nu se desfășoară după legi echitabile.

Hewson se uită pe furiș la ceas. Spera ca predica lui Benelli să nu fie prea lungă.

– Chiar așa?

– Chiar așa, spuse Benelli cu fermitate. Puterea pe care ți-o conferă postul de șef al Sfântului Oficiu este limitată în timp ce forțele Satanei sunt incomensurabile și indeterminabile. Biblia însăși ne spune că diavolul ni se poate înfățișa deghizat în Îngerul Luminii și face adesea acest lucru.

– Doar nu crezi poveștile astea, nu?

Oamenii îl considerau pe Benelli un om practic, un funcționar și un birocrat ambițios. Nimeni nu și-l

închipuia în rolul unui conservator de modă veche, care amenința omenirea cu focurile iadului.

– *Cred în ele cu tărie!*

Benelli cerceta cu atenție statuile sfinților de pe colonadele Vaticanului și umbrele întunecate pe care le aruncau pe pământ.

– Chiar și cei cărora Biserica le-a conferit acum statutul de sfinți nu au fost deloc sfinți la vremea lor. Forțele întunericului sunt forțe ale trădării și ale înșelătoriei, cardinale Hewson, și sunt convins că sfinții pe care îi venerăm astăzi, bărbați și femei, nu au fost deloc sfinți. Sub pretextul că îl slăveau pe Dumnezeu, încercau să obțină bunăstare și glorie. Răul îi îndepărtează pe oameni, chiar și pe cei mai sfinți dintre ei, de drumul lor spre Cruce, și o face când ei se așteaptă mai puțin. Dar iartă-mă, spuse el ezitând, am divagat de la subiect! Care sunt problemele care te macină?

– Păi... Hewson rămăsese fără cuvinte. Sunt îngrijorat de faptul că poate nu voi fi capabil să-mi duc misiunea la bun sfârșit.

O călugăriță tânără a trecut atunci pe lângă ei. Chipul îi trăda tinerețea și frumusețea în ciuda sutanei cu glugă pe care o purta.

Benelli a observat aspectul grav al tovarășului său și sufletul i-a fost cuprins de compasiune.

– Fiule, nu-ți fie teamă! Sfântul Părinte te-a ales pentru această misiune și sunt convins că o vei îndeplini mai bine decât mine. Rugăciunile și modestia sunt singurele lucruri de care ai nevoie, deși cea de a doua mi-a scăpat adesea printre degete, trebuie să recunosc. Mai ai întrebări?

– Una singură. Hewson făcu o pauză, întrebându-se dacă să ridice problema sau nu. Am observat un lucru

ciudat, continuă el. Când am vizitat basilica Sf. Petru azi după-amiază, asistentul tău m-a condus în grotă. Nu de parte, se află un pasaj care nu este deschis publicului.

– Așa este.

– Asistentul a desferecat porțile de fier spre acest pasaj și am coborât împreună câteva trepte spre o cameră situată undeva mai jos.

– Da, spuse Benelli. Acolo se află mormintele papilor care au trăit în secolul I. Nimeni nu are voie să viziteze această cameră fără acordul Sfântului Părinte.

– Bănuiesc că trebuie să fii preot ca să vizitezi acest loc, nu?

– Cel puțin preot.

– Așa deci, spuse cardinalul Hewson, încuviințând din cap. Asta mi-am închipuit și eu. La capătul pasajului, am zărit o lumină și nu m-am putut abține să nu văd despre ce este vorba.

Se opri și îl privi pe Benelli, încercând să-i ghicească gândurile. Dar nu a reușit.

– Scena care mi s-a înfățișat în fața ochilor era ciudată. La intrarea într-una din cripte, am văzut o lumină sau – mai bine zis – câteva lumânări. Mormântul părea să fie relativ recent. Poate că a fost doar o închipuire, dar am văzut o tânără care se ruga.

Chipul lui Benelli a rămas impasibil, așa că Hewson a continuat:

– Asistentul mi-a făcut semn să nu spun nimic și să ne îndepărtăm. Când l-am întrebat despre ce este vorba, mi-a spus să vorbesc cu tine sau cu Sfântul Părinte. Cine este fata aceea? De ce se afla acolo? Nu poate să fie călugăriță de vreme ce este atât de tânără – nu poate să aibă mai mult de doisprezece ani.

Inițial, cardinalul Benelli a rămas tăcut. A oftat adânc, iar Hewson a văzut cu uimire cum ochii i s-au umplut de lacrimi. Când a început în cele din urmă să vorbească, vocea îi trăda o mâhnire copleșitoare. Era evident că discuția pe care o purtaseră mai devreme fusese doar un preludiu.

– Papa însuși și-a exprimat dorința fermă ca fetei să i se permită vizitarea mormântului. Numai el poate să contramandeze ordinul. Trebuie lăsată în pace.

Benelli făcu o pauză. Apoi continuă:

– Cardinale, toate instituțiile au secrete, iar Vaticanul are mai multe decât toate la un loc. Și asta nu doar din cauza vechimii sale, ci și a naturii sale și a credinței pe care o promovează. De aproape două milenii, Biserica noastră deține și va continua să dețină secretul confesiunii: secretele milioaneilor și milioaneilor de oameni, sfinți și păcătoși, buni și răi. Acestea sunt secrete omenești. Dar Biserica deține și importante secrete spirituale, cu origini care se pierd în negura timpului.

– Povestea nu se sfârșește aici, nu-i așa? întrebă Hewson când Benelli nu a mai rostit nici un cuvânt.

– Nu, răspunse cardinalul, mi-e teamă că nu se sfârșește aici. Pentru că ești succesorul meu – continuă el pe un ton șoptit – trebuie să știi anumite lucruri. Secrete de o importanță covârșitoare. Făcu din nou o pauză. Secrete cumplite. Ca acela pe care ți-l voi dezvălui acum. Numai trei oameni îl cunosc. Sfântul Părinte, eu și încă o persoană.

– Fata? interveni Hewson.

Cardinalul Benelli încuviință din cap.

– Este o poveste despre trădare și are legătură cu Domnul Dumnezeu Însuși.

Chiar și în grădina însorită, Benelli a simțit deodată un fior rece.

Apoi, a început să povestească:

– Este vorba despre arginții lui Iuda...

PEŞTELE

CAPITOLUL 1

„Greșesc cei ce spun că vrăjitoria este un lucru imaginar...

Căci diavolul are multe căi prin care răspândește răul și încă de la prima sa Cădere încearcă să distrugă unitatea Bisericii și să submineze rasa umană.“

Malleus Maleficarum, Codul de Procedură Penală
pentru condamnarea vrăjitoarelor

O rază de lumină.

Ea avea să fie primul și ultimul lucru pe care și-l va aminti Paul după debutul bolii sale. O vedea licărind pe tavan printr-o gaură din perdea. O rază de lumină. De o frumusețe hieratică, neîngrădită. O privea cum se strecura în cameră, cum se topea în timp ce se descompunea în cele din urmă în culori primare. Unde ar fi ajuns omenirea fără lumină? Oamenii ar fi condamnați să trăiască în întuneric. Lumina. La fel de vitală ca apa și, precum apa, atât de puțin apreciată.

Paul s-a întins în pat, atent să n-o deranjeze pe soția sa. În casă era liniște, iar afară, în cartierul exclusivist din San Francisco, se auzea zgomotul slab al unei mașini ce trecea pe drumul privat. În timp ce stătea în pat în dimineața aceea de duminică, Paul se gândea că era posesorul a două lucruri minunate: lumina și liniștea. Amândouă îi confereau un sentiment de împlinire. Paul considera asta o stare tranzitorie. Era un sentiment pe care îl puteai invoca relativ ușor, dar, cu toate acestea, preocupările vieții de zi cu zi îl suprimau adesea. În plus, nici nu era obișnuit cu această stare. Era prea agitat.

În doar câteva secunde, starea de visare a lui Paul a dispărut, iar conștiința sa a intrat în viteză întâi. Gândurile au pus imediat stăpânire pe el, alungând sentimentul minunat pe care îl trăise cu puțin timp în urmă – acela al libertății spirituale desăvârșite, neîngrădite de preocupările general umane.

Mintea sa a trecut în revistă într-o clipă agenda săptămânii. Procesul Kramer, articolul pentru revista *The Psychiatrist*, evaluările pe care se înțeleșese cu Ben să le realizeze la închisoarea de maximă siguranță din San Francisco, materialul pe care îl pregătea pentru postul NBC. Să aibă o carieră de succes, să devină cel mai bun psihiatru criminalist din Statele Unite – aceasta era forța motrice care alimenta ambiția lui Paul, iar el făcea tot ce-i stătea în putere ca să-și atingă scopul.

Paul și-a concentrat apoi atenția asupra celei care dormea lângă el în pat, gândurile sale abătându-se acum spre problemele personale. O iubea pe Marie. Nu era chiar purul adevăr, dar o *iubise*. Când s-a căsătorit cu ea, o iubea. Asta se întâmpla cu zece ani în urmă când dorința de a-și întemeia o familie și a avea copii pusese stăpânire

pe el, lucru care îi subjugă pe bărbați atunci când se așteaptă mai puțin.

În cazul lui Marie, situația a fost cu totul alta. Era cu câțiva ani mai tânără decât el, abia ieșise de pe băncile facultății, era licențiată în litere și filozofie și pornea în marea ei aventură – căutarea semnificației vieții, nu a banilor. Punându-și în practică trucurile inteligente și mânat de hotărârea de a o cuceri, a reușit să-i stârnească pasiunea pentru el, deși părinții ei s-au împotrivit relației lor. Catolici fervenți și închistați, îl considerau prea ambițios și fără scrupule.

Paul a zâmbit vag, evocând această pasiune acum stinsă. Timpul, așa cum se întâmplă întotdeauna, a schimbat status quo-ul. Dragostea sa pentru Marie nu a dispărut cu desăvârșire, dar și-a pierdut frumusețea. Asta se întâmplă în toate căsniciile – se gândi el – căci totul este atât de trecător. Ținea încă la Marie, dar aventurile pe care le-a avut în ultimii ani i-au schimbat atitudinea. Simțea că el și trupul lui aparțineau acum altora – lumii întregi, nu doar ei. Nu și-a trădat însă niciodată sentimentele, iar ea nu bănuia nimic.

Poate că se înșela, dar ea și-a pierdut încrederea și hotărârea ce o caracterizaseră cândva. E adevărat – era bună în postul de vicepreședinte pe care îl ocupa în cadrul unei organizații de caritate; nu se dădea bătută prea ușor – dar în relația lor, ei bine, erau momente când îl privea oarecum nedumerită, ca și când nu mai puteau să comunice, ca și când lumea lor se destrăma.

Imagini amare se trezeau acum la viață – precum acelea referitoare la nașterea fiicei lor Rachel, când un nebun s-a erijat în rolul de doctor și a lucrat ca un măcelar. Compensațiile bănești pe care le-au obținut i-au ajutat să

cumpere casa în care locuiau acum, dar dragostea pentru soția sa s-a diminuat considerabil. În plus, ea nu mai putea să dea naștere altor copii. Asta a schimbat radical lucrurile. Pentru el, dar și pentru ea.

– Ești treaz? se auzi o voce domoală, urmată de o mișcare de sub cearșafuri.

Paul nu a răspuns, dornic să-și mai treacă în revistă agenda.

– Paul?

Marie s-a întors spre el. Și-a cuibărit capul învăluit de părul castaniu în brațele lui. El i-a aruncat o privire scrutătoare. Chipul ei nu mai era frumos – nu acum, când ridurile au început să-și facă apariția – dar era atrăgător. Pentru o femeie de treizeci și trei de ani, tenul ei curat, ochii căprui și luminoși și pomeții încadrați de o față ovală îl determinau pe Paul s-o prezinte cu mândrie colegilor de la facultate sau altor persoane. Un alt lucru cu care se putea lăuda.

– Ești treaz?

– Îhî.

– Nu uita – murmură ea somnoroasă, fără să deschidă ochii – trebuie să mergem la picnic astăzi cu familia Ingelmann. Florence ne-a invitat săptămâna trecută. Trebuie să ne dăm jos din pat.

– Nu încă. E devreme. E abia șapte.

– Da?

S-a lăsat tăcerea în timp ce Marie digera această informație binevenită. Ce păcat că nu întrebese mai devreme! Acum, nu-și mai putea relua somnul. A încercat să moșăie, dar în zadar. Nu mai putea să adoarmă. Se întreba la ce se gândea soțul ei. Probabil că la munca lui.

Așa fusese dintotdeauna, chiar înainte de căsătorie. Trecutul său modest îi provocase o sete nedomolită de succes. Îi înțelegea dorința, dar nu intensitatea, nu acum, când o aveau pe Rachel. Cu toate acestea, Marie știa în adâncul sufletului că el nu o iertase pentru că nu-i mai putea dăruia alți copii. Îl dezamăgise, iar el nu accepta eșecul – al lui sau al celorlalți: exista o legătură prea strânsă între acesta și eul său exacerbat.

De aceea, Marie îi ierta aventurile extraconjugale, deși ele îi provocau o durere sfâșietoare. O va părăsi? *Când* o va părăsi? Poate niciodată. Să dea Domnul să fie așa, căci ea încă îl iubea! Marie deschise ochii și se uită la soțul ei. El îi zâmbi, iar gândurile ei amare s-au risipit de-ndată – pentru un timp, cel puțin. La bine și la rău – ea îl iubea și își va respecta jurămintele făcute în fața altarului.

– Doarme?

– Cu siguranță.

Marie s-a ridicat și și-a scos slipul de mătase. Aruncându-l pe covor, a tras cearșaful peste ei, ascunzându-se în propriul lor cocon alb. Au început să facă dragoste. Ea se gândea numai la el, el la alte femei.

– Mami?

– Ah!

Marie a oftat ușor. Într-o fracțiune de secundă, mintea ei s-a întors la lumea exterioară. Învelindu-se în cearșaf, s-a uitat la copila firavă și întrebătoare, care stătea în pragul ușii, strângând în brațe păpușa preferată.

– Rachel, iubito, de ce nu mai dormi?

Marie și-a dat pe spate părul ciufulit, încercând în același timp să se elibereze din strânsoarea lui Paul.

– Nu pot să dorm.

Marie a încercat să nu-și trădeze tulburarea.

– Bine, iubito. Du-te la bucătărie! Vin și eu imediat.

Au rămas în pat, cu nervii întinși la maximum, încercând să urmărească pașii fiicei lor de șapte ani, ce cobora treptele. După ce zgomotul de pași a încetat, Marie s-a întors spre Paul. Au avut mai puțin de zece minute la dispoziție înainte ca Rachel să-și facă din nou apariția, plângând că nu-și găsea ursulețul. Dar până atunci, s-au rezolvat multe lucruri. Marie i-a zâmbit. Paul a ridicat din sprâncene.

– Femeile, murmură el, pot oricând să atragă atenția bărbaților.

– Sunteți gata cu toții? Ben ne așteaptă în mașină.

Acestea au fost cuvintele lui Florence Ingelmann, rostite cu vocea sa răsunătoare, după ce a trecut pragul casei. Ea a fost imediat înconjurată de doi „băgători de seamă”: o fetiță și un câine. Dar a trecut cu ușurință și peste acest „obstacol”. Era obișnuită cu familia Stauffer. Cu o mișcare rapidă, a cuprins-o pe Rachel în brațele sale uriașe și i-a lăsat pe obraji semnul unui sărut generos. Apoi, l-a mângâiat pe bot pe labradorul auriu al familiei în timp ce acesta o bătea frenetic cu labele, dornic de a-și face cunoscută prezența. După ce a trecut cu succes de aceste „bariere” periculoase, Florence a ajuns în bucătărie.

– Haideți! E timpul să plecăm.

Înainte ca Marie sau Paul să se ridice de la masă, Florence i-a învăluit cu brațele sale și i-a strâns cu putere, dăruindu-le și lor ștampila unui sărut siropos – de genul celei pe care o primești pe bonul dintr-un supermarket. Așa era Florence. Corpulentă, impetuoasă, de nestăvilit – toate aceste attribute fiind încadrate într-o constituție

fizică de un metru șaizeci înălțime, culminând cu o claie de păr blond, decolorat și cu un trup bine dotat, care le spunea instructorilor de fitness că îl puteau privi, îl puteau dori cu disperare, dar nu aveau voie să-l atingă.

Văzând coșul pentru picnic, Florence l-a înhățat fără să stea prea mult pe gânduri. S-a îndreptat apoi spre ușa de la intrare, unde o așteptau micuții „teroriști“, dintre care unul își trăda prezența prin râsete și chicoteli.

– Să mergem, copii! strigă Florence, ieșind pe ușă.

Paul s-a uitat la soția sa, având încă în gură chifla cu unt. Deși era profesor de psihiatrie criminalistică, era coleg cu soțul lui Florence, Ben, și era o personalitate în domeniul lui, pentru Florence, cei treizeci și nouă de ani ai lui și diplomele obținute nu aveau nici o importanță. El și soția lui erau considerați drept niște copii, la fel ca fiica și câinele lor. Acest lucru îl enervase întotdeauna, din cauza sentimentului exacerbat al propriei importanțe. Ben era însă unul dintre suporterii săi și nu se putea lăuda cu prea mulți.

– Cred că Florence vrea să plecăm, spuse Marie domol.

Paul a încuviințat din cap. Totul avea să fie prematur astăzi. Și nu era decât opt și jumătate dimineața.

Fordul zbura pe autostrada din San Francisco, Ben aflându-se la volan.

Un individ înalt și slab, în vârstă de cincizeci de ani, cu ochelari și cu un aer distrat, Ben era profesor de psihiatrie criminalistică la Universitatea din San Francisco, unde – spre deosebire de Paul – predă cursuri de foarte mulți ani. În ciuda acestui lucru, dar și a faptului că Ben era decanul catedrei și șeful lui Paul, bărbatul mai tânăr era cel care conducea ostilitățile.

De ce tolera această stare de fapt? Ben și-a pus de multe ori această întrebare, dar cunoștea răspunsul și-l acceptase cu mult timp în urmă. Pentru că avea de-a face cu un geniu. Îi aruncă o privire lui Paul. Colegul său era un bărbat chipeș, de înălțime medie, înzestrat cu un păr negru și un chip poate prea rigid, aproape nemilos, dacă îl priveai într-o lumină puternică.

Încăpățânat, extrem de ambițios și cumplit de exasperant uneori: în ciuda sau poate datorită acestor defecte ale caracterului său, Paul era un geniu. Un diagnostician extraordinar, care nutrea o empatie profundă pentru criminalii bolnavi psihic, Paul stăpânea cu măiestrie arta scrisului, exprimându-se în articolele universitare și în cărți cu o originalitate uluitoare. Nu era doar impresionant; în opinia lui Ben, numele lui Paul se va alătura, în timp, unor personalități precum Sigmund Freud sau Carl Jung.

Alții nu ar fi acceptat această situație. Copleșiți de invidie și de lipsa respectului de sine, ar fi încercat să-l doboare pe Paul. Faptul că Ben nu procedase așa îi dovedea modestia. În schimb, el a făcut tot ce i-a stat în putință să-l ajute pe tânăr să se evidențieze la universitate. Datorită lui Ben, ei și soțiile lor se înțelegeau foarte bine. Un lucru foarte bun dacă ținem cont de faptul de Paul nu mai avea alți prieteni în rândul colegilor de breaslă. Era prea arogant pentru gustul lor.

În afară de îndatoririle de profesori, Ben și Paul conduceau o clinică particulară de psihiatrie, destinată actorilor din San Francisco. Deși o înființaseră în urmă cu un an, afacerea se dovedise rentabilă, pentru că foarte mulți actori și actrițe din oraș se perindau pe acolo, suferind din diverse cauze – droguri, depresie, suprasolicitare, muncă,

celebritate. Și atunci, voiau să afle răspunsul la întrebarea: De ce mi se întâmplă tocmai mie? Uneori, Paul și Ben nu știau ce să spună – dar le ofereau o explicație destul de plauzibilă în așa fel încât banii să poată să treacă dintr-un buzunar în altul spre mulțumirea tuturor.

Se părea că lui Ben îi plăceau contrastele, căci se deosebea – ca fire și temperament – de soția sa. În timp ce Florence era „pufoasă” și durdulie, o vată de zahăr în variantă umană, el era înalt și slab; în timp ce ea vorbea ca o moară stricată, el spunea ceva doar dacă era obligat s-o facă; în timp ce ea era sufletul petrecerii, el putea – prin tăcerea sa – să transforme o nuntă într-o înmormântare.

Această combinație stranie de contraste constituia însă punctul lor forte, ajutându-i să-și păstreze fidelitatea unul față de altul. Pentru că nu aveau copii, își canalizaseră afecțiunea asupra lui Rachel Stauffer, un copil surogat, pe care Florence o strângea mereu – ca pe o jucărie – la pieptul ei masiv. Florence îi iubea și pe Marie și pe Paul, deși motivul pentru care cei doi se căsătoriseră rămăsese un mister pentru ea: temperamentele lor erau atât de diferite.

Florence știa că existența lui Marie era alcătuită din trei elemente vitale: soțul, copilul și religia catolică. Pentru Paul, însă, doar unul dintre acestea conta cu adevărat. O iubea pe Rachel din tot sufletul, dar nutrea un dispreț ucigător pentru religie și nu avea nevoie de nimeni care să-i întregească existența. Mintea și personalitatea sa erau tăioase ca briciul și nu te lăsau să te îndoiești de aroganța și superioritatea sa intelectuală. Se va ridica sau se va prăbuși, ca luceafărul de dimineață.

În timp ce Ben conducea, Florence revărsa asupra lui Marie și Rachel ultimele noutăți de la sala de fitness,

cunoștințele sale fiind extrem de vaste în acest sens (cu excepția aparatelor de exerciții despre care nu știa mare lucru).

Incapabil să-i suporte prea mult tiradele verbale, Ben spuse:

– Don Eccles mi-a spus că ai cerut să ții prelegerea Carl Jung anul acesta.

– Da, răspunse Paul.

– Vei da lovitura dacă ți se acceptă cererea, spuse Ben, mișcându-se pe scaun. Nu au invitat niciodată pe cineva atât de tânăr. Ei au cu toții în jur de șaizeci de ani.

– Exact, răspunse Paul. Este prelegerea cea mai importantă din psihiatrie, iar ei o acordă unor nuliități aflate la sfârșitul carierei, care o vor ține în fața unui public senil.

Ben zâmbi. Paul avea dreptate. Dar acest adevăr nu făcea decât să sporească numărul dușmanilor săi, iar Paul avea destui în comisia de selecție internațională. Se întreba dacă nu era poate mai bine să-i spună că fusese deja ales candidatul – Johann Hermanns din Basle. Se hotărî să n-o facă. Le-ar fi stricat ziua. În plus, aveau alte probleme mai dificile de rezolvat. Oare Paul știa de ce organizase Florence acest picnic?

– Despre ce subiect vei vorbi? Firește, îl poți transforma într-un articol dacă nu vei fi ales.

Paul privea mașinile care mergeau pe autostradă în sens opus.

– M-am gândit la un subiect controversat: „Psihiatria criminalistică și înfrângerea religiei“.

– Extraordinar! O să le captezi atenția. Dar nu uita că majoritatea membrilor Senatului universității au înclinații religioase! Asta ți-ar putea afecta cariera.

– Și ce dacă? spuse Paul.

Putea oricând să-și ia o altă slujbă. Paul a început să râdă relaxat. Ben nu a mai spus nimic. Și-au continuat drumul în tăcere.

– Ia-o la stânga! strigă Florence din spate, fără să respire. Vorbeam ieri cu Jenny Menteith la club și biata de ea mi-a spus că mama ei a fost diagnosticată cu cancer. Florence își acoperi îngrozită fața cu mâinile. Și cancer la gât. Și avea o voce atât de frumoasă... Se sprijini de banchetă. Ia-o la dreapta, acum! Da, la dreapta! Aproape că am ajuns.

Apoi și-a continuat monologul, neobosită. Rachel o privea fascinată, uimită că cineva putea să vorbească atât de mult fără să respire. Probabil că Florence avea niște plămâni cu totul deosebiți. O va întreba mai târziu pe mama ei despre asta.

Ben a oprit mașina pe un drum nisipos și apoi au coborât cu toții. Plaja privată, cu nisipul alb și curat, se întindea în fața lor spre mare. Tipând de bucurie, Rachel a început să alerge, în timp ce câinele i se împleticea zburdalnic printre picioare. Îngrijorată, Florence s-a năpustit după ea.

Marie a surprins privirea lui Ben. I se citea bucuria în ochi văzând cum o luase soția lui pe Rachel de mână și se îndreptau amândouă spre apă.

– Fii atentă! spuse Ben. Crede că e fetița ei. O să ți-o răpească într-o zi.

Marie i-a întors zâmbetul. Florence îi mărturisise cu mult timp în urmă că nu putea să aibă copii, dar – în cazul ei – acest lucru se datora disfuncțiilor naturale, nu bisturiului. Asta le unise de la bun început. Marie știa că Florence acceptase să-și ducă crucea atât din punct de

vedere intelectual, cât și filozofic, lucru pe care ea nu reușise să-l facă. Dar Florence nu reușise să-și reprime în totalitate instinctul matern, astfel că transformase lumea întreagă într-o grădiniță numai a ei.

Între timp, Paul a deschis portbagajul.

– Să scoatem lucrurile pentru picnic!

Era un gest frumos din partea rectorului universității să le ofere – pentru relaxare – casa lui de vacanță de la malul mării. Firește, voia ceva în schimb de la Paul.

– Apropo, Ben, ai citit ultimul articol al lui Don Trautman – „Evaluarea psihiatrică a deținuților care suferă de efectele dependenței de cocaină“?

– Nu, spuse Ben. E interesant?

Dacă Paul i-l recomanda, îl va citi. Dacă nu, îl va ignora.

Adunându-și lucrurile, au pornit pe plajă. Avea să fie o zi perfectă. Cu toții erau siguri de asta, cu excepția lui Ben. El și-a afundat degetele în nisip, gândindu-se la procesul Kramer.

– Draga mea, ești *atât* de norocoasă!

Era târziu după-amiază. Dar debitul verbal al lui Florence nu se diminuase odată cu refluxul. Crescuse sau scăzuse în intensitate, dar nu se oprise niciodată. Marie se întreba dacă nu vorbea cumva și în somn. Sărmanul Ben!

– Da, sunt, spuse ea.

– Ai o fetiță frumoasă, o casă pe care mulți și-ar dori-o și un soț genial. Domnul te-a binecuvântat.

– Așa este, răspunse Marie.

Au privit-o apoi pe Rachel jucându-se în apă. Paul și Ben plecaseră la plimbare. Florence a tăcut. Și-a dres glasul cu prudență. O să abordeze subiectul acum.

Dar curajul a părăsit-o în ultimul moment. Deși Marie era în general încrezătoare și flexibilă cu oamenii, când era vorba de soțul ei, acesta devenise – în opinia lui Florence – un punct nevralgic. Nu fusese mereu așa. Dar Florence nu știa nimic de suferința provocată lui Marie de infidelitatea lui Paul și nici de hotărârea ei de a-și menține familia unită. Așa că Marie era probabil îngrijorată din cauza procesului Kramer. Florence trebuia să aștepte, așadar, ca prietena ei să deschidă subiectul din proprie voință.

– Ben spune că ultima carte a lui Paul se vinde foarte bine. Este minunat, spuse ea apoi.

– Da, așa e.

Marie nu a mai rostit nici un cuvânt. A urmat o clipă de tăcere. După câteva minute, însă, tăcerea a devenit un chin pentru Florence, care a izbucnit:

– Marie, nu vrei să vorbești despre Karl Kramer?

Și-a regretat însă izbucnirea imediat după ce a rostit ultimul cuvânt, observând încordarea care se citea pe chipul prietenei sale. Marie a clătinat din cap și și-a întors privirea în altă parte.

– Înțeleg, spuse Florence.

Ce naivă fusese! Își dorea să nu fi atins acest subiect. Acum stricase totul. Învăluite în tăcere, au privit-o pe Rachel bălăcindu-se în apă alături de câinele ei.

– Nu vreau să discut despre asta, spuse Paul cu o voce tăioasă și mânioasă.

Ben s-a oprit din mers. Le-a privit în depărtare pe Florence și Marie. A ridicat din umeri și și-a continuat plimbarea pe plajă.

– Paul, trebuie să vorbesc cu tine.

– Nu acum.

– Ba da, Paul, *acum*. Măine are loc procesul și dacă nu-ți prezint eu problema, cine ar putea s-o facă? Sunt prietenul tău. Tăcu o clipă, apoi continuă: E adevărat că ești singurul psihiatru al apărării?

– Și ce dacă? Toată lumea are dreptul să fie reprezentată.

– Firește, spuse Ben. Nu contest asta. Paul a început să se îndepărteze, dar Ben l-a ajuns din urmă. Nu vreau decât să-ți dau un sfat bun. Este un caz de interes general, iar publicul îl urmărește cu multă atenție.

– Și ce dacă? Paul a luat câteva pietre și le-a aruncat în apă. La câte cazuri de interes general nu am lucrat împreună, exprimându-ne opiniile profesionale? La cel puțin cincizeci în ultimii zece ani. Nici de această dată nu este ceva deosebit, te asigur.

– Ba da, este un caz *cu totul deosebit*. Nu este vorba doar de un criminal în serie. Dacă individul scapă pe baza opiniilor tale profesionale, dar nimeni nu este convins de nevinovăția lui, ești terminat. Mă înțelegi? Publicul și cei din breasla noastră nu te vor ierta niciodată. E adevărat că profesorul Lightman s-a retras din tabăra apărării?

– Da, și? S-a speriat în ultimul moment. Paul i-a aruncat prietenului său o privire aproape disprețuitoare. La fel ca tine.

Ben s-a înroșit.

– Nu este adevărat, spuse el puțin răstit, dar încercă imediat să se calmeze. Nu avea nici un rost să se enerveze și el. Am ajuns la această concluzie după propria mea evaluare psihiatrică. Kramer este autorul crimelor, sunt convins de asta. Nu pot să depun mărturie în favoarea unui individ pe care îl consider vinovat.

– E timpul să ne întoarcem.

Ben pierdea teren. Dar trebuia să mai încerce o dată.

– Hai să-ți prezint lucrurile și altfel. Știm amândoi că în anumite cazuri psihiatrul ajunge să se identifice cu criminalii pe care îi evaluează. Devii fascinat de lumea lor și sfârșești prin a te supune voinței lor. Criminalii în serie fac parte din această categorie. Stăpânesc foarte bine arta manipulării.

– Și tu crezi că opinia mea profesională a fost influențată în sens negativ? întrebă Paul pe un ton glacial. Despre asta e vorba, nu-i așa?

S-a aplecat să mai adune câteva pietricele.

– Nu. Vreau doar să spun că Kramer este un om ciudat și periculos. Aceasta este părerea mea personală și profesională. L-ai vizitat de prea multe ori în închisoare încât ai căzut în capcana lui – ești fascinat de el. Trebuie să ai sprijinul unei alte voci avizate, indiferent de ce spun avocații. Nu te implica singur în acest proces!

– Căci altfel ce se va întâmpla? spuse Paul râzând sardonice. Va fi sfârșitul carierei mele?

L-a bătut prietenește pe Ben pe umăr. Asta însemna că discuția lor ajunsese la final. Kramer nu avea cum să-l păcălească pe Paul; era convins de asta. Problema era alta: dacă trebuia spus lucrurilor pe nume, Ben nu era un psihiatru foarte bun. Și-și pierduse curajul când publicul a început să ceară sânge.

Au auzit un strigăt în spatele lor.

– Tati, uite ce-am găsit!

Rachel alerga pe plajă spre ei. Ținea ceva în mâini.

Paul a tras-o spre el și a început să cerceteze cu atenție scoica. Îl uitase deja pe Ben.

În seara aceea, în timp ce Marie trebăluia prin bucătărie, Paul s-a retras în biroul său ca să-și pregătească

un curs. În fundal, se auzea muzica din *Turandot* a lui Puccini. Gloria, servitoarea filipineză, a coborât scările.

– Rachel vrea să-i citești o poveste înainte de culcare.

Marie a încuviințat din cap în timp ce împacheta câteva prăjituri pentru întâlnirea mamelor de a doua zi.

– Paul, poți să-i citești o poveste lui Rachel înainte să adoarmă? îi strigă ea prin ușă.

Paul a oftat, punând stiloul pe birou. Apoi, a urcat în camera fetei. Fiica lui era în pat și se prefăcea că doarme. Paul s-a așezat pe marginea patului și s-a delectat cu frumusețea chipului ei, de o simplitate angelică, înzestrat cu niște trăsături perfecte. Înăuntrul structurii sale firave, sălășluiau o inocență și o dragoste necondiționată, pe care nici un adult nu le-ar fi putut manifesta vreodată. Ar fi făcut orice pentru ea.

Paul a așteptat. După câteva clipe, Rachel a deschis un ochi ca să verifice dacă tăticul ei venise acolo, dându-se astfel de gol. Paul a început s-o gâdile, iar ea țipa și se agita încântată.

– Ce poveste vrei să-ți citesc?

Rachel a ales povestea ei preferată: *Scufița-Roșie și lupul cel rău*. Paul a așezat-o comod în pat. A început apoi să citească încet povestea. O citea cu mult dramatism și la fiecare turnură a frazei, dădea viață poveștii, accentuând cuvintele, ca s-o prindă pe fiica sa în mrejele basmului. Paul îi arunca din când în când câte o privire. Chipul ei trăda faptul că recrea în minte firul narațiunii, dezvăluindu-i teama și nesiguranța provocate de poveste. Ochii ei mari și rotunzi priveau cu intensitate în semiîntuneric.

Paul s-a oprit exact în momentul în care lupul își primea pedeapsa.

– E timpul să dormi acum. Îți voi citi sfârșitul mâine.

– Nu, mai vreau.

Paul s-a aplecat să o sărute.

– Măine.

S-a ridicat și a încercat să stingă veioza de lângă pat, dar ea l-a oprit.

– Tati!

– Rachel, e doar o poveste. Nu există lupi mari și răi. În plus, e învins de fetița din basm. Vrei să verific dacă e cineva sub pat?

Ea a încuviințat din cap și Paul s-a supus. Îl fascina de mult faptul că cei mici aveau capacitatea de a înțelege răul fără nici o explicație din partea părinților. El însuși, încă de la o vârstă fragedă, își crease o lume cu stafii și vampiri, monștri și vrăjitoare, vârcolaci și demoni, care prindeau viață în coșmaruri cumplite. Exista însă o explicație rațională. Copiii extrapolează basmele în imaginația lor și apoi le conferă o realitate fizică. Firește, imaginea există, dar numai în fantezia copiilor. Este o imagine fără consistență. Totul este foarte logic. Slavă Domnului că există psihiatrie!

– Vezi? Nu e nimic aici. Noapte bună, iubito.

Paul s-a întors apoi la notițele pregătitoare pentru cursul său. Când s-a dus la culcare, Marie dormea deja. Era bucuros. Discutase destul pe tema Kramer. Subiectul era închis.

La câțiva kilometri distanță, în casa lor mult mai modestă, Florence și Ben stăteau alături pe canapea și ascultau știrile serii. Cum era de așteptat, acestea se axau asupra procesului Kramer, care începea a doua zi.

Comentatorul de știri și-a început discursul. Era oare Kramer criminalul în serie care comisesse în ultimele luni

mai multe crime în San Francisco, îngrozind o populație obișnuită deja cu asasinatele violente? Sau era nevinovat – și în acest caz adevăratul criminal umbla liber printre noi? Publicul avea să afle în curând.

Florence s-a întors spre soțul ei.

– Ai vorbit cu Paul?

– Nu chiar.

– Ce se va întâmpla în cazul în care Kramer va fi condamnat?

– *Când* va fi condamnat, Paul își va distruge reputația. Este foarte simplu. Toată lumea îl consideră nebun pentru că își pune în pericol reputația și statutul, dar este convins că individul este nevinovat. Dădu din umeri, încercând să pară evaziv. Până la urmă, e decizia lui. În plus, conchise el fără vlagă, chiar și criminalii trebuie apărați de oameni buni.

În opinia lui Ben, Paul era prea încrezător și pusese prea repede un diagnostic. Dar nu putea să schimbe lucrurile, de vreme ce aceasta era dorința partenerului său. Nimeni nu îl obligase pe Paul să-și expună opiniile profesionale în favoarea acuzatului, iar consecințele urma să le suporte singur.

– Mă duc la culcare, iubitele, spuse Florence, terminându-și ciocolata cu frișcă.

– Vin și eu imediat.

Ben a închis televizorul. A rămas un timp în întuneric, adâncit în gânduri. Se gândea la oameni. Crezuse dintotdeauna că exista o sincronie extraordinară între indivizi și evenimente. În timpul vieții, oamenii atrag alți oameni – prieteni, colegi și chiar dușmani – prin intermediul dorințelor și năzuințelor lor inconștiente. Evenimentele care au loc ulterior împlinesc sau distrug

aceste dorințe și năzuințe. De ce și cum se întâmpla acest lucru, Ben nu putea să spună, considerându-l un fapt cu totul inexplicabil. Era ca și cum ai fi privit oile strângându-se într-un grup, fără însă să vezi păstorul sau câinii însărcinați cu această misiune.

Așadar, ce factor îl adusese pe Kramer în micul lor univers și în viața lor? Era un om calomniat pe nedrept sau era ceva și mai rău? Ben nu știa. Dar adevărul era că nu-l plăcea pe Kramer. Nu-l plăcea deloc.

Și asta îl îngrijora.

CAPITOLUL 2

„Nimeni dintre noi nu poate să stea dincolo de umbrele întunecate și colective ale umanității. Chiar dacă o crimă s-a petrecut cu multe generații în urmă sau se întâmplă astăzi, persistă simptomele unei dispoziții mereu prezente pretutindeni; de aceea, este bine să facem un exercițiu de «imaginație a răului», căci numai un nebun își poate permite să ignore condițiile proprii sale firi. De fapt, această ignorare este cea mai bună modalitate de a-l transforma într-un instrument al răului.“

Carl Jung, *Eul nedescoperit*

Procesul Kramer. Evenimentul care a focalizat atenția publicului din San Francisco.

Cinci femei au fost ucise cu bestialitate în oraș pe parcursul mai multor săptămâni; modul în care au fost omorâte era aproape identic. Un criminal în serie se plimba liber pe străzi, dar nu existau indicii referitoare

la identitatea lui, în ciuda numărului uriaș de polițiști însărcinați cu rezolvarea cazului.

Apoi, într-o dimineață de iunie, a fost găsit plutind într-un canal cadavrul mutilat al lui Melanie Dukes. În mod obișnuit, moartea ei nu ar fi stârnit interesul general, cu atât mai puțin într-o zi de duminică. Dar de data aceasta, lucrurile erau cu totul diferite. Moartea lui Melanie Dukes a reprezentat ultima picătură pentru o populație terorizată deja de creșterea continuă și de nestăvilirea ratei criminalității.

Locuitorii orașului San Francisco erau revoltați și acest lucru a avut consecințe imediate. Primarul orașului, o femeie extrem de abilă pe scena politică, a fost obligat să recunoască în direct la televizor că se simțea stânjenit de numărul mare de victime și de faptul că ucigașul lor continua să se plimbe nestingherit pe străzi, promițând în final că va face „tot” ce-i stătea în putință pentru a ajuta la prinderea acestuia. Promisiunea ei l-a determinat pe șeful poliției să ia în calcul posibilitatea găsirii unei alte slujbe, motiv pentru care a declanșat o adevărată vânătoare de oameni. Și mai mulți ofițeri de poliție au fost desemnați să lucreze la acest caz.

Cu toate acestea, în ciuda publicității masive făcute la televizor și în ziare, a investigațiilor amănunțite și a colaborării strânse între autorități și public, nimeni nu a fost arestat. A trecut apoi o lună fără nici un incident. Era evident că ucigașul s-a ascuns. Dar unde? Și de ce se hotărâse – după ce își începuse „fiesta” crimelor – să le pună punct atât de brusc?

Oamenii considerau această tăcere și mai apăsătoare. Știau că ucigașul va lovi din nou, deoarece criminaliștii îi asigurau că acest tipar comportamental era specific

acestei categorii de criminali. Barurile și discotecile din San Francisco erau din ce în ce mai puțin frecventate. Teama pândeia la tot pasul, domolind până și cele mai energice spirite.

Apoi, și-a făcut apariția – aproape întâmplător – un nume. Suspiciunile au început să se îndrepte spre Karl Kramer, un șofer de camion din Los Angeles. Era un om violent, un lup singuratic, a cărui prezență stârnea neli-niște. Domiciliul său actual oferea o posibilă explicație pentru încetarea temporară a crimelor. O săptămână după uciderea lui Melanie Dukes, Kramer a fost arestat într-un cartier rău famat din San Francisco pentru că a ucis un bărbat cu cuțitul în timpul unei încăierări dintr-un bar. Kramer a declarat că a acționat în legitimă apărare. Cu toate acestea, a fost găsit vinovat pentru comiterea crimei și condamnat la zece ani închisoare, pedeapsă care se putea reduce la jumătate dacă omul s-ar fi dovedit un deținut model.

Oare Kramer intrase în închisoare cu bună știință pentru a evita identificarea criminalului în serie? Posibil, dar puțin probabil. Dacă așa stăteau lucrurile, aceasta era o strategie periculoasă. Conform legilor din California pentru „circumstanțe deosebite“, un individ care a comis deja o crimă este condamnat la moarte dacă este găsit vinovat de comiterea alteia.

Autoritățile se confruntau și cu alte probleme. Nimic din trecutul lui Kramer nu sugera că putea fi integrat în categoria criminalilor în serie, deoarece nu exista nici un indiciu care să le dea de înțeles că îi plăcea să ucidă. În plus, dovezile împotriva sa nu erau consistente. Nu existau amprente și nici probe ADN. De fapt, nu existau dovezi concrete, judiciare sau de altă natură, cu excepția

unui singur martor – sora fetei ucise. Iată care era procesul: cuvântul lui Kramer, care nega vehement că ar fi torturat-o și ucis-o pe Melanie Dukes versus jurământul rudei victimei, Laura Dukes, care susținea că l-ar fi văzut în compania surorii ei în acea noapte fatidică.

Un alt factor determinant cântărea greu în balanța justiției: opinia unui psihiatru criminalist, un profesor renumit de la Universitatea din San Francisco, Paul Stauffer. Era fascinat de acest caz, iar opinia sa avea să fie în favoarea acuzatului.

La urma urmei, Kramer avea un prieten pe lume.

Nouă și jumătate dimineața, într-o zi caldă de septembrie. Tribunalul din San Francisco era înțesat de avocați, jurnaliști, spectatori și vânzători de senzații tari.

Laura Dukes stătea în rândul din spate pe unul din scaunele rezervate poliției. Sala tribunalului era spațioasă, construită din lemn de stejar, cu un tavan înalt și o tribună pentru judecător. Juraților le erau rezervate scaune capitonate, iar spectatorilor le erau destinate câteva rânduri de bănci. „Peisajul” îi amintea Laurei de o scenă de circ. Nu era un fapt surprinzător. Procesele penale nu difereau prea mult de arenele de circ. Numai inteligența „actorilor” făcea diferența, deși – uneori – aveau foarte multe lucruri în comun. Ținuta, gesturile, trucurile și simulările – toate într-un singur spectacol. În nici o altă situație nu era mai evidentă asemănarea omului cu maimuța. Și cineva este întotdeauna pregătit să facă marele salt.

– Luați-o pe aici!

Tatăl Laurei murise cu doi ani în urmă, iar mama ei era internată într-un azil de bătrâni, suferind de o boală

mentală degenerativă. Laura nu îi spusese mamei ei despre crimă: sărmana femeie nu mai știa nici măcar cum o cheamă. Suferise destul; numai un Dumnezeu nedrept putea să pretindă mai mult. Dar Dumnezeu este nedrept, gândi Laura cu amărăciune, pentru că cere mereu tot mai multă suferință. Poate ca să-i facă pe oameni să-I recunoască patimile.

Soarta o desemna astfel pe Laura ca fiind singura rudă a victimei care participa la proces. Se simțea singură, îi era teamă și era total dezamăgită de viață. Dorea ca totul să se termine odată.

– Te simți bine?

– Oarecum.

Laura l-a privit pe ofițerul de poliție. Era afro-american, avea părul grizonant și o privire blândă. El a mângâiat-o ușor pe umăr, încercând să o încurajeze și apoi s-a dus să-și ajute colegii să îndrume oamenii spre locurile lor.

La două rânduri în fața Laurei Dukes, o femeie își înghiontea soțul.

– Uite, ea este!

– Cine?

– În spate. Nu te întoarce prea repede! Este sora fetei ucise. Sunt gemene identice. Ce frumoasă e! Sărmana!

Soțul femeii, un bărbat corpulent, cu o burtă uriașă, dovadă a numeroaselor halbe de bere, s-a întors ca să-o privească pe Laura, care și-a ferit imediat ochii de privirea iscoditoare. Lucrase ca bookmaker, acum era pensionar, și nu avea altceva mai bun de făcut decât să vină la procese, împreună cu soția lui, ca să urmărească suferința umană ca pe un spectacol. O analiza pe Laura manifestând o curiozitate impertinentă.

Laura Dukes avea douăzeci și trei de ani și lucrase – la fel ca sora ei – la o bancă din San Francisco pe post de casieră. Înalte și frumoase, blonde și zvelte, pasionate de sport, ea și sora ei geamănă se bucurau de multă popularitate la serviciu, fiind cunoscute și apreciate pentru personalitatea lor expansivă. Serile de vineri și sâmbătă și le petreceau invariabil în barurile și discotecile din San Francisco, bucurându-se din plin de viață. Deși nu duceau o viață promiscuă, gemenele avuseseră de-a lungul timpului mai mulți prieteni, împărțind la un moment dat același bărbat. Laura era mai sociabilă; Melanie puțin mai rezervată – două fete fericite, pasionate de dans, bărbați și viață. Apoi, Melanie fusese ucisă.

– Liniște în sală!

Bărbatul corpulent s-a întors spre soția lui. Fata nu părea chiar atât de nefericită. Cât de tare te poate împietri viața? El a început să se scobească în nas.

– Ridicați-vă în picioare în prezența judecătorului Harrison!

Laura privea cum un bărbat în vârstă și gârbovit s-a așezat pe scaunul rezervat magistratului. A clătinat din cap sceptică. Oare cum putea să înțeleagă acest bătrân tragedia pierderii unei ființe dragi cauzată de un maniac? Cum putea să înțeleagă drama și disperarea ei, „ferecat” cum era în viața sa privilegiată? Laura își mușca buzele: era încă bântuită de sentimentul vinovăției și de grozăvia întâmplării. A închis ochii pentru a evita privilegiile sfredelitoare.

Tragedia avusese loc într-o seară de sâmbătă. Se duseseră împreună la discoteca lor preferată din centrul orașului – *Ispitirea Evei* – cea pe a cărei firmă de neon era Eva în strânsoarea unui șarpe. Era multă lume, ca

de obicei, oamenii stând până și pe trotuar. Acesta era locul preferat al Laurei și al lui Melanie: era plin de tineri dornici să se distreze și să uite de plictiseala vieții de zi cu zi, ignorând pericolele. Dar lupii pândeau în întuneric.

Era ora două dimineța. Laura comandase băuturi la bar: își amintea totul perfect. Sora ei, Melanie, o bătuse ușor pe umăr. Toată ființa ei radia bucuria de a trăi; avea obrajii îmbujorați, rezultatul dansului frenetic, și vorbea puțin incoerent din cauza alcoolului. Îi șoptise Laurei râzând că avea să iasă puțin – acesta era codul lor secret prin care își dezvăluiau începutul unei noi idile. Nu se implicau direct într-o relație sexuală, ci tatonau mai întâi terenul, lucru pe care îl considerau extrem de incitant.

Laura dăduse din cap absentă în timp ce Melanie îi povestea despre planurile ei amoroase. Gândurile Laurei se îndreptau spre Danny, prietenul ei de cinci luni, care o chema la următorul dans.

Melanie i-l arătase apoi pe tipul în compania căruia dorea să-și petreacă seara. Laura îl zărise pe bărbat în timp ce încerca să ducă la masă tava cu băuturi. Stătea mai departe de bar, aproape ascuns în întuneric. *Aproape* ascuns, dar Laura îl văzuse, așa cum îl vedea și acum cu ochii minții. Kramer privise cu intensitate câteva minute. Apoi îi spusese „Bună” pe un ton moale. Fusesse suficient pentru ca Laura să-i înregistreze tonalitatea vocii și să-i rețină constituția athletică, buzele senzuale și părul legat în coadă de cal.

E adevărat, băuse ceva în seara aceea: două pahare de vodcă și o tequila Pearl Harbor. Laura mărturisise acest lucru în declarația pe care o dăduse la poliție, dar

capacitatea ei de recunoaștere vizuală nu se diminuase. Era amețită, dar nu beată. Kramer era cel care ieșise cu Melanie în seara aceea. Era sigură de asta. Putea să jure cu mâna pe Biblie.

– Ridicați-vă în picioare!

Laura i-a examinat pe membrii juriului în timp ce aceștia intrau în sală – trei femei, iar restul bărbați. Unul dintre bărbați era îmbrăcat într-un costum elegant. Poate că era doctor sau contabil. Ceilalți jurați semănau cu Laura – oameni obișnuiți care duceau o existență obișnuită. În ce parte vor înclina ei balanța justiției?

– Declar ședința deschisă.

Laura continua să depene în gând imagini în timp ce jurații își ocupau locurile. În noaptea aceea fatidică, ea o văzuse pe Melanie părăsind clubul în compania lui Kramer, văzuse cum el îi deschisese ușa și cum Melanie se întorsese să-i facă semn cu mâna surorii ei.

În timp ce stătea acolo ținând tava cu băuturi și îi privea pierzându-se în întuneric, Laura fusese cuprinsă brusc și inexplicabil de un sentiment de neliniște. Mai mult decât atât, simțise gheara cumplită a spaimii încleștându-i inima, ca și când ceva sau *cineva* ar fi încercat s-o avertizeze. Dar ignorase sentimentul și se întorsese la Danny. Atunci fusese ultima oară când Laura își văzuse sora în viață.

Mai stătuse la discotecă încă două ore. Laura voia să plece acasă, pentru că prietenul ei dorea cu disperare o partidă de sex, dar nu-și găsea sora geamănă. Nu era nici în bar, nici în discotecă, nici în parcare din față. Dispariția surorii ei o dezorientase pe Laura, chiar dacă era amețită de băutură. Mel nu ar fi plecat niciodată fără ea. Asta era înțelegerea lor. Ori rămâneau împreună la

discotecă, ori plecau acasă în același timp. Pentru propria lor siguranță.

Laura se hotărâse astfel s-o sune pe Melanie pe telefonul mobil. Îi răspunsese altcineva. Era o voce de bărbat – vocea lui Kramer. Laura îi spusese că voia să vorbească cu sora ei. El îi răspunsese calm că „doarme” și îi închisese telefonul. Laura rămăsese ținută pe loc, în parcare din fața discotecii, surprinsă de răspunsul lui lapidar și de tonul său rece. Danny țipa la ea să se urce în mașină și – în starea ei bahică – se gândise că sora ei își dusesese admiratorul în apartamentul lor.

Dar când ajunseseră acolo nimic nu trăda prezența lui Mel. Oare se dusesse la casa individului? Era o posibilitate. Puțin probabil, dar era o ipoteză.

Laura dormise prost în noaptea aceea. Avusese coșmaruri cumplite – se rătăcise undeva, complet singură, despărțită de cei dragi și incapabilă să-și mai regăsească drumul spre casă.

Duminică dimineață, cineva sunase la poliție ca să raporteze descoperirea unui cadavru într-un canal aflat la cinci kilometri distanță de discotecă. Era Mel sau ce mai rămăsese din ea după ce ucigașul o hăcuise. După ce Laura identificase cadavrul (îi arătaseră numai fața, deoarece restul corpului fusese mutilat cu bestialitate), începuse calvarul vieții ei. Danny o părăsise după câteva săptămâni, incapabil să facă față lacrimilor, mâniei și sentimentului ei de vinovăție.

Concediul medical pe care Laura îl prelungise la nesfârșit dusesse în final la pierderea slujbei și devenise dependentă de medicamentele prescrise de nenumărați doctori. Acum, trei luni mai târziu, Laura, o umbră fără vlagă, stătea în sala întunecată a tribunalului, așteptând

să se facă dreptate. Ce bine ar fi fost dacă ar fi dat ascultare presimțirii aceleia, dacă ar fi împiedicat-o pe sora ei să părăsească discoteca! Era numai vina ei!

– Domnule judecător, eu sunt procurorul.

Judecătorul Harrison și-a înclinat capul și a început să studieze chipurile celor aflați în sală. Cunoștea motivul care îi determinase pe cei mai mulți să vină la proces. Nu doar dorința de a se face dreptate îi împinsese în sala de tribunal, ci perspectiva de a da frâu liber urii pe care o simțeau pentru Kramer – cel pe care televiziunile și zia-rele, cu simțul lor exacerbat pentru justiție, îl condamnaseră deja ca fiind un criminal în serie și ucigașul lui Melanie Dukes.

Oamenii voiau răzbunare, voiau să se răzbune pe un individ pe care nu-l puteau înțelege, dar care le sădise în suflet semințele răului; și doreau ca oamenii legii să înfăptuiască această răzbunare în numele lor. Așa să fie! Așa va fi – dar numai în conformitate cu legea. Individul era un criminal, condamnat pentru uciderea unui bărbat într-un bar, dar oare chiar o omorâse el pe această femeie?

– Declar ședința deschisă.

Ciocănelul judecătorului a căzut cu zgomot.

CAPITOLUL 3

„Este un rău pe care l-am văzut sub soare și care se întâlnește des între oameni.“

Ecleziastul 6:1

În timp ce procesul Kramer înfierbânta mințile americanilor, la Vatican evenimentele își urmau cursul lor pașnic – așa cum era firesc într-o instituție care așteptase două mii de ani ca lucrurile să dea roadele scontate.

După cină, cardinalul Benelli se obișnuise să petreacă puțin timp în camera sa din Vatican, rugându-se. Dacă ar fi să spunem adevărul, ar trebui să recunoaștem faptul că prelatul adormea uneori. El îi mărturisise acest lucru – împreună cu alte câteva păcate minore (cum ar fi plăcerea de a mânca) – părintelui Thomas, care era și duhovnicul papei. Căci suveranul pontif – la fel ca toții oamenii – nu era fără de păcat și, încă din primele zile ale Bisericii, se spovedea.

Persoana aleasă pentru postul de duhovnic al Sfântului Părinte era invariabil un călugăr simplu sau un preot recunoscut pentru smerenia și cucernicia sa, căci pontifii

erau pe deplin convinși că cele spuse de Hristos – „Cei dintâi vor fi cei din urmă și cei din urmă vor fi cei dintâi” – se aplicau și în cazul lor. Titulaturile și rangurile umane nu influențau în nici un fel Divinitatea.

S-a auzit o bătaie ușoară în ușă, iar Benelli a deschis încet ochii. Probabil că era asistentul său, care venea să-i reamintească de întâlnirea de la ora nouă seara.

– Intră!

Benelli a văzut cu uimire că persoana care stătea în prag nu era secretarul său slab ca un țâr, care îl aborda întotdeauna cu un aer reverențios. Ochii săi încețoșați au zărit în schimb o siluetă firavă, care aparținea unui bătrânel de peste șaizeci de ani, cu părul nins și un chip obosit.

– Îmi cer scuze că vă deranjez.

– Nici o problemă, spuse Benelli.

I-a zâmbit, deși era puțin deranjat de vizita inopinată. Îl vedea rareori pe părintele duhovnic în afara confesionalului și nu era un lucru prea plăcut să fii prins păcătuind. Călugărul simplu îmbrăcat într-o sutană cafenie și cardinalul înveșmântat în roba sa roșie și-au încrucișat privirile.

– Cu ce te pot ajuta? spuse Benelli, ridicându-se de pe scaunul său.

A rostit aceste cuvinte pe un ton autoritar ca și când ar fi dorit să-i aducă aminte călugărului de poziția inferioară în care se afla față de el. Neintenționat, firește.

– Sfântul Părinte ne-a invitat pe amândoi să vizităm în această seară observatorul din Vatican, spuse părintele duhovnic pe un ton blând, netulburat de inflexiunile subtile ale vocii cardinalului. Va avea loc o conjuncție neobișnuită a planetelor pe cer.

– Da? răspunse Benelli surprins.

Știa că pontiful manifesta un interes deosebit pentru observator de când devenise papă în urmă cu opt ani, interes ale cărui motive Benelli nu le cunoștea. El contempla foarte rar cerul; avea destule probleme pe pământ.

Au pășit astfel împreună în noapte, așteptând mașina ce avea să-i ducă la castelul Gandolfo, reședința de vară a papei, unde se afla observatorul. Era neobișnuit de rece pentru luna august, iar stelele își făcuseră deja apariția pe cer. Benelli a început să tremure.

Nu știa prea multe lucruri despre însoțitorul său. Părintele duhovnic fusese abatele mănăstirii Cluny din Franța. Apoi, în urmă cu un an, papa îl rugase să accepte noul post. Era o „ofertă“ neobișnuită, pentru că – din punct de vedere ecleziastic – postul era inferior celui pe care îl ocupa călugărul. Dar îl acceptase din dorința de supunere. Benelli îl admira, deși fără voia lui; bănuia că – dacă ar fi fost într-o situație similară – ar fi refuzat postul.

– Ce vom vedea?

– Sfântul Părinte mi-a spus că va avea loc o aliniere a planetelor Neptun, Marte și Uranus. Este un fenomen foarte rar.

– Interesant! spuse cardinalul, încercând să pară entuziasmat.

În seara asta, avea să rateze ceașca de ceai. Au intrat.

Directorul observatorului din Vatican era un omuleț chel, cu ochi mici și strălucitori. Înmarmat cu un clipboard, cu câteva pixuri frumos aranjate în buzunarul cămășii sale și cu o pereche de ochelari, părea un om cumplit de plictisitor, lucru pe care nu a întârziat să-l dovedească.

– Eminența Voastră – spuse el, umflându-și ca un curcan pieptul deșirat – trebuie să știe că o conjuncție este

o apropiere între două corpuri cerești. Apoi s-a umflat și mai mult în pene. Și mai are loc o mișcare retrogradă – adică, în cazul lui Neptun și al lui Uranus, planetele par să se miște invers, înspre vest, în timp ce se apropie de punctul opus soarelui. Dar asta va mai dura ceva timp. Mișcarea va deveni vizibilă peste câteva săptămâni.

Astronomul era încântat să-și afișeze cunoștințele în fața unui personaj atât de important. L-a privit apoi pe părintele duhovnic. Probabil că era asistentul; nu părea atât de important, așa că nu trebuia să se bucure de privilegiul de a vedea această mișcare a stelelor. L-a condus, așa-dar, numai pe cardinal spre locul unde se afla telescopul.

– Veți observa..., își continuă el pălăvrăgeala despre diverse fenomene astronomice, care trecea – la fel ca stelele – pe deasupra capului cu început de chelie al lui Benelli.

– Nu văd nimic.

– Trebuie să fixați lentilele.

Benelli a zărit ceva.

– Ce e asta?

– O conjuncție a trei planete.

Benelli nu vedea însă lucrurile foarte clar. Lentilele erau oare acoperite cu praf sau acuitatea lui vizuală scădea? Nu voia să afle răspunsul la această întrebare. S-a îndepărtat de telescop, aranjându-și cu grijă roba.

– Cât de des se întâmplă acest fenomen?

– Aproape o dată la două mii de ani, spuse astronomul. Ultima conjuncție a avut loc în anul 66 după Hristos. Mai precis, pe data de 7 martie. Firește, nimeni de pe pământ nu a putut să vadă fenomenul, continuă el râzând. Neptun și Uranus nici nu erau descoperite în vremurile acelea. Și nu existau nici telescoape.

– Normal, spuse Benelli.

Nu manifesta nici cel mai mic interes pentru aspectele cosmologice; administrarea Bisericii îi acapara întreaga atenție. Ca să schimbe subiectul, Benelli a încercat să-și amintească ce se întâmplase în anul 66 după Hristos. Dar nici un eveniment deosebit nu i-a venit în minte. Anul 67 după Hristos fusese important: era anul în care se credea că murise Sfântul Petru. În orice caz, seara s-a dovedit un fiasco.

– Da, foarte interesant, spuse Benelli, așa cum făcea întotdeauna când nu mai știa ce să spună. Foarte... interesant. Vine și Sfântul Părinte?

– Nu cred, răspunse astronomul, ȝopăind de colo-colo nervos. Numai numele dumneavoastră ne-au fost menționate.

– Minunat!

Dacă pontiful nu avea să vină, Benelli putea să plece la întâlnire. S-a despărțit de părintele duhovnic la ușa observatorului.

– Ne vedem la următoarea conjuncție!

Călugărul i-a aruncat o privire curioasă.

Benelli s-a întors bucuros în biroul său frumos mobilat din Vatican. Când și-a scos haina, l-a cuprins un fior rece. Drăguț din partea papei că se gândise la el! Dar din păcate, totul fusese doar o pierdere de timp. S-a uitat la ceas. Trebuia să se întâlnească la ora nouă cu arhiepiscopul de Köln pentru o mică discuție. Aveau să le servească biscuiți de ciocolată?

Benelli s-a îndreptat spre fereastră și și-a aranjat într-o oglindă mică primul nasture al robei de cardinal. Era timpul să plece. Privirea i-a căzut atunci pe o carte pe care i-o dăduse părintele duhovnic în urmă cu câteva

zile, după ultima sa spovedanie. Benelli nu avusese însă timp s-o citească.

Abraham din Nathpar – acesta era titlul cărții. Dumnezeu, o carte mistică și obscură! mormăi cardinalul. O lectură greoaie, fără îndoială. O va amâna pentru lunga vacanță ce îl aștepta. Cardinalul a deschis cartea la întâmplare. Deodată, ochii i-au căzut asupra unui pasaj.

Roagă-te cu pasiune și fii mereu cu ochii-n patru
fără să obosești vreodată! Nu te lăsa prins în mrejele
somnului și toropelii! Trebuie să veghezi zi și noapte.

Fără să știe de ce, cuvintele l-au tulburat pe Benelli.
În special, cele referitoare la veghea pe timp de noapte.

CAPITOLUL 4

„Cel ce iartă pe vinovat și cel ce osândește pe cel nevinovat sunt amândoi o scârbă înaintea Domnului.“

Proverbe 17:15

Era cea de a doua zi a procesului Kramer. În prima zi se discutaseră diverse aspecte juridice. Cumplit de plictisitor!

Toate canalele de televiziune din California și-au trimis reprezentanții în fața tribunalului cu mașinile și camionetele înțesate de echipamente. Reporterii (bărbați și femei) se aranjau în spatele camerelor de luat vederi și se admirau cu grija și adorația unor narcisiști. Curând, le vor dezvălui spectatorilor cunoștințele profunde pe care le aveau despre cazul Kramer, cunoștințe bazate pe munca de cercetare a altora, pe care ei le citeau de pe promptere.

În sala de tribunal, lucrurile se desfășurau puțin mai lent, iar spectatorii deveneau din ce în ce mai agitați. Voiau acțiune, căci altfel ar fi putut să vizioneze un film

polițist la televizor stând comod acasă. Pe neașteptate, au avut parte și de acțiune.

– Aduceți prizonierul! îi ordonă judecătorul Harrison unui polițist din sală.

S-a lăsat o tăcere apăsătoare. Apoi s-a auzit un zgomot de pași. Ușa s-a deschis și câțiva spectatori au deschis gura involuntar.

Karl Kramer a intrat în sală cu mâinile încătușate. Le-a zâmbit sfidător tuturor celor prezenți. Era un om uriaș, având statura unui docher, cu trupul și brațele pline de mușchi. Nici trăsăturile feței nu erau respingătoare: avea un chip expresiv, un nas bine conturat și ochi negri, sfredelitori, aproape feminini. Părul lung și negru era strâns într-o coadă. Nu reprezenta modelul masculin tradițional, dar nici nu părea un monstru. Semăna mai degrabă cu un instalator sau cu un zidar.

Cu toate acestea, înfățișarea aparent normală a lui Kramer îi conferea – în ochii spectatorilor – un aer cu atât mai înspăimântător. Ce-a fost oare în mintea acestui om când a ucis-o pe biata fată? Cum este posibil ca o ființă umană să taie în bucăți o altă ființă umană, așa cum făcuse el, înfigându-i cuțitul în trup de patruzeci de ori? Nu era măcinat de regrete sau de sentimentul de vinovăție? Și ce făcuse cu părțile din corp care lipseau? Le mâncase? Spectatorii s-au cutremurat la aceste gânduri și au dat rapid o sentință. Acest monstru nu face parte din rasa umană. Era diferit de ei. Erau siguri de asta. Merita să moară!

Kramer nu a rostit nici un cuvânt când s-a așezat în boxa acuzaților. Tăcerea era din ce în ce mai apăsătoare.

Paul Stauffer și Ben Ingelmann stăteau împreună într-una din camerele destinate martorilor. Era o cămăruță

îngustă, sordidă, zugrăvită într-o nuanță de gri „juristică“. Menirea ei era să impresioneze martorul și să-i reamintească – ei sau lui – cât de cenușie este viața.

Ben își freca nasul. Știa că Paul era supărat pentru că venise și el la proces, dar o făcuse la insistențele lui Florence. În plus, era tragic să vadă că – după toată munca și strădania lui Ben – prietenul lui avea să-și distrugă atât de ușor cariera.

– Paul, ești sigur că vrei să faci asta?

Paul și-a ridicat privirea din hârtiile pe care le citea. Începea să se enerveze. A observat că șuvițele de păr grizonant pe care le mai avea Ben erau și ele pe cale de dispariție. Avea oare de gând să se pensioneze? Poate că nu era o perspectivă chiar așa de rea. Paul îi putea prelua cu ușurință sarcinile de serviciu și avea de gând să facă niște schimbări la clinică. O va moderniza.

– Care e problema?

– Mă îngrijorează ideea că poate se preface și te păcălește.

– Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Paul, ridicându-și exasperat ochii spre tavan. Ascultă, Ben, nimic din comportamentul lui sau din evaluările psihologice nu ne demonstrează că el este criminalul în serie! *Nimic*. Paul a aruncat disprețuitor evaluările pe masă. Nu a mai suferit condamnări, cu excepția celei pentru crima comisă în bar; nu există dovezi de comportament anormal; nu există nici un indiciu că urăște femeile sau că face crize de furie ucigașă. Recunosc că este un lup singuratic și că este puțin violent, dar profilul său psihologic nu corespunde tiparului comportamental specific unui ucigaș în serie. Ce vrei să faci? Nu pot să spun că *poate* a omorât-o pe Melanie Dukes, bazându-mă pe suspiciuni sau presimțiri.

– Dar a mai comis o crimă.

– Da, da, spuse Paul pe un ton sarcastic, un bărbat în timpul unei încăierări într-un bar. Și ce dacă? Era beat și a răspuns unei provocări. L-a înjunghiat în inimă – Kramer nu a negat asta, deși pretinde că a acționat în legitimă apărare. Nimeni nu a văzut ce s-a întâmplat, dar a fost găsit vinovat. Ben – spuse Paul agresiv – este o crimă cu totul diferită de atacul asupra unei femei, supunerea ei la chinuri inimaginabile și apoi – ca *pièce de résistance* – tăierea ei în bucăți.

– Știu, știu, spuse partenerul său în grabă. Dar nu cred că trebuie să depui mărturie în favoarea lui cu atâta convingere. Este o foarte mare diferență – din perspectivă psihiatrică – între a spune că acest om *nu este* autorul crimelor și că *s-ar putea* să nu fie autorul crimelor. Omul acesta mă îngrijorează – asta-i adevărul.

Paul l-a privit un timp. Ben i-a evitat privirea, stânjenit de propriul său comportament. Colegul său avea dreptate să fie supărat pentru că Ben își băga nasul în treburile lui. Dar cazul avea ramificații importante – orașul trăia sub imperiul spaimei provocate de un criminal în serie; publicul și oamenii politici porniseră o vânătoare înverșunată pentru prinderea vinovatului. Pe de altă parte, chiar dacă Paul avea îndoieli, acceptase să depună mărturie în favoarea acuzatului, iar schimbarea poziției în ultimul moment i-ar fi afectat reputația. Acesta era miezul problemei: indiferent ce cale ar alege, va fi supus oprobriului public. Ben a schimbat tactica.

– Ce crezi că s-a întâmplat?

– Îmi spune adevărul. Nu a întâlnit-o niciodată pe Melanie Dukes.

– Și dovezile pe care le oferă sora ei?

– Care dovezi? spuse Paul, tăind aerul cu mâna, în încercarea de a respinge argumentele partenerului său. *Crede* că l-a văzut pe Kramer și că i-a auzit vocea de două ori. Nu există alți martori. Este cuvântul unei fete, care recunoaște că a băut cam mult în noaptea aceea, împotriva cuvântului acuzatului. Nu este suficient ca să-l executăm.

Ben a tras adânc aer în piept. Venise timpul să dea cărțile pe față.

– Vreau să te mai întreb un singur lucru – personal, nu profesional. Ai măcar cea mai mică îndoială referitoare la acest caz?

Paul a susținut privirea iscoditoare a lui Ben.

– Nu, nici cea mai mică îndoială, răspunse el, mutându-și apoi ochii în altă parte.

În acel moment a sunat telefonul. A răspuns Paul.

– Kramer vrea să vorbească cu mine. Trebuie să plec.

– Baftă, spuse Ben, trecându-și nervos mâna prin părul său rar în timp ce prietenul său de odinioară părăsea camera.

Karl Kramer a clipit orbit de razele de soare. A inspirat cu poftă aerul curat din sala de tribunal în timp ce avocatul apărării își începea pledoaria. Patru zile de acuzații aduse de procuror! Plictisitor ca naiba! Îi stătea pe limbă să le spună tuturor cât de supărat era pentru ciroul creat în jurul lui. Dar nu putea, trebuia să mai aștepte puțin.

Cum putea să se distreze puțin? Karl a început să-i studieze pe cei aflați în sală. A văzut-o în cele din urmă, undeva în spate, pe Laura Dukes. Ea știa că o privea. Avea trăsături frumoase. La fel ca sora ei. Avea douăzeci

și trei de ani, deși după ten părea mai în vârstă. Poate că șocul provocat de moartea surorii ei o îmbătrânise.

Karl i-a făcut pe furiș cu ochiul. Laura Dukes i-a evitat privirea. Târfa! Karl n-o să uite asta! Dacă va scăpa basma curată, o va ucide și pe ea. De data asta, însă, va savura momentul pe-ndelete. Sora ei murise prea repede – se lăsase dus de val. Dar cu Laura va fi altfel, îi promise el.

În timp ce Kramer se gândea la lucruri mult mai plăcute, avocatul lui perora neconținut. Odată ce deschisese gura, doar moartea sau lipsa banilor l-ar mai fi putut opri.

– Stimați membri ai juriului, clientul nostru, Karl Kramer, nu a întâlnit-o niciodată pe Melanie Dukes și, cu siguranță, nu a ucis-o el – aceasta este părerea noastră fermă. Se afla într-un alt loc din oraș, în compania unei prostituate, lucru pe care îl și recunoaște, de altfel. Avocatul a tușit ca să atragă atenția juraților. Intenționăm să apelăm la părerea unui expert în domeniu, profesorul Paul Stauffer de la Departamentul de Psihiatrie Criminalistică de la Universitatea din San Francisco. Acesta consideră că profilul psihiatric al clientului nostru nu oferă nici un indiciu potrivit căruia el ar putea să violeze sau să ucidă femei în maniera în care a fost ucisă *sărmana* Melanie Dukes.

Avocatul a făcut o pauză după ce a accentuat cuvântul „sărmana”. Apoi, a strecurat „pilula cu otravă”.

– Trebuie să recunoaștem că Melanie nu era o novice în arta sexului și – conform declarației surorii ei – a avut relații sexuale cu mai mulți bărbați. Și-a asumat un risc enorm atunci când s-a urcat în mașina unui străin la ora aceea târzie din noapte.

Spectatorii și-au manifestat nemulțumirea și uimirea respirând adânc și sacadat. Așadar, dacă o fată de douăzeci și trei de ani acceptă să se urce în mașina unui străin, îl invită pe acesta s-o ucidă? Ce știu acești avocați și psihiatri despre oameni și despre viață în general? Chipurile lor le trădau indignarea: își țineau maxilarele încleștate, iar ochii scăpărau scântei. Și-au canalizat veninul asupra avocatului apărării. Acesta și-a continuat tirada:

– Stimați membri ai juriului, Karl Kramer nu este un om foarte plăcut, nu negăm acest fapt; cu siguranță, nu-ți dorești să te întâlnești cu un individ de teapa lui într-un bar, mai ales după ce-a băut ceva mai mult, dar asta nu înseamnă că este un criminal în serie.

În acest moment, avocatul apărării a făcut din nou o pauză. A zâmbit vag de parcă ar fi vrut să spună: „Știu că e un om rău. Și voi știți că e un om rău. Dar, hai să fim serioși, nu e chiar atât de rău!”

Kramer îi analiza pe avocatul său și pe psihiatru. Idiști nenorociți! Dar nu-l deranja că oameni inteligenți aduceau argumente stupide. De ce să n-o facă la urma urmei? Trebuie să câștige și ei niște bani într-un fel. Cui îi pasă de adevăr?

– Și așa... și așa... și așa..., avocatul își continuă perorația.

Kramer s-a aplecat spre un asistent, spunându-i în șoaptă:

– Vreau să-l văd din nou pe psihiatru în seara asta.

Kramer îl studia cu atenție pe Paul. Adevărul. E întotdeauna dificil, nu-i așa?

Kramer stătea în dormitorul mamei sale, urmărind-o cum își negocia serviciile de prostituată în mahalalele

New Yorkului. La șapte ani, văzuse cum un client nesatisfăcut o înjunghiasă cu un cuțit până își dăduse ultima suflare. La optsprezece ani, Kramer făcuse prima victimă, o tânără a cărei dispariție rămăsese până astăzi un mister. Dar Karl era convins că nimeni nu-i cunoștea trecutul și adoptase cu abilitate masca prostiei și a patimii băuturii, în spatele căreia își ascunsese ura clocotitoare.

La douăzeci și șapte de ani, Kramer se mutase la Los Angeles și se angajase ca șofer de camion, transportând bunuri la San Francisco. Era o slujbă bună, care îi permitea să-și desfășoare activitățile „suplimentare”. Anul acesta, însă, atacurile sale asupra femeilor și a câtorva bărbați deveniseră din ce în ce mai violente, ca și când ceva din lăuntrul său îl împingea să meargă mai departe pe drumul răului, cu viteză maximă.

În ultimele săptămâni, poliția din San Francisco descoperise cadavrele a cinci femei, mutilate cu bestialitate, și asta deoarece Kramer încercase cu orice preț să descopere plăcerea supremă, lepădându-se apoi de obiectele mâniei sale cu aceeași „grijă” cu care arunci mukul unei țigări într-un canal. În cazul lui Melanie Dukes, însă, își permisese să fie puțin prea îndrăzneț. În mod normal, nu intra niciodată în cluburi de noapte sau discoteci, preferând să stea la pândă în locuri tainice și întunecoase, atacând femeile care se întorceau acasă de la serviciu sau ieșeau din baruri târziu în noapte. De data aceasta, însă, intrase în discotecă și-și dezvăluisese chipul. Fusesse prima lui greșală. Așa ajunsese poliția pe urmele sale.

Melanie Dukes fusese cea care îi oferise lui Kramer cea mai mare plăcere și satisfacție – plăcerea de a-și exercita puterea asupra unei alte ființe omenești și satisfacția

de a umili poliția. Viața îi scosese în cale o ispită căreia nu i se putuse împotrivi.

– De ce ai vrut să mă vezi? întrebă Paul.

– Cum crezi că se desfășoară procesul?

– Nu știu, răspunse Paul tolerant. Clientul lui nu era prea inteligent. Nu au fost prezentate încă toate dovezile, continuă el.

Kramer a început brusc să râdă. Râdea din tot sufletul, așa cum Paul nu-l văzuse niciodată.

– O să scap, spuse el.

– Ești sigur? întrebă Paul uimit. De ce?

– Pentru că mă vor ajuta *ei*.

– Cine?

– Ei. Și tu, răspunse Kramer, căscând și fixându-și privirea în tavan, plictisit de viață.

– Ei? Cine sunt ei? Paul era complet uluit. Nu înțeleg ce vrei să spui.

Discuția era cu totul neobișnuită. În mod normal, Kramer vorbea monosilabic. Nu era în stare să susțină o conversație. Avea un IQ foarte scăzut.

– Chiar așa? spuse ucigașul, făcând „manevre” cu guma de mestecat, pe care o tot plimba prin gură. Făcu o pauză, apoi continuă: Mă vei ajuta să scap și de acuzația de crimă în cazul încăierării din bar.

– Avocații tăi nici măcar n-au făcut recurs în acel caz.

– Vor face, spuse Kramer cu nonșalanță. Și o să scap basma curată. Apoi se aplecă spre Paul. Chiar nu înțelegi despre ce este vorba, nu-i așa? întrebă el, zâmbind cu subînțeles. Este vorba despre *tine*, nu despre mine.

– Despre mine?

Paul îl privea complet nedumerit. Ce se întâmpla? Clientul său descoperise arta oratoriei și vorbea în șarade.

– Da, da, spuse Kramer, ridicându-se de pe scaun și făcându-le semn gardienilor de parcă erau niște simpli servitori. Poimâine, o să scap. Și nu uita, îți vor da tot ce-ți dorești! Și încă ceva, continuă el rânjind, te felicit pentru prelegere.

– Poftim? spuse Paul, ridicându-se în picioare perplex.

Kramer s-a îndreptat anevoios spre ușă din cauza cătușelor ce îi îngreunau mersul. Mișcările sale semănau cu cele ale unui animal prins în capcană. După ce a trecut pragul, s-a uitat înapoi peste umăr și i-a făcut lui Paul cu ochiul.

– Spune-i Laurei Dukes că ne vom mai întâlni!

În noaptea aceea, Paul a rămas mult timp singur în biroul său. Ce se întâmpla? Până să aibă această ultimă discuție, Paul era sigur de nevinovăția lui Kramer. Dar ultima replică – și modul în care o rostise – îi zdruncinase această convingere. Îi sugera oare subtil că el era autorul crimei? Sau erau doar niște cuvinte aruncate la întâmplare, deoarece Kramer o văzuse pe sora victimei în sala de tribunal și avea să o revadă a doua zi?

– Noapte bună, tati, spuse Rachel, cuibărindu-se în brațele lui. Își dădea seama că pe tăticul ei îl preocupa ceva. Îmi citești o poveste?

– În seara asta, nu, răspunse el.

A privit-o cum se îndrepta spre camera ei.

„Chiar nu înțelegi despre ce este vorba, nu-i așa?” – mai spusese Kramer. „Este vorba despre *tine*, nu despre mine.” Ce vruse să spună cu asta? Oare Kramer își dădea seama că acest caz avea să consolideze sau să distrugă reputația lui Paul? Că Paul avea un interes bine întemeiat și nu putea să mai dea înapoi acum? Și la ce prelegere se referea? La cea care purta numele lui Carl Jung,

unde pierduse în fața ticălosului și îngâmfatului de Johann Hermanns?

– Te simți bine? îl întreabă Marie, care abia intrase pe ușă.

Paul i-a făcut semn că da.

– Paul, pot să vorbesc ceva cu tine? întreabă ea după o scurtă ezitare.

Chipul ei avea o expresie obosită. Colegii de la serviciu, probabil, acei bigoți fățarnici, se luaseră din nou de ea pentru rolul lui în procesul Kramer. Dar nu voia să mai știe nimic. Discutaseră destul pe această temă. Nu mai era nimic de spus. Punct.

– Mai am niște treabă. Vorbim mai târziu.

Nu era dispus să coopereze – Marie era sigură de asta. Dar poate mai târziu, în pat, vor avea prilejul să discute.

– Mă duc să-i citesc o poveste lui Rachel.

Marie a ieșit din cameră. Paul a realizat deodată că nu mai era atât de convins de nevinovăția lui Kramer. Poate că era – la urma urmei – un criminal în serie. Poate că lucrurile nu erau deloc așa cum crezuse el. Sau poate că imaginația îi juca feste?

Și acum, ce trebuia să facă?

CAPITOLUL 5

„Pământul este dat pe mâinile celui nelegiuit;
[Domnul] acoperă ochii judecătorilor – dacă nu
El, apoi cine altul?“

Iov 9:24

Procurorul și-a îndreptat degetul spre acuzat și și-a început pledoaria finală.

– Noi susținem că acest om – priviți-l cu atenție, stimați membri ai juriului! – acest monstru a ucis cu sălbăticie o tânără. După ce a răpit-o, a ucis-o. Apoi, i-a mutilat cadavrul, scoțându-i ochii. În final, i-a aruncat rămășițele într-un canal.

Kramer s-a încruntat. N-au înțeles bine. Îi scosese ochii lui Melanie *înainte* de a o omorî. Atenție la detalii, domnule! Și când te gândești că individul se erijează în rolul de procuror. Spera că procesul va scoate în evidență detaliile crimei, căci îi plăcea „să revadă“ momentele sângeroase.

Spectatorii îl priveau cu ochi înspăimântați de cruzimea crimei. Îl urau, voiau să-l vadă mort. Și ce dacă? Cine

erau aceste nulități? Niște nimicuri, ce duceau o viață de nimic. Niște gunoaie. Kramer i-a aruncat judecătorului o privire plină de compătimire. O slujbă plictisitoare, fără îndoială. Probabil că îl plăteau bine ca să asculte toate prostiile astea.

– Ați auzit dovezile prezentate oral și în scris de profesorul Paul Stauffer, care sunt în favoarea acuzatului. Profesorul este ferm convins că domnul Kramer nu corespunde profilului psihologic care să ne sugereze că ar fi putut să o omoare pe Melanie Dukes. Dar ați auzit, de asemenea, și opinia expertului nostru...

Și așa mai departe. Kramer a privit-o din nou pe Laura Dukes în rîndul din spate. Se întreba dacă trupul ei gol îi va provoca aceeași plăcere ca și cel al surorii ei. Cu siguranță că da.

Două zile mai târziu, juriul a dat verdictul. Uluitor.
NEVINOVAT.

Tribunalul aproape că a sărit în aer. La aflarea verdictului, Karl Kramer s-a ridicat în picioare. Nu a zâmbit. Se gândea la alte lucruri. La oamenii pe care îi chinuise încă din tinerețe. Dar era mulțumit de verdict. Nu va fi executat la urma urmei. Bună decizie! Nu voia să moară încă. Mai avea multe de făcut. Ca de exemplu, să o cunoască pe Laura Dukes.

Kramer s-a uitat la ea. Plângea, iar ceilalți erau înmărmuriți. Dar juriul nu era de vină, se gândi el. Proștii, se lăsaseră păcăliți! Nu înțeleseseră nimic. Să le fie rușine! Oricum, nu aveau șanse de reușită împotriva lui și alor lui. Kramer se pregătea să se întoarcă în celulă.

– Vreți să mai spuneți ceva, domnule? strigă un reporter.

– Da, spuse el, scoțându-și guma de mestecat din gură și încercând să pară serios. Aș vrea să mulțumesc echipei

mele. În mod deosebit, profesorului Stauffer, continuă el, făcându-i cu ochiul lui Paul, care își punea mapa în servietă. El a știut întotdeauna că sunt nevinovat. A fost sigur de asta.

Kramer i-a zâmbit cu subînțeleles. Psihiatrul se simțea – pentru prima dată – tulburat. Dar pe Kramer nu-l deranja să-l ajute pe profesor. Stauffer va avea în curând la picioare toată lumea interlopă, care va apela la opiniile sale profesionale. Și mult, mult mai mult, dacă spusele stăpânei sale se vor dovedi adevărate. Slăvit fie răul! Și numele tău!

A fost apoi condus spre celula sa.

În timp ce criminalul părăsea sala de judecată, pentru sora victimei începea calvarul.

Laura Dukes s-a aplecat peste chiuveta din toaleta tribunalului, simțindu-se cumplit de rău. Femeile intrau și ieșeau, dar nimeni nu a încercat să o ajute. În cele din urmă, s-a spălat pe față cu apă rece și și-a privit chipul în oglindă. Nu era o priveliște prea frumoasă, dar nu mai conta. Nimic nu mai conta de foarte mult timp. A scrâșnit din dinți și a ieșit pe coridor. Se gândea la sora ei.

– Laura, o strigă procurorul, luând-o de braț. Te simți bine?

– A scăpat.

Procurorul era un om bine îmbrăcat, în vârstă de peste cincizeci de ani. Dar pielea flască îl făcea să arate mult mai bătrân.

– Laura, spuse el, îmi pare rău, dar nu am avut dovezi suficiente.

– Dar dovezile pe care vi le-am oferit *eu*? L-am văzut pe Kramer. I-am auzit vocea. L-am identificat dintr-un grup de condamnați. Ce voiau mai mult?

Procurorul a clătinat din cap.

– Nu a fost suficient, Laura. Îmi pare rău. Probabil că juriul a ajuns la concluzia că l-ai confundat. A mângâiat-o pe mână, apoi a continuat: Ce pot să mai spun? Amândoi știm că e vinovat. Dar dovezile psihiatrice în favoarea lui au fost covârșitoare. L-au cooptat pe unul dintre cei mai importanți oameni de la Universitatea din San Francisco – Paul Stauffer. Opinia sa a fost imbatabilă.

L-au observat atunci pe Paul, care ieșise din sala de tribunal și își lua la revedere de la avocatul apărării. Afară îl așteptau reporterii.

Laura s-a încruntat furioasă.

– Kramer e vinovat. Știi foarte bine asta. Comportamentul său nu lasă urme de îndoială. A mai comis și alte crime. Sunt convinsă. Este un criminal în serie.

– Laura, calmează-te, te rog! spuse procurorul în șoaptă. Nu voia ca reporterii s-o vadă în starea aceea: ar fi crucificat-o. Nu am avut destule dovezi, asta a fost problema. Iar procesele au nevoie de dovezi ca să meargă mai departe, nu doar de opinia ta.

Dar Laura nu era dispusă să-i mai asculte argumentele. S-a ridicat în picioare și a alergat după Paul. L-a prins din urmă la capătul coridorului. Erau singuri.

– Cât ți-au plătit? întrebă Laura, cu chipul contorsionat de ură.

Paul nu avea de gând să-i răspundă. Dar era supărat pentru intervenția ei brutală în viața lui. Îi știrbea satisfacția pe care i-o oferise câștigarea procesului. De aceea, i-a răspuns tăios:

– Tariful meu obișnuit. Treizeci de mii de dolari.

– Ca să minți.

– Nu am mințit.

Iritată, Laura a ridicat vocea.

– Ai mințit. Știi în adâncul sufletului tău că monstrul ăla mi-a torturat și mi-a ucis sora. Este întruchiparea răului. Ea a îndreptat acuzator degetul spre Paul. O știi foarte bine. Dar i-ai ascuns vinovăția în spatele jargonului și limbajului tău pompos. Pentru asta te-au plătit. Mincinosule!

– Am spus doar ceea ce eu am considerat că este adevărat, spuse Paul calm.

– Nu te cred.

Paul dădu din umeri. S-a îndreptat apoi spre camerele de luat vederi – ca să-și înfrunte destinul. Între timp, procurorul a venit într-un suflet spre ei. A prins-o pe Laura de braț.

– Nu trebuie să discuți cazul cu el. Lasă-l în pace! Vei înrăutăți lucrurile.

– Știi ce simt eu acum? Îi strigă ea lui Paul. Știi?

Paul nu și-a întors privirea. Își aranja pe furiș cravata. Procurorul a luat-o în brațe.

– Laura, te rog! Te ducem acasă.

Ea s-a zbatut cu putere și s-a întors spre el.

– Și ce vrei să fac? Cum să trec peste asta? țipă ea. Pe sora mea a tăiat-o în bucăți, nu pe un animal oarecare. Asta e dreptate?

Procurorul a rămas – pentru prima dată – fără cuvinte. Apoi, personalitatea dură, de profesionist, a avocatului a ieșit din nou la iveală.

– Laura, cunosc un psihiatru bun. Ai nevoie de ajutor ca să faci față acestei situații.

– Aha, îmi recomanzi și mie un psihiatru? întrebă ea, înlăturându-l din calea ei.

În seara aceea, Laura Dukes stătea pe o bancă în primele rânduri dintr-o biserică aflată nu departe de locul unde fusese descoperit cadavrul surorii ei. Luminile lumânărilor licăreau în fața altarului. Era liniște.

În conștiința ei, însă, se ducea o luptă aprigă. Îl blestema pe Dumnezeu. De ce îi dăduse viață? Și de ce îi dăduse viață surorii ei ca să moară atât de cumplit? De ce? Ura și mânia îi sfâșiau sufletul.

De ce răul iese întotdeauna învingător în această lume? De ce răufăcătorii – ucigașii, psihopații, violatorii de copii – se bucură de protecția divină în timp ce oamenii curați la suflet suferă fără încetare? De ce? *Vreau să știu de ce.* Se uita la altar în timp ce Îl interoga pe Dumnezeu. Firește, Dumnezeule Atotputernic, Tu poți să-mi spui asta, nu-i așa? E o întrebare simplă. Nu cred că este greu să-mi răspunzi.

Dar lumânările din fața altarului nu i-au dat nici un răspuns. Și nici bărbatul de pe cruce. Nu răspunsese niciodată nimănui. Asta este ironia sorții, se gândi Laura, ne închinăm unui Dumnezeu care nu răspunde niciodată. Să-l ia naiba!

Laura Dukes a îngenunchat. Și a început să se roage, adresându-i lui Dumnezeu o ultimă rugă.

– Doamne, dacă m-ai iubit vreodată, dacă ai ținut vreodată la mine sau la sora mea, atunci te rog un singur lucru! Pedepsește-l pe Karl Kramer! Fă-l să sufere! Și fă-l să sufere și pe psihiatrul acela mincinos! Dar nu vei face asta, nu-i așa? Nu-i vei face să sufere.

Laura Dukes privea crucifixul cu ochii încărcăți de o mânie îndreptățită. Cunoștea motivul pentru care Dumnezeu nu răspundea niciodată. Pentru că fugise de viață la treizeci și trei de ani. Nu suferise de foame, nu îl

torturase și nu îl violase nimeni, iar când murise, familia îi fusese alături. Ai murit repede – după câteva ore pe cruce. Dar eu ce voi face? Cum poți să mă răsplătești pentru suferința pe care mi-ai sortit-o? Pentru pierderea surorii mele într-un mod atât de cumplit? Pentru salvarea lui Kramer, care – după câțiva ani petrecuți în închisoare – mă va căuta ca să mă transforme în următoarea lui victimă? Ce vei face ca să împiedici asta, omule de pe cruce? *Ce poți să faci, Hristoase?*

Zece minute mai târziu, Laura s-a ridicat în picioare. În timp ce renunța la locul ei din biserică, renunța și la credința ei. Căci acum știa adevărul. Nu există un Dumnezeu bun în această lume. El nu este decât un alt rod al imaginației noastre într-un univers al înșelătoriilor și minciunilor. Nu există decât răul – nemărginit și crud. Laura a coborât treptele bisericii. Apoi s-a dus la azil ca să-și ia rămas-bun de la mama ei. Bătrâna și-a luat la revedere de la ea cu multă tandrețe, fără să-și recunoască însă fiica. Până și în această privință, Dumnezeu Atotputernic le înșelase.

În noaptea aceea, Laura Dukes s-a sinucis. Și-a înecat suferința și trupul în același canal în care își găsisese sfârșitul și sora ei.

Paul a pus receptorul în furcă. Apoi a intrat tăcut în sufragerie. Era aproape miezul nopții. Marie citea o revistă cu picioarele pe canapea. I-a văzut chipul și a exclamat speriată:

- Ce este? Ce s-a întâmplat?
- Laura Dukes s-a sinucis. Acum o oră.
- Doamne Dumnezeule! spuse Marie îngrozită.

– Cred că ar fi mai bine să ne culcăm, îi răspunse Paul pe un ton neutru.

Nu mai era nimic de făcut.

– Paul, nu este vina ta. Tu le-ai oferit dovezile pe care le-ai considerat concludente.

În noaptea aceea, stând în pat, Paul a auzit-o pe Marie rugându-se. Știa pentru cine se ruga. El a închis ochii. În viață, există învingători și învinși. Kramer a câștigat, Laura Dukes a pierdut. Juriul l-a declarat nevinovat, iar ea n-a putut să accepte verdictul. Ce trebuia să facă Paul în privința asta?

S-a întors pe-o parte. Firește, cazul fusese dificil. Chiar și el începuse să se îndoiască de nevinovăția lui Kramer – în special, după discuția ciudată pe care o avusese cu el înainte de pronunțarea verdictului. Dar atunci era deja prea târziu, nu-i așa? Oricum, Paul nu-l va mai ajuta în procesul intentat pentru comiterea crimei din bar. Kramer fusese condamnat pe bună dreptate în acest caz – Paul era convins de asta.

Mâine, canalele de televiziune vor cere răzbunare. Paul va trebui să înfrunte acuzațiile potrivit cărora el o determinase pe Laura Dukes să se sinucidă. Dar putea să se apere. Fata devenise instabilă din punct de vedere psihic din cauza traumei suferite după moartea surorii ei – asta era tot. Și-a concentrat apoi gândurile spre alte probleme. Se întreba dacă trebuia să se îmbrace cu costumul cel nou pe care îl cumpărase în urmă cu câteva zile. Să-l asorteze cu cravata galbenă? Sau cu cea roșie pe care o purtase în prima zi a procesului? Oare telespectatorii observaseră cât de bine se asortau?

Paul a adormit apoi adânc. Marie a continuat însă să se roage până târziu în noapte.

– Intră!

Kramer a zâmbit și s-a aruncat pe pat. Ușa de fier s-a închis în urma sa. A început apoi să se plimbe în celula sa din închisoarea de maximă siguranță din San Francisco. Era bine să se afle din nou acasă. După câteva luni, când isteria politică ce se crease în jurul procesul se va mai domoli și nu va mai exista pericolul să fie atacat de alți deținuți, va fi mutat într-un loc mai lejer. Kramer știa să aibă grijă de el – întotdeauna avusese grijă, dar oamenii nu erau conștienți de asta.

Gardianul l-a privit printre zăbrele.

– Psihiatrul tău va veni în vizită peste câteva zile.

– Da?

Lui Kramer nu-i mai păsa dacă Paul avea să vină sau nu. Își făcuse datoria.

Kramer s-a întins pe patul metalic. Fusesse o zi bună. Să scapi de pedeapsa cu moartea era un lucru ce trebuia sărbătorit. Acum mai avea de ispășit doar pedeapsa pentru crima comisă în bar. Dar ce mai însemnau cinci ani petrecuți în închisoare pentru uciderea unui bețiv? Karl avea cu ce să-și ocupe timpul. O să-i scrie surorii aceleia drăguțe și va pretinde că este chinuit de remușcări. Iar când va ieși din închisoare, ei bine, își va continua viața ca până acum. Nici nu avea altă șansă, căci stăpâna sa nu-i va permite să-și schimbe obiceiurile. Între timp, putea să chinuiască destui deținuți – vânat tânăr se găsea la tot pasul. Un adevărat deliciu. Ce bine că se născuse în această lume!

Karl Kramer a închis ochii. Se gândea la Laura Dukes. O dezbrăca în minte, savurând plăcerea sadică pe care o simțea tăind-o în bucăți. A adormit în curând.

Somnul îi era vegheat de un înger al întunericului.

CAPITOLUL 6

„Pentru că nu aduce repede la îndeplinire hotărârea dată împotriva faptelor rele, de aceea este plină inima fiilor oamenilor de dorința de a face rău.“

Ecleziastul 8:11

Cardinalul Benelli s-a uitat la ceas. Era timpul să se culce. A citit ultimele cuvinte:

Dar când am căutat binele, mi s-a ivit răul; iar când am așteptat lumina, m-am cufundat în întuneric.

A pus apoi Biblia lângă scaunul de lângă pat. Va termina capitolul din *Cartea lui Iov* mâine seară. Acest capitol îl deprima întotdeauna. Sărmanul Iov! Să asisti la suferința oamenilor nevinovați este un lucru, dar să știi că Dumnezeu le-a impus în mod deliberat calvarul este cu totul altceva – este cumplit!

Benelli a stins lumina. Fusese o zi lungă și tulburătoare. De dimineață, se întâlnise cu o delegație a preoților

din Burkina Faso, care îi prezentaseră detaliile masacrului creștinilor care avusese loc acolo. Este îngrozitor să descoperi cât de mult poate să decadă omenirea. Dar ce putea să facă Benelli? Doar să se roage, dar până și rugile păreau fără valoare în lumina suferinței umane.

Apoi, după-amiază, condusesse o ședință a comitetului despre situația financiară a bisericilor din Roma. Vistierii erau din nou goale. Vaticanul era, în mod deosebit, o vistierie ale cărei costuri de întreținere creșteau tot mai mult în fiecare an. Apoi, discutaseră problema creată de recenta expulzare a preoților din China... dar nu dorea să mai continue.

Benelli și-a spus rugăciunile, lucru care i-a luat ceva timp. În final, a adăugat și câteva rugăminți personale. Nu prea egoiste, firește. Spera din suflet ca ședința Comisiei Ecumenice, pe care urma s-o prezideze joi, să se desfășoare în termeni pașnici. Adepții religiei evanghelice erau destul de turbulenți.

S-a așezat comod ca să adoarmă. Dar în seara aceea, somnul nu se prindea de gene. Acest lucru i se întâmpla de câteva nopți. Care *era* cauza? Cu siguranță că insomnia nu se datora grijilor legate de munca lui. Poate că începea să îmbătrânească. Sau poate că trebuia să ia o pastilă de dormit? Nu. A închis ochii.

Încet, încet, s-a lăsat cuprins în mrejele unui vis. Sau era o viziune?

Benelli s-a trezit privind stelele; nu știa unde se află. Era fascinat de imensitatea tabloului cosmic ce se desfășura înaintea ochilor săi. Formațiuni stelare după formațiuni stelare – dezvăluindu-se la nesfârșit ca un mister adânc, insondabil. Atunci, el a început să înțeleagă procesul uluitor al trecerii timpului. Nu era vorba doar de

câțiva ani. Ci de sute și mii de ani. De milioane și milioane de ani. Nimicnicia absolută a omului i s-a întipărit atunci în minte.

Subjugat de aceste imagini, aflat în transă, Benelli a trăit un moment extraordinar de iluminare spirituală. Se simțea de parcă ar fi fost azvârlit într-o piscină cu apă caldă, ascunsă într-o lume mistică, pe care nimeni n-o putea găsi. Bucuria atinge sferă transcendentale.

Pentru o clipă, Benelli a înțeles – cu deplină certitudine – că omenirea, forma spirituală cea mai nesemnificativă din cosmos, era, de fapt – în mod uluitor – cea mai importantă. A înțeles că Dumnezeu dăruise omenirii cheia universului. A Creatorului Însuși și a vieții eterne. Revelația era covârșitoare. Benelli privea ca vrăjit măreția acestei descoperiri. Dar la un moment dat a văzut și altceva. Era cumplit și tragic în același timp.

Cardinalul s-a trezit brusc. S-a ridicat în capul oaselor, îngrozit și dezorientat. În depărtare se auzea un câine lătrând. Gândurile îi erau copleșite încă de revelația pe care o avusese. De ce îi ceruse oare papa să viziteze observatorul? S-a ridicat din pat. Ce era asta? S-a oprit. Cuvintele îi invadau conștiința. Cuvintele pe care le rostise primul ocupant al tronului papal, Sfântul Petru:

Un lucru, prieteni, nu trebuie să uitați niciodată: alături de Domnul, „o zi“ poate să însemne o sută de ani, iar o sută de ani pot să semene cu o zi. Domnul nu întârzie în îndeplinirea promisiunilor Sale, așa cum ați putea crede; dar El are răbdare cu voi toți...

Benelli a îngenunchat, înspăimântat. Părea că un mesager încerca să-i spună ceva. Dar el nu putea și nu

voia să-l accepte. Cu toată puterea voinței sale, încerca să respingă mesajul.

– Doamne, să nu se întâmple acum! se ruga el. Nu acum. Nu atât cât trăiesc.

Viziunea i-a dispărut încet din minte. Benelli a rămas în genunchi.

CAPITOLUL 7

„Spiritele necurate [...] sunt dușmanii rasei umane; lucide, convingătoare fără ajutorul cuvintelor, înzestrate cu o răutate subtilă, dornice să facă rău, prolifice în zămisirea de minciuni și înșelătorii, ele modifică percepțiile și întinează emoțiile oamenilor, disturbă atenția celor vigilenți și tulbură visele celor care dorm.“

Malleus Maleficarum, Codul de Procedură Penală
pentru condamnarea vrăjitoarelor

Trecuse o lună de la încheierea procesului Kramer și de la sinuciderea Laurei Dukes.

Pentru Paul, fusese o perioadă extrem de agitată. Devenise omul zilei. Era chemat la nenumărate interviuri televizate sau talk-show-uri, iar editurile îi propuseseră să scrie cărți. Era, de asemenea, implicat în căutările criminalului în serie, de vreme ce Kramer fusese declarat nevinovat, și oferea consiliere de specialitate poliției din San Francisco.

Publicul și colegii săi de breaslă acceptaseră în cele din urmă că Paul avusese dreptate. În esență, Ben nu spusese mare lucru. Se afla în pielea vulpii care nu ajunge la struguri și zice că sunt acri, dar – la insistențele lui Marie – nu mai înfipsea nici el cuțitul în rană. Kramer nu era criminalul în serie, asta era evident și, în plus, de la proces, devenise un deținut model. Declarase presei naționale că încerca să-L descopere pe Dumnezeu și participa la cursurile de împletit coșuri organizate în închisoare. Paul acceptase să depună mărturie în favoarea sa în recursul pe care îl făcuse în cazul crimei din bar, așa că era posibil să iasă din închisoare peste câteva luni, dacă va câștiga procesul.

Se aflase, de asemenea, că Laura Dukes suferise o ușoară cădere nervoasă la vârsta de șaisprezece ani, după ce se despărțise de un prieten. Tânăra avea mai multe probleme psihice decât își imaginaseră ei. Păcat că nu se descoperise acest lucru mai devreme! Probabil că presiunea exercitată de un proces – șapte ani mai târziu – fusese picătura care declanșase criza de depresie. Dar, se gândi Paul, așa este viața. Dacă oamenii vor să se sinucidă, este greu să-i împiedici.

Un alt lucru bun i se întâmplase lui Paul...

Amfiteatrul universității începea să se umple. Găzduia peste o mie de oameni, care puteau asista la prelegerea din seara aceea numai pe bază de invitații. Participanții veneau de pretutindeni. Ben privea cum multe personalități din lumea psihiatriei și a psihiatriei criminalistice intrau în amfiteatru, bărbații îmbrăcați în smoching, iar femeile în rochii de seară strălucitoare – în cinstea unui eveniment social de o importanță covârșitoare.

Organizarea prelegerii Carl Jung la Universitatea din San Francisco reprezenta un adevărat succes pentru instituția-gazdă și – deoarece locul unde avea să se desfășoare evenimentul depindea de identitatea oratorului-cheie – era, de asemenea, o dovadă a talentului și celebrității de care se bucura profesorul Paul Stauffer.

După moartea tragică a lui Johann Hermanns într-un accident de avion la München, comitetul internațional hotărâse să facă o excepție de la regulă și să-l desemneze pe Paul Stauffer, în vârstă de numai treizeci și nouă de ani, să țină discursul principal. Era o decizie uimitoare – chiar revoluționară. Înzestrat cu o inteligență extraordinară, iconoclast, un războinic împotriva prostiei, Paul era un învingător fără doar și poate. Dar membrii comitetului luaseră, măcar o dată, o hotărâre corectă și – așa cum considerau Ben și colegii săi de la universitate – nu aveau să regrete alegerea făcută. Paul le va oferi un *tour de force*.

– Ben!

– Bună, Marie. Pe unde s-a rătăcit soțul tău?

– Nu-ți face probleme! răspunse Marie râzând și aranjându-și cureaua, care se asorta cu rochia ei de un albastru-pal. Am avut grijă să ajungă aici. Ea i l-a arătat apoi pe soțul ei, ascuns în mulțime. Și iat-o și pe soția ta!

Ben a dat din cap încruntat. Florence îl înghesuise într-un colț pe sir Harold Pickerton, cel mai mare psihiatru criminalist al lumii moderne. Marie vedea că Florence revărsa asupra lui o adevărată cascadă verbală, iar bietul om era ținut la zid. El o aproba asiduu în timp ce ea perora fără încetare despre bucuria pe care o resimțise vizitând – cu un an în urmă – câmpurile de

bătălie din Scoția, fără să știe însă că strămoșii englezi ai lui sir Harold fuseseră aproape decimați de o mână de scoțieni la Bannockburn¹, unde britanicii, din greșeală, nu înaintaseră pe direcția stabilită.

Apoi s-a auzit un clopoțel. Toți și-au ocupat locurile.

– Un tip atât de interesant! Atât de bine informat! îi spuse Florence lui Marie în timp ce se așezau. I-am spus, firește, că soțul tău este un geniu, draga mea.

Sir Harold, revenindu-și după conversația avută și după retrăirea dramei suferite de strămoșii săi, s-a urcat pe podium. Le-a cerut participanților să țină cu toții un moment de reculegere în memoria lui Johann Hermanns. Apoi, l-a prezentat pe oratorul din seara aceea. Marie privea fascinată cum Paul urca la tribună. Și-a așezat calm hârtiile pe pupitru și a început să vorbească pe un ton încrezător și prietenos:

– Doamnelor și domnilor, sunt profesor de psihiatrie criminalistică aici, la Universitatea din San Francisco. Sunt, de asemenea, consilier de specialitate la închisoarea de maximă siguranță din San Francisco, unde sunt închiși unii dintre cei mai periculoși și mai violenți oameni din țară. Drept rezultat, domeniul meu de activitate îl constituie – de foarte mulți ani – studierea indivizilor pe care publicul larg îi consideră monștri, ale căror crime sunt prezentate pe primele pagini ale ziarelor și pentru care cetățenii cer pedeapsa cu moartea. Criminalii în serie, violatorii de copii, canibalii, torționarii, ucigașii

¹ Bătălie purtată la 24 iunie 1314, la Bannockburn, Scoția, între scoțienii conduși de Robert Bruce și englezii sub comanda regelui Edward al II-lea. Învîingându-i, surprinzător, pe britanici, scoțienii și-au cucerit, temporar, independența (n. tr.).

responsabili de genocide – aceștia sunt pacienții mei, deși vedeți că nu mă grăbesc să-i numesc prieteni.

Spectatorii au izbucnit în râs. Ce este prietenia, la urma urmei? Din punct de vedere psihiatric, firește.

– În prelegerea mea de astăzi – continuă Paul – vreau să analizez rolul pe care l-a jucat religia în procesul de diferențiere a faptelor bune de cele rele și modul în care ne-a influențat ea metodele de controlare a comportamentului criminal.

S-a aplecat spre public, încrezător în forțele sale și puțin provocator. Spectatorii îl priveau fascinați.

– Ideea fundamentală care stă la baza disertației mele este următoarea: conceptele religioase, care au jucat un rol esențial în societatea occidentală atunci când era vorba de controlarea comportamentului uman și de pedepsirea comportamentului criminal, *nu joacă nici un rol* în domeniul psihiatriei moderne. Astăzi, cu ajutorul medicamentelor și terapiilor moderne, trebuie să evaluăm comportamentul criminal folosind termenii medicali și nu pe cei morali. Acest lucru ne va oferi șansa să-i salvăm chiar și pe criminalii considerați de societate drept o cauză pierdută și condamnați din start la moarte.

– Până aici, toate bune și frumoase, spuse Florence în așa fel încât să fie auzită de toți cei din jur.

Paul a descris apoi pe larg locul religiei în societate, scoțând în evidență tendința acesteia de a controla comportamentul uman. Secole de-a rândul, Biserica a încercat să monitorizeze și să controleze aspectele fundamentale ale vieții oamenilor – ca de exemplu, căsătoriile, divorțurile, homosexualitatea, adulterul, vârsta căsătoriei, legitimitatea etc.

– În Evul Mediu, spuse Paul, Biserica impunea chiar și poziția sexuală pe care oamenii trebuiau să o adopte – poziția misionarului era considerată cea mai potrivită. Paul zâmbi cu subînțeles. Se pare că Eva – continuă el – a încercat această poziție după ce a fost izgonită din Grădina Raiului.

Publicul a izbucnit din nou în râs – un râs rafinat și batjocoritor. Disertația promitea să fie deosebit de spirituală. Ce amuzant! Nu mai era loc pentru religie în societatea laică modernă; era alungată de știință. Marie s-a înroșit. Paul nu se putea abține să nu împungă Biserica.

După ce hohotele de râs au încetat, Paul și-a continuat discursul despre dominația religioasă de-a lungul secolelor; despre faptul că un anumit tipar comportamental, care nu era aprobat de instituția Bisericii, era fie pedepsit prin lege, fie era supus criticii morale precum excomunicarea; despre faptul că Biserica a folosit instrumentele terorii și arderii pe rug în cazul celor pe care îi considera vinovați pentru că îi contestau dreptul de a dicta ordinea morală – fie că erau eretici, disidenți, vrăjitori sau vrăjitoare.

– Nici una dintre aceste metode de represiune nu a dat roadele scontate. Nici una nu a fost necesară. În numele Domnului, au fost comise cele mai cumplite nedreptăți. Dar astăzi, am ajuns – în sfârșit – să înțelegem că toleranța și înțelegerea sunt lucrurile de care avem într-adevăr nevoie, nu de persecuții. Am început să ne eliberăm – încetul cu încetul – din lanțurile aiurelilor dogmatice. Ne dăm seama că religia sau Biserica – și aici includ *orice* Biserică – *nu* trebuie să controleze aspectele comportamentului uman privat și consensual. Și nici nu trebuie să condamne oamenii dacă nu se supun. Medicina,

împreună cu dezvoltarea științei, a jucat un rol important în acest proces de emancipare. De exemplu, le spunem oamenilor bolnavi de lepră sau de schizofrenie că boala lor nu este o pedeapsă dată de Dumnezeu, ci reprezintă un caz medical.

Paul a făcut o pauză pentru ca spectatorii să-i absoarbă cuvintele. Apoi, a continuat:

– Astăzi, în țara noastră, dar și în multe alte state din lume, nu le mai închidem pe mamele tinere și necăsătorite în spitale de boli nervoase, nu-i mai ostracizăm pe homosexuali și nu mai pedepsim adulterul. De ce? Pentru că realizăm că activitățile lor nu amenință sub nici o formă fundamentul societății noastre, iar simplul fapt că i-am încadra în categoria oamenilor răi sau depravați nu mai are nici un rost. *Oamenii au dreptul să fie diferiți – chiar într-un mod radical – dacă, prin acțiunile lor, nu le fac rău celor din jur.*

Discursul său a fost întrerupt de aplauzele publicului, căruia îi plăcea ce auzea. E adevărat, teza nu era originală, cel puțin până acum. Dar era clară, succintă și te invita la cugetare.

– Astăzi, așadar, continuă Paul, închisorile și spitalele de boli nervoase „găzduiesc” o categorie mult mai restrânsă de pacienți: pe cei cu adevărat bolnavi, și nu indivizi ale căror concepte morale, sexuale și religioase se diferențiază de cele ale majorității oamenilor. Sunt conștienți că și această categorie poate fi redusă cu ajutorul medicamentelor și terapiei de specialitate. În cazul crimelor de o gravitate aparte, trebuie să identificăm boala care a declanșat aceste crime – pentru că este vorba de o boală, de un dezechilibru mental.

Spectatorii l-au aplaudat din nou. Paul își dădea seama că se apropia acum de un subiect mult mai controversat. În societatea modernă, oamenii puteau să accepte ideea potrivit căreia religia nu avea voie să pedepsească comportamentul privat și consensual. Dar să susții că oamenii care comiseseră crime abominabile nu sunt răi și nu trebuie considerați depravați din punct de vedere moral, ci sunt doar niște indivizi bolnavi, era o chestiune discutabilă.

– Și aici atingem marele subiect-tabu: crima. Dar până și criminalii trebuie încadrați în categorii diferite.

Paul a descris aici experiența pe care o acumulase lucrând și studiindu-i pe cei care comiseseră crime într-un context familial sau sub influența drogurilor, accentuând faptul că personalitatea și gândirea lor sunt diferite de cele ale criminalilor profesioniști sau psiho-paților. Conceptele religioase nu au făcut altceva decât să-i condamne și să-i respingă pe acești criminali – îndepărtându-i și mai mult pe cei care aveau într-adevăr nevoie de ajutor.

– Mă bucur și susțin faptul că publicul începe treptat să accepte că indivizii care ucid în anumite situații au dreptul să fie reintegrați în societate după o anumită perioadă de timp. Mă refer aici la femeile care își ucid partenerii după ani de abuzuri fizice și psihice, la copiii care ucid alți copii fără să fie conștienți de consecințele faptelor lor, la eutanasieri etc. Acesta este un progres extraordinar, care s-a înregistrat în special în ultimii douăzeci de ani. Și – în ciuda majorității Bisericilor, care continuă să-i condamne pe acești oameni – noi, cei din breasla medicilor, am încercat să-i ajutăm și vom continua să facem asta.

Trecuseră douăzeci de minute. Paul știa că reușise să capteze atenția publicului. Acum avea să pășească pe nisipuri mișcătoare, avea să atingă subiectul în privința căruia psihiatrii nu ajunseseră la un consens, iar publicul avea păreri diferite.

– Și am ajuns acum la cazurile cele mai dificile: pedofili careucid copii în încercarea de a obține satisfacție sexuală; oamenii care își masacrează colegii de școală sau de serviciu; torționarii care se înfruptă din carnea victimelor lor; criminalii în serie careucid în funcție de un plan prestabilit; asasinii profesioniști. Ce facem cu acești oameni? Îi distrugem din dorința de răzbunare? Aruncăm cheile de la celulele lor?

– Da, se auzi cu multă claritate o voce feminină. Venea din mijlocul amfiteatrului, însoțită de câteva murmure aprobatoare.

În sală s-a făcut din nou liniște, iar Paul a preluat din nou controlul. El a continuat pe un ton puțin sarcastic.

– Răspunsul meu este „nu“. În momentul în care ne debarasăm de repulsia noastră provocată de aceste fapte cumplite, repulsie bazată pe conceptele noastre religioase și moralizatoare, îi putem reintegra printre noi – cu ajutorul tratamentului medical și terapiei de specialitate – chiar și pe indivizii considerați de societate adevărate cauze pierdute. *Experiența m-a învățat că oamenii care comit aceste crime oribile nu sunt întruchiparea răului.* Acest termen nu are nici o valoare din punct de vedere medical. Sunt niște indivizi care suferă de diverse boli mentale, de tulburări psihiatrice, de frustrări și lipsuri pe plan personal și social și reacționează în consecință. Trebuie, așadar, să subliniem că reacțiile noastre adverse față de acești oameni nu fac altceva decât să-i

condamne la întuneric și să le distrugă orice perspectivă de vindecare. În concluzie, vreau să vă mai spun că aștept cu nerăbdare ziua în care termeni religioși precum „bine“ și „rău“ să nu mai fie folosiți atunci când judecăm crimele cumplite. Trebuie să-i înlocuim cu terminologia medicală și terapeutică. Mulți dintre „monștrii“ de astăzi – dacă nu toți – pot deveni cetățenii reabilitați de mâine, dacă încetăm să-i mai stigmatizăm și încercăm să-i ajutăm. Totul depinde din ce perspectivă îi privim.

După ce a rostit și ultimul cuvânt, Paul a fost răsplătit cu aplauze furtunoase. Pentru prima dată, de foarte mulți ani, specialiștii în domeniul psihiatriei avuseseră parte de un discurs elocvent și obiectiv, nu doar cu tentă laudativă la adresa oratorului. La sfârșitul conferinței, a fost „înghițit“ literalmente de admiratori.

– Draga mea, îi spuse Florence lui Marie, trebuie să mă grăbesc să-l felicit. Dar cine este femeia aceea îngrozitoare care a spus „da“?

Pentru că disertația se încheiase, invitații au început să se retragă la bar. Paul era îmbujorat din cauza alcoolului și a felicitărilor primite. Marie a reușit să-l sărute înainte de a fi din nou absorbit într-o discuție aprinsă cu un psihiatru român, care considera că hrana bazată pe napi constituie răspunsul pentru stările psihotice. Încercase și el această „dietă“ și acum se simțea bine.

Aproape de miezul nopții, mulțimea de la bar a început să se împrăstie. Ben și soția lui s-au apropiat de Paul, făcându-și cu greu loc printre admiratori. Marie i-a urmat.

– Noi plecăm acasă, spuse Ben. Felicitări încă o dată!

Florence i-a dăruit lui Paul un sărut cu puterea unui aparat de liposucție.

– Magnific! exclamă ea. Ai ajuns departe! Ești extraordinar!

– Mulțumesc, spuse Paul, zâmbind. Gata cu laudele în seara asta, căci altfel nu o să-mi mai încap în piele! Să mergem! Stați puțin! Trebuie să-mi iau niște lucruri din birou. Vin imediat.

Marie l-a urmărit cu privirea. Din anumite motive, se simțea neliniștită. Acum, când el a ajuns pe culmile gloriei, ce se va întâmpla cu ea?

Paul a ieșit din incinta universității și a intrat într-un bloc din cărămidă și sticlă. S-a auzit o sonerie puternică în momentul în care a deschis ușa de la intrare cu o cartelă de acces. Luminile de pe culoare s-au aprins, iar el a urcat trei rânduri de scări – toate slab luminate.

Era mulțumit. Prelegerea lui fusese un succes incontestabil. Ajunsese într-adevăr pe culmile gloriei. Și totul începuse cu procesul Kramer. A trecut pe lângă birourile colegilor săi, care aveau imprimate pe ușă – cu vopsea neagră – numele lor. Se descurcase mult mai bine decât ei.

Și Marie? Era timpul să se gândească serios la relația lor. Îi părea rău, dar nu credea că ea va reuși să facă față succesului său. Avea nevoie acum de o femeie mai tânără și mai ambițioasă. Firește, va cere custodia lui Rachel; ea va duce o viață mult mai bună alături de el. Avea nevoie de fermitatea și încrederea lui pentru a ajunge cât mai departe în viață. Dar așa este clădită lumea, nu? Supraviețuiesc numai cei puternici. Paul nu avea motive să se plângă.

A ajuns în cele din urmă în fața biroului său. A început să se scotocească prin buzunare. Se simțea amețit și obosit din cauza alcoolului și a scăderii adrenalinei. Se

gândea tot la prelegerea lui în timp ce încerca să deschidă ușa.

– Scuză-mă!

Vocea era atât de aproape de el încât Paul a scăpat cheia din mână. A avut nevoie de o fracțiune de secundă ca să se dezmeticească. A încercat s-o distingă în lumina slabă pe posesoarea vocii. Era zveltă și blondă, dar nu foarte tânără – cel puțin, nu mai era la prima tinerețe. Era dificil să-i precizezi vârsta. Nu era studentă, dar nici nu avea mai mult de treizeci de ani. Puțin tulburat, Paul s-a aplecat pentru a-și recupera cheia de pe podea.

– Îmi pare rău, nu te-am auzit. Cu ce pot să te ajut?

– Ți-am ascultat discursul.

– Sper că ți-a plăcut, spuse Paul.

– A fost extraordinar. Ai fost mult mai bun decât ar fi fost Johann Hermanns. Noi te-am sprijinit.

– M-ați sprijinit?

– Ca să ții prelegerea, spuse ea, trecându-și mâna prin păr. Știam că nu ne vei dezamăgi.

Paul o privea uimit. El încerca în continuare să deschidă ușa. Dar din motive necunoscute, cheia nu se potrivea.

– Mulțumesc, spuse el în cele din urmă.

– Firește, nu te-am aprobat în totalitate atunci când ai atins subiectul binelui și răului, continuă ea, cu un glas scăzut și domol.

– Da? Păi...

– Eu sunt Helen.

– Helen! A reușit în cele din urmă să deschidă ușa. Nu vrei să intri? o întreabă Paul. Sau poate ar fi bine să ne întâlnim mâine. Acum nu prea mă simt în stare să port o discuție filozofică; sunt cam amețit de la băutură, continuă el râzând.

Helen a răs împreună cu el. Era un răs prietenesc, relaxat.

– Voiam doar să te felicit pentru discursul pe care l-ai ținut, asta-i tot, spuse ea.

Nu a încercat să intre în biroul lui.

– Și să mă contrazici.

– Poate, spuse ea. Oricum, Kramer a avut dreptate.

– În ce privință?

– A susținut să ții tu prelegerea. Dar acum trebuie să plec, spuse ea apoi. Noapte bună.

Paul a rămas mut de uimire. Ceva îl atrăgea la ea, în ciuda faptului că era puțin cherchelit. Încrederea pe care o degaja și privirile ei cu subînțeles. Nu îi transmiteau o invitație sexuală, dar ascundeau fără îndoială un subînțeles. De unde știa ce spusese Kramer despre prelegerea sa? Sau poate că Paul înțelesese greșit?

– Sigur nu vrei să intri?

– Nu, trebuie să plec. Ea s-a îndreptat spre capătul coridorului. Apoi s-a întors spre el. Paul nu-i putea distinge chipul în lumina obscură. Ne vedem la petrecere! spuse ea în vervă.

– La petrecere?...

Dar ea dispăruse.

Paul a închis ușa în urma sa. Dădu din umeri. Ciu-dată femeie! Nu înțelesese nimic din tot ce-i spusese ea. Dar spera să o revadă. Poate că e interesantă. A aprins veioza de pe biroul său și a început să caute un dosar. S-a hotărât apoi brusc s-o roage să-l viziteze mâine. Paul a deschis ușa și a străbătut holul până la capătul scărilor. S-a aplecat peste balustradă.

– Helen?

Dar nu i-a răspuns nimeni. Paul a încercat să surprindă zgomotul tocurilor. Dar nu se auzea nimic. Se încruntă. Nu se poate să fi plecat atât de repede: trecuseră doar câteva secunde de când își luaseră la revedere. El a coborât apoi scările, înjurând în barbă, deoarece – din anumite motive – luminile pe holuri erau stinse. Bâjbâind pe întuneric, a ajuns la ușa principală și a încercat să o deschidă. Era încuiată. Normal. Ea nu avea o cartelă de acces și, chiar dacă ar fi avut, nu se auzise nici o sonerie.

Pe unde ieșise? Probabil că folosisse una dintre ieșirile în caz de pericol de la celelalte etaje. Paul a coborât din nou scările și a verificat ușile de la primul și de la al doilea etaj. Erau încuiate și securizate. Mai rămânea doar etajul al treilea. S-a apropiat de ușa masivă din metal și a apăsat pe mâner. Și ea era încuiată.

L-a străbătut atunci un fior de teamă.

Au trecut câteva secunde până când Paul a reușit să-și supprime această senzație umană primară. S-a întors în biroul său, ignorând în mod conștient faptul că nu mai exista altă cale de ieșire. La lumina veiozei de pe birou, și-a adunat hârtiile de care avea nevoie. Trebuia să plece. Îl aștepta Marie.

În plus, voia să iasă cât mai repede din clădire.

CAPITOLUL 8

„Și ce este și mai rău este faptul că lipsa perspicacității noastre ne umbrește capacitatea de a înfrunta răul.“

Carl Jung, *Eul nedescoperit*

– Mai doriți să-mi mărturisiți ceva?

Deși întrebarea făcea parte din ritual, cardinalul Benelli a căzut pe gânduri. Își mărturisise păcatele obișnuite – tendința de a cădea pradă mândriei, lucru care nu era de mirare, ținând seama de poziția pe care o ocupa Benelli la Vatican; tendința de a-i critica uneori pe ceilalți preoți când ar fi trebuit să dea dovadă de indulgență; tendința de a mânca prea mult. Involuntar, privirea i-a căzut asupra burții sale rotunde.

– Nu, părinte.

Părintele duhovnic a rostit penitența și apoi l-a absolvit de păcate. Cardinalul Benelli încerca întotdeauna să-i asculte cu atenție cuvintele și să le urmeze întocmai. Dar de data aceasta, nu îl asculta. Gândurile nu-i dădeau pace.

Dar mai avea o mărturisire de făcut.

Aceasta era cu totul diferită. Diferită de păcatele lumesti și mult mai complexă. Se referea la visul pe care îl avusese în urmă cu o lună. Cel despre stele. Fusesse doar un vis, nu-i așa? Cu toate acestea, îi tulbura încă viața. În noaptea aceea, când îngenunchease ca să înalțe o rugă Cerului, fusesse convins că cineva îi trimisese un mesaj spiritual. A doua zi însă, această convingere dispăruse. Se îndoia de ea și – încetul cu încetul – claritatea viziunii se diminuase.

S-a auzit un zgomot ușor când ușa confesionalului s-a deschis. Cardinalul Benelli a ieșit din confesional, intrând în capela privată a papei. Era o cameră mică, dar frumos decorată, ascunsă în incinta apartamentelor papale. Privirea le-a fost atrasă de un crucifix mare, pe care se afla trupul chinuit al Mântuitorului. Lumina zilei pătrundea prin vitraliile din tavan. Ele înfățișau în culori vii scena Înălțării la Ceruri. Atmosfera era minunată, învăluită într-o liniște profundă, spirituală și într-un mister impenetrabil.

– Îmi cer iertare pentru toate păcatele pe care poate le-am comis față de domnia voastră.

Benelli a încuviințat din cap. Părintele duhovnic spunea întotdeauna aceste cuvinte după spovedanie – un lucru impresionant. Cardinalul și-a ațintit privirea asupra ochilor albaștri ai călugărului. Benelli era convins că acest om făcuse foarte puține păcate în viața lui. De ce unii oameni erau cu mult înaintea sa – spiritual vorbind? Era oare o pedeapsă pentru că îi plăcea atât de mult funcția înaltă pe care o avea în lumea ecleziastică? Era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru păcatul mândriei – cel mai mare păcat din toate?

S-au îndreptat apoi spre ieșirea din capelă. Chipul cardinalului – observă părintele duhovnic – era de câteva săptămâni încordat și extrem de obosit, ca și când ar fi purtat pe umeri o povară grea. Preotul s-a oprit.

– Vreți să-mi mai spuneți ceva? întrebă el domol.

Benelli a ezitat. Dorea din tot sufletul să ceară sfatul părintelui duhovnic. Dar nu trebuia să facă asta. Anumite lucruri pot fi discutate numai cu papa. Cu nimeni altcineva. Cu nici o altă ființă umană. Acesta era jurământul pe care îl rostise când devenise șeful Sfântului Oficiu. Nu putea fi încălcat.

– Mă simt bine, spuse el cu un zâmbet fals.

Părintele duhovnic a deschis ușa, iar Benelli a ieșit. Fi-rește, nu avea să-i spună nimic nici papei. Sfântul Părinte era prea ocupat pentru a putea fi tulburat de grijile sale mărunte. Avea sute de probleme pe care trebuia să le rezolve – avea în grija sa administrarea unei Biserici cu peste un miliard și jumătate de credincioși – ca să mai aibă timp să-și bată capul cu incertitudinile unui singur om.

Benelli a rămas în pragul capelei și a privit în urmă. Mai trebuia să mărturisească ceva? Ignorase oare un mesaj spiritual? Uitase oare să vorbească despre o legendă extraordinară, pierdută în negura timpului?

Ușa capelei s-a închis. Benelli nu avea nici o mărturisire de făcut.

CAPITOLUL 9

„Și acum să analizăm cum poate diavolul – prin mijloace restrânse – să incite fantezia și percepțiile senzoriale lăuntrice ale omului cu ajutorul aparițiilor și acțiunilor impulsive [...]. Deși diavolul nu poate acționa direct asupra puterii de înțelegere și a voinței omului, poate [...] cu toate acestea, să acționeze asupra trupului sau asupra senzațiilor trupului, fie că este vorba de percepții interioare, fie exterioare.“

Malleus Maleficarum, Codul de Procedură Penală
pentru condamnarea vrăjitoarelor

Era toamnă. Un alt grup de boboci la Universitatea din San Francisco.

– A spus ora nouă și jumătate, nu?

– Da, stai liniștit!

Studentii din primul an se învârteau în fața biroului lui Paul, discutând sporadic. Unii stăteau pe jos, în timp ce alții se sprijineau de pereții vopsiți în culori vii, ținându-și lângă ei cărțile și servietele. Majoritatea nu aveau mai mult

de optsprezece-douăzeci de ani, deși unul dintre ei părea mai în vârstă din cauza părului ușor grizonant.

Studentii – cei mai mulți – erau îmbrăcați în blugi și tricouri, iar câteva fete purtau rochii. Nu se simțeau deloc în largul lor, dornici fiind să creeze o impresie cât mai bună, așa cum sunt toți bobocii în general. Dar acești neofiți în domeniul psihiatriei vor aborda în curând o altă imagine de sine atunci când vor realiza că pacienții lor le vor percepe slăbiciunile cu o agerime uluitoare și le vor exploata fără milă în avantajul lor.

- Am auzit că e plăcut să lucrezi cu el.

- Relaxant chiar.

- I-au crescut acțiunile după procesul Kramer. Este uimitor cum l-a scăpat pe individul ăla.

Dave Rattinger, din Colorado, un jucător de fotbal, înzestrat cu un păr blond și o atitudine de învingător, s-a apropiat de una din fetele mai atrăgătoare. Voia s-o impresioneze, dar nu avea să fie chiar atât de ușor. Era timidă. „Citise“ asta din felul în care își ținea cărțile la piept, într-o poziție defensivă, ca și când ar fi dorit să-și ascundă sânii de privirile sfredelitoare. Dar părea bună pentru el. Merita să facă o încercare. Fosta lui prietenă rămăsese acasă. Așa că a început conversația:

- Mergem la închisoare astăzi?

- Nimeni nu a menționat nimic în această privință.

- Mi-a spus un prieten – insistă Dave – că așa procedează întotdeauna cu studenții în prima zi de curs. Îi duce la închisoare ca să-i sperie.

- Aha, spuse fata, scoțând o țigară în timp ce se sprijinea de perete. Făcu o pauză, apoi spuse: Eu sunt Suzanne Delaney.

- Dave Rattinger din Denver.

- Vrei o țigară?
- Mulțumesc.
- Uite-l că vine!

Paul a străbătut holul. Era îmbrăcat în blugi și purta o cămașă descheiată la gât – o ținută care nu ținea deloc seama de rigorile universitare. Îi privea puțin disprețuitor, dar și mirat, pe studenții care îl așteptau. Apoi, le-a zâmbit.

– Văd că sunteți nerăbdători. Nu mă așteptam să veniți atât de devreme.

A deschis ușa și i-a invitat înăuntru.

– Așezați-vă undeva! Oriunde găsiți un loc liber!

Era o cameră spațioasă, în care se aflau un birou plasat într-un colț, rafturi pentru cărți, o canapea și câteva scaune așezate în mijloc. Mesele laterale erau înțesate de hârtii, iar pe pereți erau agățate unele artefacte pe care Paul le strânsese în cei doisprezece ani de activitate profesională. O macetă pe care i-o dăduse un criminal, acum vindecat (cel puțin, în opinia lui). O mască Noh de la un profesor de psihiatrie din Japonia, care îl vizitase pe Paul cu ocazia unui schimb cultural între universități. Gravuri ale spitalului de nebuni Bedlam din Anglia, realizate de Hogarth în secolul al XVIII-lea. Și multe alte *objects d'art* – de la totemuri africane la tăieturi din ziare înrămate, care relatau detaliile unor crime cumplite pe care Paul le studiase și în privința cărora își exprimase opiniile de expert. Nimic, însă, despre Kramer. Era un caz pe care Paul dorea să-l uite. Avea motivele lui.

Studenții au început să studieze artefactele și să comenteze între ei fără ca Paul să-i întrerupă. Piesele constituiau o introducere foarte bună pentru subiectul

pe care aveau să-l discute, stârnind întotdeauna interes și curiozitate.

Suzanne s-a așezat pe canapea și și-a pus cărțile pe genunchi. Dave Rattinger s-a așezat imediat lângă ea. Suzanne a oftat adânc. De ce toți indivizii nesuferiți se simțeau atrași de ea? Poate din cauza inocenței pe care o trăda chipul ei și a vulnerabilității înfățișării ei adolescente? Sau poate pentru că era dotată cu un piept generos care atrăgea privirile atunci când era dispusă să-l pună în valoare?

Suzanne i-a dăruit un zâmbet lui Dave – un zâmbet frumos, care însă nu te invita să mergi mai departe. Unul care părea să spună „Rămân fidelă masturbării“. Dave i-a zâmbit încrezător, ignorându-i mesajul ascuns. Ca psihiatru, va trebui să învețe să deslușească natura umană.

Între timp, Paul răsfoia hârtiile de pe biroul său.

– Bun! Grupa ar trebui să fie alcătuită din doisprezece studenți. Puteți să vă prezentați, vă rog?

– Bob Treital, Donna Jackson, Art Jacovits, José Ramirez, Dee McKenna, Dave Rattinger, Suzanne Delaney, Brad Hanson, Laura Kuo, Sally Akers, Greg Parsons și Emil Buzek.

Studenții s-au prezentat pe rând, încercând să pară cât mai calmi.

Paul a luat un scaun din lemn și s-a așezat într-o parte a cercului format de studenți.

– Putem spune, cel puțin, că am început cu efectivul complet. Bine ați venit la cursul de Psihiatrie Criminalistică Generală, partea întâi! Eu voi preda acest curs, deși câteva lecții le va ține colegul meu, profesorul Ben Ingelmann.

El contempla „aluatul“ din care trebuia să facă „pâinea“.

– Cursul *meu* este cu totul diferit de celelalte. În domeniul psihiatriei criminalistice, vreau să vă ofer cât mai multă experiență practică, fără să ignor însă partea teoretică. Ați făcut rost de cărțile pe care vi le-am recomandat în bibliografie – cele scrise de Carlton, Brown și de mine despre psihiatria criminalistică?

Diverse volume și-au făcut brusc apariția din servielele studenților.

– Bun. Paul a așteptat să se facă liniște, apoi a continuat: Vreau să încep cursul, introducându-vă în atmosfera cu care vă veți familiariza la sfârșitul acestuia, când veți fi absolvenți, *dacă* veți fi, peste patru ani. În acest fel, veți avea posibilitatea să spuneți dacă acesta este într-adevăr domeniul în care doriți să vă specializați. Așadar, vom merge astăzi să vizităm închisoarea de maximă siguranță din San Francisco, cea mai sigură închisoare din țară.

Studenții au respirat adânc. Era *adevărat*, așadar, ce le spusese colegii lor din anii mai mari. Aveau să meargă într-adevăr în locul acela cumplit. Chiar și cei mai cinici dintre ei s-au înfiorat la auzul veștii.

Închisoarea de maximă siguranță. Îl vor vedea oare pe Paul Horrath, individul din Arkansas, care – în decurs de un deceniu – torturase și ucisese zece oameni, pe care apoi îi aruncase în păduri, urmând un ritual sălbatic, ce implica tăierea limbii victimelor? Sau pe Jennie J. Lee, fata care își otrăvise rudele cu thaliu? Sau pe Vincente Buzzolini, asasinul plătit de mafia siciliană ca să acționeze pe teritoriul Statelor Unite? Sau pe Tommy Earle, fostul măcelar, care manifesta un interes deosebit pentru copii? Gânduri macabre și o teamă aproape palpabilă le-au străbătut mintea și trupul.

– Înainte de a pleca, vă rog să mă ascultați cu atenție! spuse Paul. În primul rând, trebuie să știți că vom pătrunde și într-o zonă periculoasă, unde veți întâlni oameni care au comis crime oribile. Veți descoperi cu surprindere că deținuții din închisoare par – și sunt în cea mai mare parte a timpului – niște indivizi normali – ca mine și ca voi. Nu poartă stigmatele crimelor lor, nu au imprimat pe frunte cuvântul „Periculos” și nici nu vă vor privi cu niște ochi scoși din orbite, aceasta fiind percepția generală pe care o au oamenii despre criminalii periculoși. În al doilea rând, trebuie să știți că deținuții au mai văzut grupuri de studenți dornici de cunoaștere ca voi – așa că nu vă așteptați să se comporte ca niște cobai sau să-i impresionați în vreun fel! În al treilea rând, vom participa la o expoziție de artă organizată de deținuți. Scopul acestei expoziții nu este acela de a-i determina să vorbească despre crimele lor – căci acesta este ultimul lucru despre care doresc să vorbească. Ați înțeles? Este important, de asemenea, să știți câte ceva despre indivizii pe care îi veți întâlni.

Paul s-a îndreptat spre biroul său, de unde a luat câteva dosare roșii.

– Iată câteva informații biografice despre deținuții pe care îi veți cunoaște astăzi. Le veți citi în autobuz și mi le veți înapoia înainte de a intra în închisoare. Ne întâlnim la ora zece și jumătate în fața acestei clădiri. Le sugerez fetelor să se îmbrace în blugi.

– De ce? întrebă Sally Akers, erijându-se în apărătoarea feminității.

– Pentru că le veți ațâța poftele sexuale dacă veți purta fuste, răspunse Paul sec. Mai aveți întrebări?

– Deținuții sunt numai bărbați?

– Nu. Sunt și bărbați, și femei în proporție de doi la unu. După cum cred că știți, din punct de vedere statistic, femeile comit mai puține crime.

– Vom cunoaște și criminali?

– Firește. Citiți dosarele pe care vi le-am dat! Sunt și câțiva criminali... unul este condamnat pentru infanticid, altul este piroman, iar ceilalți sunt condamnați pentru viol și alte delictе grave comise împotriva persoanei. Mai departe!

– Vom fi în siguranță?

– În perfectă siguranță, spuse Paul. Nu am avut niciodată probleme în cei cinci ani de când facem practică acolo cu studenții. Deși acești oameni au fost violenți, nu se mai comportă așa în prezent. Unii dintre ei se află sub tratament medicamentos. Cu toate acestea, nu vă plimbați prin închisoare fără însoțitori! Aveți grijă să fiți mereu în prezența membrilor personalului închisorii, pe care îi veți recunoaște după uniforma albastră!

– Picturile sunt realizate de ei? se auzi o voce prin vutietul care se stârnise.

– Da, răspunse Paul. Câțiva dintre ei sunt foarte talentați. Expoziția se află în Corpul D al închisorii. Paul ridică vocea pentru a se face auzit. Puteți părăsi sala de expoziție ca să vă plimbați pe la parterul acestui corp. Dar nu vă îndepărtați prea mult!

Știa că – cel puțin în primele zece minute – studenții se vor ține numai după el, astfel încât Paul se va simți ca o cloșcă. Apoi, însă, teama viscerală de necunoscut va începe să se diminueze.

– Dar nu văd nici un nume celebru, spuse Bob Treital, dezamăgit, în timp ce răsfoia dosarul roșu.

– Un nume celebru?

– Da, spuse Bob, mestecând cu nonșalanță gumă. Un criminal rău în adevăratul sens al cuvântului. Ca de exemplu, Gary Snyder, canibalul din Texas, continuă el râzând.

Paul i-a aruncat un zâmbet disprețuitor.

– Aș vrea să nu mai folosiți cuvântul „rău”. Este un termen care ține de morală, nu de psihiatrie. Oamenii de care ne ocupăm noi sunt bolnavi sau suferă de anumite tulburări psihice. Iar domnul Snyder nu este în prezent catalogat drept un pacient violent. Dimpotrivă. Deținuții pe care îi veți vedea însă astăzi fac parte din categoria pacienților nonviolenți. Cei periculoși sau violenți vor sta închiși în celulele lor. Dar dacă tu vrei neapărat – continuă el pe un ton serios – să-l cunoști pe domnul Snyder, putem aranja o întâlnire între patru ochi.

Bob Treital a simțit un nod în gât. Zâmbetul arogant i-a dispărut de pe buze. O întâlnire între patru ochi nu era o idee prea bună. Cel puțin, nu în momentul acela.

– Nu, spuse el. Întrebam doar.

– Foarte bine, răspunse Paul. Apoi continuă: Vom petrece câteva ore la închisoare, iar apoi ne vom întoarce cu autobuzul. Nu luați nimic cu voi în afară de aceste dosare și hainele pe care le purtați! Veți fi supuși unei percheziții corporale la intrarea principală și la intrarea în Corpul D. Asta este tot, domnișoarelor și domnilor! Ne vedem afară la zece și jumătate.

Puțin nervoși acum, studenții și-au strâns lucrurile și au ieșit din sală. Fetele au plecat să se schimbe. O jumătate de oră mai târziu, autobuzul a pornit la drum în timp ce studenții citeau cu asiduitate conținutul dosarelor. Se auzeau exclamații de uimire sau indignare când

încercau să asocieze chipurile aparent pașnice din fotografii cu crimele lor abominabile.

- Cum a putut să facă așa ceva?
- Sărmanele femei!
- Animalul!
- Ar trebui împușcat nemernicul!

Paul fusese și altă dată martorul acestor manifestări de revoltă. Era o reacție perfect normală. Spaima deformează percepțiile și rațiunea umană. Era de înțeles.

- Dumneavoastră v-a fost vreodată teamă?

Paul s-a întors spre locul de unde se auzise vocea. Și-a ațintit privirea asupra unei fete frumoase, pistruiate, căreia natura îi dăruise niște ochi căprui mari și pătrunzători.

- Suzanne?

– Da. Suzanne Delaney. Nu v-a fost niciodată teamă în cariera dumneavoastră?

– Nu, spuse Paul. Pacienții mei sunt în general oameni violenți, dar modul lor de a reacționa este previzibil. Cu ajutorul medicamentelor le anihilăm simptomele. Nu m-a atacat nimeni încă, dacă la asta te-ai referit.

Suzanne l-a atins ușor cu mâna.

- Atunci o să stau în preajma dumneavoastră, spuse ea.

Paul a început să râdă. Era o plăcere să fii profesorul unor studenți ca Suzanne, se gândi el. Era o prezență plăcută.

Închisoarea de maximă siguranță din San Francisco era situată în afara orașului, în deșert. Era înconjurată de o suprafață mare de pământ, nelocuită. Este puțin probabil ca oamenii să-și fi dorit să locuiască în apropierea ei: notorietatea de care se bucurau deținuții „găzduiți” aici

era suficientă să stârnească teamă și neliniște chiar și în sufletele cele mai curajoase.

Directorul închisorii, Hanlon Dawes, un individ uriaș și agresiv, susținea că nimeni nu reușise să scape (cel puțin, nu viu) din închisoarea (sau Grădina Zoologică, așa cum o numea el) pe care o „păstorea”. Hanlon Dawes transformase această afirmație în slogan atunci când se înfățișase înaintea Comitetului Închisorilor de Stat pentru a fi reales în această funcție, iar strategia se dovedise întotdeauna eficientă.

Dawes omisese însă să le spună membrilor comitetului că în închisoare exista o regulă nescrisă: orice deținut care încerca să fugă trebuia împușcat pe loc. Deținuții nu știau acest lucru în mod oficial, dar – așa cum se întâmplă în toate închisorile – zvonul se răspândise repede printre condamnați, iar aceștia înțeleseseră mesajul, indiferent de nivelul IQ-ului lor. Așa că puțini încercaseră să plece fără să ceară voie. Asta însemna că multora dintre ei le rămânea opțiunea de a trăi până la sfârșitul vieții în spatele gratiilor sau execuția – în cazul celor mai puțin norocoși la loteria sistemului judiciar. În California, unde dorința consumatorului este foarte importantă, condamnatul poate să aleagă fie injecția letală, fie gazarea – ultima opțiune adresându-se celor care aveau repulsie față de ace. Sicriul și ultima ceașcă de cafea reprezentau un „cadou” din partea casei.

– Iat-o!

Dave Rattinger a fluierat încet văzând cum silueta închisorii se profila la orizont. Există numai un singur drum prăfuit care ducea spre ea. Absența altor clădiri sau forme de viață îți dădea impresia că drumul în sine te purta într-o călătorie fără întoarcere. O călătorie spre iad.

– Vă rog să aveți actele la îndemână, spuse Paul, și să lăsați dosarele pe bordul mașinii!

S-a ridicat de pe scaunul lui și s-a așezat lângă șofer. Autobuzul s-a oprit în fața porților masive din oțel. Doi paznici bine înarmați au ieșit dintr-un adăpost.

– Toată lumea jos!

Studentii au coborât, iar autobuzul s-a retras douăzeci de metri. Unul dintre paznici le-a spus lui Paul și studenților să treacă printr-o intrare laterală. În acest timp, Bob Treital analiza chipurile paznicilor. Acestea erau lipsite de orice expresie; erau dure și împietrite. Nu mai trădau nici o urmă de omenie. Aroganța lui se diminuea cu fiecare clipă care trecea.

Studentii au trecut printr-un pasaj îngust din sârmă și au intrat într-o baracă. Un bărbat a venit în întâmpinarea lui Paul.

– Bună dimineața, domnule profesor. Ne-ați adus „clienți“ noi?

– Suntem doar în vizită, răspunse Paul tăios.

Ei au trecut apoi printr-un aparat uriaș de scanat similar celor de la aeroporturi. Paznicii le-au cerut să pună în niște tăvi din plastic tot ce aveau asupra lor: pixuri, chei, monede, inele și agrafe de păr. În curând, studenții s-au simțit deposezați până și de individualitatea lor. Numai hainele le rămăseseră. Era un sentiment tulburător.

– Treceți prin sectorul 2!

Au urmat o altă îngrădire de sârmă, o altă examinare. De data aceasta, paznicii – bărbați și femei – i-au percheziționat folosind niște scanere mici, portabile. În tot acest timp, un alt paznic stătea undeva în spate, ținând o pușcă în brațe.

– Ce e asta?

Donna Jackson s-a înroșit la față auzind sunetul scos de scaner.

- Este un inel prins de sfârcuri, îngăimă ea.
- Mai ai și alte obiecte din metal... pe sau prin corp?
- Da.
- Unde? În părțile intime?
- Da, răspunse ea cu o voce pierdută.
- Despre ce e vorba?
- Un cercel... de fapt, doi.
- Intră în camera de acolo, ordonă femeia-gardian, și scoate-le!

Donna s-a supus, copleșită de rușine. Paul a observat întreaga scenă cu mult interes. Acum, ea începea să înțeleagă sentimentele pe care le trăiau deținuții. Intimitatea era un cuvânt uitat în aceste locuri. Multe alte cuvinte erau de mult șterse din vocabularul celor „găzduiți“ aici: bunătate, speranță, dragoste, libertate, identitate.

- Porniți spre sectorul 3!

Paul și grupul său au trecut de ultima poartă de la intrare, ajungând într-un coridor lung. De aici, au trecut pragul unei uși masive din metal. Priveliștea era impresionantă. Până acum, fuseseră înconjurați de clădiri adiacente, de sârmă ghimpată, de turnuri de pază și de garduri electrificate. Acum însă se aflau în incinta închisorii. Stăteau într-o curte uriașă, împrejmuită de ziduri înalte de douăzeci și cinci de metri, imposibil de escaladat. În această curte, existau patru corpuri de clădiri, marcate cu majuscule negre de la A la D.

Deși studenții nu aveau de unde să știe acest lucru, mai exista un corp. Sub locul în care se aflau ei, exista o cameră – Corpul E – ce îi „adăpostea“ pe deținuții cei mai periculoși. Pentru aceste suflete pierdute, nu exista

lumina zilei – ei aveau parte doar de lumină filtrată. Paul fusese de multe ori în Corpul E. Dar numai el și Ben Ingelmann aveau acces acolo; nimeni, nici un student sau vreun muritor pentru care directorul închisorii nu se punea personal chezaș, nu avea voie să viziteze acele celule. Era adevărat – cei care comiseseră crime cumplite plăteau un preț uriaș pentru păcatele lor. Erau îngropați de vii.

– Corpul D. Urmați-mă! le spuse un paznic, cu o voce tunătoare.

Au străbătut în șir indian un coridor lung, însoțiți în față și în spate de câte un paznic. Au trecut de alte porți, de alte uși electronice, de alți paznici. Nimeni nu poate să fugă de aici, se gândeau studenții. De fapt, unul singur reușise această performanță. Ajunsese la poarta principală, luându-l ostatic pe unul dintre vizitatorii închisorii. Apoi, din ordinul directorului, deținutul fusese împușcat. Murise și ostaticul, dar acesta fusese un preț pe care autoritățile închisorii îl consideraseră acceptabil, iar circumstanțele exacte ale morții lui fuseseră mușamalizate de birocrație. Nici o știre nu era dată publicității, iar dacă se întâmpla să fii văduva ostaticului (în acest caz, erai deja la curent cu tragicul eveniment), aveai onoarea de a primi condoleanțe din partea guvernatorului statului.

– Bună ziua, domnule profesor, îl întâmpină o femeie energică, îmbrăcată într-un halat alb, strângându-i mâna lui Paul.

Zveltă și agilă, cu chipul ridat și părul grizonant legat la spate sub formă de coc, Emma Breck era psihiatrul închisorii. În vârstă de cincizeci de ani, necăsătorită, puternică și hotărâtă, lucra în această instituție de peste un deceniu.

– Abia au început expoziția. Sunteți printre primii vizitatori.

Privea încântată grupul de studenți gălăgioși. Era plăcut să vezi chipuri noi și să auzi glasuri vesele în acest loc sumbru – în casa zombilor. I-a condus în Corpul D, o clădire dreptunghiulară, unde puteai ajunge străbătând un singur coridor, care – în caz de urgență – se putea bloca. Studenții erau la parter.

Deasupra lor, priveliștea era deprimantă. Mai erau două etaje, ale căror uși de acces erau încuiate și securizate. Balustradele erau prevăzute cu plase de sârmă, menite să-i împiedice pe deținuți să se arunce de la etaj atunci când ieșeau din celule. Autoritățile de aici nu priveau cu ochi buni sinuciderea decât în cazul în care puteau să le dea deținuților o „mână de ajutor“. Atunci, paznicii erau cei care dețineau controlul.

– Expoziția de artă este aici. Da, la dreapta.

Parterul Corpului D nu avea celule, ci găzduia camerele comune și unul dintre posturile paznicilor. Emma Breck i-a condus mai departe. După trauma produsă de trecerea prin nenumărate porți și puncte de control, ca și de procesul dezumanizării treptate, studenții erau fericiți să vadă din nou câteva vestigii de normalitate. Într-adevăr, cu excepția gratiilor de la ferestre, sala de expoziție nu se deosebea prea mult de sălile de clasă de la universitate. Tablourile erau agățate de pereți, iar într-un colț, pe o etajeră, se aflau o tavă cu biscuiți și câteva pahare de plastic pline cu suc de portocale. Iată și deținuții, firește! Unii stăteau în spatele șevaletelor, iar alții discutau cu un grup de vizitatori, alcătuiți – în cea mai mare parte – din doctori și psihiatri de la alte universități și fundații.

Starea de normalitate i-a frapat pe studenți, exact așa cum prezisese Paul. Deținuții nu erau deloc niște monștri, așa cum își închipuiseră. În fața lor se derula o scenă extrem de liniștită – câțiva bărbați și femei îmbrăcați în blugi și în tricouri vorbeau în surdină sau pictau. Studenților li se părea că asistă la o întrunire a alegătorilor dintr-un orașel, din mijlocul cărora lipsea primarul.

Expoziția întărea această impresie. Nu existau scene de violență. Tablourile înfățișau în schimb autoportrete, bărci ce pluteau pe mare, coșuri cu flori sau palete coloristice. Căci deținuții pictau lucrurile din exteriorul lor, nu monstruozitatea naturii lor interioare. În tablourile lor, ei recreau lumea în imagini idealizate, ce transmiteau o stare de liniște și pace.

În timp ce studenții îi urmăreau pe deținuți, teama lor începea să dispară. Își dădeau seama că se strânseră cu toții în jurul lui Paul, căutând parcă protecția lui. Au început, așadar, să se plimbe printre tablouri și artiști. Totul era în ordine. Acești indivizi făceau parte, la urma urmei, din rasa umană. Erau diferiți, dar făceau încă parte din ea. Erau și ei oameni – cel puțin, priviți din exterior.

– Pictezi mult?

– Nu, nu prea. Abia am început. Nu sunt foarte talentată.

Femeia i-a zâmbit lui Dave Rattinger. El i-a zâmbit la rândul lui. Ea a început să-i explice de ce îi plăceau culorile vii și scenele în care valurile mării se spărgeau de țărm. Dave a dat din cap. Era mai în vârstă decât în fotografie, avea în jur de patruzeci și cinci de ani și părea atât de mămoasă. Fusese însă condamnată pentru

uciderea unor copii. Îl înjunghiasse pe copilul unui vecin și stătuse lângă el până când murise. Apoi, o ucisese și pe surioara lui. Făcuse asta pentru că se săturase să mai audă – prin pereți – zgomotul pe care îl făceau copiii. Și acum discuta cu Dave despre opera lui Vincent van Gogh, întrebându-se de ce îi plăcuseră artistului nuanțele de verde-închis.

– Vrei niște suc de portocale?

Donna Jackson s-a întors spre tânărul care îi adresase această întrebare. Avea douăzeci și trei de ani – era doar cu câțiva ani mai mare decât ea; era chipeș și avea niște trăsături tipice unui băiețandru.

El o sorbea din priviri – și-a ațintit mai întâi ochii asupra chipului ei, apoi asupra V-ului dintre picioare. În mod ciudat, Donna nu se simțea stânjenită. Simțea mai degrabă compătimire. De când era aici, el nu mai ținuse în brațe o femeie și nici nu va mai ține vreodată. Dacă viața ar fi fost altfel, ei ar fi putut să fie prieteni. Cine știe? Era un tip frumos.

– Mulțumesc, spuse ea, urmărindu-l în timp ce el se îndrepta spre etajera unde se aflau paharele cu suc de portocale.

Când s-a întors la ea, privirile i-au fost din nou atrase de părțile ei intime. Era condamnat pentru comiterea unor violuri cumplite și pentru strangularea victimelor. Dar Donnei i se părea atât de inofensiv la lumina zilei; nimic nu trăda violența și cruzimea firii sale, ascunzându-le în spatele unei normalități de fațadă. Ce îl determinase să comită acele fapte oribile? La ce se gândea cu adevărat în timp ce vorbea cu ea?

O oră mai târziu, sala radia de râsete și discuții vesele. Tendința nativă a studenților de a se distra și dorința

disperată a deținuților de a fi din nou în compania oamenilor constituiau o forță uluitoare, ce descătușa energiile ferecate de atâta amar de vreme. Teama studenților dispăruse, fiind înlocuită de rațiune. Până aici, toate bune și frumoase.

– Paul, vreau să consulți pe cineva, spuse Emma Breck. A fost adus ieri. Este un psihopat, în vârstă de optsprezece ani. Și-a ucis familia cu un cuțit și cu o bătă de baseball. Aș vrea să știu ce părere ai despre evaluările efectuate recent asupra profilului său psihologic.

– Sigur.

Au părăsit sala de expoziție și au urcat scările de metal. La etajul al treilea, Breck l-a condus pe Paul într-o cameră laterală. Acolo se afla un adolescent, ce purta cătușe la mâini și la picioare. Paul și Emma s-au așezat în fața lui, iar Paul a început să vorbească cu el.

Odată cu trecerea timpului, la parter, studenții și-au recăpătat vioiciunea și încrederea în ei. Au uitat unde erau. Câțiva și-au pus chiar la încercare talentul de pictori.

– Vrei să vezi împrejurimile?

Suzanne Delaney a studiat-o pe fata de lângă ea – era slabă, cu un chip obosit și cu niște ochi lipsiți de expresie. Mary Driver. Aveau aproape aceeași vârstă. Fusesse implicată într-o serie de crime comise într-un cartier rău famat, unde rolul ei era să ademenească bărbații ce urmau apoi să fie uciși de prietenul ei nebun, mort și el acum. Dosarul roșu pe care i-l dăduse Paul indica faptul că IQ-ul ei era foarte mic, putând fi ușor manipulată. Era însă o pictoriță bună, așa cum o demonstrau tablourile ei care înfățișau scene din deșert.

– Da, mi-ar plăcea asta.

Au ieșit împreună din sala de expoziție. Mary i-a arătat celelalte camere de la parter: o bibliotecă vastă și sala de jocuri.

– Acestea sunt destinate bărbaților. În Corpul C, avem și noi, femeile, așa ceva.

Vorbeau cu ușurință, iar Mary îi prezenta scene din viața ei de zi cu zi, deși cu greu putem numi viață o existență în care era adesea închisă singură într-o celulă timp de douăzeci de ore pe zi, șase zile pe săptămână.

– Te vizitează cineva?

– Nu.

Au urcat scările spre primul etaj. Peste tot era liniște. Din sala de expoziție, se auzeau râsete și discuții vesele.

– Unde sunt ceilalți deținuți?

– În celulele lor.

– Este atât de liniște!

– Li se spune să păstreze tăcerea când vin vizitatorii.

– Aha, spuse Suzanne.

Au trecut de ușile masive din metal, fără să-i observe pe ocupanții celulelor. Mary a întrebat-o pe Suzanne care era nuanța de ruj preferată. Părea o ființă atât de tristă. Incapabilă să comită vreo crimă.

– Cum supraviețuiești aici? întrebă Suzanne.

– Fac anumite favoruri.

– Ce fel de favoruri? întrebă Suzanne, curioasă.

– Favoruri. După o pauză, Mary continuă pe un ton misterios: Toată lumea face favoruri ca să supraviețuiască.

Au continuat să meargă și să discute despre machiaj, lucrul care îi lipsea cel mai mult lui Mary. Sentința pe care o primise era închisoare pe viață. După câțiva ani, nu o va mai interesa aspectul fizic. Nu va mai avea nici un rost să se ascundă în spatele unui chip fardat.

– Aceasta este celula lui Sean Patrick, spuse Mary pe un ton neutru când au trecut pe lângă ea.

– Trebuie să mă întorc în sala de expoziție.

– Imediat, spuse Mary. Și aici este Jerome Stinson, ucigașul care și-a omorât victimele cu toporul.

Suzanne a simțit deodată un nod în gât. O voce lăuntrică îi spunea – clar și răspicat – să se întoarcă imediat în sala de expoziție. Avea să se întâmple ceva cumplit. S-a întors, dar nu destul de repede. Mary Driver i-a blocat drumul, împingând-o cu putere într-o ușă. Spre groaza ei, aceasta a început să se deschidă.

– Și aceasta este celula lui Karl Kramer. Ucigașul în serie.

– Nu!

În momentul acela, călăuza ei a aruncat-o înăuntru. Toată lumea trebuie să facă favoruri ca să supraviețuiască și aceasta era favoarea pe care trebuise s-o facă Mary Driver. Ea a fugit apoi pe coridor, țipând cu frenezie.

Când Suzanne s-a ridicat de pe podea, un bărbat s-a îndreptat spre ea. Cu o groază aproape palpabilă, Suzanne i-a recunoscut chipul, dar Kramer o luase deja în brațe.

Un strigăt pătrunzător a străbătut închisoarea. Se-măna cu țipătul unui animal sălbatic prins în capcană. Trăda o spaimă cumplită. Paul s-a ridicat într-o clipă de la masa unde stătea. *O, Doamne!*

În următoarele minute, evenimentele s-au derulat într-un ritm amețitor, dictate – în cea mai mare parte – de frică. Ușa masivă de metal care asigura accesul spre Corpul D s-a închis cu zgomot, activată de un semnal electronic. Nimeni nu mai putea să intre sau să iasă din această clădire. Erau cu toții prinși în cursă.

Doi paznici se năpustiră spre sala de expoziție. I-au separat imediat pe deținuți de studenți și vizitatori. Pe deținuți i-au închis în sala de expoziție, iar pe vizitatori și pe studenți i-au scos pe coridor. În același timp, grilele de metal au blocat accesul scărilor spre Corpul D.

Paul ajunsese deja la primul etaj, unde se afla Suzanne. În timp ce alerga într-un suflet, vedea chipurile înspăimântate ale studenților, care îl urmăreau de la parter. Paul era însoțit de un paznic. Dar au ajuns prea târziu. La celălalt capăt al coridorului, îi aștepta Kramer. Făcuse un laț din sârmă în jurul gâtului Suzannei.

– Salut, profesore! spuse el zâmbind. Tocmai am făcut cunoștință cu una dintre studentele tale.

De când fusese achitat pentru uciderea lui Melanie Dukes, Kramer se afla în închisoare, unde își ispășea pedeapsa pentru crima din bar. Avea să fie mutat în curând într-un alt penitenciar. Cu toate acestea, Kramer nu era fericit. Faptul că Laura Dukes s-a sinucis îl afectase enorm de mult. Îi scăpase printre degete și asta îl enerva la culme, pentru că pregătise cu foarte multă atenție detaliile relației pe care ar fi trebuit să o aibă cu ea după ce ieșea din închisoare.

Era bine că Laura alesese varianta sinuciderii, deoarece calvarul și moartea pe care i le pregătise Kramer erau inimaginabile. Pe Kramer însă, gestul ei îl întristase și-l dezamăgise. Acum, după ce scăpase de acuzația că ar fi ucis-o pe sora ei, renunțase la rolul de deținut model pe care îl jucase în ultimele luni și descătușase forțele întinericului care sălășluiau în sufletul său.

Nu i-au trebuit mai mult de două săptămâni ca să-și impună voința asupra celorlalți deținuți și asta pentru că

ei știa mai bine decât orice judecător sau psiholog inteligent ce fel de om era în realitate Karl Kramer. Latura sa întunecată își făcea simțită prezența în orice împrejurare, iar în unele cazuri, îi cunoșteau simptomele din propria experiență.

Kramer a luat astfel hotărârea ca – atât timp cât mai stătea în închisoare – să se distreze puțin. Și era plăcut să-l revadă pe psihiatrul lui, Paul, care îl ajutase să scape de pedeapsa capitală. Era convins că Paul regreta acum acest fapt sau – dacă nu – o va face în scurt timp. Era un lucru dificil, cu toate acestea. Kramer nu-și amintea să-l fi ajutat cineva vreodată și nici nu-i stătea în fire să ajute – la rândul lui – pe cineva.

– Rămâi pe loc! îi spuse Paul paznicului.

El a pășit încet mai departe. Scena îi îngheța sângele în vene. Kramer o ținea pe Suzanne în fața lui ca pe un scut, iar peretele de care se sprijinea îi apăra spatele. Îi înfășurase în jurul gâtului o sârmă foarte subțire, pe care o ținea atât de strâns încât maxilarul fetei aproape că se deformată. Părea un pui gata de dus la tăiere.

Kramer își privea publicul din spatele victimei sale, ochii strălucindu-i amenințători și diabolici. I-a lăsat pe Paul și pe paznic să se apropie de el până la o distanță de trei metri.

– Cred că v-ați apropiat suficient, spuse el pe un ton calm, strângând și mai tare lațul.

În închisoare era o liniște adâncă. Din celulele lor, deținuții simțeau că ceva necurat avea să se întâmple. Spaima plutea în aer, iar ei o savurau din plin. Le trezea amintiri de mult uitate. Stăteau astfel în expectativă.

– Karl? spuse Paul, analizându-l cu atenție pe ucigaș.

Nu exista nici o cale de scăpare, asta era evident pentru oricine. Care era atunci sensul acțiunii lui Kramer? Probabil că voia să se joace cu fata, dar cât de departe avea să meargă?

În sinea lui, Paul a început să se îndoiască de nevinovăția acestui individ. Ben avea dreptate. Îl păcălise, așadar; era incredibil cât de inteligent se dovedise Kramer. În toate aceste luni, nimic nu i-a trădat natura violentă; cu toate acestea, Paul o simțea acum plutind în aer ca un nor negru de fum.

Paul avea nevoie de timp ca să-l convingă pe Kramer să-și elibereze victima, dar știa că directorul închisorii va trimite în curând un trăgător de elită în Corpul D, care îl va ucide pe Kramer, dacă va fi necesar. Iar dacă ostatiul îi stătea în cale... asta e! Deținuții trebuie să primească lecții dure.

– Gata, Karl! Cred că te-ai distrat destul! Începu Paul pe un ton blând. Este una dintre studentele mele. O cheamă Suzanne. Este foarte speriată. Te rog să-i dai drumul!

Nu putea să vadă ochii Suzannei, pentru că avea capul întors într-o parte, dar își imagina cât de speriată era.

– Da, este speriată, spuse Kramer domol. Foarte speriată. Îmi dau seama de asta. El și-a apropiat fața aspră de a ei și a sărutat-o încet. Mă excită, continuă el.

– Ce ai de gând să faci?

– Cine știe? spuse Kramer, privindu-l cu subînțeleș.

Cu mâna liberă, a desfăcut sutienul Suzannei. Apoi, cu o mișcare brutală, i-a sfâșiat și bluza. Se distra de minune, așa cum nu se mai distrase de mult timp.

Suzanne stătea lipită de trupul lui, pe jumătate dezbrăcată, cu sânii goi. Kramer își privea spectatorii disprețuitor.

Știa ce se petrece în mintea lui Paul și a paznicului. În ciuda temerilor și a grijilor care îi copleșeau, bărbații priveau fascinați sânii victimei, iar mintea lor – ca și a lui – zămislea gânduri erotice. Kramer știa asta, o simțea. Își dorea ca ei să-i împărtășească sentimentele – violența, cruzimea. Plăcerea lui, durerea ei.

Din celule, s-a auzit deodată un strigăt înfricoșător, asemănător cu urletul lupilor. Deținuții nu vedeau și nici nu auzeau ce se întâmplă, dar simțeau freamătul violenței, ceea ce i-a făcut să descătușeze cascada sălbăticiiei iraționale și atavice care-i domina. Țipau cuprinși de o bucurie frenetică și îi spuneau lui Kramer ce să-i facă victimei lui necunoscute.

Studentii aflați în aceeași clădire auzeau țipetele cumplite și se înfiorau. În doar câteva secunde, poleiala civilizației a fost înlăturată, lăsând locul naturii umane întunecate: cruzimea, iraționalul, instinctul primar al strămoșilor, ciudat și înspăimântător, instinct pe care – în adâncul conștiinței lor – toți cei aflați în clădire îl cunoșteau (deținuți și vizitatori deopotrivă) și pe care – într-o anumită măsură – îl și împărtășeau. Unii dintre ei simțeau prezența palpabilă a răului – puternică și imbatibilă. Dar nu era cazul lui Paul, firește, pentru că el respingea aceste lucruri.

– Te rog, dă-i drumul acum!

Undeva, la distanță, s-a auzit zgomotul unei uși de metal. Trăgătorul de elită era pe drum. Paul știa asta. Și Kramer o știa. El a scos atunci un strigăt de victorie. Paul a înțeles în acel moment că avea s-o omoare pe Suzanne.

– Ei bine, spuse Kramer, scoțând limba la cei aflați în fața sa și care-l urmăreau uimiți, mă bucur că ai venit,

profesore, ca să asişti la spectacol. Dar este mult mai distractiv să-l privim împreună, nu-i așa? În acest fel, vom şti amândoi ce sentimente ne va stârni.

Mâna a început apoi să-i alunece de pe sânii Suzannei spre părţile intime. Spectatorii priveau fascinaţi bustul fragil, înlănţuit în braţele monstrului. Trupul contorsionat al fetei le provoca repulsie, dar şi plăcere. Scena părea desprinsă dintr-un tablou al pictorului englez Bacon, în care personajele sunt subjugate de propria lor cruzime şi neputinţă.

Un zgomot de paşi s-a auzit atunci pe scări. Kramer a chicotit, dezvelindu-şi dinţii ce păreau ameninţători în lumina crudă de neon. Cu mâna liberă, a început să desfacă nasturii de la blugii Suzannei, dându-i jos până la genunchi. Kramer ştia la ce se gândeau cei din faţa sa. Groaza lor era reală, dar mila pentru victima lui se îmbina acum cu plăcerea sexuală. Începeau, în sfârşit, să înţeleagă cum gândea el.

Paul a auzit un clic în spatele lui. L-a văzut în treacăt pe paznic ridicându-şi arma. Țintea capul deţinutului.

Dar criminalul a înţeles foarte bine ce se întâmpla şi îşi ţinea capul foarte aproape de cel al fetei. Dacă paznicul voia să tragă acum, îi putea ucide cu uşurinţă pe amândoi. Dar el nu va îndrăzni să tragă. Kramer ştia asta. Era prea speriat. Era pentru prima oară când se confrunta cu o situaţie de acest gen. Kramer continua să lingă gâtul Suzannei, ca un lup flămând care îşi linge prada înainte s-o mănânce. Proeminenţa masculină din pantalonii lui devenea acum din ce în ce mai vizibilă în timp ce o atingea pe Suzanne pe la spate. Cu mâna liberă, şi-a descheiat pantalonii. Viol în public – asta era ceva cu totul nou pentru el.

Trăgătorul de elită și-a pregătit arma. Un alt zgomot de pași s-a auzit pe scările de metal. Venea un alt paznic ce aducea ordinul expres din partea directorului de a trage.

Rezultatul nu a fost deloc cel pe care îl aștepta Paul. El s-a întors spre paznicul închisorii cu intenția de a-l ruga să nu tragă. În momentul acela însă, a înlemnit pe loc. Căci în spatele staturii uriașe a paznicului, se afla cineva – o persoană pe care Paul nu se aștepta s-o vadă acolo.

Stătea cu privirea ațintită asupra lui Kramer. Apoi s-a uitat la Paul. Era femeia misterioasă pe care o întâlnise pe hol în seara prelegerii sale. Cum o chema? Helen. Paul era uimit. Purta salopeta specifică doctorilor. Poate că era psihiatru și lucra la închisoare. Dar oare de ce nu o văzuse niciodată până atunci?

Helen și-a întors din nou privirea asupra lui Kramer. Paul a imitat-o, ațintindu-și ochii asupra criminalului în serie. Toată această scenă nu a durat mai mult de o fracțiune de secundă.

Atunci s-a întâmplat un lucru extraordinar.

Expresia de satisfacție de pe chipul lui Kramer s-a schimbat radical. Pe frunte i-au apărut picături de sudoare, iar trăsăturile feței i s-au deformat cumplit – mai întâi, de uimire, apoi de spaimă. Criminalul a împietrit aproape cu ochii fixați într-un punct aflat dincolo de percepția umană.

Puțin câte puțin, mâna liberă a lui Kramer, menită să violeze părțile intime ale Suzannei, s-a îndepărtat de ținta sa. Era încleștată, iar mușchii îi ieșeau parcă din carne, ca și când cineva îl strângea cu forță, obligându-l să renunțe la distracție. Cealaltă mână a lui Kramer, care ținea lațul,

a început să cedeze și ea, eliberându-și victima. Spectacolul care se derula în fața ochilor lui Paul era uluitor, iar el îl privea fără să înțeleagă ce se întâmplă.

Pentru că lațul a început să cedeze, Suzanne a reușit să-și plimbe privirea înspăimântată asupra spectatorilor. A devenit conștientă de goliciunea ei și a încercat să se acopere cu mâinile.

Paul vedea cum, încetul cu încetul, ucigașul își elibera victima din strânsoare. Chipul criminalului era desfigurat, iar ochii îi ieșeau din orbite ca și când mii de ace i se înfingeau în carne. Paul a descoperit apoi cauza acestei reacții neașteptate. Era consecința catatoniei provocate de medicamente.

În momentul în care lațul a cedat complet, doi paznici s-au năpustit spre el. Aruncând-o pe Suzanne într-o parte, ei l-au doborât pe Kramer la pământ. El nu a opus nici cea mai mică rezistență. Suzanne și-a acoperit goliciunea cât a putut de repede, apoi a izbucnit în lacrimi. Emma Breck, care a sosit și ea la locul faptei, a început s-o consoleze.

Paul a rămas complet împietrit. Scena la care asistase părea ireală. Ca și când ar fi privit un film derulat cu încetinitorul. Dar povestea era adevărată. Totul s-a desfășurat în fața ochilor săi și încă nu se sfârșise. Spectatorii erau încă prezenți; Kramer a început brusc să se zbată atunci când i-au administrat un sedativ; Suzanne plângea jalnic. Totul era aievea. Totul se petrecea în această lume.

Paul s-a întors apoi ca s-o întrebe pe Helen ce părere avea de reacția lui Kramer.

Dar ea nu mai era acolo.

CAPITOLUL 10

„Demonii ne prind în mreje cu ajutorul ființelor cărora Dumnezeu, și nu ei, le dau viață și al diverselor plăceri aflate în deplină armonie cu propria lor nestatornicie [...].

Demonii îi ademenesc pe oameni în capcana lor; și fac asta cu ajutorul inteligenței lor subtile, îndrumându-i pe căi greșite, fie printr-o otravă insuflată cu vicleșug în inima lor, fie prin aparițiile unor falși prieteni, transformându-i pe unii dintre ei în discipoli și apoi în mentori pentru mulți alții.“

Sf. Augustin, *Cetatea lui Dumnezeu*

Autobuzul s-a întors în campusul universitar. Studenții lui Paul erau copleșiți. Deși știau că Suzannei i s-a întâmplat ceva, nu au văzut nimic din scena atât de umilitoare la care a supus-o Kramer. Paul a apelat la autoritățile închisorii ca s-o conducă singură la universitate pentru ca el să-i poată vorbi între patru ochi înainte de a înfrunta tirul întrebărilor colegilor ei.

Când autobuzul s-a oprit, s-a întors spre studenții lui, curios să afle ce efect a avut asupra lor zarva iscată. Dacă voiau să devină psihiatri criminaliști, trebuiau să se obișnuiască și să accepte în viața lor neprevăzutul și violența.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în această dimineață, le spuse Paul. A fost o introducere mult mai realistă în lumea psihiatriei criminalistice decât mi-am imaginat. Abia aștept să ne întâlnim din nou miercură viitoare. Asta dacă nu v-ați hotărât să vă mutați la secția de filologie sau de istorie a artei.

Cuvintele lui au fost urmate de o cascadă de râsete. După ce și-au revenit din șoc, trăiau cu toții bucuria că au participat și au scăpat dintr-o situație traumatizantă. Au plutit pe valurile înalte ale adrenalinei.

– Formidabil! spuse José Ramirez, coborând din autobuz. Mai vreau!

Acțiunea este oricând mai bună decât marijuana.

Studenții au plecat, discutând aprins despre evenimentele zilei. Paul s-a așezat pe o bancă încercând să-și adune gândurile. Era o după-amiază frumoasă, iar campusul universitar se întindea înaintea ochilor lui în toată splendoarea. În spate, se afla clădirea unde lucra el, iar în față era un covor uriaș de iarbă, pe care studenții se plimbau pălăvrăgind și bucurându-se de căldura soarelui. Totul era atât de liniștit, de civilizat și de previzibil. O lume complet diferită de cea din care tocmai venise – o lume închisă și condamnată. A fost o zi interesantă.

Ce greșală cumplită să lase descuiată ușa de la celula lui Kramer! Cum a fost posibil să se întâmple așa ceva? Și de unde a făcut rost Kramer de sârma pentru laț? Cineva va plăti pentru această greșală; era convins de asta,

căci îl cunoștea bine pe directorul închisorii, Hanlon Dawes. Și cine era femeia aceea misterioasă, Helen?

Dar și mai îngrijorător era faptul că Paul l-a văzut pe Kramer așa cum era în realitate. Poate că, la proces, n-ar fi trebuit să-l prezinte într-o lumină atât de favorabilă. Stabilirea unui diagnostic era un lucru înșelător. Dar la urma urmei, membrii juriului au fost cei care au dat verdictul, nu el. Refuza să-și asume responsabilitatea pentru achitarea lui Kramer. Jurații au înțeles totul greșit, nu el.

În plus, nu-și putea permite să aibă îndoieli. Dacă acestea ar ajunge la urechile ziarelor și rețelelor de televiziune, reputația sa ar avea de suferit – s-ar isca un adevărat scandal. De aceea, era important să nu tragă concluzii pripite. Kramer nu reprezenta o amenințare la adresa celorlalți dacă rămânea în pușcărie. Paul îl va ține sub observație. A înlăturat apoi repede din minte subiectul neplăcut.

– Domnule profesor!

Îmbrăcată cu niște haine împrumutate, Suzanne a coborât din mașina închisorii și s-a îndreptat spre el.

– Suzanne, ce pot să spun? Stai jos lângă mine! spuse Paul, urmărind-o cu atenție.

Ce se va întâmpla dacă avea să arunce vina pe umerii universității? Va urma un scandal, iar Suzanne va putea să le pretindă să-i plătească daune pentru cele îndurate. Avocații și procesele îl speriau pe Paul. Criminalii erau una, avocații erau cu totul altceva. În ochii lui, numai unii aveau dreptul la iertare și mântuire.

– Suzanne, nu s-a mai întâmplat niciodată așa ceva. Directorul închisorii m-a asigurat că se vor face investigații amănunțite. Îmi pare foarte rău.

Deși chipul ei avea încă o paloare cadaverică, ea i-a dăruit un zâmbet trist.

– Nu vă faceți probleme, domnule profesor! Voi veni în continuare la cursurile dumneavoastră.

Paul a respirat ușurat. Era curajoasă.

– Spune-mi Paul! El și-a pus mâna peste a ei. Era moale, dar rece, purtând încă amprentele spaimei. Vrei niște calmante? Pot să-ți dau o pastilă.

– Nu. Le-am spus și paznicilor care m-au însoțit că nu vreau altceva decât să ajung acasă.

– Firește, spuse Paul, ridicându-se de pe bancă. Te conduc eu. Nu pot să te las să te urci la volan.

După ce s-au urcat în Mercedes, el i-a spus:

– Ai fost foarte curajoasă. Ți-ai păstrat calmul – acesta este primul lucru pe care trebuie să-l facă un psihiatru criminalist.

– Nu prea mi-am dat seama de nimic. Totul s-a întâmplat atât de repede. M-ar fi ucis? întrebă ea după o ușoară ezitare.

Paul a tăcut o fracțiune de secundă. Uneori, minciunile sunt binevenite.

– Nu, spuse el, nu cred. Dacă ar fi plănuit asta, ar fi făcut-o mai devreme. Kramer s-a jucat cu tine doar ca să sfideze autoritățile închisorii. Nu a încercat să fugă din pușcărie și nici nu a trecut la negocieri. A vrut să le arate paznicilor și celorlalți deținuți cât de puternic este. Încearcă să-și impună statutul în închisoare. Este un lucru extrem de important, la fel ca un animal care își marchează teritoriul.

– De ce?

– Ca să supraviețuiască, spuse Paul, adoptând tonul profesoral. Închisorile sunt niște locuri periculoase, chiar

și pentru criminali. Există întotdeauna cineva care vrea să le dovedească celorlalți că el este regele junglei. Asta uită publicul larg. Acești oameni suferă în adevăratul sens al cuvântului. Crimele pe care le-au comis cândva îi bântuie într-un fel sau altul. Teama le este adânc cuibărită în suflet.

– Dar ar fi putut să măucidă. Apoi, adăugă cu o voce și mai moale: A ucis mulți oameni.

– Nu știm asta. A ucis un bărbat într-un bar. A fost achitat pentru acuzația de crimă în cazul lui Melanie Dukes.

– Nu credeți că este un criminal în serie? întrebă ea după o scurtă ezitare.

– Firește că nu. Nu există nici o dovadă în acest sens, spuse Paul tăios. Nu cred că ți-ar fi făcut nici un rău. Ți-a dat drumul până la urmă, nu?

– Dar de ce m-a ales pe mine?

– S-a întâmplat să-i pici în gheare.

Suzanne a dat afirmativ din cap.

– Este cumplit modul în care te lovește ghinionul, nu? spuse ea apoi, privind pe fereastră traficul și străzile din San Francisco, ce purtau pretutindeni însemnele normalității. Totul este bine și apoi izbucnește dezastrul. Asta mă sperie în viață. Rapiditatea cu care se desfășoară evenimentele. Într-un moment, te simți bine pentru că în clipa următoare lumea să se prăbușească pentru totdeauna. Ca și când Dumnezeu se joacă cu tine.

Paul a făcut o manevră bruscă pentru a evita o altă mașină.

– Kramer ți-a spus ceva? o întrebă el apoi.

– Nu.

– Violența... sau mai bine spus, dorința de a deține controlul absolut este cea care îl subjugă. Acționează la

fel ca un drog. Acești oameni trebuie să-i domine pe ceilalți. Este modul lor de a ieși în evidență.

A urmat un moment de tăcere. Emma Breck îi găsise Suzannei un sutien nou și un pulover. Chipul ei era extraordinar de frumos în ciuda palorii ei. Tulburător. Se gândea la trupul ei gol și la sentimentele pe care le-a trăit privind-o înlănțuită în brațele lui Kramer. Era și el om, până la urmă. Paul s-a încruntat. Devenea la fel de rău ca pacienții lui. Prea multă empatie!

– Vom mai discuta despre acest subiect. Deocamdată, treci printr-un moment de șoc, de aceea te simți liniștită, poate chiar optimistă. Teama și depresia te vor prinde în ghearele lor puțin mai târziu. N-ai vrea să stai cu soția mea și cu mine o zi sau două?

– Nu, mă simt bine... Paul.

Ea l-a învăluit într-o privire caldă și tandră. Avea niște ochi căprui, deosebit de frumoși, iar tenul era curat, fără urmă de riduri. Era chipul unei fete de douăzeci și doi de ani, ce radia de sănătate și vitalitate.

– Sau poate că preferi să stai cu prietenul tău? o întreabă Paul. De ce era atât de indiscret?

– Nu am nici un prieten.

El nu a mai rostit nici un cuvânt. Mercedesul s-a îndreptat spre căminele studențești. Suzanne i-a arătat blocul unde locuia, iar Paul a parcat în apropiere.

– Vino mâine la mine! spuse el înainte ca ea să coboare din mașină. Promite-mi! Îmi fac griji pentru tine.

Ochii ei s-au ațintit asupra lui. El a văzut în ei o umbră de încântare.

– Poate, spuse Suzanne, coborând din mașină. Apoi adăugă: Nu e vina ta. Nu-ți face griji, Paul! continuă ea cu o voce domoală. Nu voi da pe nimeni în judecată.

– Mi-ai citit gândurile! exclamă el.

– Da.

Apoi au izbucnit amândoi în râs.

Privirile li s-au întâlnit, dezvăluindu-le dorințele tainice și interzise. Acestea au fost pe loc suprimate.

Paul a urmărit-o traversând gazonul verde și intrând în căminul studentesc. Avea curaj fata asta. Îl atrăgea. A pornit motorul, nemulțumit pentru că trebuia să-și recunoască sentimentele.

Îi plăcea Suzanne. Chiar foarte mult.

– Știu, știu, spuse Ben când Paul a intrat în clinica lor de psihiatrie. Stătea sprijinit de dulapul plin cu dosare din sala de așteptare. Știu ce s-a întâmplat.

Paul l-a urmat pe Ben în biroul lui, iar acesta s-a trântit într-un fotoliu din piele. Afișa un aer aparent calm, deși era extrem de îngrijorat. Își scărpină nasul.

– Ne dă în judecată?

– Hei, relaxează-te! spuse Paul, relatându-i întreaga poveste.

Ben dădu din umeri.

– Cel puțin, această experiență le-a oferit ocazia studenților să vadă ce înseamnă să lucrezi în închisorile de maximă siguranță. Și fata ce face?

– A tras o sperietură zdravănă, dar în rest e bine. Ne întâlnim din nou mâine ca să discutăm subiectul pe larg.

Paul păsea încrezător.

– Foarte bine, răspunse partenerul său precaut. Oricum, Kramer nu cred că ne va mai face probleme – cel puțin, un timp. Directorul l-a închis în Corpul D. Nu agreează indisciplina în închisoarea lui.

Paul dădu din umeri. Nu avea nici o îndoială că violența era ridicată la rang de lege în închisoare. Dar era imposibil să dovedești asta. Deținuții considerați dificili sufereau adesea diverse accidente, iar rata sinuciderii era mare în penitenciare. Paul bănuia că paznicii îi ajutau bucuroși pe deținuți să-și rezolve problemele personale.

Ben îl studia pe Paul. Trebuia să aducă în discuție subiectul Kramer. Era convins acum de faptul că Paul i-a pus un diagnostic greșit, iar Kramer era criminalul în serie. Dar nu era atât de nerăbdător să discute despre acest subiect. Spiritele se vor încinge, iar eul lui Paul va avea foarte mult de suferit, ca să nu mai vorbim de repercusiunile asupra universității, dar și asupra clinicii lor. Reputația lor va fi distrusă, iar presa îi va face bucățele.

– Să trecem acum la lucruri mai importante! spuse Ben. În afară de faptul că m-am ocupat de toată corespondența primită prin poștă de la fanii tăi după celebra ta prelegere – accentuă ultimele cuvinte adoptând o expresie comică a feței – vreau să-ți reamintesc că săptămâna viitoare eu și Florence plecăm la Aspen pentru zece zile înainte de începerea cursurilor mele. Plecăm luni. Să nu-mi spui că ai uitat!

– Firește că nu, răspunse Paul, deși uitase cu desăvârșire.

– Va fi minunat, continuă Ben, plin de entuziasm. O să-mi prindă bine puțină odihnă și, în plus, n-am nici o îndoială că te vei descurca foarte bine la cârma clinicii în lipsa mea.

Amândoi știau asta. Nu aveau motive de îngrijorare în această privință.

– Bineînțeles. Noi ne vom lua concediu mai târziu. Paul s-a îndreptat spre ușă, apoi a spus: În Corpul D a mai apărut un doctor psihiatru. O femeie. Știi?

– Nimeni nu mi-a spus nimic despre asta. Cum arată?

– Abia am zărit-o astăzi. O să pun niște întrebări.

– Foarte bine. Și nu uita să vii împreună cu Marie la petrecerea pe care o dăm mâine seară!

– N-am uitat. Acum trebuie să dau niște telefoane.

Paul a ieșit repede din biroul lui Ben. Nici el nu dorea să vorbească despre Kramer. Când a ajuns în biroul său, a sunat telefonul. Era directorul închisorii. Părea nervos, ceea ce însemna că Hanlon Dawes era pus pe fapte mari.

– Am ordonat o anchetă. Începe miercuri. Am concediat trei paznici și l-am mutat pe Kramer.

– Ce face?

– I-a mai pierit avântul. Se pare că s-a rănit destul de rău când l-am mutat din celulă. Studenta ta se simte bine?

– O să fie bine. Cum s-a întâmplat? Cum s-a deschis ușa de la celula lui?

– Nu pot să-ți spun acum. După cum știi deja, toate ușile celulelor sunt controlate electronic. Paznicul jură că n-a apăsător butonul ca să deschidă ușa celulei lui Kramer, iar computerul nu a înregistrat nimic. Se pare că ușa s-a deschis practic singură. Dar asta este imposibil, așa că l-am concediat pe paznic și i-am rugat pe electroniști să investigheze cazul. Vor merge până în pânzele albe. Îți mulțumesc pentru că ți-ai păstrat calmul.

– Nici o problemă, spuse Paul. Apoi întreabă pe un ton neutru: Cine era femeia psihiatru?

– La cine te referi?

– La femeia care stătea în spatele meu când Kramer i-a dat drumul fetei. Mă întrebam când a început să lucreze în Corpul D.

– Nu știu, spuse directorul. N-am angajat pe nimeni. O să fac niște cercetări.

– Mulțumesc. Aș vrea să vorbesc cu ea.

Paul a pus receptorul în furcă. S-a uitat apoi pe fereastră. Pe cer se adunau nori de furtună. Nimic neobișnuit. Dar se adunau într-un mod pe care el nu-l putea înțelege pe deplin.

Se adunau în jurul lui.

CAPCANA RĂULUI

CAPITOLUL 11

„Sunt trei categorii de oameni cărora Domnul le permite să se lase ademeniți și tulburați de diavol [...] cei răi – pentru păcatele lor cumplite, pentru a-i pedepsi după cum merită; cei cuvioși – pentru că nesocotesc marile păcate și verigile slabe ale credinței [...] și chiar unii dintre cei mai buni – pentru a le pune răbdarea la încercare înaintea lumii.“

James al VI-lea al Scoției, *Daemonologie*

Mănăstirea Santa Cristina este situată la periferia orașului Benedetto din nordul Italiei. Așezată pe versantul unui munte, avea deschidere spre câteva pâlcuri de măslini de unde se zărea marea. Mănăstirea a fost întotdeauna o comunitate mică, ce adăpostea un ordin de călugărițe înființat de Sfânta Cristina în secolul al XIV-lea. Acest ordin respecta jurământul tăcerii. Clădirile erau construite din piatră și erau acoperite cu un strat subțire de var. Ele se armonizau perfect cu lumina puternică ce scălda împrejurimile.

Dacă ar fi urcat pe o cărare abruptă, vizitatorul ar fi traversat o grădină de legume și apoi ar fi intrat printr-o poartă arcuită a cărei ușă din stejar era decolorată de razele soarelui. Odată ajuns înăuntru, intra într-o curte interioară, în mijlocul căreia se afla o fântână. Vița-de-vie se cățara pe ziduri. În afară de clădirea dormitoarelor și de un refectoriu, nu mai existau alte construcții importante, cu excepția capelei în jurul căreia viața micii comunități gravita de secole.

În mănăstire, totul era simplu și fără decorațiuni, iar tăcerea domina existența călugărițelor care nu aveau voie să vorbească decât o jumătate de oră pe zi. Dar chiar și atunci, ele vorbeau foarte rar, pentru că nu aveau prea multe de spus. Expresiile faciale și gesturile erau adesea suficiente. Duceau o viață liniștită și în această tihnă descopereau fericirea supremă.

Mănăstirea nu se bucura de faimă. Nu era niciodată vizitată de publicul larg, iar superiorul ei – preotul din sat – participa doar o singură dată pe an la rugile pe care călugărițele le adresau Cerului în memoria fondatoarei ordinului lor. Acesta era un loc uitat – de oameni, de episcopi și de marii cardinali ai Romei. Și cu toate acestea, cel mai umil loc de pe pământ ascundea cele mai uluitoare lucruri și persoane. De existența acestor mistere știa numai Sfântul Părinte.

Era dis-de-dimineată. Afară, era un întuneric negru ca smoala. În capelă, se vedea licărul celor două lumânări de la altar. Liniștea era atotstăpânitoare. Dar orele de veghe nu puteau fi întrerupte de nimic, căci ele reprezentau fundamentul credinței.

Călugărița care se ruga în primele ceasuri ale dimineții, Catherine de Benedetto, era o femeie simplă, în vârstă de

peste cincizeci de ani. Își petrecuse aproape toată viața în mănăstire, cu excepția primilor optsprezece ani. O viață trăită sub auspiciile meditației. O viață irosită – ar spune cârcotașii și așa-zișii înțelepți ai lumii. Dar pentru Catherine lucrurile nu stăteau deloc așa. Era binecuvântată cu un dar de care se bucurau puține ființe omenești – darul viziunii și al credinței supreme. Iar pentru Catherine, acesta era un har mai presus de orice avere sau dorință umană. Era un har primit de la un Dumnezeu iubitor.

Deși Catherine nu a povestit nimănui din micuța ei comunitate despre revelațiile sale, cu excepția maicii starețe, celelalte călugărițe erau conștiente de aura de sfințenie ce o învăluia: era atât de puternică, încât cei din jurul ei îi simțeau imediat prezența. Harul ei tainic era o adevărată binecuvântare pentru ele și îi mulțumeau lui Dumnezeu pentru asta.

Era ora trei dimineața. Catherine de Benedetto stătea întinsă în fața altarului, fără să se miște, lipsită parcă de viață. Spiritul ei era în altă parte, pierdut printre misterele cosmice, departe de conștiința umană.

Atunci a avut o viziune înspăimântătoare, atât de tulburătoare, încât a început să țipe. Se lupta cu dușmanul invizibil pentru a-i descoperi adevărata semnificație. Lupta a fost lungă și aprigă și de multe ori a crezut că dușmanul o va despărți pentru totdeauna de această lume. Când și-a revenit, a trezit-o pe maica stareță și i-a povestit tot ce s-a întâmplat.

Trei zile mai târziu, un bărbat a apărut la ușa refectoriului. El a ascultat-o în liniște pe Catherine. Apoi a pornit din nou pe cărarea cea abruptă. Ajungând la poalele muntelui, s-a oprit lângă un pâlc de măslini. Aici, a început să plângă amarnic.

– Ce-am făcut? Ce-am făcut? plângea cardinalul Benelli, adresându-se sieși și Cerului. Am dat greș. Am ignorat mesajul pe care l-am primit, iar această servitoare umilă a Domnului mi-a arătat nevolnicia și greșeala pe care am făcut-o. Iartă-mă, Doamne, iartă-mă!

Omul înnebunit de durere și-a continuat drumul pe cărarea presărată cu stânci. Nu mai avea timp de pierdut. Și asta deoarece cardinalul Benelli, șeful Sfântului Oficiu, era pe deplin convins că femeia care a stat în fața lui era o sfântă și că povestea pe care i-a spus-o nu putea fi pusă sub semnul îndoielii. Ea i-a mai spus un lucru care i-a înghețat sângele în vene.

Unul dintre arginții lui Iuda a apărut în lume.

CAPITOLUL 12

„Căci omul nu-și cunoaște nici măcar ceasul. Întocmai ca peștii prinși în mreaja nimiciitoare și ca păsările prinse în laț; ca și ei sunt prinși și fiii oamenilor în vremea nenorocirii când vine fără veste nenorocirea peste ei.“

Ecleziastul 9:12

Marie a dus-o pe Rachel în sufragerie. Petrecerea organizată de Ben și Florence începea la ora opt; avea destul timp la dispoziție. Se va întâlni cu Paul acolo.

– Vrei să te uiți la emisiunea ta preferată? Rachel a încuviințat din cap. Marie a deschis televizorul. Bine, iubito. Mă duc să mă îmbrac.

În timp ce urca scările, Marie fredona o melodie. Abia aștepta să ajungă la petrecere. În ultimul timp, nu au mai ieșit nicăieri din cauza programului încărcat al lui Paul de la facultate și de la clinică. După procesul lui Kramer, numele lui era pe buzele tuturor. Își dorea ca Paul să petreacă mai mult timp cu ea și cu Rachel, dar se

părea, cel puțin, că el își găsisse împlinirea sufletească. Poate că vor rămâne împreună până la urmă.

Din bucătărie se auzea un zgomot de oale și cratițe. Gloria, servitoarea filipineză, pregătea masa. În sufrage-rie, Rachel se uita la televizor înconjurată de jucăriile ei. Pisica stătea tolănită pe un covoraș în fața șemineului. Scena sugera o viață de familie liniștită și fericită.

Câteva minute mai târziu, Rachel și-a întrerupt joaca și și-a lăsat păpușa preferată pe jumătate dezbrăcată. S-a încruntat puțin, pentru că se întâmpla ceva ciudat. Imaginea și sunetul televizorului începeau treptat să dispară. Rachel privea fascinată cum desenele animate au fost înlocuite de un ecran negru, pe fundalul unui bâzâit. Apoi s-a așternut liniștea, iar televizorul s-a oprit complet.

Rachel s-a întors la joaca ei, fără să-și facă prea multe griji. Televizorul era o jucărie pentru adulți; mama ei sau Gloria vor ști cum să-l readucă la viață. Dar acest eveniment ciudat nu a fost singular.

Pisica, ce moțăia pe covoraș, s-a ridicat brusc în picioare, cu urechile ciulite și cu ochii ațintiți într-un punct din apropierea lui Rachel.

– Ginger, spuse copila pe un ton blând, vino aici!

Dar pisica nu a ascultat-o; continua să se uite, parcă vrăjită, la o făptură din spatele lui Rachel. Puțin mai târziu, și-a arcuit spatele și și-a zbârlit părul de pe șira spinării. Animalul stătea ținut locului, mârâind și dând cu ghearele prin aer ca și când se apăra de un inamic invizibil. Nedumerită, Rachel și-a întors privirea spre locul care părea să fi stârnit această reacție ciudată a pisicii, dar nu a văzut nimic.

– Ginger, ce s-a întâmplat? Vino aici! spuse ea, glasul trădându-i de această dată tulburarea.

Dar pisica era complet absorbită și – deși Rachel nu avea de unde să știe – ducea o luptă deja pierdută ca să-și apere micuța stăpână. Părea cuprinsă de turbare, mârâind și scuipând cu furie. Apoi, a fugit din cameră, scoțând un mieunat jalnic.

Rachel s-a uitat prin cameră speriată. Nu se simțea prea bine. Se gândea să se ridice în picioare, dar – pentru că și-a mai revenit puțin – s-a întors la jucăriile ei. De data aceasta, nu a mai privit în spate. Dacă ar fi făcut-o, ar fi văzut imaginea unei femei.

La etaj, Marie se dezbrăca. A intrat apoi în baia anexată dormitorului principal ca să facă un duș. Se concentra asupra lucrurilor pe care trebuia să le facă a doua zi la serviciu.

A scos deodată un țipăt înfricoșător.

La capătul băii, lângă fereastră, stătea o femeie. Era blondă și zveltă, având o vârstă nedefinită. Ochii îi erau ațintiți asupra chipului lui Marie; privirea era parcă împietrită, fără să trădeze nici cea mai mică umbră de emoție.

– Cine ești? Ce cauți aici? spuse Marie, privind-o consternată pe intrusă. Ea a înșfăcat un capot ca să-și acopere goliciunea.

Femeia nu i-a răspuns. Ochii i-au rămas implacabili. Marie a făcut câțiva pași înapoi.

– Ieși afară din casa mea! spuse ea cu o voce gâtuită de emoție.

Apoi a fugit din dormitor și a coborât într-un suflet la parter.

– Gloria! strigă ea înspăimântată. Poți să vii aici?

În câteva secunde, servitoarea s-a apropiat de scări, strângând în brațe un castron.

- Ce s-a întâmplat, doamnă Stauffer?
- E cineva în dormitorul meu.
- În dormitorul dumneavoastră?

Servitoarea a urcat treptele în fugă. Au intrat în dormitor, apoi în baie și, în final, în toate celelalte camere. Amândouă erau speriate, așa cum erau majoritatea femeilor din San Francisco în această perioadă: deoarece Karl Kramer fusese declarat nevinovat în cazul uciderii lui Melanie Dukes, însemna că adevăratul criminal în serie umbla liber pe străzi, iar ele puteau deveni următoarele victime. Dar nu au găsit pe nimeni.

- Era acolo. Am văzut-o. Sunt sigură.

- Cine?

- O femeie, spuse Marie, pe nerăsuflăte. Într-o rochie roșie de seară. Lângă fereastră. Se uita la mine.

Chipul servitoarei îi trăda uimirea. Descrierea nu corespundea imaginii unui criminal în serie și nici măcar a unui hoț. S-au întors în baie și au început s-o cerceteze cu multă atenție. Fereastra dublă era închisă.

- Hai să căutăm prin casă!

Marie s-a îmbrăcat într-o clipă și, împreună, au scotocit prin toate cotloanele. În sufragerie, Rachel nu făcuse nici o mișcare. Stătea înțepenită de teamă, strângându-și păpușa la piept. Gloria a intrat în sufragerie, dar nu a observat expresia fetei.

- Nu e nimic, spuse Marie cu un zâmbet nervos, după ce căutările lor s-au dovedit zadarnice. Poate că imaginația mi-a jucat feste. Ciudat! Îmi pare rău că te-am speriat, Gloria!

Servitoarea, o tânără devotată trup și suflet lui Marie și fiicei ei, răspunse:

- Nici o problemă, doamnă Stauffer.

– M-am simțit rău toată ziua, spuse Marie. A fost un joc de lumini. Nu există altă explicație, nu-i așa?

Marie a urcat din nou scările. Mai era o oră până la petrecerea lui Florence. A lăsat dușul să curgă și s-a întors în dormitor ca să se dezbrace. O clipă mai târziu, s-a aplecat peste marginea băii.

A vomitat violent.

– Ai ajuns și tu o dată mai devreme! Incredibil!

Ben l-a condus în casă. Acolo invitații erau prinși în discuții aprinse. Florence a ieșit din bucătărie și l-a sărutat pe Paul din tot sufletul.

– Bună, dragul meu. Îmi pare bine să te văd. Sun-o, te rog, pe Marie! Nu poate să vină, se simte rău. Nu e nimic îngrijorător – o problemă cu stomacul.

– Aha, răspunse Paul, încruntându-se.

A sunat apoi acasă și a vorbit cu Gloria. Marie era bolnavă, avea puțină temperatură; se culcase. Voia să vorbească cu ea? Nu? Gloria îl va suna când se va trezi Marie. Paul s-a întors în bucătărie, unde Florence i-a oferit un pahar de vin.

– Săraca! Hai să-ți prezint invitații!

Au intrat împreună în imensa cameră de zi. Paul a făcut apoi cunoștință cu ceilalți invitați: doctorul de familie și soția lui; un cuplu de la universitate care predă engleza; nepotul lui Florence și noua lui prietenă; directorul unei galerii de artă modernă din oraș și asociatul său; și în final, un vechi prieten al lui Ben, care era inginer constructor. Vinul curgea din plin în pahare și musafirii discutau zgomotos despre politică și despre ultimul scandal în care era implicat un senator republican.

– Desigur, trebuie să existe o legătură, spuse vesel directorul galeriei de artă. Asta înseamnă să fii politician. Nu spun ei mereu că sunt „legați“ de cineva?

– Masa este gata, spuse Florence.

Invitații s-au mutat în sufrageria învăluită în lumina lumânărilor. Apoi, a sunat soneria.

– A venit și ultimul nostru invitat, spuse Ben. Mă duc să deschid.

Paul și-a ocupat locul rezervat lângă soția doctorului și a început o conversație politicoasă. În acest timp, cineva a intrat în cameră. Florence a ieșit din bucătărie și a făcut prezentările.

– V-o prezint pe Helen Jones, profesor psihiatru. Așază-te vizavi de Paul, draga mea! Ben, servește invitații cu vin!

Paul o privea pe Helen cu coada ochiului în timp ce ea îi saluta pe ceilalți musafiri.

– Bună, spuse ea cu un zâmbet prietenos.

Prins într-o discuție cu soția doctorului, Paul nu a putut decât să-i arunce un salut tăcut peste masă. Deci, Helen *era* psihiatru; misterul a fost astfel dezlegat. Cum a reușit să dispară atât de repede din închisoare? Abia aștepta să vorbească cu ea despre Kramer.

Petrecerea mergea ca pe roate, așa cum se întâmpla cu toate petrecerile organizate de Florence. Mâncarea era din belșug, paharele nu rămâneau niciodată goale, iar invitații își exprimau nestingheriți opiniile despre diverse subiecte într-o atmosferă veselă și degajată. Directorul galeriei de artă se afla în centrul atenției, oferindu-le oaspeților amănunte picante din viața privată a clienților săi, așa-numiții „artiști postreducționiști“, dispuși să meargă până în pânzele albe ca să-și poată expune lucrările.

– Individul nu s-a mulțumit doar să le seducă pe soția și pe fiica proprietarului galeriei, ci s-a băgat chiar și în patul proprietarului. Este purul adevăr, vă jur! exclamă directorul galeriei de artă. Și totul doar de dragul artei!

Bucata de *foie gras* îi tremura în furculiță.

Curând, conversația se desfășura în cascadă. Paul nu a reușit deloc să vorbească cu Helen, pe care o acaparasera doctorul – pe de o parte și nepotul lui Florence – pe de alta. Era extrem de fermecătoare, îmbrăcată într-o rochie roșie, decoltată și purtând la gât o eșarfă din mătase neagră. Își dezlipea cu greu privirea de la ea.

Ben și-a ridicat paharul cu vin.

– Vreau să închinăm în cinstea colegului meu pentru prelegerea extraordinară pe care a ținut-o la universitate.

Invitații l-au felicitat apoi pe Paul.

– Și acum trebuie să ne închinăm în fața lui, continuă Ben. Deoarece conceptul religiei a fost cu totul înlăturat din psihiatrie, trebuie să îngenunchem în fața noului zeu care a apărut și care cunoaște toate secretele unei minți criminale. În cinstea lui Paul!

Binedispuși, invitații au închinat paharele în sănătatea lui Paul.

– Hai, mai spune-ne! l-au rugat ei pe Ben, care a făcut un rezumat al prelegerii Carl Jung.

– Susții, așadar, că religia și superstițiile și-au găsit sfârșitul. Că știința deține toate răspunsurile, nu preoții, corect? Întrebă doctorul.

– Pe scurt, asta e ideea, răspunse Paul. Mă refeream în mod deosebit la domeniul psihiatriei criminalistice, dar – în ceea ce mă privește – este o regulă generală.

– Atunci Dumnezeu nu există, nu-i așa? întrebă Helen în timp ce Florence umplea paharele pentru a șaptea oară.

– Nu, spuse Paul, atacând desertul. Există o explicație rațională pentru tot ce se întâmplă în univers, pentru fiecare boală, pentru fiecare eveniment sau gând în parte. Punând jos lingurița, a continuat: Chiar și pentru apariția universului. Acesta este unul dintre cele mai importante adevăruri pe care le învățăm în societatea modernă.

– Înțeleg, spuse Helen, pe un ton neconvingător. Și dacă nu crezi în Dumnezeu, nu crezi nici în diavol.

– Exact, răspunse Paul. Aceste concepte au fost folosite de Biserică secole de-a rândul ca să manipuleze oamenii și să-și mențină jugul asupra lor. Să le spui oamenilor ce este bine și ce este rău pentru ei reprezintă un exercițiu foarte bun de controlare a minții umane, pentru că îi convingi în acest fel să se supună voinței tale. Dar în realitate nu există nici Dumnezeu și nici puteri ale răului.

– Dar eu cunosc niște oameni *răi*, spuse directorul galeriei de artă cu un răs lasciv. Nu-mi vinde mie gogoși!

Toată lumea a izbucnit în răs.

Paul a luat o înghițitură de vin roșu și a continuat:

– Trebuie să ne debarasăm de aceste prostii și să privim societatea dintr-un punct de vedere științific. Dacă ucigașii trebuie executați, dacă avortul sau eutanasierea trebuie considerate crime, dacă blasfemia mai trebuie pedepsită sau nu – toate aceste chestiuni trebuie analizate din punct de vedere științific, fără aiurelile dogmatice și argumentele religioase care le însoțesc de obicei.

– Aiureli dogmatice? Întrebă doctorul.

– Întocmai, spuse Paul, adoptând un ton impunător. Este ciudat, nu-i așa, faptul că Biserica...

– Și când am înlăturat din viața noastră dogmele morale – interveni Helen – ce ne mai rămâne?

– O societate mult mai fericită, spuse Paul. După ce a „abordat“ o plăcintă cu mere, și-a continuat prelegerea: Privește puțin în trecut! Biserica le spunea oamenilor să ardă vrăjitoarele; susținea că femeile erau inferioare bărbaților și că celelalte religii trebuie persecutate. El a început apoi să înșire și mai multe infracțiuni comise de Biserică. Le spunea oamenilor să nu mănânce carne sau să facă dragoste în zilele de vineri și le interzicea să lucreze duminică. Le spunea că femeile nemăritate trebuie considerate niște proscrise, că sinucigașii nu trebuie îngropați în pământ sfințit, că papa este infailibil. Le mai spunea că nebunii erau posedați de diavol și că soarele se învârte în jurul pământului. Numai lucruri „interesante“! Dar ce-au făcut toate acestea pentru binele societății? E adevărat, i-au ajutat pe cardinali și pe episcopi să-și construiască palate uriașe în timp ce norodul se spetea să-i țină în luxul în care s-au obișnuit. Dar n-au făcut altceva decât să divizeze societatea.

A făcut o pauză, ținându-și mâinile în aer ca și când s-ar fi aflat în fața studenților săi, în timpul unui curs de psihiatrie.

– Ca *să domini* oamenii, trebuie să convingi o parte a societății că este diferită, că membrii ei sunt elita și că vor avea parte de răsplată dacă te vor asculta sau de pedepse dacă nu o vor face. Apoi îi confrunți cu cealaltă parte a societății, iar tu te erijezi în rolul de judecător. Este ușor să produci dezbinare, după cum probabil știți deja, în aceste religii efemere de astăzi. Dar totul nu este decât minciună și înșelătorie.

– Așadar, nu există adevăruri general valabile? întrebă directorul galeriei de artă, făcând o ușoară grimasă. Ce dezamăgire!

– Firește că nu, răspunse Paul. „Adevărurile general valabile“ au de fapt o viață foarte scurtă. Oare strămoșii noștri nu credeau cu tărie că sacrificiile umane erau necesare pentru obținerea unor recolte bogate în timp ce noi nu mai credem așa ceva? Oare nu este permis în unele religii să ai mai multe soții în timp ce altele interzic acest lucru? Totul este relativ. Concepțiile în care am crezut cu tărie într-un secol sunt respinse cu aceeași ardoare în veacul următor. Este un cerc vicios care creează multă confuzie și duce la vărsare de sânge. Avem nevoie de o bază mult mai solidă ca să hotărâm dacă principiile credinței religioase au sau nu vreun fundament. În caz contrar, vorbim despre o mare cacealma, în cadrul căreia fiecare sectă religioasă va ajunge să pretindă că „deține“ adevărul în timp ce toți ceilalți se înșală. Religia seamănă cu arta – este o capodoperă sau un fals. Depinde dacă vinzi tabloul sau îl pictezi.

Spectatorii l-au aplaudat frenetic.

– *Ești* un om modern, să înțeleg! spuse Helen batjocoritoare. Cunoști toate răspunsurile. Aș vrea să mă laud și eu cu acest talent. Dar ce facem în cazul în care știința în sine este relativă și depinde de percepția lumii, care este – la rândul ei – subiectivă? Dacă înțelegerea propriei noastre existențe nu este altceva decât o imagine inventată de creierul nostru – un creier care poate să născocască un număr infinit de imagini, toate la fel de reale?

– Prostii! spuse Paul, respingându-i argumentele. Vorbea din ce în ce mai tare. Adevărurile științifice – continuă el – rămân valabile în toate erele. Pământul se învârte în jurul soarelui, așa cum a făcut-o întotdeauna. Doar că oamenii din timpurile de mult apuse nu aveau la dispoziție datele și informațiile exacte. În momentul în

care aduni toate datele, obții certitudinea. Contribuția lui Newton la stabilirea realității lumii noastre este mult mai importantă decât cea a lui Hristos.

– Dar el credea în Hristos, protestă doctorul.

Helen a dat din umeri, fericită să renunțe la polemică. Dar musafirii, bine „tămâiați“, voiau ca cei doi „combatanți“ să dezbată subiectul mai departe, motiv pentru care au determinat-o să continue discuția. Helen i-a dăruit atunci lui Paul un zâmbet discret.

– Pentru că respingi cu atâta ușurință existența lui Dumnezeu și a diavolului, îmi imaginez că nu crezi nici în existența sufletului sau în viața de după moarte. Nu există o altă lume în afară de aceasta, nu?

– Ai ghicit, spuse Paul. Toate astea nu sunt decât niște prostii menite să ne ajute să trecem mai ușor prin viață. Oamenii vorbesc cu Dumnezeu, dar nu l-au văzut niciodată. Și nu pare să ne fie de prea mult ajutor atunci când avem nevoie de el. Încearcă să porți o discuție filozofică despre iubirea lui Dumnezeu cu un om care se află într-un avion pe cale de a se prăbuși sau care trebuie să intre într-o cameră de gazare! Sunt convins că opiniile sale legate de Creatorul său nu sunt deloc pozitive în acele momente. Și încearcă să-i spui unui criminal în serie că Dumnezeu veghează atât asupra lui, cât și asupra victimei sale!

– Vorbărie goală! răspunse Helen. Cuvinte mărețe! Trebuie să-ți spun însă că am dat întotdeauna peste oameni care sunt dornici să nege existența acestor lucruri până în clipa în care dau de greu.

– Ce vrei să spui? întrebă Paul surprins.

– Ei bine, există niște adevăruri general valabile, spuse Helen provocatoare. Ce-ai da ca să le afli? Zece ani

din viață? Viața întreagă? Ce mi-ai da ca să-mi dovedesc punctul de vedere?

– Vrem un pariu, *răutăcioșilor!* spuse directorul galeriei de artă, lovind cu mâna genunchiul prietenului său.

Oaspeții și-au ațintit cu toții privirea spre Paul.

– Stai puțin! continuă Paul, amețit de băutură. Tu ești cea care trebuie să mă convingă să particip. Eu mi-am expus argumentele. Este rândul tău s-o faci. Ce-mi dai ca să joc rolul elevului? El și-a împreunat mâinile într-o rugă disprețuitoare. Menirea mea este să fiu profesor.

Sub masă, Helen își freca ușor piciorul de al lui. Paul nu era destul de treaz ca să-și dea seama dacă o făcea voit sau întâmplător. Și nici nu-i păsa. Invitații râdeau împreună cu el, prinși într-un joc copilăresc unde trebuie să împingi lucrurile la extrem ca să tragi o concluzie logică.

– Să vedem! spuse ea cu o voce serioasă, dar batjocoritoare. Cum pot să te ademenesc? se gândi Helen. Cu un sărut și câțiva arginți.

– Bine spus! exclamă nepotul lui Florence.

Spera ca petrecerea să se încheie în curând, pentru că era cumplit de excitat. El i-a aruncat o privire prietenei sale. Se întâlneau doar de câteva zile. O să vrea, n-o să vrea? Erau șanse ca în seara asta să accepte, „încinsă” cum era la față din cauza băuturii. I-a mai turnat niște vin în pahar.

– Inteligentă mișcare! continuă el. O aluzie biblică. Sărutul cu care Iuda l-a trădat pe Hristos și arginții pentru care l-a vândut.

– Vrem să vedem un sărut! spuse directorul galeriei de artă, cu simțurile ațâțate la maximum. Sărut-o! Sărut-o! Pentru numele lui *Dumnezeu!*

Helen s-a ridicat de la locul ei și a înconjurat masa, îndreptându-se spre Paul. Florence se dusesse la bucătărie să mai aducă mâncare, iar Ben – să mai aducă niște vin. Discuția luase o turnură nu prea plăcută, având tendința de a se transforma într-o blasfemie, lucru pe care nici unul dintre ei nu-l agreea. Dar nu doreau să-și jignească oaspeții, așa că au rămas în bucătărie.

Paul se simțea în largul lui și era încântat să se afle într-o companie atât de plăcută. Când Helen s-a apropiat de el, a înțeles că nu glumea: avea de gând să-l sărute. Ea i-a luat mâna și l-a tras spre ea.

În acest timp, o voce lăuntrică îi șoptea lui Paul să fie atent. Părea un reflex inconștient, un sentiment de neliniște, ca și când jocul mersese prea departe. „Oprește-te acum!” – îi spunea vocea. Dar Paul nu rezista tentației de a merge mai departe. Credea cu tărie în argumentele pe care le susținea. Și era vorba doar de un joc. Nu se putea întâmpla nimic rău.

– Am noroc că soția mea nu e aici, spuse el, simțind căldura buzelor lui Helen.

– Nu-ți face probleme! răspunse Helen veselă. La baza fiecărei relații stă trădarea. Știu foarte bine asta.

Marie s-a trezit. Casa era cufundată în întuneric; era târziu în noapte. Dormise prost; a avut parte de un somn intermitent și agitat; nu se simțea bine – îi era cumplit de cald și avea febră. Întinzând mâna în pat, a descoperit că Paul nu se afla colo. Probabil era încă la petrecere. Nu-i nimic, poate că se distrează bine.

Brusc, și-a amintit ceva și a oftat încet. Uitase să-și spună rugăciunea. Acest lucru devenise aproape un reflex, căci o spunea în fiecare zi încă de când era copil.

Era ciudat că uitase să o spună. Nu putea să aprindă lumina – se simțea prea slăbită. Măine. O va spune mâine. Cu siguranță că Dumnezeu nu se va supăra. Nu conta prea mult. Nu se va prăbuși cerul.

Marie a încercat să adoarmă din nou. Apoi, suspirând, a aprins lumina. Cu ochii încețoșați, a început să-și caute mătăniile din perle albe și cu o cruce din argint. Au fost ale mamei ei; i le dăduse fiicei sale în ziua în care a murit.

S-a ridicat în picioare și a țipat înspăimântată.

Mătăniile zăceau pe noptieră, decolorate de focul care le mistuia încet.

Când Paul a sărutat-o pe Helen, a simțit căldura limbii ei în timp ce aceasta îi invada gura. Era senzuală și puternică; i-a atins limba, învăluindu-l într-o îmbrățișare pătimașă. El s-a îmbătat cu aroma trupului ei și totul în jurul lui a dispărut brusc. Dorea cu ardoare să fie cu ea, cu Helen. Nu auzea aclamațiile batjocoritoare ale oaspeților și nu l-a văzut nici pe Ben, care a intrat în cameră, dând dezaprobat din cap. Nu știa ce se petrece în mintea lor și nici nu-i păsa. Simțurile îl purtau într-o altă lume.

În fața ochilor i-a apărut o viziune. Stătea pe o stâncă a cărei înălțime era amețitoare. Un vânt puternic îi brăzda fața. Paul se simțea stăpân pe el, impasibil și rece ca stânca pe care stătea. Ca un Apollo, trupul său era suplu și gol. Apoi, a plonjat spectaculos în abisul întunecat. Se simțea nemuritor. Pretutindeni îl înconjurau întunericul și liniștea – eterne în profunzimea lor. Apoi, s-a trezit din transă.

Helen a făcut un pas înapoi.

– Un sărut este suficient, spuse ea, întorcându-se la locul ei.

– Dar, interveni unul din invitați, ce facem cu arginții? Nepotul lui Florence a înhățat atunci un sfeșnic placat cu argint.

– Ce ziceți de asta?

Nimeni însă nu a râs. Au privit-o cu toții pe Helen, profund mâhniți, de parcă le-ar fi stricat distracția.

– Nu cred că am argint la mine, spuse ea.

– Ce păcat! exclamă directorul galeriei de artă, scotocindu-și buzunarele încăpătoare. Poate că am eu ceva pe aici.

Helen a scos din geanta pe care o ținea pe genunchi o trusă mică de machiaj, din care a extras un obiect. Musafirii au văzut-o apoi aruncându-i peste masă o monedă lui Paul. Ea strălucea în lumina lumânărilor. Paul a prins-o.

Lumânările s-au stins atunci instantaneu. Musafirii au rămas în semiîntuneric. Erau complet uluiți. Aceasta era scena perfectă ca să încheie seara.

Un joc de copii.

– O petrecere minunată, ca de obicei, spuse doctorul, mergând împleticit, alături de soția sa, spre taxiul care-i aștepta.

– Mi-a plăcut foarte mult, spuse nepotul lui Florence, sărutând-o pe aceasta pe obraz și apoi pornind în grabă spre mașina sa. Prietena lui s-a urcat și ea în mașină. Spera că se vor opri la cel mai apropiat hotel. Voia să facă dragoste – chiar atunci. Părea mistuită de dorințe trupesti. De ce se întâmpla asta – nu știa și nici nu-i păsa. Au pornit la drum.

Ceilalți invitați au ieșit și ei din casă, directorul galeriei de artă prăbușindu-se peste o tufă de trandafiri. A reușit însă – cu puțin ajutor – să se ridice în picioare. Paul își lua la revedere de la Ben când a realizat că Helen nu mai era acolo. A văzut-o însă îndreptându-se spre șosea. El i-a strâns mâna lui Ben, spunându-i:

– Mâncarea a fost excelentă.

– Îmi pare rău că Marie n-a putut să vină.

Ben a făcut o pauză. Poate că era bine să aducă în discuție subiectul Kramer, ținând seama de faptul că prietenul lui era într-o dispoziție atât de bună.

– Helen, stai! Paul s-a întors apoi spre Ben, spunându-i: Mulțumește-i lui Florence în locul meu!

Și a plecat în fugă.

Ben l-a privit îndepărtându-se, furios pentru că nu profitase de această ocazie. A intrat în casă și a închis ușa în urma lui. Petrecerea devenise prea gălăgioasă pentru gustul său. Și fără să știe de ce, nici nu se simțea prea bine. Poate că băuse prea mult vin.

Curând, Paul a prins-o pe Helen din urmă. Abia mai respira.

– Nu am avut prilejul să vorbesc cu tine toată seara și sunt foarte multe lucruri pe care vreau să le discutăm.

– Chiar așa?

– N-ai vrea să ne întâlnim într-o zi?

– Vrei să ne vedem? întrebă ea. Ochii ei nu trădau nimic. Erau parcă de gheață.

– Firește, continuă Paul nerăbdător. Vreau să vorbesc cu tine despre Kramer pentru ancheta care se află în curs de desfășurare. Îmi imaginez că o să fii de față. Ce tratament urmează?

– Nu urmează nici un tratament.

Ea a început să meargă, iar Paul a urmat-o. Aerul rece și alcoolul pe care îl băuse îl amețeau.

– Să-ți chem un taxi? Nimeni nu merge singur pe străzile din San Francisco la această oră târzie din noapte.

– De ce nu? întrebă Helen. N-am mai auzit de alți criminali în serie. Apoi continuă: Soția ta te așteaptă. *Sărăcuța!*

Tonul cu care a rostit replica și felul în care a accentuat cuvântul „sărăcuța” sunau straniu, amintindu-i de vocea avocatului apărării din procesul lui Kramer. Asta l-a trezit pe Paul, care s-a oprit brusc.

– Trebuie să plec acum, spuse ea pe un ton mai moale. Bineînțeles că ne vom mai întâlni. Ți-am cumpărat ucenicia, nu?

Paul i-a zâmbit. O plăcea pentru că avea simțul umorului – era o femeie obișnuită să obțină ce voia. A început apoi să se scotocească prin buzunare.

– Am pierdut moneda pe care mi-ai dat-o.

– Imposibil.

Helen s-a apropiat de el. L-a sărutat în semn de rămas-bun. Era un sărut senzual și blând, diferit de cel precedent. Un sărut al trădării.

Între un servitor și un stăpân.

CAPITOLUL 13

„Dar puterea diavolului este mai puternică decât puterea umană. Nu există o putere pe pământ care să poată fi comparată cu cel care a fost plămădit în așa fel încât să nu cunoască teama.“

Malleus Maleficarum, Codul de Procedură Penală
pentru condamnarea vrăjitoarelor

Basilica Sf. Petru, ora unsprezece seara. Turiștii, pelerinii și personalul plecaseră cu toții de mult. Tăcerea era atotstăpânitoare. Un călugăr stătea lângă ușa de la intrare, ținând o cheie în mână. Figura cardinalului Benelli se întrezărea în întuneric. După ce a descuiat ușa, călugărul l-a poftit pe cardinal înăuntru.

– Au sosit și cardinalii Graziani și Vysinsky? îl întreabă Benelli.

Călugărul a dat din cap în semn că da.

– Și părintele duhovnic?

– Nu.

Benelli a intrat, iar ușa s-a închis în urma sa. În basilica Sf. Petru, domnea o liniște adâncă, învăluită într-un

întuneric profund și catifelat, tulburat doar de licărul lumânărilor ce vegheau marele altar.

Cardinalul s-a așezat pe o bancă, în spatele bisericii, ca să-și adune gândurile. Era mâhnit. Ce le va spune acestor oameni? Cum le va putea explica în cel mai adecvat mod cu putință? Era dificil, deoarece cunoștea semnificația extraordinară a faptelor pentru care se simțea responsabil.

Benelli își dorea să nu fi purtat această cruce. Se simțea nedemn, incapabil să rezolve această problemă de o importanță spirituală covârșitoare. Contrar credinței populare, cei care erau desemnați cardinali erau rareori niște sfinți, iar Benelli își recunoștea păcatele. Căci sfinții acordau prea puțină atenție titulaturilor din ierarhia Bisericii sau îndatoririlor obositoare ale administrației. Ei nu manifestau interes pentru rangurile sau funcțiile clericale pe care alții le căutau cu disperare.

Cardinalii aveau în schimb tendința de a căuta puterea – încercau să fie administratori buni și demni, dar fără să se implice prea mult în problemele spirituale. De ce l-a ales, așadar, papa pentru această misiune? Ar fi trebuit să apeleze la altcineva, cum ar fi Catherine de Benedetto; ea cunoștea forțele luminii și ale întunericului și știa cum să lupte împotriva arginților lui Iuda. Nu pe el ar fi trebuit să-l aleagă.

Benelli a oftat neliniștit. Apoi s-a ridicat în picioare. Venise vremea să facă ceva. În timp ce trecea printre șirurile lungi de bănci din basilica Sf. Petru, se gândea la trecut și la acest ultim loc de odihnă al apostolului căruia Hristos i-a încredințat cea mai importantă misiune de credință – lui, un pescar simplu și impulsiv, despre care Mântuitorul Însuși a spus:

Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica mea și porțile iadului nu o vor birui.

Numai Sfântul Petru putea să învingă răul ce sălășluia în arginții lui Iuda. Ce bine ar fi fost să poată fi aici în aceste vremuri de restriște!

În timp ce mergea printre bănci, Benelli se uita de jur împrejurul său. Această construcție – un edificiu masiv, încoronat de o cupolă sferică imensă – era una dintre cele mai cunoscute din lume. Pe cât de impozantă era din punct de vedere arhitectonic, pe atât de ciudată și misterioasă era istoria ei, pe care foarte puțini o cunoșteau.

Structura uriașă, solidă și masivă – așa cum o vedem astăzi – este o construcție relativ recentă, căci – în anul 1506 – papa Iulius al II-lea, un papă războinic, a înfăptuit cea mai importantă lucrare a vieții sale: a ordonat dărâmarea vechii biserici a Sfântului Petru și înlocuirea ei cu un edificiu monumental. Pontiful nu a cruțat nici geniile, nici banii ca să-și vadă visul împlinit. I-a cerut unuia dintre cei mai mari arhitecți ai timpului, Bramante, să proiecteze catedrala, iar locțiitorul Domnului, dornic să obțină perfecțiunea artistică, l-a chinuit fără milă pe bietul om.

La moartea lui Bramante, pontiful l-a numit pe Rafael arhitect-șef, iar după moartea acestuia, Giocondo și Sangallo și-au adus contribuția la desăvârșirea măreței lucrări, efectuându-se de fiecare dată noi modificări și adaptări. În final, misiunea de a proiecta cupola i-a revenit lui Michelangelo, una dintre cele mai importante personalități ale Renașterii, atunci în vârstă de șaptezeci și unu de ani.

Noua biserică a fost construită într-un interval de o sută douăzeci de ani. Când a fost terminată, a devenit simbolul credinței. Era atât de impresionantă, încât, de-a lungul timpului, oamenii au uitat că această biserică grandioasă a înlocuit-o pe cea veche – o biserică pe care Iulius al II-lea a dărâmat-o pentru că structura ei nu mai prezenta siguranță. Este vorba despre vechea biserică Sf. Petru, începută de împăratul roman Constantin în jurul anului 320 după Hristos. La rândul lui, Constantin a construit biserica peste un cimitir roman, unde se spune că a fost înmormântat Sfântul Petru după crucificarea sa în jurul anului 67 după Hristos, data exactă a morții apostolului nefiind cunoscută.

Hotărârea papei Iulius al II-lea de a dărâma vechea biserică în anul 1506 a întâmpinat o opoziție acerbă din partea poporului roman. Cu toate acestea, suveranul pontif a ieșit victorios din această confruntare, iar biserica a fost demolată, pentru că nimeni nu-i putea contesta mandatul spiritual: pontiful răspundea pentru faptele sale numai în fața lui Dumnezeu. Cu toate acestea, exista o regulă nescrisă, aproape uitată în analele istoriei, pe care nici papa nu îndrăznea să o schimbe. Unul din istoricii acelei perioade, Egidio da Viterbo, menționează acest lucru:

Papa Iulius a construit această biserică magnifică, ce poate fi considerată perechea – nu a stelelor obscure – ci a soarelui însuși. A așezat-o, spune el, peste mormântul Sfântului Petru, apostolul care a descris gloria Domnului. Bramante, primul arhitect angajat de Iulius [...] a încercat să-l convingă să mute mormântul apostolului într-o altă parte a bisericii, dar Iulius i-a spus că

nu poate și i-a explicat în mod repetat că rămășițele trebuie să rămână unde sunt, interzicându-i să mute ceea ce nu trebuie mutat.

Arhitectului nu i s-a spus niciodată de ce mormântul Sfântului Petru nu trebuie mutat. S-a gândit că papa avea motivele lui, iar el nu voia să-l supere pe locțiitorul Domnului. Chiar dacă i-ar fi cerut lămuriri Sfântului Părinte despre această chestiune, nu ar fi primit nici un răspuns, deoarece Iulius a păstrat secretul – un secret care a fost transmis de la un papă la altul încă de la începuturile Bisericii.

Un secret legat de arginții lui Iuda.

Benelli s-a apropiat de altar. S-a aplecat și a coborât scările spre cripta de sub altar. De acolo avea să ajungă – printr-un pasaj secret – în grota unde se afla mormântul Sfântului Petru.

În acest timp, gândurile i-au zburat spre trecut, purtându-l cu ani în urmă spre începuturile istoriei. Căci sub altarul actual al basilicii Sf. Petru, consacrat de papa Clement al VIII-lea în anul 1594, se află alte altare, mult mai vechi, ascunse acum: altarul lui Calist al II-lea, inaugurat în 1124 și – sub el – altarul lui Grigore cel Mare, inaugurat în 594 după Hristos.

Acesta este numai începutul relicvelor creștinătății. Sub altarul lui Grigore cel Mare, se află monumentul ridicat de Constantin în cinstea Sfântului Petru după bătălia de la podul Milvius, în apropiere de Roma, în anul 312, când s-a luptat împotriva împăratului Maxențiu pentru tronul Imperiului Roman.

În după-amiaza acelei zile profetice de 28 octombrie, ale cărei urmări vor exercita o influență covârșitoare asupra dezvoltării religiei creștine, Constantin a văzut pe cer o cruce ce strălucea mai puternic decât soarele și pe care erau scrise cuvintele: „Sub semnul acesta vei birui.” Ordonând trupelor sale să pună semnul crucii pe scuturi și steaguri, Constantin a obținut victoria în luptă. Drept rezultat, când a devenit împărat, a proclamat creștinismul religie de stat în Imperiul Roman.

În anul 320, când Constantin a vrut să construiască prima biserică a Sfântului Petru în semn de recunoaștere a noii sale religii, s-a confruntat cu o problemă majoră. Locul unde se hotărâse să o plaseze era un vechi cimitir roman situat pe colina Vaticanului. Legea Imperiului Roman nu permitea însă profanarea mormintelor, motiv pentru care Constantin a umplut toate mormintele cu pământ și moloz pentru a crea o fundație solidă, lăsând mormintele în același loc. Deasupra a construit prima biserică Sf. Petru.

Dar de ce? De ce s-a luptat să aducă peste trei sute de mii de metri cubi de pământ când acest conducător atotputernic al lumii civilizate ar fi putut pur și simplu să schimbe legea și să distrugă cimitirul păgân ca să-și construiască propriul monument închinat lui Dumnezeu?

Exista un motiv, un motiv cu puternice implicații spirituale. În cimitirul acela vechi, de la periferia Romei, se afla mormântul unui om. Un om care – strămutat din perioada creștină în oricare altă perioadă din istoria umanității – ar fi fost considerat ca un om de vază în analele celor puternici.

Un pescar sărac. Un evreu bătrân.
Sfântul Petru.

De-a lungul secolelor, ideea potrivit căreia mormântul apostolului se afla sub basilica ce-i purta numele a devenit o simplă legendă, cu atât mai mult cu cât papii au refuzat cu încăpățănare să acorde permisiunea de a se realiza excavații sub marele altar pentru stabilirea adevărului.

Au trecut astfel o mie șase sute de ani. Apoi, în anul 1939, s-au efectuat modificări la cripta de sub altar unde avea să se odihnească papa Pius al XI-lea, care murise recent. Muncitorii care se ocupau de săpături au descoperit pavajul basilicii lui Constantin și, dedesubt, mai multe morminte și sarcofage, îngropate sub podeaua vechii biserici.

Vor obține oare permisiunea să sape mai adânc? Numai un singur om avea puterea de a permite acest lucru. În mod miraculos, după interdicțiile atât de ferme impuse de ceilalți papi, noul pontif, Pius al XII-lea, a ordonat continuarea săpăturilor în vederea descoperirii mormântului Sfântului Petru. În 1940, au descoperit cimitirul roman și mormintele acestuia – neatinse de aproape două milenii.

Spre aceste morminte se îndrepta acum cardinalul Benelli, morminte situate exact sub fundația basilicii Sf. Petru. A venit în timpul nopții ca să nu fie văzut. Cardinalul pășea acum în tăcere pe strada aceea veche, descoperită la nouă metri sub marele altar al basilicii. Trecea printre mormintele păgâne împodobite cu fresce bogat colorate și mozaicuri uluitoare. În acest timp, gândurile lui Benelli s-au îndreptat spre viața și moartea primului apostol, căci ele dețineau cheia rezolvării misterului arginților lui Iuda.

După învierea lui Hristos, Sfântul Petru a preluat frâiele Bisericii și a devenit primul papă. Era un om

încăpățânat, care se lăsa ușor pradă sentimentelor, dar care situa mai presus de orice dragostea pentru Dumnezeu. Atât de mare era puterea sa spirituală, încât se spune că suferinzii se aruncau la pământ în fața sa în speranța că umbra lui va cădea asupra lor și îi va vindeca.

În perioada pontificatului său, Sfântul Petru a călătorit foarte mult prin lume, deși nu se cunosc detalii ale călătoriilor sale. În anul 43 după Hristos, a fost arestat de Herod Agrippa I, dar a reușit să scape din închisoare în mod miraculos. Mai târziu, a condus conciliul apostolilor de la Ierusalim și se pare că a devenit primul episcop al Antiohiei. În cele din urmă, în anul 64, la Roma a izbucnit un incendiu devastator, care a distrus cea mai mare parte a orașului. Împăratul Nero, dornic să găsească un țap ispășitor pentru o faptă pe care se pare că a comis-o chiar el, a aruncat vina pentru izbucnirea incendiului asupra creștinilor.

Sfântul Petru a fost avertizat că romanii porniseră o adevărată vânătoare ca să-l prindă și ar fi putut să fugă din Roma, scăpând astfel de un destin înfiorător – crucificarea. Dar nu a făcut-o. Și-a întâmpinat moartea alături de alți creștini în Circul lui Nero, spre satisfacția mulțimii, alegând să se lase crucificat cu capul în jos în semn de prețuire pentru Creatorul său.

În noaptea care a urmat crucificării sale, discipolii săi i-au dat jos trupul de pe cruce și l-au ascuns. Acesta era un act deosebit de periculos, deoarece Nero impusese măsuri draconice împotriva creștinilor și a religiei lor, urmărind să-i distrugă pentru totdeauna. Din această cauză, înmormântarea apostolului s-a desfășurat rapid într-un loc special ales ca să nu atragă priviri curioase: un șanț dintr-un cimitir roman. Numai cei care i-au fost

aproape știau unde se află mormântul Sfântului Petru, marcându-l cu semne secrete.

Când persecuțiile romanilor împotriva Bisericii creștine s-au mai domolit, în anul 160, papa Anicetus, al zecelea în succesiunea papală, a ridicat un sanctuar peste mormântul unde a fost îngropat Sfântul Petru. Acesta era alcătuit dintr-o capelă mică, ce a fost construită într-un zid roman din cărămidă roșie, ridicat peste șanțul unde fusese depus trupul apostolului la scurt timp după moartea acestuia. Pelerinii au continuat să marcheze locul unde se afla mormântul cu semne și rugăciuni.

Odată cu trecerea secolelor, au apărut și primele altare ridicate de Biserica Catolică peste mormântul Sfântului Petru, inclusiv altarul din vechea biserică Sf. Petru. În final, când papa Iulius al II-lea a ordonat construirea noii basilici, a avut grijă ca altarul principal să fie plasat exact deasupra mormântului Sfântului Petru, *chiar dacă asta a însemnat camuflarea mormântului la peste zece metri adâncime*. De ce?

Ca papă, Iulius cunoștea un secret cumplit. Mormântul apostolului nu conținea doar oasele apostolului lui Iisus. Înăuntru, era ferecată o putere spirituală copleșitoare pe care numai Sfântul Petru, cel căruia Hristos i-a spus că forțele iadului nu-l vor birui, o putea învinge.

În mormânt, în brațele apostolului, discipolii săi au așezat o cupă cu apă sfințită. În cupă se aflau mai multe monede de argint.

Arginții pentru care Lumina Lumii a fost vândută.

Cardinalul Benelli continua să străbată pasajul roman. A ajuns în cele din urmă lângă un zid roșu. Acolo l-au întâmpinat cardinalii Graziani și Vysinsky. Aceștia

păreau obosiți. Erau oameni în vârstă și, ca de obicei, trebuiau să se trezească la ora cinci dimineața a doua zi ca să participe la mesă. Dar somnul ieșea acum din discuție, deoarece Sfântul Părinte avea nevoie de sfatul lor într-o chestiune de maximă importanță.

Mai așteptau pe cineva. Părintele duhovnic și-a făcut în curând apariția. Benelli nu a fost încântat când papa a impus prezența călugărului la întâlnirea lor, deoarece rangul lui eclesiastic era inferior celui al cardinalilor. Dar cuvântul Sfântului Părinte era lege și nu putea fi contestat.

Cei patru oameni s-au întâlnit în locul stabilit. În spatele zidului din cărămidă roșie, se afla mormântul Sfântului Petru. Se adunaseră aici la cererea papei ca să discute despre criza spirituală cu care se confruntau. Deși nici Vaticanul nu era ferit de forțele răului, exista un loc pe pământ unde nici măcar un înger al întunericului, care veghează asupra lumii și se desfată cu suferința ei, nu îndrăznește să pătrundă.

Benelli și-a privit colegii. Trei oameni simpli, nu sfinți, nu îngeri. Cât de neputincioși erau! O tristețe copleșitoare i-a sfâșiat atunci inima. După ce a rostit o rugăciune, a spus:

– Iubiți prieteni, avem o problemă cu care Biserica nu a mai fost nevoită să se confrunte de o mie de ani. A făcut o pauză, apoi a continuat: *Unul din arginții lui Iuda.*

CAPITOLUL 14

„Iată ce susținem noi: demonii, prin meșteșugul lor, pogoară răul asupra noastră, folosind arta vrăjitoriei. Este adevărat însă că – fără ajutorul unui intermediar – nu pot căpăta formă. Noi nu pretindem că ei pot pricinui rele fără ajutorul acestui intermediar, dar printr-un mijlocitor, pot răspândi boli, tulburări și alte suferințe umane și acestea sunt adevărate și reale.“

Malleus Maleficarum, Codul de Procedură Penală
pentru condamnarea vrăjitoarelor

Marie stătea la masă fără să se atingă de mâncare. În timp ce îl aștepta pe Paul să coboare în bucătărie, sufletul îi era tulburat de un sentiment de neliniște și încordare.

Afară, Rachel și câinele se jucau. Marie nu știa cum să abordeze subiectul cu soțul ei. Paul respingea orice temă care avea tangență cu paranormalul. Așa era el. O să râdă de ea. Cu cât se gândea mai mult la acest lucru, cu atât se convingea mai tare că imaginația îi jucase

feste. Sau poate că a avut un coșmar. Nu exista altă explicație, nu-i așa?

Cu toate acestea, în ciuda ridicolului situației, o voce îi șoptea lui Marie că văzuse o femeie în baie. Și apoi cum putea explica misterul mătăniilor? Le-a văzut decolorându-se. Iar când s-a trezit dimineața, nu le-a mai găsit. A oftat din greu. Era oare un semn ce prevestea ceva rău? Marie și-a aruncat ochii pe prima pagină a unui ziar. Căutările pentru descoperirea criminalului în serie continuau. Ea a azvârlit ziarul cât mai departe.

– Bună, iubito.

Ea s-a întors spre Paul în timp ce acesta a intrat grăbit în bucătărie. De afară, se auzeau lătrături puternice. El a privit-o și i-a dăruit zâmbetul lui obișnuit. Marie se simțea fericită. Totul avea să se întoarcă la normalitate.

– Trebuie să mă grăbesc, spuse el, aranjându-și cravata. Am întârziat deja.

– Vrei să mănânci ceva?

– Nu, spuse el, căutând ceva în servietă. La naiba, nu ai văzut cumva dosarul cu evaluările mele în cazul lui Julian Brennan?

– Dosarul cui?

– Fiul lui Toni Brennan, vedeta de cinema. A jucat în *Powers of the Flesh* și în alte câteva filme, continuă el, închizându-și geanta. Probabil că l-am lăsat la universitate. O să ajung târziu la cursuri.

Paul a ieșit din bucătărie, iar Marie l-a urmat pe hol.

– Cum a fost petrecerea aseară?

– Grozavă. Te simți mai bine?

El i-a aruncat o privire iscoditoare. Ea a citit atunci în ochii lui tulburarea care îl măcina. Avea o expresie ciudată pe chip. El a deschis apoi ușa de la intrare.

– Paul? spuse ea, vocea trădându-i neliniștea.

– Da? îi răspunse el, întorcându-se spre ea.

– Ai văzut cumva mătăniile mele?

– Ce să văd?

– Mătăniile mele.

– Nu, spuse el, vădit uimit. Firește că nu. Nu pun niciodată mâna pe ele. Iubito, trebuie să plec.

– Bine, spuse ea, sărutându-l. Ne vedem mai târziu.

Marie l-a urmărit cu privirea. A intrat înapoi în casă, copleșită de fericire. Totul era cât se poate de normal; imaginația îi jucase feste fără doar și poate. A urcat în dormitor. S-a îmbrăcat repede cu un costum sobru, pentru că avea o ședință cu consiliul director. S-a întors apoi în bucătărie și a bătut în geam.

– Rachel, e timpul să mergi la școală.

Fiica ei și-a făcut imediat apariția.

– Câinele nu vrea să intre, spuse ea.

– Lasă-l afară atunci!

Labradorul lătra cu furie în curte. Marie i-a scris un bilețel servitoarei, rugând-o să-i dea de mâncare câinelui atunci când va veni la ei.

– Ți-ai luat echipamentul de sport?

– Da, mami.

Rachel s-a dus la mașină, iar Marie i-a deschis portiera. Apoi, a urcat și ea în mașină.

– Nu-mi găsesc pantofii de sport, spuse Rachel, scotocind în ghiozdan.

– Mă întorc imediat, spuse Marie, îndreptându-se spre casă.

Când a deschis ușa de la intrare, a simțit un curent de aer rece. S-a oprit, întrebându-se de unde venea. Casa era învăluită într-o tăcere adâncă. Nu se auzea nici măcar

pendula din sufragerie, care ticăia cu zgomot. Dar Marie nu-și bătu capul cu aceste lucruri; era preocupată să ajungă la serviciu.

Închizând ușa, a traversat holul și a început să urce scările. A fost copleșită imediat de o senzație de neli-niște. Dar senzația s-a transformat apoi în certitudinea că cineva o urmărea. Marie a ajuns la etaj și s-a îndreptat spre dormitorul lui Rachel. A simțit în clipa aceea o arsură puternică în stomac, care o făcu să se chircească de durere. „Ce se întâmplă cu mine?” – se întreabă în sine ea.

Atunci a auzit un zgomot. Părea mersul ușor al unui bărbat; venea din dormitorul lor. Marie a rămas pe loc, paralizată de frică.

Cineva era în casă.

Marie s-a îndreptat încet spre dormitorul lor. A pășit înăuntru. Nimic nu părea anormal. A văzut atunci un obiect pe covor. O monedă. Curioasă, s-a dus spre ea.

În clipa aceea, a simțit o durere cumplită în moalele capului ca și când cineva o lovise cu dușmănie. Marie s-a prăbușit la pământ, aproape fără suflare. Vederea i s-a încetșat și totul în jurul ei a dispărut brusc; nu mai simțea, nu mai mirosea și nu mai auzea nimic. Universul ei s-a cufundat într-un întuneric fără margini. Din când în când apăreau imagini răzlețe – într-una îi apărea Kramer, într-alta o femeie înlănțuită în brațele lui. Prin fața ochilor ei se derulau mai multe imagini care nu făceau însă parte din lumea lui Marie. Apoi, nu a mai văzut și nu a mai simțit nimic. „Mor“, își spuse ea. „Și am ajuns în iad.“

Au trecut câteva minute până și-a revenit. Se simțea amețită și obosită ca și când creierul ei suferise o lovitură

cumplită. Și-a recăpătat treptat cunoștința, iar simțurile și-au reluat și ele funcțiile normale. A început să cerceteze camera. Nu părea nici dormitorul ei și nici universul ei. Semăna cu un decor fals dintr-o scenă de teatru.

– Mami? se auzi strigătul disperat al lui Rachel.

– Vin imediat.

Cu trupul sfâșiat de durere, lipsită de voință și putere, Marie a coborât scările, tulburată de lucruri pe care nu le înțelegea. Ce i se întâmpla? Și de ce? Priveliștea care a întâmpinat-o la ușa de la intrare a lăsat-o fără cuvinte. Lacrimile au început să-i curgă încet pe obraji. În casă, în fața ușii de la intrare, zăcea pisica, Ginger. Era moartă, strangulată cu mătăniile lui Marie într-un mod sălbatic. Un gând i-a trecut atunci prin minte, dispărând la fel de repede cum apăruse.

Cineva, *ceva*, intrase în casa ei.

Paul stătea în sala de conferințe din clinica lui. Nu se simțea în largul său.

Nu era deloc încântat de această întâlnire – cu Toni Brennan, starul de cinema, vedeta de la Hollywood, omul zilei – și o pacoste prin excelență. Paul a analizat cu privirea cele două specimene respingătoare ce stăteau tolănite în fața sa în scaunele din pluș. Două fiare: un narcoman și impresarul său slugarnic.

Paul era convins că avea să asiste astăzi la multe scene teatrale – și nu-și dorea decât puțină liniște în această dimineată de joi. De ce arăta Marie atât de nefericită când l-a condus? Se simțea în continuare rău?

Scenele au început devreme.

– Știi cât e ceasul? De ce ai întârziat douăzeci de minute? Nu de asta te plătesc, lua-te-ar dracu'! Actorul, care

începea să chelească, bătu cu pumnul în masă. Te plătesc ca să-mi scapi puștiul de acuzațiile alea nenorocite!

– Toni..., spuse impresarul său, luându-l de mână. Îmi cer scuze, îi spuse el lui Paul. Toni, Toni, te rog să te liniștești! Clientul meu este suprasolicitat, domnule profesor Stauffer, continuă el, afișând un zâmbet fals. Joacă într-un alt film. Este nevoie de foarte mult talent creativ. De un adevărat geniu. Toni este considerat un al doilea De Niro. Uneori, este extenuat.

Impresarul și-a lins buzele. Era un om cadaveric, obișnuit să câștige bani de pe urma oamenilor pe care nu-i agreea nimeni. Comportamentul clientului său nu era o surpriză pentru el. Confruntându-se cu o problemă atât de serioasă cum era dependența de droguri, Toni Brennan fie avea să rămână fără slujbă, fie avea să moară în mai puțin de un an. Dar asta se va întâmpla în viitor. În prezent, Toni era copilul răsfățat al Hollywoodului, iar el trebuia să tragă foloasele până când trupul actorului va ceda în cele din urmă.

Paul și-a privit clientul – prototipul narcomanului: excentric, necoordonat, cu ochii împăienjeniți de heroină. Se îmbrăca precum un tânăr de douăzeci de ani, deși se apropia de patruzeci. Nu va apuca să iasă la pensie.

– Domnule Brennan! spuse Paul, întrerupându-și „contemplarea“.

– Toni, spune-mi Toni!

Brennan încerca să se transforme din nou în Domnul Cumsecade.

Paul a văzut cum degetele actorului tremurau vizibil în timp ce acesta își aprindea o țigară. Apoi, și-a deschis dosarul cu evaluări.

– Ei bine, Toni, spuse el domol, fiul tău, Julian, are probleme serioase. Comportamentul său ne dovedește că suferă de inadaptabilitate: a incendiat școala, distruge mașini și – Paul făcu o pauză – se droghează.

– Asta nu are nici o legătură cu mine, spuse Toni, trântindu-se pe scaunul său. Nu *eu* sunt problema. Ne-norocita de maică-sa, ea e vinovată.

Poate că nu ești tu problema, se gândi Paul, dar cu siguranță ești cauza problemelor lui Julian. Cine și-ar dori un tată ca ăsta?

– Și dacă vrei să știi – mârâi Toni – nu fiul meu a incendiat școala. Ai vorbit cu el, ai văzut că nu este capabil să facă așa ceva. Uite ce e, spuse el pe un ton plângăcios, am nevoie de un raport psihiatric din care să reiasă că băiatul meu e sănătos. Asta e tot ce vreau. Ai înțeles? Apoi continuă pe un ton beligerant: De asta îți plătesc cinci sute de dolari pe oră. Nu eu am nevoie de tratament.

Paul a adoptat o expresie mânioasă. Era inutil să discuți cu Toni în acest moment. O să aștepte până când efectele heroinei pe care actorul o inhalase puțin mai de vreme se vor diminua.

– O să vorbesc din nou cu fiul tău, spuse el.

Paul a ieșit din sala de conferințe și a intrat în altă cameră. Progenitura rebelă a lui Toni stătea cu picioarele pe o masă și citea o revistă pornografică. Purta niște blugi albi pe care scrisese cu un marker roșu mai multe obscenități. Ce inventiv! Automutilarea avea să fie următorul pas. Mergea pe urmele „bunului” său tată. Julian avea paisprezece ani, era mic de statură pentru vârsta sa, iar chipul lui era mai matur și mai agresiv decât ar fi fost cazul pentru un adolescent. Băiatul l-a privit pe Paul alene.

– Ce-a spus tatăl meu? Întrebă el, făcând un balon din guma de mestecat.

– Vrea să vorbesc cu tine.

Julian a chicotit și s-a întors la revista sa.

– La naiba! Doar ți-am mai spus o dată, nu? Nu eu am incendiat școala.

Vocea sa era furioasă și tristă.

Paul s-a așezat pe un scaun.

– Cred că ar trebui să discutăm despre tatăl tău.

– În nici un caz.

– De ce nu?

– Nu te privește pe tine, spuse Julian, care nu dorea să abordeze fondul problemei.

Paul cercetă camera cu privirea. Nu era un caz prea dificil. Problema era evidentă: un tată toxicoman, care într-o zi îi arunca bani, iar în următoarea, noroi. O mamă care îl părăsise cu ani în urmă, fiind înlocuită cu un șir nesfârșit de prietene adolescente, pentru care băiatul nu simțea nimic. Acest copil era un dezastru din punct de vedere uman. Locuia, fără îndoială, într-o vilă uriașă, de prost-gust, în stil hollywoodian. Era singur, trist și înspăimântat. Era un scenariu potrivit pentru un film; păcat că era preluat din viața reală. Dar în acest caz, mai avea vreun rost să salvezi unele vieți omenești?

– Deci, nu vrei să vorbești cu mine?

– Nu.

– Foarte bine.

Julian s-a întors din nou la revista pe care o citea, surprins de victoria pe care o repurtase atât de ușor. Paul a revenit în sala de conferințe.

– E normal, nu-i așa? Întrebă Toni Brennan. Iar dacă nu e normal, atunci *nici eu* nu sunt normal, la dracu'!

Ochii ca de mort ai impresarului și ochii încetoșați ai clientului său îl sfidau pe Paul, determinându-l să-i contrazică.

Paul era gata de luptă. Nu putea să-i ajute și nici nu voia s-o facă. Indiferent cât de bogat și de celebru era starul de cinema, indiferent cât de mult se vorbea despre el, nu merita eforturile și ajutorul medical pe care Paul s-a străduit să i le ofere. Firește, Ben ar fi fost mult mai tolerant. Dar Paul luase deja o hotărâre. Definitivă. A deschis gura să vorbească.

În acel moment, a avut o viziune. Sau era vorba despre o halucinație?

Paul l-a văzut pe omul din fața lui exact așa cum era în realitate. Nu ființa umană, actorașul de doi bani, care se bucura de un succes efemer și care nu știa ce să facă cu propria sa existență. Vedeau emoțiile și sentimentele care izvorau din constituția sa fragilă. Părea să fi deschis o cutie a Pandorei în care se aflau ferecate simțurile umane. Paul simțea undele de melancolie, de ură și disperare care îl copleșeau pe actor. Ele pluteau prin aer ca o muzică sau ca valurile mării ce se sparg de țărmuri. Paul nu le recepta cu mintea, ca pe o senzație intelectuală, căci nu vedea și nu auzea nimic. Ele erau niște vibrații care îl învăluiau într-un mod misterios.

Stătea nemișcat, copleșit de această experiență unică și total neprevăzută. Simțea acordurile fricii, ale geloziei și mâniei, care își cântau pe rând ariile. Izvorau din trupul lui Toni Brennan și se îmbinau ca să dea naștere unui simț al răului atotcuprinzător. Era fascinant: o *Fugă* a lui Bach, în care sentimentele jucau rolul notelor muzicale.

Paul s-a trezit apoi brusc din reveria lui. Probabil că cineva l-a drogat. Oare i-au pus ceva în cafea? Nu s-ar mira să fie așa.

– Ai de gând să scrii raportul ăla? întrebă Toni pe un ton insistent.

Trecuseră doar câteva clipe. Paul s-a uitat mai întâi la impresar, apoi la actor. Au văzut la rândul lor ceva? Au simțit ceva? Nu, expresiile lor erau aceleași. Nu se schimbase nimic. Probabil că Paul a fost în transă. Dar chiar și atunci când vorbea, simțea încă vibrațiile. El a încercat să le definească mai departe. Părea că stătea în mijlocul unui râu adânc, iar apa se învolbura în jurul lui. Îi crea un sentiment ciudat, dar fără să-l tulbure prea mult. Părea un simț nou. Și mai mult decât atât – el nu era rezultatul procesului rațional al lui Paul, al conștiinței sale. Venea din altă parte – *dinlăuntrul lui*.

– Nu m-am hotărât încă.

– Cum adică nu te-ai hotărât încă?

– Vreau să-l văd din nou pe fiul tău săptămâna viitoare, spuse Paul tăios. Apoi voi da verdictul.

– Uite ce e! spuse Toni vădit agitat. N-am de gând să stau cu mâinile în sân în timp ce tu mă tapezi de bani. Am nevoie de raportul ăla pentru înfățișarea de la tribunal de săptămâna asta.

– Domnule Brennan, scopul acestor vizite nu este acela de a te tapa de bani. Vreau să-l ajut pe fiul tău.

– Atunci să vină *singur* săptămâna viitoare! spuse Toni, brăzdând aerul cu mâinile într-un gest dramatic. Eu sunt ocupat.

– Vreau să veniți amândoi, spuse Paul, concentrându-se cu toată ființa sa asupra actorului.

Vibrațiile pe care le transmitea acesta s-au schimbat din nou. Teama înlocuise mânia. Tonalitatea era diferită – mai acută și intermitentă. Paul îi simțea rezonanța. Tatălui îi era teamă că Paul va descoperi ceva. Dar ce?

Cu o privire revoltată, starul de cineva s-a ridicat în picioare. Voia să-i spună psihiatrului să se ducă la dracu', dar aveau nevoie de el ca să-l scape pe Julian de acuzația de incendiere a școlii, iar Stauffer era considerat cel mai bun de când câștigase procesul Kramer. Un ticălos arrogant, dar era cel mai bun. În plus, Toni trebuia să ia o nouă doză. Așa că era cazul să plece de acolo.

– Ne vom întoarce, nu vă faceți griji! spuse impresarul, dăruindu-i psihiatrului zâmbetul său mieros. Bun, se gândi el, va avea parte de alte onorarii. Era plătit la oră.

Fiul a apărut și el la ușa sălii de conferințe.

– Ne vedem săptămâna viitoare, mârâi tatăl, adresându-se psihiatrului.

Paul i-a urmărit cu privirea pe cei trei indivizi atât de nesuferiți. Simțea în continuare vibrațiile pe care le transmitea actorul. Dar de data aceasta, le simțea și pe cele pe care le propaga fiul – puternice și impetuoase. Undele unei animozități profunde – îndreptate împotriva tatălui. În clipa aceea, un gând cumplit a străbătut mintea lui Paul. Era atât de șocant încât a încercat să-l îndepărteze cât mai repede cu putință. Dar el a refuzat să dispară, transformându-se într-o certitudine. Știa ce soartă îl aștepta pe Toni Brennan. Fiul își va ucide tatăl. Foarte curând.

Dar ce naiba se întâmpla cu el?

– Doamna?...

– Stauffer. Marie Stauffer.

Polițistul a respirat adânc. Era un om gras, prost îmbrăcat și bărbierit în aceeași manieră neglijentă. Nu-l interesa cum arăta sau ce credeau oamenii despre el. Nu-i plăcea slujba pe care o avea, dar îi oferea acoperire pentru afacerile sale necinstite.

– Unde ați văzut pisica?

– Acolo, spuse Marie, arătându-i covorul din hol. Pisica era acolo.

– Aha, spuse polițistul.

A început să se scobească printre dinți cu vârful degetului. Ce femeie proastă! Dar era drăguță. În jur de treizeci de ani, se gândi el, cu părul negru, cu o siluetă zveltă și o gură apetisantă. Polițistul o analiza cu o privire lascivă. Soțul ei era un tip norocos – asta în cazul în care era măritată.

Cele mai multe femei din zonă erau divorțate sau despărțite de soții lor. Erau femei de vârstă mijlocie, care locuiau în vile impresionante, aveau unul sau doi copii și un soț care fugise cu secretara. Și ce făceau toată ziua? Stăteau în bucătărie, visând la zile mai bune și așteptând pensia alimentară. Ce păcat de timpul irosit și de trupurile lor ce lăncezeau aiurea! El le-a făcut adesea avansuri. A fost de câteva ori pedepsit pentru purtarea sa, dar nu-i prea păsa. Dacă oamenii ar fi știut ce făcea el în realitate – de fapt, ce fac cu toții în această lume – mint, înșală, fură, trădează! Asta este menirea lor.

– Așa deci, spuse el, încleștându-și maxilarul cu zgomot. Ați găsit pisica moartă în casă, ați dus-o pe fiica dumneavoastră la școală și v-ați întors. Dar pisica dispăruse. De aceea, ați apelat la noi.

– Da, spuse Marie răbdătoare. Nu-i plăceau privirile pe care i le arunca polițistul, dar era un reprezentant al legii.

– Și nimeni altcineva nu mai are cheia de la casă? întrebă el, suflându-și nasul într-o batistă murdară.

– Nu, cu excepția soțului meu și a servitoarei noastre, care nu se aflau aici.

– Am să arunc o privire în jur.

– Vă rog, spuse Marie.

Polițistul a inspectat camerele pe îndelete. Știa care era problema ei. Teama. În aceste ultime săptămâni, preluase nenumărate apeluri din partea femeilor. Știau că ucigașul în serie umbla încă liber pe străzi, de aceea erau stresate și speriate. Nu le putea învinovăți pentru asta. Dacă ar fi putut, ar fi purtat cu el o mitralieră, nu doar un pistol.

– Ei bine, spuse el tăios, este evident că soțul dumneavoastră sau servitoarea au descoperit pisica moartă și au luat-o de aici.

– Nu, spuse Marie pe un ton ferm. Își dădea seama că polițistul nu o credea și nu îndrăznea să-i spună povestea mătăniilor sau să-l informeze despre dispariția câinelui, pentru că nici pe acesta nu-l mai găsea. Domnule ofițer, am sunat-o pe servitoare; nu știe nimic despre asta. Iar soțul meu nu este niciodată acasă la această oră. Am văzut cu ochii mei pisica. Era moartă. Când m-am întors de la școală, n-am mai găsit-o. Cineva a intrat în casă – de două ori – ca să pună pisica aici și apoi ca s-o scoată.

– Ați vorbit cu soțul dumneavoastră? întrebă polițistul pe un ton batjocoritor. Ați întrebat vecinii? Ați făcut vreo fotografie? Problema se pune în felul următor: cine ar intra în casa dumneavoastră ca să fure o pisică moartă? Știu că nu toți oamenii sunt normali în orașul ăsta, spuse el, plimbându-și limba peste buzele crăpate, dar cei mai mulți se mulțumesc cu jafurile. Hai

să mergem și la etaj să vedem dacă vom descoperi ceva! Luați-o înainte! Vin după dumneavoastră.

Polițistul și-a ațintit ochii asupra posteriorului ei în timp ce Marie urca scările. La un moment dat a clipit brusc. I s-a părut că a văzut pe cineva la etaj. A clipit din nou, dar nu era nimic. Probabil că era un joc de lumini. A început să urce și el.

– Atac-o! îi șopti tăios o voce în ureche.

– Poftim? spuse polițistul cu voce tare. Șocat, s-a întors ca să vadă cine vorbise. Ați spus ceva?

– Nu, spuse Marie surprinsă.

Polițistul s-a albit la față. Auzise, fără îndoială, o voce de femeie, dar cum era posibil așa ceva? Când a pus piciorul pe ultima scară de la etaj, ordinul a venit din nou, dar de această dată îl auzea în mintea lui. „Atac-o!” – îi șoptea vocea lăuntrică, repetând insistent cuvintele. Polițistul mai auzise această voce, în mod deosebit atunci când fura diverse lucruri sau depunea mărturie falsă la tribunal. Dar aceasta era răsunătoare și puternică. O imita pe a lui.

Au intrat împreună în dormitorul principal. Polițistul se prefăcea că cercetează camera, dar nu o pierdea din ochi pe Marie, care stătea lângă pat. Marie îl urmărea și ea. Își încrucișase brațele în jurul corpului. De ce o privea atât de ciudat? Se simțea vulnerabilă și speriată.

– Nu e nimeni aici, spuse polițistul.

S-a îndreptat spre ea. În mintea sa, își închipuia că percepe mesaje subtile, dar seducătoare pe care i le trimitea Marie. Era evident că femeia îl voia, nu-i așa? Simțea și vedea asta în ochii ei. Era dornică să facă sex. Și în plus, cine va afla de mica lor aventură?

Marie s-a dat un pas înapoi. Polițistul, înlănțuit de forțe ale răului despre care nu știa nimic, a ridicat mâna, în

încercarea de a o cuprinde în brațe. Vei scăpa basma curată, îi spunea vocea lăuntrică. Nu vor exista martori, îți promit.

Atunci, a sunat telefonul de pe noptieră. A spulberat vraja. Marie s-a repezit să ridice receptorul, cu mâinile tremurânde.

– Gloria! țipă Marie, izbucnind în lacrimi. Am încercat să te gădesc. Vino imediat aici! Apoi, albă la față, îi spuse polițistului: Nu mai e cazul să rămâneți. Vă rog să plecați acum!

Polițistul o privea nedumerit, încercând să-și revină din starea ciudată în care se aflate și pe care nu știa cum s-o definească. Oare ea îi citise gândurile? Imposibil. Dar telefonul îi spulberase dorințele necurate.

– Bine. Sunați-mă dacă aveți nevoie de mine! spuse el, zâmbind neconvingător.

Coborând scările, s-a îndreptat spre mașină, s-a urcat la volan și a pornit motorul. Pe șosea, s-a uitat la un moment dat în oglinda retrovizoare. În mijlocul drumului stătea un bărbat corpulent, cu părul legat la spate. Îi părea cunoscut, chiar foarte cunoscut. Polițistul a clipit din ochi, iar bărbatul a dispărut.

Între timp, Marie nu-și mai putea stăpâni plânsul. Știa că se întâmplă ceva, dar nu putea să spună cu precizie despre ce anume era vorba. Nici nu era de mirare, dacă ținem seama că evenimentele depășeau puterea ei de înțelegere, depășeau lumea noastră rațională.

Demonii își făceau intrarea în scenă.

Hanlon Dawes s-a ridicat în picioare. Trăsăturile distinctive ale directorului închisorii de maximă siguranță te duceau cu gândul la constituția solidă a unui soldat și la caracterul infernal al unui tiran.

– Salut, Paul. Momentele de întâmpinare erau la fel de scurte și casante ca întotdeauna; Hanlon ura activitățile legate de administrație, așa cum îi ura și pe deținuți. Îi cunoști pe acești oameni. Emma Breck, doctor psihiatru, Darrel Bartlett, asistentul meu, Pat Harbison, directorul Corpului D și... Jeff Eichenberger de la Departamentul Sistemelor de Securitate, care se ocupă de sistemul computerizat al închisorii. Stai jos! spuse el, arătându-i lui Paul un scaun din spatele mesei construite în stilul celor de la Formica. Apropo, studenta ta și-a revenit, nu? Nu există probleme, sper, continuă el, ațintindu-și ochii asupra lui Paul.

– Nu, e bine, răspunse Paul, muștrându-se în gând pentru că nu o mai vizitase pe Suzanne de două zile. Povestea a cam speriat-o, ce-i drept, continuă el, îndulcind puțin lucrurile, dar se simte mai bine acum.

– Așa cum am anticipat, spuse directorul închisorii. Ei bine, se adresează el celorlalți, ce *dracu'* s-a întâmplat?

– Domnule, începu Pat Harbison nervos, toate ușile celulelor sunt controlate electronic. Doar paznicii le pot deschide introducând o parolă și o cheie specială.

– Știu asta, răspunse directorul. Nu sunt idiot. Treci mai departe!

– Schramp, paznicul care era atunci de serviciu, continuă Harbison, alb la față, este convins că nu a folosit nici o cheie ca să deschidă celula lui Karl Kramer. Iar computerele nu au înregistrat nimic în acest sens, după cum susțin informaticienii.

Directorul și-a mutat apoi privirea spre operatorul sistemelor computerizate. „Geniile“ îi plăceau și mai puțin decât deținuții sau activitățile administrative. Lista lucrurilor pe care Hanlon Dawes le ura era interminabilă.

– Să auzim! spuse el.

– Este adevărat, domnule, spuse Eichenberger cu vocea gătită de emoție, jucându-se nervos cu ochelarii. Nimeni nu a primit ordinul să deschidă celula lui Kramer. Nu știm ce s-a întâmplat.

– Nu știți? izbucni Hanlon Dawes. Kramer iese din celulă și aproape reușește să violeze o vizitatoare și voi nu știți ce s-a întâmplat? Ne-am putea confrunta cu un proces de zile mari și voi nu știți ce s-a întâmplat? Sângele părea să-i explodeze în orice clipă, atât de roșu era la față. Pe Schramp l-am dat afară. Iar pe tine te sfătuiesc – continuă directorul, canalizându-și mânia spre Eichenberger – să-ți verifici computerele, pentru că – dacă se mai întâmplă așa ceva – zbori și tu de aici.

Directorul continuă nemilos:

– Vreau un raport de la fiecare dintre voi până mâine dimineată la ora zece, în care să expuneți pe larg tot ce s-a întâmplat. Obligatoriu! S-a ridicat apoi în picioare, spunând: Paul, vreau să vorbesc cu tine.

Au ieșit împreună pe hol. Dawes s-a uitat în stânga și-n dreapta ca să se convingă că nu-i auzea nimeni. Apoi, s-a apropiat de psihiatru, șoptindu-i:

– Individul ăsta, Kramer, este într-adevăr criminalul în serie, spuse el încet, bătându-l pe Paul cu degetul în piept. Ai dat-o în bară.

– Ce vrei să spui? răspunse Paul arogant.

Acest om era doar un simplu director de închisoare. Ce știa el despre complexitatea problemelor psihiatrice?

Hanlon Dawes l-a strâns cu putere pe Paul de braț, spunându-i:

– Ascultă-mă, știu ce vorbesc! Am petrecut treizeci de ani printre scursurile astea, continuă el. Și să-ți mai

spun ceva! Ceilalți deținuți îl știu de frică pe Kramer și asta înseamnă ceva într-o grădină zoologică de genul acesteia. Atacul asupra studentei tale nu este un caz izolat. Prietenul nostru știa foarte bine ce face.

– Nu cred, spuse Paul.

Nu-i plăcea să primească lecții de la oameni care îi erau inferiori din punct de vedere intelectual.

– Ascultă-mă, domnule! spuse Hanlon Dawes, amenințându-l cu degetul. Oi fi tu un psihiatru mare și tare, dar ar fi bine să faci ce-ți spun eu! Găsește o cale să-l aducem din nou pe animalul ăsta de Kramer în fața justiției, altfel nu mai ai ce căuta aici! S-a terminat cu vizitele tale la închisoare! Și nu uita – o fată s-a sinucis din cauza opiniilor tale „geniale” – făcu o pauză ca să-și accentueze ultimele cuvinte – iar eu sunt în pragul alegerilor, și nu vreau să le pierd.

Hanlon Dawes s-a îndepărtat apoi cu pași repezi. Paul l-a urmărit cu privirea. Relația lui cu directorul închisorii și cinci ani de muncă și vizite făcute deținuților se vor duce pe apa sâmbetei.

Peste o jumătate de oră însă, Paul se transformase și el într-un butoi de pulbere gata să explodeze.

– Pat, izbucni el mânios, eu sunt psihiatrul aici, nu uita! Nu sunt nebun – *am văzut* o femeie! Stătea în spatele meu. Se uita la Kramer, pentru numele lui Dumnezeu! Am întâlnit-o aseară. O cheamă Helen.

– Nu a fost nimeni, Paul, se bâlbâi directorul Corpului D. Pot să-ți dovedesc asta. Hai să verificăm casetele înregistrate de camerele de luat vederi!

Ei au urmărit cu atenție fiecare casetă în parte. Dar nu apărea nici o femeie – Paul trebuia să recunoască asta. În afară de Suzanne Delaney și Emma Breck, nu mai era

nici o altă femeie atunci când Kramer o ținea ostatică pe Suzanne. Pe casetă mai apăreau doar Paul și cei doi paznici. Pat a dat din umeri obosit.

– Las-o baltă! Probabil că ți s-a părut. E de înțeles, dacă ținem seama de scena dramatică la care asistam cu toții.

– Vreau să vorbesc cu Kramer.

– Nu e chiar momentul cel mai potrivit.

– Vreau să vorbesc cu el, spuse Paul tăios. Dacă nu mă lași, mă duc imediat la director.

– Mă ameninți? Întrebă Harbison, șocat. Nu-l văzuse niciodată pe psihiatru comportându-se în acest fel.

– Da.

Un loc îngrozitor, cu pereți albi, unde nu pătrundea decât lumină filtrată, Corpul E era situat sub curtea principală a închisorii. Aici erau închiși cei care comiseseră crime cu adevărat inimaginabile. În prezent, îi „găzduia” pe criminalii cei mai cunoscuți din California.

Printre ei se regăseau Chris Cooper, care torturase oameni urmând niște ritualuri satanice bizare, ce presupuneau – printre altele – ca ucigașul să bea sângele victimelor sale; Dave Urch, un psihopat care ucisese peste douăzeci de copii; Jerzy Palubicki, un asistent medical care le injectase pacienților săi diverse otrăvuri; Hank Jacobsen, care împușcase cincisprezece oameni la serviciu, pentru că cineva îi greșise statul de plată; Abdul Kali, care aruncase în aer un avion de pasageri ca să atragă atenția grupului politic din care făcea parte. O listă a damnaților.

Paul îi vizitase pe acești deținuți, supunându-i la diverse tratamente psihiatrice. Dar mintea lor era ruptă de realitatea în care trăiau, înlănțuită într-o lume lăuntrică –

distructivă și inaccesibilă. Erau niște oameni care nu cunoșteau noțiunea de compasiune, milă sau remușcare. Hanlon Dawes l-a condamnat, așadar, pe Kramer să petreacă trei luni de izolare completă într-o celulă din Corpul E, unde nu avea voie să vadă pe nimeni douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână.

Paznicii l-au adus pe Kramer în lanțuri într-o cameră goală, unde l-au legat cu cătușe de un zid. Paul a intrat și s-a așezat pe podea.

– Surprize, surprize! spuse criminalul pe un ton sarcastic. Psihiatrul se interesează de sănătatea mea.

Paul nu a rostit nici un cuvânt. A așteptat ca paznicii să plece din cameră, păstrând o distanță considerabilă față de personajul înlănțuit de perete. Apoi, a închis ochii. A simțit atunci un șoc cumplit, ca și când ar fi fost electrocutat.

Trăia aceeași experiență pe care o trăise de dimineată în prezența lui Toni Brennan și a fiului său. Dar de această dată, senzațiile erau diferite, mult mai dramatice. Dacă vibrațiile pe care le trimiteau actorul și fiul său erau similare cu cele pe care le trăiești când înoți în ape turbulente, în cazul lui Kramer, se simțea prins în mijlocul unei tornade. Paul simțea valuri de cruzime și răutate revărsându-se din întreaga ființă a ucigașului. Aceste sentimente, intense și profunde, erau îndreptate spre Paul, încercând să-i străpungă trupul și sufletul, ca și când se afla într-o barcă pe o mare agitată, iar Kramer încerca să o răstoarne. Era o experiență înspăimântătoare, crudă și implacabilă. Paul a deschis imediat ochii.

– Simți și tu, nu-i așa? spuse Kramer, lingându-și buzele.

– Ce e asta? întrebă Paul.

– Cine știe? răspunse el disprețuitor. Știa, dar nu voia să-i spună.

Paul a închis ochii, trăind din nou tumultul în încercarea de a pătrunde tâlcul acestei experiențe bizare.

– Cine era femeia?

– Care femeie?

– Femeia care stătea în spatele meu când ai atacat-o pe studenta mea, spuse Paul. Helen. Ai văzut-o. Știu că ai văzut-o. Cine e?

Tăcere. Paul simțea o schimbare în vibrațiile pe care le propaga ucigașul.

– Ți-e frică de ea, nu-i așa, Karl? Ea te-a făcut să-i dai drumul fetei. Dar cum a fost posibil acest lucru?

Deși Kramer nu a spus nimic, vibrațiile erau mai elocvente decât toate cuvintele la un loc. Valurile de cruzime se îmbinau acum cu valurile de teamă. Lui Kramer îi era frică. Un criminal în serie care băgase spaima în sufletul semenilor săi era terorizat la rândul lui. Dar de ce? Ce putea să-i provoace o spaimă atât de puternică?

– Paznici! țipă Kramer. Vreau să mă întorc în celulă.

Paznicii s-au întors și l-au eliberat din cătușele care îl ținuseră de zid. Kramer îl privea fix pe Paul. Când a trecut pe lângă el, s-a aplecat ca să-i șoptească ceva la ureche:

– Caută semnele, prostule!

De la închisoare, Paul a plecat acasă. I-a trebuit mult ca să ajungă la destinație, pentru că a fost prins în trafic. Dar acest răgaz i-a oferit șansa să mediteze asupra lucrurilor care i se întâmplaseră în ultimul timp. Se petrecea ceva rău. Poate „rău“ nu era termenul cel mai potrivit. Se confrunta cu o hipersensibilitate ciudată. Dar de ce? Nu putea fi rezultatul stimulilor externi; nu se droga, nu bea și nici nu urma vreun tratament. Era vorba de o

disfuncție a creierului? Nu. Vederea era bună, nu avea dureri de cap, nu suferise colapsuri și nici nu-și pierduse memoria. Să fie oare un simptom de depresie? Nicidecum. Dimpotrivă. Minte sa era lucidă și pătrunzătoare. Ascuțită ca un brici.

Cu toate acestea, *exista* o problemă. Helen – ea era problema. Și Paul, și Kramer o văzuseră în ziua în care Suzanne fusese atacată. Dar în afară de ei, nimeni altcineva nu o mai văzuse. Și mai ciudat era faptul că lui Kramer îi era frică de ea. Nu avea nici o logică. Și nici cuvintele pe care Kramer i le spusese la plecare nu aveau nici o noimă. Ce semne? Ce voia să spună?

Curând, Paul a parcat mașina pe aleea din fața casei. Era o seară frumoasă, scăldată într-un apus de soare minunat. O imagine de neuitat. Atunci Marie a ieșit în fugă din casă, plângând. S-a aruncat pe parbriz, spunând:

– Rachel.

CAPITOLUL 15

„Răul care iese la lumină din om și care – fără îndoială – sălășluiește în el este de dimensiuni gigantice, așa încât ceea ce Biserica numește păcatul original, referindu-se la greșeala relativ nevinovată comisă de Adam și Eva, este aproape un eufemism. În realitate, problema este mult mai gravă și subestimată într-un mod rușinos.“

Carl Jung, *Eul nedescoperit*

Cardinalul Benelli stătea împreună cu cei doi cardinali și părintele duhovnic lângă mormântul Sfântului Petru și le povestea istoria arginților lui Iuda.

Sfântul Matei, autorul uneia dintre Evangheliile, relatează modul în care Hristos a fost trădat. Preoții cei mai de seamă și bătrânii norodului s-au strâns în palatul marelui preot, Caiafa. Ei s-au sfătuit să-l aresteze pe Iisus în taină și să-l omoare. Ocazia li s-a ivit în curând. Unul dintre cei doisprezece apostoli ai lui Hristos era Iuda Iscarioteanul, un hoț de rând. Înainte ca Iuda să împartă pâinea cu Iisus la Cina cea de Taină, Satana s-a întrupat

în el. Atunci, s-a dus la preoții Sinedriului și i-a întrebat: *Ce îmi veți da dacă Îl voi da pe mâinile voastre?*

Ei i-au dat treizeci de arginți. În noaptea aceea, Iuda s-a dus în Grădina Ghetsemani, însoțit de gloată, și acolo, printr-un sărut, a trădat Lumina Lumii. Iisus a fost apoi luat de preoți și de bătrânii norodului și dus la Pilat, guvernatorul roman, pentru a fi crucificat. Sfântul Matei mai spune că, atunci când Iuda a realizat ce-a făcut:

[...] s-a căit și a dus înapoi cei treizeci de arginți, spunându-le preoților celor mai de seamă și bătrânilor: „Am păcătuیت, căci am vândut sânge nevinovat.“ „Ce ne pasă nouă?“ i-au răspuns ei. „Treaba ta.“ Iuda a aruncat arginții în Templu și s-a dus de s-a spânzurat.

Preoții cei mai de seamă au strâns arginții și au spus: „Nu este îngăduit să-i punem în vistieria Templului, fiindcă sunt preț de sânge.“ Și după ce s-au sfătuit, au cumpărat cu banii aceia Țarina olarului, ca loc pentru îngroparea străinilor. Iată de ce țarina aceea a fost numită până în ziua de azi Țarina sângelui.

Cardinalul Graziani i-a aruncat lui Benelli o privire aspră.

– Vrei să spui că arginții lui Iuda mai există și astăzi?

– Da, și au o putere imensă. Doar doi oameni știu ce vă voi spune acum: papa și șeful Sfântului Oficiu. Acest secret a fost transmis – încă de la începuturile papalității – tuturor celor care au ocupat tronul Sfântului Petru. Este, poate, cel mai bine păstrat secret al Bisericii.

Expresiile de pe chipurile cardinalilor trădau o spaimă cumplită. Nici unul dintre cei prezenți nu voia să afle restul poveștii. Era un secret înspăimântător, cu

implicații pe care nu doreau să le analizeze. Dar Benelli nu avea altă opțiune. I se ceruse să le dezvăluie cumplita taină. Cu ochii ațintiți la zidul roșu din fața lor, el și-a început povestea:

– În această lume, există multe lucruri care dovedesc adevărul Evangheliilor – dovezi palpabile ale evenimentelor divine. Moaștele unui sfânt, hainele însângerate ale unui martir, scrierile unui părinte al Bisericii – toate acestea sunt dovada certă a unui adevăr divin, manifestat prin comportamentul uman și fiecare dintre ele poartă amprenta binelui atotcuprinzător. Dar despre latura cealaltă, despre forțele răului și mijloacele prin care pot fi invocate, Biserica a păstrat tăcerea de-a lungul secolelor. Și asta ca să-i împiedice pe cei naivi și pe cei nechibzuți să-și facă singuri rău. Și în mod deosebit, Biserica a păstrat tăcerea asupra arginților lui Iuda.

Benelli a oftat adânc. Chiar și în acele momente, când stăteau lângă mormântul Sfântului Petru, cel mai de preț sanctuar al Bisericii, se simțea neliniștit, ca și când alte prezențe tainice și nevăzute se aflau acolo, ascultându-i cuvintele.

– Domnul nostru – continuă el – a fost vândut pentru treizeci de arginți, fiecare dintre ei fiind impregnat cu forțele răului. După Învierea Domnului, Sfântul Petru a preluat frâiele Bisericii. Numai el știa despre forța distructivă a acestor monede, astfel că și-a asumat responsabilitatea de a le strânge. Ele nu aveau nici o putere în fața lui, dar numai a lui, căci Domnul nostru a spus: „Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica mea și *porțile iadului nu o vor birui*.” Ce s-a întâmplat așadar cu aceste monede? Biblia ne spune că preoții și bătrânii norodului au cumpărat cu ele un teren –

Țarina sângelui – ca loc de îngropăciune pentru străini. Numele celui care a vândut pământul a rămas necunoscut, iar arginții pe care i-a primit ca plată pentru acest teren s-au răspândit curând în întregul Imperiu Roman. Recuperarea lor era o sarcină extrem de grea. Dar primul apostol nu a șovăit nici o clipă și a luptat din răputeri ca să-și ducă misiunea la bun sfârșit. În călătoriile sale, a avut mai multe revelații care l-au ajutat să descopere locul în care se aflau monedele. Unele au ajuns în Antiohia, altele la Roma, iar câteva în Corint. Ele se aflau întotdeauna în posesia celor bogați și puternici, a tiranilor și a oamenilor fără milă. Ultimii ani din viață i-a dedicat misiunii sale sfinte. În momentul în care arginții ajungeau în mâinile Sfântului Petru, își pierdeau puterile malefice. Dar chiar și în timpul căutărilor sale, îngerii întunericului făceau tot ce le stătea în putință ca să dejoace planurile Sfântului Petru. Și l-au folosit pe post de mijlocitor pe împăratul roman Nero, unul dintre cei mai barbari oameni care au trăit vreodată. După cum știți deja, spuse Benelli, gesticulând, Nero este cel care i-a acuzat pe creștini că au provocat incendiul care a distrus Roma și tot el a încercat să distrugă Biserica abia înființată.

Benelli le-a amintit cuvintele scriitorului roman Tacitus despre soarta acelor nefericiți:

Moartea lor a fost transformată într-un spectacol de divertisment. Au fost îmbrăcați în piei de animale și sfâșiați de câini sălbatici; au fost ținuiți pe cruci sau arși de vii pe post de torțe atunci când apunea soarele. Nero și-a pus la dispoziție grădinile personale pentru aceste spectacole, în care își asuma rolul de amfitrion.

– Printre cei țintuiți pe cruce a fost și Sfântul Petru. A fost crucificat de Nero înainte de a recupera toate monedele.

– Câte a recuperat? întrebă cardinalul Vysinsky.

– Douăzeci și două, răspuse Benelli. După ce a murit, Sfântul Petru a fost înmormântat aici – spuse el, arătându-le mormântul din fața lor – și i-au așezat alături cele douăzeci și două de monede. Ele stau în apă sfințită, într-o cupă pecetluită, pentru ca somnul să nu le fie vreodată tulburat. Nu mai au nici o putere. Căci Scriptura spune adevărul: nici măcar forța satanei nu-l poate birui pe părintele Bisericii.

– Și celelalte opt? întrebă cardinalul Graziani. Chipul îi era pustiit de povestea cumplită pe care o auzea; mâinile ce purtau amprenta timpului îi tremurau.

– Știm unde sunt cinci dintre ele. Cu toate acestea...

Din basilica de deasupra lor, s-au auzit atunci bătăile clopotului, căci era miezul nopții. Aerul a devenit dintr-odată foarte rece. Benelli s-a uitat la părintele duhovnic. Cine știe ce mesageri întunecați se adunaseră în jurul lor?

– Continuați! spuse călugărul, văzându-i ezitarea.

– Povestea arginților v-o pot dezvălui numai în prezența Sfântului Părinte, spuse Benelli, dar sunt însărcinat să vă spun câte ceva despre natura lor. Arginții lui Iuda arată ca niște monede simple romane, dinari de argint pe care este gravată fața lui Tiberius Cezar. Pot fi utilizate doar de cineva prins în mrejele forțelor malefice. Altfel, sunt lipsite de putere.

– Prins în mrejele forțelor malefice? În ce sens? întrebă cardinalul Vysinsky.

– Cineva care și-a vândut sufletul diavolului.

Cei doi cardinali l-au privit îngroziți și și-au făcut cruce.

– De-a lungul secolelor, continuă Benelli vădit îngrijorat, în ciuda răutății oamenilor, puțini s-au încumetat să-și vândă din proprie voință sufletul diavolului. Chiar și tiranii, torționarii, criminalii, asasinii, defăimătorii acestei lumi sunt prevăzători când vine vorba despre asemenea lucruri. O voce din lăuntrul minții lor putregăite îi avertizează: „Ai grijă, nu merge mai departe, căci te vei condamna pentru totdeauna la o viață în întuneric!” Dar sunt și oameni care au pășit în abis, așa cum au dovedit-o arginții.

– Dar cum este posibil acest lucru? întrebă Graziani.

Benelli se simțea epuizat. O oboseală cumplită îl sleia de puteri.

– Totul depinde de liberul arbitru al omului. Toate ființele cărora Domnul le-a dat viață își pot nega Creatorul, dar în acest fel își neagă propria existență. Prin această faptă, tot ceea ce reprezintă și tot ceea ce iubesc acești indivizi – căci dragostea nu este apanajul forțelor răului – dispare ca și când nu ar fi existat niciodată. Trupul și sufletul nu le mai aparțin, deoarece sunt posedați total și devin o parte din puterile întunericului. Ei sunt în slujba unui alt stăpân.

– Dar de ce-ar dori cineva să-și vândă sufletul pentru o monedă? întrebă cardinalul Vysinsky.

– Pentru controlul pe care l-ar avea asupra omenirii și pentru cunoaștere. Căci, pentru o scurtă perioadă de timp, o monedă a lui Iuda i-ar conferi stăpânului ei înfățișarea unui înger – până când, în final, îl va distruge pentru totdeauna. Cu cât moneda capătă mai multe puteri, cu atât procesul distructiv se accelerează. În cazul acestor

ultime monede, perioada de iluminare și de eclipsare a sufletului va fi extrem de scurtă.

– Ce înseamnă „cu cât moneda capătă mai multe puteri“? întrebă cardinalul Graziani. Aceste monede au grade diferite de putere?

Benelli a încuviințat din cap, spunând:

– La început, toate au fost înzestrate cu aceeași putere, dar odată cu „anihilarea“ celor douăzeci și doi de arginți, influența acestora s-a transferat în cei opt rămași, astfel încât ultima monedă va îngloba întreaga putere a întunericului. Forțele răului vor câștiga supremația în momentul în care monedele se întorc la sursa lor primordială – la cel care domnește peste Țarina sângelui.

Cuvintele lui au fost învăluite într-o tăcere adâncă.

– Cine le poate birui? întrebă în cele din urmă cardinalul Graziani. Pe chipul său îmbătrânit se citea o tristețe copleșitoare. Această noapte era cea mai lungă și cea mai dureroasă din viața lui.

– Nu știu, spuse Benelli cu o voce plină de mâhnire. Sfântul Părinte ne cere acum sfatul în această chestiune. Făcu o pauză, ezitând să rostească cuvintele cumplite: *Unul dintre ultimii arginți ai lui Iuda a apărut în lume.*

CAPITOLUL 16

„Intelectul poate fi umbrit de un înger negru în virtutea lucrurilor care par adevărate [...] de aceea, când demonii intră în trupul uman, ei acaparează puterile care aparțin organelor trupului, putând în acest fel să creeze anumite impresii legate de aceste puteri.“

Malleus Maleficarum, Codul de Procedură Penală
pentru condamnarea vrăjitoarelor

La spital, Paul și Marie alergau pe un coridor verde. Oamenii roiau în jurul lor. Un cărucior cu medicamente s-a lovit de o targă pe care asistenții o împingeau spre sala de operație. Câteva surori medicale se grăbeau să intre în schimbul de noapte. Un tânăr cu capul bandajat, ce încerca să-și revină din mahmureală, stătea pe o bancă de lemn, fără să știe că prietena lui murise pe masa de operație și că nu se va mai urca la volan multe vreme. Paul strângea din dinți. Ura spitalele. Ura moartea.

Au ajuns în cele din urmă la secția de pediatrie. Înainte de a intra, Paul s-a întors spre Marie. Abia dacă

scoaseră vreun cuvânt în drumul spre spital. Ea era foarte palidă.

– Rachel a căzut dintr-un leagăn, așa ți-au spus? Nimic altceva? Nu ți-au dat nici un alt amănunt? Întrebă el vădit supărat.

– Așa mi-au spus cei de la școală, răspunse Marie.

– De ce nu o supraveghea nimeni?

– Când s-a întâmplat incidentul, au văzut o femeie trecând pe lângă ea, dar nu s-a oprit s-o ajute. Nu era cadru didactic.

– Firește. Nimeni nu întinde o mână de ajutor în acest oraș, spuse Paul cuprins de o mânie ce nu-i era caracteristică. În mod normal, era un tip calm, dar astăzi era furios. Avea o zi proastă.

Marie nu-i simțea tumultul. Ea încerca să înțeleagă tâlcul evenimentelor din ultimele douăsprezece ore, dar nu reușea, căci toate duceau spre o concluzie înspăimântătoare. Nici ea nu se simțea prea bine – trupul i se părea greu și letargic, iar mintea – secătuită parcă de energie – era incapabilă să se concentreze. Ce se întâmpla? Suferise oare o cădere nervoasă? Dar totul s-a desfășurat pe neașteptate, ca și când un nor negru pogorâse asupra ei.

Au intrat în secția destinată pacienților accidentați. Un doctor a venit în întâmpinarea lor și le-a strâns mâinile.

– O ținem pe fiica dumneavoastră sub observație în seara asta. S-a lovit destul de rău la cap.

Era tânăr, avea părul roșcat și părea că abia ieșise de pe băncile școlii. Nu-ți inspira prea multă încredere.

– Îi veți face, firește, o tomografie, nu?

– Da, răspunse medicul, zâmbind vag, neputând să spună cu certitudine dacă Paul făcea parte din breasla medicilor sau nu. Așa părea. Apoi continuă: Nu știi

niciodată ce consecințe pot avea loviturile la cap. Aici este fiica dumneavoastră, spuse el, conducându-i într-o altă cameră. I-am administrat un sedativ, pentru că avea dureri mari. Doarme de vreo jumătate de oră.

Rachel avea capul bandajat. Chipul îi trăda o liniște adâncă.

– Doamnă Stauffer, puteți să-mi spuneți datele personale ale lui Rachel?

Marie s-a ridicat în picioare și l-a însoțit pe doctor. Între timp, Paul și-a concentrat atenția asupra fiicei sale. O iubea mai presus de orice altceva.

Paul a închis ochii. În doar câteva secunde, a simțit senzațiile pe care le propaga trupul ei, dar acestea erau cu totul diferite de cele pe care le simțise în prezența lui Kramer sau a actorului de cinema. Vibrațiile pe care le transmitea Rachel erau line și ondulate ca valurile blânde ale unui ocean imens. Erau expresiile de iubire ale lui Rachel – ale iubirii pe care o purta tatălui ei, dar și celorlalți.

Paul se simțea copleșit de aceste senzații, iar ochii i s-au umplut de lacrimi. Cum era posibil acest lucru? Cum reușea să pătrundă în existența lăuntrică a fetei sale, cum putea să-i simtă emoțiile atât de intime? Nu-i venea să creadă: era imposibil. În aceste clipe, undele au început treptat să se schimbe. Au devenit turbulente, prevestind declanșarea unei furtuni puternice. Rachel a început să se agite neliniștită în pat, tulburată de spirite nevăzute.

– Te simți bine?

Paul a tresărit la auzul vocii soției sale.

– Da, răspunse el tăios. Apoi s-a ridicat în picioare, spunând: Mă duc să vorbesc cu doctorul.

Dar a mințit. Odată ajuns pe coridor, Paul a trecut grăbit de sala de operații, ajungând într-o altă secție a spitalului. În acest timp, puterea argintului lui Iuda l-a încătușat din ce în ce mai mult. Energia lui spirituală s-a insinuat în sufletul său, încetinindu-i funcțiile simțurilor pentru a-l împiedica să opună rezistență. Precum un șarpe uriaș, forța sa transcendentală îl învăluia implacabil.

Trecând prin secțiile spitalului, Paul avea senzația că altcineva pășea în locul lui. Simțea fragilitatea universului său și sensibilitatea lumii în care trăia. Odată, în timpul unui experiment medical, a luat Mescaline. În scurt timp, realitatea s-a distorsionat într-un mod ciudat, dar minunat. Covoarele verzi au devenit și mai verzi, florile au căpătat nuanțe irizate, culorile tablourilor au fuzionat, părând să se reverse în cascade asupra lui. De data aceasta, însă, lucrurile erau diferite: viziunea lui Paul era adevărată. Covoarele, pereții, obiectele în sine își păstrau dimensiunile și culorile: negrul era negru, iar nuanțele strălucitoare își mențineau strălucirea în limitele realității.

În cazul oamenilor, lucrurile stăteau cu totul altfel. Ce transformare uluitoare! La secția de pediatrie, simțea și vedea aura copiilor. Nu mai era vorba de simple vibrații, ci vedea o lumină de o intensitate copleșitoare; vedea culori de o puritate desăvârșită: albastrul cerului, roșul sângelui, portocaliul razelor de soare, verdele mării nemărginite.

S-a așezat pe patul unei fete. Deși era în comă, radia o lumină strălucitoare, caldă și liniștitoare, de o intensitate orbitoare. Deși ființa ei era muribundă în această lume, în cealaltă căpăta dimensiuni hiperbolizate.

La secția de geriatrie, culorile nu mai aveau aceeași puritate și intensitate. Aici, tristețea, mânia și celelalte

sentimente asociate cu suferința umană slăbeau și diminueau forța transcendentală. Dar aura era acolo.

Paul a intrat în final într-o cameră pe ușa căreia scria „Morgă”. Înăuntru, a deschis un frigider. Fără să desigileze sacii în care se aflau cadavrele, a rămas un timp printre ele. Dar nu a simțit nimic – nici vibrații, nici culori. Cadavrele umane nu transmiteau nimic. Indiferent despre ce era vorba, se gândi Paul, acel „ceva” murea odată cu trupul. Probabil că percepea forța vieții umane.

În clipa aceea, un asistent medical a intrat în sală, împingând o targă pe care se afla un cadavru. Lui Paul nu-i venea să creadă, pentru că îi vedea aura. Era palidă, dar perceptibilă.

– Când a murit?

Bărbatul s-a uitat la biletul atașat de degetul de la piciorul celui decedat.

– Acum două zile. S-a sinucis cu un brici.

– Vezi ceva?

– Poftim? Întrebă asistentul uimit. Ce să văd?

– Nimic.

Paul a început apoi să deschidă ușile frigiderelor, verificând data morții celor aflați acolo. Ce însemna asta? După ce oamenii mor, aura nu-i părăsește imediat, rămâne în preajma lor încă trei zile, deși devine din ce în ce mai slabă. După trei zile, dispare sau – cel puțin – Paul nu o mai percepea. Așadar, acel „ceva” pe care îl vedea nu era forța vieții, ci o forță care dăinuia un timp și după moartea omului. Ce era? Și *de ce* numai el o putea vedea?

Paul a vrut apoi să închidă ușa unui frigider. Și atunci s-a întâmplat.

S-a încovoiat dintr-odată și s-a prăbușit la pământ. Simțea o durere sfâșietoare în jurul inimii, iar simțurile

l-au părăsit. O clipă mai târziu, a fost cuprins de convulsii cumplite. Era înspăimântător; nu-și mai putea stăpâni trupul; părea că cineva descătușase în corpul său valuri de energie, care acum se luptau să preia controlul – păreau niște armate care se încleștau pe câmpul de luptă. Voi muri, se gândi el. Asta era moartea – întuneric veșnic și o frică perpetuă. Apoi, nu a mai simțit nimic.

– Trezește-te!

Și-a revenit treptat în simțiri și a început din nou să gândească.

– Helen?

Ea a îngenuncheat lângă el. Paul se simțea îngrozitor de rău.

– Am avut un atac de cord?

– Nu, spuse ea pe un ton degajat. Ai leșinat doar.

– N-a fost doar un simplu leșin, răspunse el. Ce cauți aici?

– Și eu vreau să te întreb același lucru.

– Îmi este greu să-ți explic.

– Chiar așa? Helen l-a ajutat să se ridice. O să te simți în curând mai bine.

Și chiar așa a și fost. Era extraordinar – în clipa în care s-a așezat pe un scaun, iar ea și-a pus mâna pe umărul lui, starea de greață și amețeala au dispărut aproape complet. Corpul îi era învăluit într-o senzație plăcută de căldură. Afară, amurgul făcuse loc întunericii nopții.

– Trebuie să plec acum, spuse Helen, uitându-se adânc în ochii lui, ca și când ar fi dorit să-i absoarbă memoria, făcându-l s-o uite. Apoi, spuse brusc: Vine soția ta.

Paul s-a aplecat să-și ia de jos portofelul care îi căzuse din buzunar. Când s-a ridicat, Helen dispăruse. Ușa de la

morgă s-a deschis apoi larg, iar Marie s-a năpustit spre el, însoțită de o asistentă.

– Unde ai fost? Te-am căutat peste tot.

În noaptea aceea, Marie stătea în sufrageria casei ei. Fusese o zi cu totul ieșită din comun și acum se simțea copleșită. La spital, doctorii i-au făcut niște analize lui Paul și un control la inimă. Toate au ieșit bune, iar doctorii i-au spus că și-a pierdut cunoștința – asta era tot. Paul nu le-a oferit nici o explicație referitoare la motivele care l-au determinat să se plimbe prin spital sau de ce s-a dus la morgă. Când au ajuns acasă, el s-a dus la culcare, astfel că Marie n-a putut să-i povestească despre celelalte evenimente atât de stranii.

Ea a cercetat camera cu privirea. Femeia îmbrăcată în rochie roșie, mătăniile, pisica, polițistul amenințător, accidentul lui Rachel și acum boala lui Paul. Ce însemnau toate acestea? Ca să nu mai vorbim de mesajul ciudat pe care servitoarea lor, Gloria, l-a transmis prin telefon. Se ducea să-și viziteze o prietenă – Helen nu-știu-cum – și se va întoarce abia peste câteva zile. Era neobișnuit din partea ei să plece fără să-i anunțe în prealabil, iar vocea ei părea extrem de tăioasă. Un alt eveniment ciudat. Poate că ar trebui să-l trezească pe Paul și să discute împreună aceste probleme.

Tocmai atunci, a sunat telefonul. Marie a sărit din pat și a ridicat receptorul.

– Îmi cer scuze că te sun acasă, Paul, spuse o voce moale, aproape tandră, dar nu te-am găsit nicăieri astăzi.

– Cine e la telefon?

– Ooo! spuse vocea, făcând o pauză. Vreau să vorbesc cu domnul profesor Stauffer. Sunt Suzanne.

– Care Suzanne?

– Sunt una dintre studentele lui. Trebuia să vină la mine astăzi. Acasă la mine, continuă vocea pe același ton intim, ca și când se adresa unui prieten foarte apropiat. Spune-i lui Paul să vină mâine!

– Este bolnav acum și nu știu nimic despre...

– Spune-i să vină! ordonă vocea, trântind apoi telefonul.

Marie s-a gândit câteva clipe la acest telefon atât de straniu. Apoi, a urcat scările spre dormitorul ei. Îi era greață și se simțea cumplit de obosită. Totul va fi bine când Rachel va fi din nou acasă. Ea a trecut pe lângă dormitorul gol al fetei, apoi pe lângă dormitorul unde Paul a insistat să doarmă în noaptea aceea. Și-a amintit atunci un alt lucru despre care uitase să-i ceară lămuriri soțului ei. Moneda pe care o văzuse de dimineață pe podeaua dormitorului. O căutase, dar nu a mai găsit-o.

Marie a început să se dezbrace încet, copleșită de gânduri negre. Ce însemna telefonul acela? Oare Paul avea o altă aventură? Nu-i mai putea tolera infidelitățile. Îl iubea, dar de această dată îl va părăsi și o va lua pe Rachel cu ea, fie ce-o fi!

Marie a stins lumina. Zăcea în pat învăluită în întuneric. În clipele acelea, neliniștea ei, adânc ferecată, și-a croit drum spre mintea ei ca picăturile unui venin necunoscut. Era illogic și inexplicabil – nu avea motive să-i fie teamă acum. Dar iată, neliniștea ieșea la iveală și îi tulbura sufletul – ca un spirit al răului.

Se temea că va muri. Curând.

CAPITOLUL 17

„Dumnezeu va judeca și pe cel bun și pe cel rău; căci El a sorocit o vreme pentru orice lucru și pentru orice faptă.“

Ecleziastul 3:17

Era o întrunire extraordinară, chiar și pentru o instituție veche de două mii de ani. Cardinalul Benelli a cercetat împrejurimile. Se aflau în capela privată a papei, situată în inima Vaticanului. Ușile erau încuiate, iar gărzile elvețiene stăteau de pază afară. Stăteau în mijlocul capelei, vegheați de vitraliile care Îl înfățișau pe Iisus înălțându-se la Ceruri. Erau patru oameni: Sfântul Părinte îmbrăcat în alb, doi cardinali înveșmântați în robe roșii și părintele duhovnic îmbrăcat în sutana sa simplă, închisă la culoare.

– Cardinalul Graziani nu poate să participe, spuse părintele duhovnic. Este foarte bolnav.

– Știu, răspunse papa cu blândețe. Vom continua fără el.

Benelli îl privea pe papa Ioan al XXV-lea. De înălțime medie, zvelt, cu chipul brăzdat de riduri, dar capabil

să dăruiască un zâmbet încântător, era un om adorat de semenii săi. Un mistic prin excelență, se apropia acum de optzeci de ani. Deși Benelli îl vedea aproape în fiecare zi, nutrea încă sentimentul că se afla în prezența unei ființe omenești cu totul deosebite, ce făcea legătura între lumea fizică și cea spirituală.

Papa a închis ochii ca să înalțe o rugă spre Ceruri. Apoi și-a îndreptat privirea spre altar.

– Să începem! spuse el.

Cu mâinile tremurând de emoție, Benelli a luat documentul antic pe care îl scosese din seiful papal cu puțin timp în urmă. Fusese scris în latină cu aproape o mie de ani în urmă, iar paginile sale din pergament erau foarte fragile.

Benelli și-a început prezentarea:

– Istoria acestor monede este înspăimântătoare. Ele au un singur scop. Așa cum au fost folosite inițial ca să-l trădeze pe Hristos, menirea lor este să trădeze și să distrugă Biserica înființată de El. Fiecare monedă, aflată în mâinile celui care și-a vândut sufletul diavolului, va încerca să distrugă papalitatea.

Cuvintele sale au fost urmate de o liniște adâncă.

– Nu se știe de ce Sfântul Petru nu a reușit să găsească în timpul vieții ultimele opt monede, continuă Benelli. Cu toate acestea, de-a lungul secolelor, aceste monede și-au făcut apariția – una câte una. Ele sunt legate de fiecare dată de o prezență umană. Curând, persoana respectivă devine posedată de un spirit al răului – până la distrugerea ei completă. Nu cunoaștem *momentul* în care aceste monede își fac apariția și nici *motivele* pentru care pun stăpânire doar pe anumiți indivizi. Istoria consideră asta un mister cosmic. Menționează

însă că intrarea în scenă a arginților este întotdeauna precedată de calamități naturale – erupții vulcanice, foamete, ciumă.

Benelli a început apoi să relateze istoria arginților lui Iuda, întorcându-se în timp până la originile religiei creștine.

– Prima dintre cele opt monede ale lui Iuda pe care Sfântul Petru nu a reușit să le distrugă a ajuns în mâinile împăratului roman Dioclețian. Sub influența ei distrugătoare, a pornit o serie de persecuții împotriva Bisericii în anul 303 după Hristos. Aceasta a fost încercarea cea mai bine organizată întreprinsă de statul roman de a șterge creștinismul de pe fața pământului. Proclamându-se fiul unui zeu, Dioclețian a ordonat arestarea clericilor. Mulți dintre ei au fost uciși în arena Colosseumului. Alții au fost supuși unor torturi inimaginabile și apoi trimiși la muncă în mine. Împăratul l-a obligat chiar pe Sfântul Părinte, papa Marcellinus, un om bătrân și bolnav, să aducă ofrandă zeilor.

În acest moment, Benelli a făcut o pauză, copleșit de emoție. După ce și-a mai revenit, și-a continuat povestirea.

– Sărmanul Marcellinus! Și-a trădat credința, în ciuda faptului că era reprezentantul ei cel mai de seamă. Acest lucru aproape că a distrus Biserica. Mai târziu, s-a căit pentru fapta sa și a fost decapitat din ordinul împăratului în anul 304. În același an, Dioclețian a emis un decret care scotea în afara legii creștinismul. El promova practic măcelul pe scară largă. Dar supus unui proces prematur de îmbătrânire, continuă Benelli, Dioclețian a fost obligat să se retragă de pe scena politică a Imperiului Roman, murind în anul 316, înainte ca moneda să-și desăvârșească opera malefică. Ea a fost recuperată și așezată

în mare taină în mormântul Sfântului Petru, alături de celelalte douăzeci și două.

Cardinalul Vysinsky clătină îndurerat din cap. Voia să pună capăt acestei povești sumbre. De când aflase de existența acestor monede, trăia un adevărat coșmar.

– A doua monedă a ajuns în mâinile împăratului roman Iulian, cunoscut sub numele de Apostatul, un om influențat de vise pe tot parcursul vieții sale. Iulian disprețuia creștinismul. Spunea că era o înșelătorie pusă la cale de galileeni, iar Învierea era „o poveste monstruoasă”. După ce a devenit împărat, în anul 361, s-a convertit în mod public la păgânism. A anulat toate drepturile creștinilor, le-a ars bisericile și i-a persecutat fără milă. Și mai mult decât atât, a profanat moaștele sfinților. A căutat în mod deosebit mormântul Sfântului Petru ca să-l distrugă pentru totdeauna. În scurt timp, l-a întrecut pe Dioclețian prin cruzimea de care a dat dovadă...

– De ce nu a reușit să distrugă creștinismul? întrebă părintele duhovnic.

Benelli a dat din umeri.

– Credem că s-a încredințat puterilor monedei lui Iuda prea curând, spuse el. În plus, ea își trădează și propriii stăpâni. În momentul în care creștinismul se pregătea să primească lovitura de grație, Iulian a fost ucis de o sulită pe când se lupta cu perșii în anul 363 lângă zidurile cetății Ctesiphon, în apropierea Bagdadului de astăzi. Nu se știe cine a aruncat sulita. Unii au numit-o „sulita dreptății”, iar ultimele cuvinte ale lui Iulian – în timp ce se afla pe patul de moarte la vârsta de treizeci și doi de ani – au fost adresate marelui său dușman: *Ai învins, galileanule!* Cineva a recuperat și în acest caz moneda lui Iuda și a ascuns-o în mormântul Sfântului Petru,

care se afla de acum sub marele altar al primei basilici. Cât despre împăratul Iulian, la câțiva ani după moartea lui, a început să circule un zvon prin Roma potrivit căruia acceptase să se pună în slujba diavolului ca să devină împărat. Sfântul Ieronim îl descrie ca pe un trădător care și-a vândut sufletul. Următoarea monedă și-a făcut apariția abia peste câteva secole, căci răul este înzestrat cu o răbdare ieșită din comun. Cea de a treia monedă a ajuns în stăpânirea unui general din armata sarazinilor. În anul 846, el – împreună cu zece mii de sarazini – a invadat Italia. Fără să întâmpine aproape nici o rezistență, au pătruns în Roma și și-au vărsat din plin ura asupra religiei creștine. Au devastat basilica Sf. Petru, distrugând tot ce le-a stat în cale, chiar și marele altar. Au căutat în mod deosebit mormântul apostolului. Dar – așa cum menționează istoria – a scăpat și de această dată, pentru că nu l-au găsit. Cea de a patra monedă – nu uitați că fiecare dintre ele este înzestrată cu puteri mai mari decât cea precedentă! – a ajuns în posesia unui individ care a folosit-o ca să ajungă în Sfântul Scaun. După cum bine știți – Benelli le aruncă spectatorilor săi o privire iscoditoare – papa Ioan al XII-lea a fost o rușine pentru Biserică din cauza vieții sale publice, dar și private. Folosind puterile monedei, a devenit papă în anul 955, la vârsta de optsprezece ani. Acest „băiat desfrânat“, așa cum l-au descris cronicarii vremii, s-a dedicat cu trup și suflet unei vieți dezmățate, iar palatul Laterano unde locuia a fost descris ca un „bordel unde diavolul era un oaspete de seamă“. Bătălia împotriva lui s-a dus atât pe frontul teluric, cât și pe cel spiritual. Opt ani după ce a devenit pontif, a fost detronat de o revoltă organizată la Roma, iar Leon al VIII-lea a fost înscăunat în locul lui. Dar puterea

monedei nu avea să dispară prea ușor, astfel că Ioan s-a întors la Vatican. După l-a excomunicat pe Leon, s-a răzbunat cumplit pe cei care i s-au opus.

– Dar a fost și el doborât, spuse părintele duhovnic.

– Da, spuse Benelli. A suferit un atac cerebral în toiul dezmățului din apartamentele papale. A murit la vârsta de douăzeci și șapte de ani. Istoria menționează că Ioan a fost considerat la vremea respectivă un servitor al diavolului.

– Și cea de a cincea monedă? A apărut în timpuri mai recente? întrebă cardinalul Vysinsky.

Benelli a încuviințat din cap, spunând:

– Această monedă ridică cele mai multe semne de întrebare. Este învăluită în mister, iar istoria nu ne dezvăluie prea multe. Cel care a deținut cea de a cincea monedă este papa Silvestru al II-lea, care a ocupat Sfântul Scaun între anii 999 și 1003. Despre el există foarte multe legende – toate extrem de tulburătoare. În tinerețe, a studiat alături de sarazinii din Spania și a manifestat un interes deosebit pentru astrologie, matematică și magie. Se spune că Silvestru a încheiat un pact cu diavolul: sufletul lui în schimbul tronului papal. A devenit repede arhiepiscop de Reims, arhiepiscop de Ravenna și apoi papă. Din clipa în care a devenit capul Bisericii, numele său a fost adesea asociat cu magia neagră. Numai după un efort susținut, a fost posibilă – în anul 1003 – alungarea sa din Roma și din scaunul papal. S-a întors ulterior, dar a murit la scurt timp după aceea. Aceasta este povestea celor cinci monede, spuse Benelli. Au mai rămas trei.

Benelli a împăturit încet pergamentul vechi, punându-l apoi pe o masă. Papa și părintele duhovnic au închis ochii. Semn de meditație sau de disperare?

Cardinalul Vysinsky a tușit ușor, apoi a întrebat:

– Unde sunt acum aceste cinci monede care au fost recuperate după moartea apostolului?

– Patru dintre ele se odihnesc în sau deasupra mormântului Sfântului Petru, răspunse Benelli, și sunt lipsite de orice putere sau influență negativă.

– Și a cincea?

– Se află în mormântul papei Silvestru al II-lea, așa cum a cerut pe patul de moarte.

– De ce? întrebă Vysinsky. De ce nu a fost îngropată lângă Sfântul Petru?

– Nu știm, răspunse Benelli. Dar încercăm să aflăm. Este dificil însă, pentru că aceste evenimente s-au întâmplat acum o mie de ani.

– Asta înseamnă că mai sunt trei monede ale lui Iuda în lume în afară de cea a lui Silvestru al II-lea, continuă cardinalul Vysinsky, și – dacă ceea ce se spune despre ele este adevărat – sunt extrem de puternice.

– Da, spuse Ioan al XXV-lea, deschizând ochii. Iar situația este mai gravă decât mi-am imaginat. Istoria menționează că – pe patul de moarte – papa Silvestru al II-lea a prezis un lucru tulburător. A spus că fiecare dintre ultimele trei monede ale lui Iuda este înzestrată cu o forță înspăimântătoare.

– Cum adică? întrebă părintele duhovnic.

Benelli a păstrat tăcerea.

– Cum adică? repetă întrebarea părintele duhovnic.

Papa a fost cel care i-a răspuns:

– *Monedele* – spuse el cu o voce domoală – *pot să-i aducă în lume pe îngerii întunericului. Căroră nici o putere omenească nu li se poate opune.*

CAPITOLUL 18

„Diavolul îi are în puterea sa pe cei care își ascultă poftele trupești.“

Malleus Maleficarum, Codul de Procedură Penală
pentru condamnarea vrăjitoarelor

Paul a intrat în clinica sa din centrul orașului San Francisco. Ben l-a abordat chiar de la ușa biroului.

– Ai cam întârziat. Aveam o întâlnire la ora zece ca să evaluăm un pacient. Ai uitat?

– Am fost la spital dis-de-dimineată. Din cauza lui Rachel.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Ben neliniștit. E bolnavă? Dacă avea să i se întâmple ceva fiicei lui Paul, soția lui nu-i va mai da pace niciodată.

– E bine acum. S-a lovit ieri la cap când a căzut dintr-un leagăn la școală. A rămas peste noapte la spital sub observație.

Paul l-a privit cu atenție pe colegul său. Acesta emana o lumină la fel de puternică precum razele de soare care băteau în geam.

– Ben, spuse el deodată, am început să văd anumite lucruri.

– Poftim? Ai început să vezi *anumite* lucruri?

– Da.

Privirea pe care i-a aruncat-o partenerul său îi dădea de înțeles că acesta îl considera nebun.

– Ce vezi? Ce vrei să spui?

Paul i-a explicat atunci despre capacitatea lui de a distinge lumina pe care o emanau oamenii și care semăna cu o aură sau cu o forță astrală. Colegul lui l-a întrerupt brusc. Paul își bătea joc de el, ca de obicei.

– Prostii! spuse Ben. Ești ultimul om care crede în așa ceva. Aș spune mai degrabă că acestea sunt efectele medicamentelor sau halucinațiilor provocate de stres. Ești stresat cumva?

– Probabil că sunt consecințele medicamentelor de dormit pe care le iau, spuse Paul, mințind. O să vorbesc cu doctorul meu.

– Încep să-mi fac griji în privința ta. Trebuie să-mi ții locul cât stau în concediu. Nu vreau să-l amân. Am un mesaj pentru tine. A sunat femeia aceea, Helen. Cea de la petrecere. Mi-a spus să-ți transmit „felicitări pentru că ai obținut ce ți-ai dorit“.

– Ce înseamnă asta?

– N-am întrebat-o, spuse Ben. Credeam că știi. Probabil că se referă la prelegerea Carl Jung.

– Probabil. Apropo, cum a ajuns Helen la petrecerea ta?

– M-a sunat chiar după ce Marie ne-a anunțat că nu poate să vină. Mi-a spus că v-ați întâlnit după procesul lui Kramer și că dorea să discute ceva cu tine. Atunci m-am hotărât s-o invit și pe ea la petrecere. Sper că nu te-a deranjat, nu?

– Firește că nu.

Paul l-a urmărit pe Ben îndepărtându-se, apoi a intrat și el în biroul lui. Și-a ațintit ochii pe fereastră timp de câteva minute, gândindu-se la mesajul ambiguu pe care i-l lăsase Helen. Împins de un motiv necunoscut, a ridicat receptorul și a format un număr.

– Alo, răspunse o voce răgușită.

– Suzanne, sunt Paul Stauffer. Soția mea mi-a lăsat un mesaj în care mi-a spus că m-ai sunat aseară. Îmi pare rău că n-am reușit să ne mai vedem, dar am trecut printr-o perioadă nebună. M-am gândit să-ți fac o vizită astăzi după-amiază. Asta dacă nu dormi, firește. La ce oră se trezesc studenții în ziua de astăzi?

– Învăț, domnule profesor, nu dorm, spuse ea, râzând. Aș vrea să te văd. Ar fi minunat. M-am gândit că o să mă sune.

– La ora patru e bine?

– Da. O să termin de învățat până atunci.

Suzanne a pus receptorul în furcă. Dormitorul ei era învăluit în întuneric, pentru că ferestrele erau acoperite de draperii. S-a întors spre partenera de pat. În întuneric, nu se putea vedea decât torsul acesteia. Suzanne i-a mângâiat trupul gol. Ea s-a mișcat.

– Vine.

Partenera ei s-a ridicat în capul oaselor. Apoi, i-a dăruit un sărut iubitei sale.

– Știu, spuse Helen, zâmbind. Felicitări!

– Intră!

Paul stătea în pragul apartamentului studentei sale. Suzanne s-a dat ușor la o parte ca să-i facă loc să intre.

Purta o rochie simplă, roșie, care îi punea în evidență trupul zvelt. În fundal, se auzea o muzică plăcută.

– Bună.

– Bună. Îmi cer scuze că am întârziat. Am fost reținut, ca de obicei.

Mobila din cameră era modernă și ieftină. O canapea și două fotolii. O măsuță pentru cafea. Cărți puse la întâmplare într-o bibliotecă, o bluză de mătase aruncată pe spătarul unui scaun. Într-un colț, se afla un bar, ce conținea câteva sticle de vin. Locul trăda faptul că stăpâna era o persoană dezordonată, dar nepretențioasă și tânără.

– Vrei ceva de băut?

– O bere, dacă ai.

– Desigur.

Suzanne a intrat într-o bucătărie micuță, de unde a adus câteva cutii de bere. I-a dat lui Paul o cutie și apoi s-a cuibărit într-un fotoliu în fața lui. Au băut în liniște.

– Mă simt bine acum. Am depășit șocul. Suzanne avea ochii în lacrimi, amintindu-și experiența trăită. M-am speriat atât de tare când ușa celulei lui Kramer s-a deschis, iar el s-a îndreptat spre mine. Am crezut că voi muri. Am rămas ținută pe loc, iar el m-a înhățat în brațe.

– V-am avertizat să nu vă plimbați prin închisoare, spuse Paul.

– Știu, spuse Suzanne. M-am lăsat dusă de val.

– Acum îți dai seama cât de atenți trebuie să fiți când aveți de-a face cu oameni bolnavi psihic. Trebuie să vă așteptați întotdeauna la neprevăzut.

În timp ce vorbea, fără să se gândească, Paul și-a băgat mâna în buzunar și a atins o monedă. Pentru că era

aspră la atingere și avea un cap dăltuit în relief, era sigur că era moneda pe care i-o dăduse Helen. Dar cum a ajuns acolo? Nu o mai văzuse de la petrecere și credea că o pierduse. Dintr-un anumit motiv, Paul nu a scos-o din buzunar: nu voia să vorbească despre ea cu nimeni.

– Autoritățile închisorii au aflat ce s-a întâmplat? întrebă Suzanne, oferindu-i niște biscuiți cu ghimbir, din care ronțăia și ea.

– Nu încă, spuse Paul. Ei cred că unul din paznici a deschis din greșeală ușa de la celula lui Kramer. Eu îmi fac însă mai multe griji pentru tine.

– Mă simt bine, sincer, răspunse Suzanne veselă. N-o să mor doar din asta, crede-mă!

Muzica s-a oprit, iar Suzanne s-a așezat în genunchi lângă scaunul lui Paul unde se afla CD player-ul. După ce a schimbat CD-ul, și-a ridicat privirea spre el. Expresia de pe chipul ei era sinceră, îndrăzneată și seducătoare. Paul i-a întâlnit privirea, apoi a evitat-o. Dar ochii îi erau atrași – aproape fără să vrea – de chipul ei. S-au privit pentru a doua oară. Întreaga lor ființă trăda dorința lor reciprocă. Paul s-a ridicat de pe scaun.

– Cred că ar trebui să plec.

Suzanne s-a ridicat și ea în picioare. El și-a ațintit privirea asupra picioarelor ei lungi și subțiri.

– Chiar trebuie? întrebă ea.

Muzica i-a învăluit din nou, purtându-i pe aripile magiei și senzualității. Paul a închis ochii. Când i-a deschis, a văzut lumina pe care o emana Suzanne – o lumină de un roșu-aprins. I-a străbătut trupul și spiritul, stârnindu-i dorințele sexuale.

– Nu pleca! spuse ea, mângâindu-i fața.

– Sunt căsătorit, spuse el. Și am și un copil.

– Știu, răspunse ea, sărutându-l ușor pe buze. Mai stai cu mine!

– Dar ce facem cu prietenul tău?

– Nu am nici un prieten, spuse ea cu un zâmbet răutăcios. Doar ți-am spus asta.

Paul a oftat adânc în timp ce își analiza ispita. Pe când muzica devenea din ce în ce mai voluptuoasă, Suzanne a început să-și descheie nasturii rochiei. Țesătura fină a căzut la pământ, lăsând loc unei priveliști de vis. Purtând acum doar lenjeria intimă, ce nu ascundea prea mult din tainele ei fermecătoare, Suzanne a început să-l sărute cu pasiune, invadându-i gura cu limba. Apoi, și-a scos sutienul, cu mișcări lascive. El îi mai văzuse sâni.

– Sunt numai a ta, șopti ea cu un zâmbet cinic.

În dormitorul mic, Suzanne și-a scos slipul, care a căzut pe podea. Paul îi vedea în oglindă fundul rotund și apetisant. El a trântit-o atunci în pat, uitând de toate, dornic doar să-și satisfacă dorințele sexuale. În curând, Suzanne a scos un geamăt precum cel al unui lup satisfăcut. Erau singuri și nimeni nu va afla secretul trădării lor – nici ceilalți și nici soția lui.

Erau *aproape* singuri.

În toiul pasiunii lor sexuale, dacă Paul ar fi privit cu ochiul spiritului, ar fi văzut o prezență ascunsă într-un colț al dormitorului. Helen îi contempla pe cei doi triumfătoare. Suzanne și-a întors privirea spre stăpâna și amanta ei și i-a zâmbit.

Apoi, și-a concentrat din nou atenția asupra victimei sale.

– Sunt convinsă că ți-e foame! spuse Marie, urcând-o pe Rachel în mașină. Te mai doare capul?

– Puțin, răspunse Rachel.

Marie a pornit mașina, îndreptându-se spre casă. Paul plecase la serviciu de dimineată, astfel că nu avusese posibilitatea să-i povestească despre lucrurile care o tulburau. Dar va discuta totul în seara aceea, fie ce-o fi! Între timp, Rachel se confrunta și ea cu o problemă – nu știa dacă să-i mărturisească mamei ei secretul care o măcina. În cele din urmă, s-a hotărât să-i dezvăluie totul.

– Aseară, am văzut pe cineva, spuse ea.

– Da? întrebă Marie pe un ton degajat. Ai văzut pe cineva? La spital?

– O femeie m-a trezit în toiul nopții. Mi-a spus că trebuie să plec cu ea. Mi s-a făcut frică.

– Iubito, era o asistentă medicală. Nu era îmbrăcată într-o uniformă verde? Ți-a dat medicamente?

– Nu, nu era asistentă medicală, spuse fetița de șapte ani, clătinând hotărâtă din cap. Purta o rochie roșie și era blondă. Era aceeași femeie care m-a împins din leagăn.

– Te-a împins din leagăn? Dar mi-ai spus că ai căzut.

– Din cauza ei am căzut, țipă Rachel insistentă. A oprit leagănul în aer.

– Iubito, nu este posibil așa ceva. Ai început să inventezi povești. Cum arăta femeia asta?

Marie a încetinit involuntar mașina, devenind din ce în ce mai neliniștită în timp ce fiica ei o descria – în termeni cât se poate de reali – pe femeia pe care ea o văzuse în baie în seara petrecerii.

– Ce-ai făcut în momentul în care femeia aceasta ți-a spus să mergi cu ea? întrebă Marie cu vocea gătuită.

– I-am spus că o aștept pe mămica mea.

– Și ea ce ți-a spus?

Rachel și-a ațintit privirea pe geam și apoi a răspuns:

– Mi-a spus că mămica mea va muri în curând.

Înăbușindu-și un țipăt, Marie a tras mașina pe dreapta.

– Taci! Taci, Rachel! strigă ea. Nimeni nu te-a trezit din somn ca să-ți spună aceste lucruri cumplite. S-a sprijinit apoi de volanul mașinii, spunând cu glas rugător: Imaginația ți-a jucat feste. Mămica ta nu va păți nimic, îți promit.

Rachel i-a studiat cu atenție chipul, fără să fie însă convinsă de cuvintele mamei ei.

Marie a accelerat, conducând speriată, cu mâinile înclătate pe volan. Gândurile care îi treceau prin minte erau haotice și rebele. Femeia asta avea o legătură cu Karl Kramer sau cu ucigașul în serie. Voia să le facă rău. Sau poate că era noua prietenă a lui Paul? Oare îi urmărea? Și Paul știa asta? Ce se întâmpla? Gândurile o înnebuneau.

Marie a intrat în casă, împingând-o pe Rachel în față.

– Iubito, du-te și joacă-te cu jucăriile tale în sufragerie!

Ea s-a dus apoi în bucătărie, izbucnind în plâns. Mâinile îi tremurau necontrolat pe când încerca să se așeze la masă.

– Mami! s-a auzit dintr-odată un țipăt. Marie s-a năpustit în sufragerie.

Rachel stătea în mijlocul camerei. În fața ei, lângă perete, era o femeie: aceeași pe care Marie o văzuse în baie. Era îmbrăcată într-o robă simplă și îi făcea semne fetei. Deși întruchiparea femeii era umană, Marie simțea că ceva nu era în regulă. Ea vedea *ceva*, nu pe *cineva* – o imagine fără umbră, puțin estompată în lumina obscură. O fantomă, un spirit.

– Iubito! spuse Marie, înăbușindu-și un strigăt. Vino la mine!

Dar cuvintele ei au rămas fără răspuns. Rachel s-a îndreptat spre năluca aceea. Apoi, într-o clipă înspăimântătoare, ea s-a desprins de pământ și a început să meargă prin aer în timp ce Helen continua să-i facă semne cu mâna.

Marie a scos un țipăt sfâșietor. Atunci, spiritul a dispărut, iar Rachel s-a prăbușit la pământ. Marie s-a năpustit spre fetița care plângea în hohote.

Marie era incapabilă să mai rostească vreun cuvânt. Văzuse imposibilul. Dar totul era adevărat. Misterul începea să se clarifice. Strângând fetița în brațe, Marie s-a îndreptat spre telefon, dar Rachel a împiedicat-o să formeze numărul.

– Mami, nu face asta!

– De ce nu? Îl sun pe tatăl tău.

Atunci, copilul a rostit adevărul:

– El provoacă aceste lucruri.

CAPITOLUL 19

„O călătorie prin sferele astrale poate fi o simplă iluzie, căci diavolul exercită o putere extraordinară asupra minții celor care i s-au supus, așa că lucrurile care se întâmplă doar în imaginația lor par reale și tangibile.“

Malleus Maleficarum, Codul de Procedură Penală
pentru condamnarea vrăjitoarelor

După ce a făcut dragoste cu Suzanne, Paul a adormit, extenuat de păcatul său.

Dar somnul acesta era cu totul diferit. Era un somn „vigilent“, în timpul căruia conștiința a rămas trează – un lucru cu totul extraordinar. În timp ce dormea, Paul a simțit cum trupul său a început să se miște. Nu trupul fizic – acesta continua să zacă în pat, inert și lipsit de viață. Acest trup era diferit. Era forma lui spirituală – o formă a cărei existență o negase întotdeauna.

Paul privea scena ca un spectator ce stătea într-un colț al camerei și urmărea evenimentele care se desfășurau în fața ochilor săi. Încet, încet, din trupul său s-a

materializat un spirit – o materie de culoare cenușie, care se înălța ca un nor de fum din creștetul său. Strălucea ușor în întuneric. „Prezența” aceea, căci nu există un alt termen mai potrivit pentru a o descrie, a început apoi să capete formă. Deși avea unele trăsături asemănătoare cu trupul din care tocmai luase naștere, spiritul se diferenția de corpul robust al lui Paul prin caracterul său fluid, părând mai mult o mantie de lumină.

Înainte ca fantasma să adopte forma finală, Paul nu mai era un spectator tăcut. S-a simțit învăluit de acest spectru, ca într-o capă protectoare, ce juca rolul unui mijloc de transport care îl va purta în sferele astrale, la fel cum trupul fizic i-a oferit posibilitatea să trăiască pe pământ.

Apoi, a mai survenit o schimbare. Paul putea să gândească în continuare. Dar acest proces se desfășura acum fără efort. Minteia lui, sau mai degrabă spiritul întrupat în forma lui umană, nu mai era încătușată de mișcările îngrozitor de lente ale picioarelor, mâinilor sau de bătăile inimii. Nu simțea oboseala, greutatea sau irosirea energiei. Căci spiritul nu avea senzația de foame sau de sete, nu îmbătrânea, nu-și amintea și nici nu uita nimic. Există pur și simplu. Cu toate acestea, o ființă omenească – pe nume Paul – exista încă pe pământ. Știa asta, pentru că „vedea” trupul fizic întins pe pat – o sticlă goală din care spiritul „se scursese”.

El și-a început astfel odiseea ciudată în lumea spirituală.

Paul a urcat în prima sferă astrală. Nu percepea schimbări majore. Părea că se debarasa de o haină veche, doar că era vorba de o „haină” umană. Nu simțea nici teamă, nici îngrijorare, căci – fără știrea lui – argintul lui Iuda „deconectase” aceste „dispozitive” umane. În timpul

ascensiunii sale, rezervele de energie mentală – menite cândva să protejeze forma umană – și-au unit forțele pentru a descoperi un univers tainic – cel *lăuntric*.

Paul s-a trezit deodată în biroul său de la universitate. Totul era cuprins parcă de un vârtej. Dacă ar fi fost conștient, ar fi realizat că era noapte. Dar dacă era noapte sau zi, acest lucru nu mai avea nici o importanță pentru el; vedea camera întunecată cu aceeași claritate ca și atunci când era scăldată în lumina soarelui. De fapt, capacitatea lui de a vedea căpătase valențe cu totul ieșite din comun – mobila, cărțile, biroul păreau toate „înzestrate” cu o strălucire aparte. Vederea lui obișnuită fusese înlocuită cu o percepție supranaturală.

Paul a început „să se plimbe” prin biroul său, deși nu s-a mișcat din loc. Totul părea ușor de atins, ca și când el se afla în centrul unui cerc, iar acesta se învârtea în jurul lui. Sentimentul de încântare se îmbina armonios cu simțul înțelepciunii. O casetă magică părea să se fi deschis în mintea lui ca să-l ajute să descopere comori inimaginabile. Libertatea nemărginită.

Unde îl va purta mai departe această putere uluitoare? În casa mamei lui. Paul s-a regăsit apoi în bucătăria veche și simplă a casei unde a copilărit. Ceștile și farfuriile erau așezate pe chiuvetă, un prosop de bucătărie căzuse din cuier, iar pe masă era pregătit micul dejun. Pe bufet se afla o cutie cu bomboane pentru ziua de naștere a unui vecin. Dar Paul știa că nu putea să fie în casa mamei sale, cel puțin nu fizic, pentru că aceasta era situată la patru mii de kilometri distanță, în Connecticut. Cu toate acestea, el era acolo.

Paul a văzut apoi silueta adusă de spate a mamei sale în vârstă de optzeci de ani, ce dormea în dormitorul de

la etaj în poziție fetală. Paul vedea că energia care o ajutase să-și ducă existența pe pământ se diminuea cu fiecare zi. Mama lui avea să moară în curând. Conștientizarea acestui fapt nu l-a șocat deloc. Era o certitudine nedure-roasă. Venirea ei pe pământ, ca și plecarea ei erau sorocite încă de la începutul veacurilor. Paul nu contesta acest lucru, așa cum ar fi făcut cândva. Era inevitabil.

Următoarea „călătorie“ a fost la penitenciar. Închisoarea de maximă siguranță i-a apărut în fața ochilor ca și când se îndrepta spre ea pe drumul prăfuit. A intrat fără ca zidurile să-l mai împiedice. Nimic nu-i mai opunea rezistență. Paul îi studia nestingherit pe paznici: aceștia stăteau de vorbă la bufet, priveau monitoarele sistemului computerizat al închisorii, dormeau, mâncau sau își făceau nevoile. Era un martor tăcut al acțiunilor umane.

Devenise un privitor.

Corpul D era învăluit într-o tăcere adâncă, singura mișcare fiind cea pe care o făceau camerele de luat vederi care se roteau fără zgomot în suportul lor. Aici, Paul „a văzut“ cum trei paznici au scos un deținut dintr-o celulă. Era un individ bine făcut, cu trupul plin de tatuaje. În ciuda faptului că avea mâinile încătușate și gura acoperită cu o bandă adezivă, se lupta din răspuțeri ca să se elibereze din strânsoarea gardienilor, care îl bruscau fără menajamente. Paul i-a recunoscut pe paznici; unul avea un ochi vânăt.

Lupta s-a intensificat. Un paznic l-a lovit pe deținut peste picioare cu un baston de cauciuc până când acesta s-a prăbușit la pământ. Peste trupul lui inert, s-a revărsat apoi o cascadă de lovituri. În final, l-au târât în toaletă, unde i-au aplicat în continuare pedepse greu de imaginat. Paul îi „urmărea“ în călătoria lor plină de

păcate. Dar el nu simțea nimic – nici mânie, nici dorință de răzbunare. Era doar un martor spiritual, lipsit de pasiuni umane.

Paul a coborât apoi în Corpul D, ascuns în măruntaiele pământului. Nimic nu-i stătea în cale.

Karl Kramer dormea într-un colț al celulei sale. Se zvârcolea încontinuu, tulburat de un coșmar în care – măcar o dată – juca rolul victimei. Apoi, zvârcolirile au încetat, iar monstrul s-a trezit. Kramer a început să cerceteze cu atenție celula. În întunericul adânc, nu vedea nici o prezență umană. Dar – pentru că străbătuse în profunzime cărările răului – percepea puterea unei forme spirituale și știa că cineva se afla acolo. Ucigașul s-a ridicat repede în picioare, iar Paul i-a văzut chipul înspăimântat. Lui Kramer îi era frică de el.

Dar Paul se înșela.

De altcineva se temea Kramer.

Paul a început să simtă și el gustul spaimei. Era un sentiment cu totul diferit de cel pământesc – mai intens, mai profund. O spaimă care îi invada întreaga ființă. Dacă un intrus ar fi intrat noaptea în casă, Paul s-ar fi simțit neliniștit, dar sentimentul pe care îl trăia acum era de o mie de ori mai cumplit. I se părea că cineva încerca să intre în sufletul și în spiritul său, împotriva voinței lui. Și nu era vorba de Kramer. Din spatele ucigașului, în celula lui strâmtă, s-a deschis drumul spre o altă sferă astrală. Ceva se apropia de Paul. O umbră – necruțătoare și nemiloasă. Conduasă de puterea monedei.

– Fii atent!

Vocea părea atât de aproape de el. Imaginea închisorii și a lui Kramer a dispărut brusc, fiind înlocuită de imaginea lui Helen.

Trupul spiritual al lui Helen nu semăna deloc cu cel al lui Paul, unde predominau nuanțele de gri. Trupul ei, în schimb, era o paletă coloristică de o frumusețe uluitoare. Imaginea ei înfățișa o femeie tânără, în vârstă de douăzeci și ceva de ani, cu părul lung și blond ce îi cădea în valuri pe spate. O fecioară precum cele immortalizate pe vasele antice grecești. Nemuritoare și eternă.

– Este o viziune, îi spuse Helen, fără să rostească însă nici un cuvânt.

– Poftim?

– Forma spirituală pe care o vezi acum – este doar percepția ta despre mine. Așa cum este și forma ta spirituală.

– A mea?

– Da. Poți să-ți schimbi înfățișarea trupului spiritual. Se va schimba oricum pe măsură ce înaintezi în planurile astrale.

– Cum ai ajuns aici?

Ea a izbucnit atunci într-un râs vesel; sau așa a perceput Paul râsul ei.

– La fel ca tine, prostule. Mi-am părăsit trupul uman.

– Și unde mă aflu acum?

– Te-ai lepădat de trup și ai adoptat forma spirituală. Ai ajuns în primul plan astral.

– Câte planuri astrale sunt în total?

– Nouă.

– Și apoi?

– Ești mereu dornic de cunoaștere, ca de obicei. Alegerea mea este bună. Îți voi satisface curiozitatea mai târziu. Acum trebuie să plecăm.

– De ce? De unde știi toate acestea? De ce m-ai adus aici?

Nenumărate întrebări tulburau mintea lui Paul, dar nu a primit nici un răspuns.

Pe neașteptate, decorul s-a schimbat și s-a trezit din nou în celula lui Kramer. Prezența amenințătoare din spatele ucigașului era foarte aproape de el ca și când ar fi vrut să-l atingă, să-l domine – trup și suflet. Paul nu știa că spiritul care îl controla pe Kramer era unul și același cu cel care se materializase sub forma tinerei atât de frumoase. O clipă mai târziu, nu se mai aflau în celula închisorii. Erau, în schimb, într-un dormitor.

– Cine a făcut asta?

– Eu, spuse Helen.

– Tu ai schimbat viziunea?

– Era timpul să plecăm.

– De ce?

– Uită-te în jurul tău acum! îi spuse ea, ignorându-i întrebarea. Apoi, trebuie să mergem mai departe. Ai multe lucruri de învățat.

– De învățat?

– Ai o misiune pe care trebuie s-o duci la bun sfârșit, spuse Helen, zâmbind cu indulgență. Să începem cu o persoană din universul tău – ca să te ajut să percepi natura schimbătoare a realității.

Se aflau în dormitor. Paul privea făptura cufundată în somn. Era Suzanne. Dormea cu chipul îndreptat spre el, trădând o liniște adâncă. Paul contemplă tinerețea și inocența trăsăturilor sale. Un bărbat dormea lângă ea. El și-a recunoscut trupul.

– Nu te apropia de corpul tău fizic! Acest lucru s-ar putea să aibă consecințe dramatice.

– Pe ea pot s-o ating?

– Încearcă!

Paul a atins-o pe Suzanne, dar ea nu s-a mișcat. Helen a început să râdă. Râsul ei avea o rezonanță disprețuitoare.

– Trebuie să ajungi pe culmile astrale ca să-i poți influența trupul fizic, spuse ea. Helen și-a sărutat apoi amanta pe obraz, iar Suzanne s-a mișcat puțin. Vezi, ai nevoie de o putere mult mai mare, continuă ea. Cu ajutorul ei, vei înțelege toate fațetele realității. Să mergem acum!

– Unde? întrebă Paul, căruia nu-i plăcea superioritatea pe care o manifesta Helen față de el; aceasta era slăbiciunea lui pe pământ.

Peisajul s-a schimbat din nou. Acum stăteau pe marginea unei cascade tumultuoase. Apa cădea în șuvoaie, formând dedesubt un lac. În depărtare, siluetele munților se conturau pe un cer de un albastru pur. Versanții munților erau acoperiți de copaci, deși Paul nu-și amintea să fi văzut vreodată pe pământ copaci ca aceia. Culorile tabloului pe care Paul îl contempla acum erau mult mai intense decât cele de pe pământ. El nu vedea însă animale sau semne ale vreunei prezențe umane.

– Fiecare ascensiune spre un alt plan astral este precedată de o viziune, îi spuse Helen. Fără această viziune, nu poți merge mai departe, pentru că nu ai înțelepciunea și nici puterea necesare.

– Revelațiile sunt aceleași pentru toată lumea?

– Nu, spuse Helen. Așa cum se întâmplă cu toate lucrurile din universul spiritual, cu cât perspectiva pe care o ai asupra lor este mai mare, cu atât tabloul este mai bogat în imagini. Nu realitatea este cea care se schimbă, ci percepția asupra ei.

– Tu vezi aceleași lucruri pe care le văd eu?

Helen l-a ignorat. Nu putea să-i dezvăluie percepția asupra iadului. Dacă el ar fi văzut ce vedea ea, ar fi murit imediat.

– Sări! ordonă ea.

– Să sar? întrebă Paul, privind apele învolburate de la baza cascadei.

– Este doar o viziune, spuse Helen. Vei păși în cel de al doilea plan astral.

– Nu pot, spuse Paul.

– Ba poți, spuse Helen nerăbdătoare. Nu ți se va întâmpla nimic rău. Vei ajunge într-o altă realitate, precum cea din care tocmai am plecat.

Paul se simțea nesigur.

– Ce vezi la picioarele tale?

Dedesubt, la sute de metri mai jos, se afla un lac. În centru, era agitat, dar la margine era liniștit. El i-a descris ce vedea.

– Concentrează-te asupra mijlocului lacului!

Ațintindu-și ochii în apă, Paul a văzut o lumină puternică, ce cobora spre adâncurile lacului, la fel ca un tunel.

– Dacă sar, voi muri? Adică trupul meu fizic va muri?

– Nu, răspunse Helen. Moneda te va apăra.

– Moneda?

– Moneda pe care ți-am dat-o. Exerciți o putere covârșitoare asupra planurilor astrale. Trebuie să mergem mai departe. Încetează să mai fii un laș, căci altfel te voi lăsa aici!

Paul a sărit.

În clipa în care a atins apa, peisajul s-a schimbat. Se afla din nou în dormitorul Suzannei. Dar de data aceasta, totul era diferit. Facultățile și emoțiile specifice

trupului uman s-au reconectat, funcționând acum la capacitate maximă. La fel ca o centrală electrică, nefolosită timp îndelungat, aceste pistoane cerebrale au pornit la acțiune într-un ritm frenetic, mult mai rapid și eficient.

Paul nu a reușit să-și înăbușe un strigăt de uimire și încântare. Putea să audă și să simtă, percepând râsul catifelat al lui Helen prin toți porii ființei sale.

– Percepțiile tale vor continua să se intensifice dacă mă vei asculta. Vor deveni din ce în ce mai bune, spuse ea. Hai, du-te și sărut-o!

Paul s-a așezat lângă Suzanne. Părea să aibă din nou un trup fizic – un trup care putea să perceapă senzațiile plăcute, fără să simtă însă durerea sau încordarea. Auzea respirația regulată a Suzannei, simțea atingerea mătăsoasă a buzelor ei roșii, îi mângâia trupul și sânii – toate acestea fără ca Suzanne să simtă ceva, deși senzațiile pe care le trăia Paul erau la fel de reale ca și când ar fi făcut dragoste cu ea atunci și acolo.

La ordinul lui Helen, viziunea s-a schimbat, ea apelând la puterea monedei, care i-a înălțat spre alte planuri astrale. Acum se aflau într-un crâng. Prin frunzișul bogat al copacilor se strecurau doar câteva raze plăpânde de lumină. Covorul din ace de pin pe care pășeau împrăstia un miros amețitor. Copacii păreau bătrâni, acoperiți cu mușchi și plante agățătoare. Paul auzea trilurile fermecătoare ale păsărilor, mângâiat de adierea duioasă a unui vânt suav. Acestea erau așadar Câmpiile Elizee ale grecilor, se gândi el. N-ar mai fi plecat niciodată de acolo.

Paul s-a întors spre Helen, iar priveliștea pe care aceasta i-a oferit-o i-a tăiat răsufarea. Căci înaintea lui se afla Elena din Troia sau întruchiparea frumuseții ideale. Era perfectă ca o statuie, cu ochii de un albastru

îmbătător, cu părul blond și cu o talie de viespe. Această frumusețe nu putea fi tulburată de imperfecțiunile pământești provocate de bătrânețe, suferință, boală sau moarte. Ființa ei sau – mai bine spus – esența ei spirituală emana o bucurie și o fericire pe care nici un estetic sau filozof nu ar fi putut să le descrie în cuvinte.

Helen i-a zâmbit, iar ochii îi radiau de plăcere. Lucrurile se îndreptau spre făgașul dorit.

– Capacitatea ta de a vedea a căpătat valențe deosebite, spuse ea. Și arăți mult mai bine, slavă Domnului! Nu mai pari atât de bolnăvicios.

Paul s-a examinat și el. Înfățișarea sa era cu totul diferită de cea pământească. Membrele sale aveau o culoare aurie, bronzate de razele unui soare necunoscut; părea mai înalt și mult mai lat în umeri. Schimbarea cea mai mare survenise însă în cazul ochilor săi sau al viziunilor pe care aceștia le percepeau. Putea să străbată cu privirea distanțe uriașe, să treacă de păduri și mări întinse și să pozească pe o insulă îndepărtată, pe care nu pășise picior de om. Paul își dorea cu disperare să o viziteze.

– Helen, hai să ne oprim puțin acolo! Toate acestea sunt adevărate?

– Desigur. *Este* o realitate. Universul nu este alcătuit doar din realitatea umană. Există milioane de realități. Ar fi plictisitor dacă pământul s-ar reduce la granițele telurice.

– Dar eu vreau să știu dacă insula aceea și locul unde ne aflăm acum sunt adevărate.

– Da, prostule, sunt adevărate. Au existat cu mult timp în urmă. Dar asta nu este nimic. Vreau să-ți arăt lucruri care au existat doar în plan spiritual. Uită-te în direcția aceea! spuse ea, arătându-i locul cu mâna. Ce vezi?

– O cărare ce se pierde printre dealuri. Unde duce?

– Spre cel de al treilea plan astral. Hai să mergem într-acolo!

Helen a făcut câțiva pași în direcția indicată, dar Paul a rămas pe loc, ezitând să facă vreo mișcare. Helen a pornit înainte și a trecut de crângul de copaci, așteptându-l apoi în lumina orbitoare. Și-a descheiat tunica, dezvăluind ochilor lui însetați de frumusețe ispite cărora nu le puteai rezista. Țipând de bucurie, Paul s-a năpustit spre lumina necunoscută.

S-au întors din nou în dormitorul Suzannei și au privit-o dormind.

– Este numai a ta, spuse Helen, dispărând din raza lui vizuală.

Sau cel puțin, așa a crezut Paul, pentru că ea a nu a părăsit niciodată moneda – nici în lumea umană, nici în cea spirituală. Helen era paznicul monedei. Avea grijă de ea în numele stăpânului ei.

Paul a sărutat-o și a îmbrățișat-o pe Suzanne. Pentru ea totul părea un vis – rodul imaginației ei, dar el – aflându-se în sferele astrale – percepea fiecare sărut și fiecare mângâiere mult mai intens decât le simțea pe pământ. De o frumusețe răpitoare, cald și senzual, trupul Suzannei se topea în brațele lui, în timp ce spiritul lui Paul savura o plăcere și o bucurie ce nu aveau pereche în această lume. Gusta din cupa dulce a fericirii și n-ar fi vrut nicicând să se mai oprească. Trăia într-un vis ideal, presărat cu „tonalități” reale.

Dar visul nu avea să dureze prea mult. În curând, spiritul lui Helen și-a făcut din nou apariția.

– Trebuie să plecăm.

Cuvintele ei au pus capăt extazului amețitor în care căzuse Paul. Părea că cineva l-a aruncat într-un tunel

întunecat, din care nu avea să se mai întoarcă. Prin fața ochilor îi treceau imaginile dispersate ale unei cascade și ale unui crâng de copaci. Apoi, s-a întors din nou în dormitorul Suzannei.

S-a trezit din somn, simțindu-se cumplit de rău, în timp ce în urechi îi răsuna un zgomot îngrozitor. Helen stătea lângă el.

– Ce cauți aici? Unde e Suzanne?

– A ieșit puțin. Te-a lăsat să dormi. Este foarte târziu. Trebuie să te întorci la soția ta. Te așteaptă.

– Dar visez sau sunt treaz? Întrebă Paul, pipăindu-se cu disperare. Sunt viu sau mort? Era cumplit de speriat. În ce lume se afla? Ce se întâmpla? Cum a ajuns Helen în dormitorul Suzannei?

– Ești treaz. Te afli în universul tău. Dar trebuie s-o împiedici pe soția ta să plece de acasă, Paul. Du-te la ea acum!

Marie își făcuse bagajele. Era ora două dimineața și Paul nu venise încă. Era cu altă femeie; asta era evident. Ea și Rachel aveau să petreacă noaptea la Florence. Și apoi? Marie era prea obosită ca să mai gândească. Dar trebuia să consulte un avocat specializat în procesele de divorț.

Și asta nu era totul.

Apariția spiritului și levitația lui Rachel au convins-o pe Marie că se întâmpla într-adevăr ceva ciudat. Mătăniile, animalele, comportamentul polițistului, spectrul pe care ea și Rachel îl văzuseră – toate acestea constituiau o dovadă clară a prezenței răului, împotriva căruia Marie nu putea să se apere.

Își dădea seama că toate aceste fenomene aveau – într-un fel sau altul – legătură cu Paul, deși nu putea să

spună cu precizie despre ce era vorba. Își iubea în continuare soțul, în ciuda defectelor sale. Dar își iubea și fiica și avea datoria să o apere. Așa că trebuia să ia o decizie.

– Rachel!

Fetița ei era trează și stătea pe pat.

– E timpul să plecăm, spuse Marie, încercând să dea tonului său o notă de veselie. Florence o să fie atât de fericită să ne vadă, nu-i așa?

Fetița a dat din cap. Spre deosebire de mama ei, Rachel – înzestrată cu o capacitate de percepție ieșită din comun, specifică unui copil – simțea prezența răului și manifestările acestuia: imagini înfricoșătoare, țipete cumplite și spaima de moarte. Aceste manifestări pătrunseseră în subconștientul ei și o făceau să se înfioare de frică. Venise într-adevăr timpul să plece.

Au coborât împreună treptele, pregătite să-și înceapă călătoria. Apoi, Marie s-a dus în sufragerie. A luat o Biblie de pe un raft al bibliotecii și a deschis-o la întâmplare.

– De ce? De ce? șoptea ea.

Lacrimile îi curgeau pe obraji în timp ce citea un verset din *Cartea lui Iov*. Așadar, Kramer nu era străin de tot ce se întâmpla.

Răzbunarea este în mâinile mele; îmi voi lua revanșa, a spus Domnul.

CAPITOLUL 20

„În primul rând, demonii sunt spirite [...] iar diavolul, fie că este unul sau sunt mai mulți, [...] este o creatură plăsmuită de Dumnezeu în scopul răzbunării.“

Reginald Scot, *Descoperirea vrăjitoriei*

– Cardinale Benelli!

Era seara târziu, iar Benelli participa la o întrunire cu niște preoți germani care veniseră la Vatican într-o vizită privată. Ei formaseră un cerc în jurul lui într-una din sălile de audiență și îi sorbeau fiecare cuvânt, înclinându-se cu respect în fața lui. Benelli savura din plin aceste ocazii. Și nu pentru că se lăsa înșelat de aceste manifestări false de adorație... sau poate chiar îi plăcea să creadă că erau adevărate?

– Cardinale!

Și-a ațintit – fără voia lui – privirea asupra siluetei firave, care stătea lângă perete, ascunsă de tapiseria medievală.

– Trebuie să plec.

Trecând mândru printre ceilalți preoți, Benelli s-a apropiat de părintele duhovnic, fără să încerce să-și ascundă supărarea. Avea lucruri importante de făcut – oare călugărul nu putea să-l abordeze altă dată?

– Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră între patru ochi.

Benelli îi studia chipul. Acesta nu trăda doar o suferință copleșitoare, ci și o îngrijorare ieșită din comun. Avea să se întâmple ceva rău – Benelli era convins de asta. Părintele duhovnic l-a dus într-o cameră laterală, aflată în semiîntuneric. Statuile și operele de artă constituiau un decor sumbru.

– Cardinalul Graziani a murit.

– A murit?!

Benelli era înspăimântat. Aflase de boala lui Graziani, care îl împiedicase să participe la întâlnirea lor când Benelli le-a spus povestea arginților lui Iuda, dar nu-și imaginase că avea să moară atât de repede. Vedea în fața ochilor imaginea bătrânului atât de cumsecade.

– Cum și când s-a întâmplat?

– A murit acum douăzeci de minute, șopti părintele duhovnic. După o scurtă pauză, continuă: În agonie. S-a stabilit să spunem că a suferit un accident cerebral. În final, delira. Numai papa și medicii au fost prezenți când și-a dat ultima suflare.

Semeția pe care Benelli o adoptase cu puțin timp în urmă a fost înlocuită de consternare. Oare Graziani fusese și el bântuit de aceleași coșmaruri pe care le avea și Benelli? Suferise și el de insomnie? Auzise aceleași voci lăuntrice, ale spiritelor răului, care încercau să pătrundă în conștiința sa? O privire aruncată părintelui duhovnic l-a convins că avea dreptate. Erau atacați. Războiul începuse.

– A pomenit ceva de monedă?

– Da.

– Ce a spus?

Ochii părintelui duhovnic nu s-au dezlipit nici o clipă de pe chipul cardinalului.

– A spus că va ajunge la Roma, dar nu pe căile pe care ni le imaginăm. Va sosi în secret și într-o formă deghizată.

– Ce înseamnă asta? întrebă Benelli disperat. A mai spus și altceva?

De ce îl privea călugărul atât de insistent?

– Nu.

– Dar... dar ce crezi că a vrut să spună?

Părintele duhovnic a păstrat tăcerea câteva clipe, apoi a spus:

– Nu știu. În trecut, aceste monede au ajuns în mâinile unor oameni foarte puternici, ultimii doi fiind chiar papi. De data aceasta, s-ar putea să fie altfel. Trebuie să plecăm acum. Sfântul Părinte vrea să vă vadă cât mai repede cu putință.

Benelli mergea alături de călugăr. Era șocat. Undeva, în adâncul sufletului său, nu a crezut că aceste lucruri îngrozitoare se vor întâmpla cu adevărat.

– Și cardinalul Vysinsky?

– Este bolnav, răspunse părintele duhovnic pe un ton sumbru.

Au urcat împreună mai multe scări și au străbătut numeroase apartamente din clădirea Vaticanului ca să ajungă la biroul privat al papei. Prin mintea lui Benelli treceau gânduri haotice. În calitate sa de șef al Sfântului Oficiu, știa de existența spiritelor rele și cunoștea modul în care acționau. Contrar credinței populare, ele nu se materializau. Tulburau și chinuiau în schimb mintea

umană printr-o artă desăvârșită și o inteligență extraordinară, care o întrecea pe cea a victimelor lor.

Imitând vocea conștiinței oamenilor, ele își înnebunesc victimele, mânuind cu o virtuozitate demonică arcușul dorințelor și mândriei umane. „Omul acela te-a insultat?” șoptesc ele. „Răzbună-te!” sau „Îmbogățește-te și preia puterea! Ești mult mai bun decât ei.” Sau: „Profită de tot ce-ți poate oferi lumea aceasta! Minciuna, înșelătoria, jaful, trădarea – toate fac parte din ordinea firească a lucrurilor, așa că nu mai sta pe gânduri, prietene! Treci la treabă!” Sfaturile, amenințările și invocările forțelor răului sunt neconținute, în așa fel încât oamenii ajung să creadă în cele din urmă că aceste gânduri fac parte din propria lor filozofie de viață. Dar scopul este întotdeauna același. Să denatureze, să distrugă, să semene ură între oameni. Să-i întoarcă împotriva lui Dumnezeu.

În timp ce pun încetul cu încetul stăpânire pe mintea umană, puterea lor de convingere începe să dea roade. Ura, crimele, disprețul – toate sunt apanajul lor, iar Benelli le cunoștea foarte bine. Ce îl uimea însă acum era modalitatea extraordinară prin care reușeau să-i neutralizeze și să le facă rău până și celor mai virtuoși dintre oameni. Dacă Graziani căzuse în mâinile lor, oare nu va fi el următoarea victimă a acestor soldați ai întunericului?

– Poate că ar trebui să vorbesc cu papa între patru ochi, îi spuse el părintelui duhovnic.

Erau gata să intre în biroul privat al Sfântului Părinte.

– Nu v-aș sfătui să faceți asta, răspunse călugărul, contrazicându-l pentru prima dată pe colegul său, în ciuda statutului său superior. Dacă nu suntem uniți, ne vom prăbuși.

Benelli se pregătea să-i răspundă, dar era prea târziu. Au intrat în camera papală și Ioan al XXV-lea s-a ridicat de pe scaunul său. Chipul îi era obosit, iar cuvintele pe care le-a rostit au fost scurte și concise:

– Situația este foarte gravă. Cardinale Benelli, îți ordon să vizitezi Turnul Vânturilor.

Ploua cu furie și în întuneric, în timp ce Benelli traversa piața, înfrunta cu greu – protejat de o umbrelă și de roba sa roșie – o furtună de noiembrie. Și-a înălțat privirile spre basilica Sf. Petru, care se afla în stânga sa, și și-a continuat drumul. Se îndrepta spre un loc aproape uitat al Vaticanului, unde nimeni nu avea acces fără consimțământul expres al papei.

Vaticanul era într-adevăr un loc ciudat și misterios, se gândea el, nu doar din punctul de vedere al așezării sale, ci mai ales din cauza secretelor pe care le ascundea. Putea fi considerat pe bună dreptate drept un lăcaș al misterelor. După ce a traversat piața, Benelli a trecut pe lângă zidurile leonine, ultimul scut împotriva invadatorilor sarazini, care în anul 846 au căutat mormântul Sfântului Petru ca să-l distrugă; a pătruns apoi prin poarta Sf. Ana în centrul administrativ al Vaticanului. S-a întâlnit pe drum cu câțiva preoți, care și-au înclinat respectuos capetele în fața lui.

Curând, cardinalul Benelli a ajuns în curtea cunoscută sub numele de Curtea Belvedere. A luat-o spre dreapta și a urcat câteva trepte de piatră. Efortul pe care îl făcea era vizibil, pentru că abia mai respira; anii își spuneau cuvântul. Apoi, a deschis o ușă masivă din lemn și a trecut pragul unei biblioteci.

Biblioteca Vaticanului, biblioteca papilor, se întindea pe o suprafață de peste patruzeci de kilometri și conținea o colecție impresionantă de documente scrise într-o multitudine de limbi, unele datând chiar de la începuturile Bisericii, multe dintre ele nefiind cunoscute de erudiții lumii moderne. Benelli a traversat o cameră imensă. Era plină de rafturi pentru cărți, iar tavanul era frumos decorat cu scene pictate de artiștii secolului al XVI-lea. Pe rafturi, zăceau înghesuite numeroase volume antice, legate în foi de pergament, ale căror coperte erau inscripționate cu litere mici, scrise de mână, în greacă și latină.

Cine știe ce comori se ascundeau acolo, nedescoperite încă de omul modern? Hărți antice, care dezvăluiau locația unor biserici de mult uitate, dar și a unor palate și temple păgâne. Documente secrete, adunate de clerici de-a lungul timpului, care relatau despre evenimentele politice din vremea respectivă, alcătuite dintr-un amestec bine echilibrat de bârfe, convingeri religioase și prejudicii personale. Pergamente misterioase, care descriau călătoriile secrete întreprinse de călugării erudiți din Evul Mediu, însărcinați de Vatican să ajungă în imperiile chinez și mongol din Orient, ca să descopere dacă apostolii și Iisus Hristos ajunseseră în acele ținuturi îndepărtate ale lumii. Și în final, documente despre marile încercări la care fusese supusă credința – erezii și secte, vrăjitoria și demonologia sau căile ce leagă lumea umană de cea divină. Dar nu pe acestea le căuta Benelli.

Ajungând la celălalt capăt al camerei, cardinalul a deschis o altă ușă și a pătruns pe un coridor îngust și slab luminat. Arhivele secrete ale Vaticanului – acesta era un departament greu accesibil publicului larg, un sector pe

care îl vizitai doar cu aprobări speciale. Se întindeau și ele pe o suprafață vastă – treisprezece kilometri – și conțineau documente referitoare la guvernarea Bisericii. Această bibliotecă, înființată în anul 1612, reprezentând o instituție de sine stătătoare, era separată de Biblioteca Vaticanului. Arhivele secrete puteau fi vizitate doar cu aprobarea prefectului, titlatură sub care era cunoscut librarul-șef al Bibliotecii Vaticanului. Acest privilegiu era acordat (foarte rar) numai în scop științific și numai teologilor care se ocupau de munca de cercetare într-un anumit domeniu. Și nici aceștia nu aveau acces nelimitat, ci numai la documentele care se refereau strict la subiectul cercetării lor.

La capătul coridorului, Benelli a ajuns într-un birou de unde răzbătea o rază de lumină. Văzându-l pe cardinal, prefectul s-a ridicat în picioare. Camera era îngustă și mică, iar în mijloc se afla un birou din mahon înțesat de cărți. Imaginea Fecioarei Maria veghea dintr-un tablou întreaga scenă. Prefectul era un individ slab și uscat. Odată cu trecerea anilor, chipul îi semăna din ce în ce mai mult cu un pergament subțire, îngălbenit de vreme – un contrast izbitor față de cardinalul corpulent.

Era unsprezece noaptea, iar biblioteca se închisese de mult. Dar prefectul fusese anunțat de vizita șefului Inchiziției, așa cum îi plăcea să-l numească pe Benelli, folosind titulatura cea veche.

– Cardinale, spuse bibliotecarul, înclinând respectuos capul în fața lui.

Benelli a scos o scrisoare din robă.

– Acesta este ordinul papal.

Prefectul a analizat semnătura și sigiliul pontifului. Apoi a citit scrisoarea concepută în latină. Nu exista nici

un semn de îndoială referitor la autenticitatea și scopul ei. Prefectul a împăturit apoi scrisoarea și i-a înmănat-o lui Benelli.

În mod normal, Turnul Vânturilor, locul cel mai tainic al arhivelor secrete, era domeniul lui. Numai librarul-șef avea acces – și numai ca să se asigure că volumele păstrate acolo erau protejate de foc sau de apă. Nu avea voie să citească lucrările și cărțile aflate acolo și – spre deosebire de predecesorii săi medievali – prefectul nu a încălcat niciodată ordinul, dornic să se supună mereu dispozițiilor date de suveranul său, Sfântul Părinte.

– Vă voi însoți până la baza scărilor, spuse prefectul. Avem nevoie de lumină, continuă el, scoțând o lanternă dintr-un sertar al biroului.

Părăsind camera, cei doi au străbătut împreună coridorul, fără să schimbe nici un cuvânt; fiecare era adâncit în propriile sale gânduri. Curând, lumina care răzbătea din camera prefectului dispăru. Pășeau acum în întuneric, călăuziți doar de lumina palidă a lanternei.

După ce au descuiat o ușă, au pătruns în arhivele secrete. Acestea erau alcătuite din două coridoare lungi, fără ferestre, pline de rafturi pentru cărți, care se ridicau de la podea până la tavan. Unul dintre aceste coridoare ducea la baza Turnului Vânturilor.

Pașii prefectului și ai cardinalului răsunau în tăcerea adâncă. În drumul lor, treceau pe lângă maldăre de documente, stivuite în rafturile bibliotecilor. Unele dintre ele conțineau informații care se pierdeau în negura vremii, mergând până în Antichitate. Erau documente care vorbeau despre colegiul cardinalilor, care îi sfătuiau pe papi încă din secolul al XVI-lea. Documente despre sinodul sacru, una dintre Curțile ecleziastice. Documente despre

petiții, șapte mii de volume de cereri adresate papei de petiționari din întreaga Europă medievală.

În cele din urmă, prefectul și cardinalul s-au oprit. În fața lor, se aflau două uși. Una ascundea un seif uriaș, care „găzduia” unele dintre cele mai importante documente ale Vaticanului, care relatau despre evenimentele politice și religioase din secolele trecute, când puterea Bisericii era mult mai mare decât cea de astăzi. Prefectul s-a oprit însă în fața celeilalte uși. Era din stejar, veche de când lumea.

– Vă aștept aici, cardinale Benelli. Turnul Vânturilor se află în fața dumneavoastră.

Prefectul a descuiat ușa cu o cheie veche și i-a dat lanterna lui Benelli. În raza palidă de lumină, el a privit chipul îngrijorat al cardinalului. Se întreba de ce un personaj atât de ilustru dorea să viziteze aceste locuri noaptea târziu. Și în special, Turnul Vânturilor – un loc atât de sumbru, încât prefectul nu a îndrăznit niciodată să-l viziteze noaptea, ci numai la lumina zilei. Dar cine era el, un simplu bibliotecar, să pună la îndoială ordinele Sfântului Părinte? Facă-se voia Domnului!

Benelli a luat lanterna și a început să urce scările în spirală. Pantofii lui scârțâiau ușor pe treptele de piatră. Prefectul l-a urmărit îndepărtându-se, învăluit în întunericul stigian. În timp ce urca, Benelli s-a împiedicat de câteva ori. Se afla acum în partea cea mai veche și cea mai puțin vizitată a arhivelor secrete. Aici erau păstrate documentele cele mai vechi și cele mai problematice din întreaga istorie a Bisericii, multe dintre ele codate, destinate numai ochilor papei sau reprezentanților săi speciali. Documentele conțin nu mai puțin de cinci mii de registre papale, copii scrise de mână ale scrisorilor

oficiale ale conducătorilor Bisericii, ca și detalii referitoare la viața intimă a Sfinților Părinți, consemnate de cronicarii papali special desemnați pentru această misiune.

Treptele erau abrupte și înguste, deoarece turnul nu fusese dotat cu lift. Nu avea nici instalație electrică – acesta fiind un mijloc de protecție împotriva incendiilor și hoților. Drept urmare, nu era niciodată vizitat pe întuneric. Niciodată? Ei bine, doar dacă circumstanțele erau excepționale.

Cardinalul a ajuns în cele din urmă în capătul scărilor. Era la o înălțime de douăzeci de metri deasupra solului. S-a oprit ca să-și tragă răsuflarea. În aer plutea un miros de mucegai, iar întunericul era dens. Benelli a trecut pragul și a intrat în Camera Meridianului.

Camera purta numele acesta pentru că fusese destinată să fie observator astronomic – deși nu pentru Galilei, a cărui mărturisire semnată, potrivit căreia pământul nu se învâрте în jurul soarelui, se afla într-un alt loc din Biblioteca Vaticanului. Benelli a studiat podeaua în lumina lanternei. A văzut atunci, gravat în pardoseală, un cerc zodiacal, menit să capteze razele soarelui care pătrundeau printr-o spărtură din zid. Aici s-au făcut calculele pentru calendarul gregorian în anul 1580.

În mijlocul Camerei Meridianului, se afla o măsuță. Benelli a pus lanterna pe masă și a început să studieze încăperea. Pereții erau „mobilați“ cu dulapuri din fier, fabricate în stilul secolului al XIV-lea. Toate erau încuiate cu niște lacăte uriașe și inestetice. Aceste dulapuri ascundeau cele mai fascinante documente din istoria Bisericii, descrise în arhivele secrete ale bibliotecii cu termenul edulcorat „Miscellanea“. Documente despre intrigi politice și religioase, despre procese de vrăjitorie și magie

neagră, despre scandaluri legate de viața privată a papilor. Secrete. Secrete întunecate.

Benelli a oftat din greu. A scos din buzunar crucifixul de argint pe care papa i-l dăruise în seara aceea. Strălucea în lumina lanternei. Se simțea liniștit. A înălțat spre Ceruri o rugăciune scurtă și apoi s-a îndreptat spre dulapuri. Papa îi spusese unde trebuia să caute, oferindu-i și cheia de la „seif“. Benelli s-a așezat în genunchi lângă unul dintre ele, simțind fiori pe șira spinării. Nu era singur. Nu îl urmărea însă o prezență umană, ci una din alte sfere cosmice.

Sosise un privitor.

Deschizând ușa unui dulap, Benelli a început să-i cerceteze tainele ascunse. A descoperit acolo mai multe volume, puse unul peste altul, purtând amprenta timpului. Titlurile copertelor din pergament alb erau scrise în greacă, iar dedesubtul lor erau inscripționate diverse cifre și date. Acestea reprezentau niște coduri care îi împiedicau până și pe bibliotecari să afle conținutul tomurilor.

După o scurtă căutare, Benelli a găsit volumul dorit. Avea aproape șaiszeci de centimetri, părând un registru foarte mare. Benelli l-a pus pe masă și s-a așezat în fața lui. Nimeni nu mai citise acest tom de mai bine de cinci sute de ani. Acest lucru era confirmat de sigiliul papei Sixt al IV-lea, care îl aplicase acolo în anul 1476, sigiliu pe care Benelli – la ordinul actualului suveran pontif – avea să-l rupă. Cardinalul a pus mâna pe volum. Apoi, a închis ochii și a rostit încet primele versete ale unei rugăciuni de exorcizare:

– „Nesocotește, Doamne, greșelile noastre, cât și greșelile strămoșilor noștri și nu te răzbuna pentru păcatele pe care le-am comis!“

Aerul a devenit dintr-odată foarte rece. Benelli simțea în cameră prezența spiritelor rele, deși nu le vedea. Ele i se puteau arăta dacă voiau. Benelli a sărutat crucifixul. În cele din urmă a deschis cartea. Era un document referitor la vrăjitorie. Dar nu se asemana cu nici un alt document din istoria Bisericii. Căci vorbea despre vrăjitoriile înfăptuite de un om foarte puternic. De însuși locuitorul lui Hristos pe pământ.

Papa Silvestru al II-lea.

Gerbert d'Aurillac s-a născut în anul 940 și a fost instruit la mănăstirea benedictină din Aurillac, în Franța, apoi în Spania. A fost remarcat încă din tinerețe pentru înclinația sa spre studiu. A devenit episcop de Reims în anul 991 și apoi arhiepiscop de Ravenna. În final, în anul nefast 999, a fost uns papă, sub numele de Silvestru al II-lea.

Papa Silvestru al II-lea a fost un om ciudat din toate punctele de vedere. Un expert în domeniul logicii și matematicii, avea de asemenea cunoștințe vaste în arta magiei Orientului, dobândite în perioada în care studiasse în Spania maură.

Lui Silvestru i se atribuie meritul de a fi introdus în Europa cifrele arabe și de a fi inventat pendula. Cu toate acestea, încă de la începutul pontificatului său, și-a câștigat o reputație cumplită – aceea de a fi îmbrățișat magia neagră. Veștile au circulat repede în întreaga Europă, iar notorietatea lui a devenit atât de mare, încât – chiar și după moartea sa – cronicarii Bisericii și clevetitorii au consemnat acest fapt și au alimentat zvonurile, transformându-le în adevărate legende.

O dovadă în acest sens o reprezintă afirmațiile lui Bartolomeo Platina, celebrul bibliotecar al Vaticanului,

care – în opera sa *Viețile papilor*, publicată în 1479 – declara solemn:

Silvestru al II-lea [...] beneficiind de ajutorul extraordinar al diavolului, a obținut tronul papal. Căzând după aceea, a devenit unealta desăvârșită a diavolului, cu ajutorul căruia a ajuns pe o treaptă atât de înaltă.

Platina a obținut aceste informații răsfoind în taină exact volumul pe care cardinalul Benelli se pregătea acum să-l citească. Pentru dezvăluirea acestor secrete, el a fost aspru pedepsit, iar papa de atunci, Sixt al IV-lea, a interzis accesul în această parte a arhivelor secrete până și bibliotecarilor. Papa a sigilat apoi volumul, amenințându-i cu moartea pe toți cei care ar fi încercat să-l deschidă fără permisiunea expresă a pontifului. De ce a luat aceste măsuri atât de draconice? Tomul nu conținea doar o descriere a vieții papei Silvestru al II-lea, ci și ultima sa confesiune.

Biserica se conducea după un principiu ce nu trebuia încălcat: confesiunea unei persoane aflate pe patul de moarte trebuia făcută numai în prezența Domnului și nu avea să fie nicicând dezvăluită unei alte ființe umane. Cu toate acestea, în cazul lui Silvestru al II-lea, Biserica a fost obligată să facă o excepție – din două motive.

În primul rând, nu se știa dacă ultima confesiune a papei Silvestru al II-lea avea să se desfășoare în prezența lui Dumnezeu sau a diavolului.

În al doilea rând, Silvestru al II-lea era cel care ajunsese în posesia ultimei monede a lui Iuda care își făcuse apariția în lume.

Benelli a rupt sigiliul cărții și a început să citească literalele mici ale cronicarului bisericesc.

Era o poveste înspăimântătoare. Despre acuzațiile împotriva papei Silvestru și despre faptele sale de magie neagră. Despre puterile sale extraordinare și despre capacitatea sa de a-și înșela și de a-și distruge dușmanii. Despre spiritele care se aflau în slujba sa și despre un câine mare și negru, care îl însoțea mereu. Despre sfârșitul și înmormântarea sa în curtea bisericii laterane din Roma, nu în basilica Sf. Petru.

Un cronicar a consemnat legenda astfel:

[Silvestru al II-lea] și-a vândut sufletul Satanei și a primit în schimb tronul de papă. Deținând puterea în mâinile sale și abuzând de ea, Silvestru al II-lea era nerăbdător să afle cât va reuși să se bucure de plăcerile pe care i le oferea poziția sa. Răspunsul era ușor de ghicit. Atât timp cât nu celebra marea mesă în Ierusalim, nu avea de ce să se teamă.

Paza bună trece primejdia rea. Silvestru al II-lea a emis un ordin în care își interzicea vizitele în Țara Sfântă, dedicându-se trup și suflet unei vieți corupte și luxoase. Dar cine vrea să mănânce cu dracul are nevoie de o lingură lungă. Oferind împărtășania într-o biserică necunoscută din Roma, papa cel păcătos a simțit că își pierde rapid puterile și a realizat că demonii îl înconjoară din toate părțile. Când a aflat că numele bisericii era Sfânta Cruce a Ierusalimului, a înțeles că a fost tras pe sfoară și că zilele îi erau numărate.

Șocul l-a distrus. Atunci, și-a mărturisit imediat vinovăția și a tras un semnal de alarmă referitor la consecințele dramatice ale negoțului cu spiritele rele. A ordonat

apoi ca [...] după moartea sa, trupul să-i fie așezat pe un catafalc din lemn verde, tras de doi cai pursânge, unul alb, iar celălalt negru. [...]

Această procesiune ciudată de înmormântare a stârnit vâlvă când s-a desfășurat în biserica laterană; și mai mare a fost spaima când din sicriu s-au auzit țipete și gemete. Apoi, s-a lăsat o tăcere de moarte, iar Silvestru al II-lea a fost îngropat în locul său de odihnă.

Benelli a continuat să citească, dornic să descopere dacă acest papă a încercat în timpul vieții să dezmință acuzațiile ce i se aduceau. Cardinalul a simțit atunci un curent de aer. Venea de pe scări ca un vânt dinspre nord și a început să miște paginile cărții. El a luat crucifixul de argint și l-a ridicat. Vântul a încetat imediat. Apoi, tot de pe scări, a apărut o rază de lumină. Benelli știa că nu mai putea să stea prea mult. Curând, alte forțe, mult mai puternice decât cele ale privitorilor, își vor face apariția. A început astfel să citească ultima confesiune a papei:

Eu, Simon de Lyon, călugăr din Ordinul Sf. Benedict, dau această declarație în anul Domnului 1003. Pe data de 12 mai, am primit ordinul să-l veghez pe Sfântul Părinte, Silvestru al II-lea, care zăcea pe patul de moarte în apartamentele Vaticanului. M-am supus ordinului și redau acum ultima confesiune făcută de acel om nefericit.

În timp ce citea, Benelli s-a înfiorat până în adâncul sufletului său. Căci ultima confesiune a papei era înspăimântătoare. Biserica nu mai auzise o confesiune ca aceea

de când Iuda aruncase cei treizeci de arginți pe treptele Templului.

Papa Silvestru a mărturisit că a obținut – de la un cerșetor misterios – o monedă, care – așa cum avea să descopere în curând, datorită puterilor ei extraordinare – era una dintre cele treizeci de monede de argint pe care Iuda Iscarioteanul le primise în schimbul trădării Mântuitorului. Papa a povestit că mai existau încă trei monede ale lui Iuda în lume – și fiecare dintre ele va fi și mai de temut decât cea precedentă.

Călugărul căruia Silvestru i s-a spovedit menționează faptul că – în ultimele momente ale vieții pe pământ, exercitându-și autoritatea de papă – Silvestru a ordonat ca moneda lui Iuda, care se afla în posesia lui, să fie îngropată alături de el și să nu fie așezată sub nici o formă în mormântul Sfântului Petru. Dar de ce? Nu exista nici o explicație.

Documentul oficial care consemnează ultimele cuvinte ale papei Silvestru al II-lea este lucrarea *Viețile papilor*, realizată de bibliotecarul Bartolomeo Platina. Silvestru a ordonat ca trupul său să fie tăiat în bucăți, spunând:

Să se delecteze cu membrele mele, care în trecut i s-au închinat! Căci mintea mea nu a încuviințat nicio dată jurământul acela, nu, ticăloșia aceea.

Dar Benelli realiza că nu acestea fuseseră ultimele sale cuvinte. Muribundul mai spusese ceva ce nu trebuia dezvăluit lumii, ci numai duhovnicului său. Benelli a citit aceste ultime cuvinte. Apoi, s-a sprijinit îngrozit de spătarul scaunului. Când papa Silvestru al II-lea a rostit

acele cuvinte, era influențat de spiritul Domnului sau de puterea diavolului? Spunea adevărul pur sau mințea?

În clipa aceea, Benelli a tresărit brusc. În pragul Camerei Meridianului, a apărut un câine monstruos, care se apropia de el încet, arătându-și colții și mârâind amenințător. Benelli a ridicat crucifixul deasupra capului, rostind cu voce tare:

– *Exorciso te immunde spiritus.*

Nu s-a întâmplat nimic. Apoi, animalul a dispărut. Benelli a încuiat repede cartea în dulap și a părăsit camera. Când a început să coboare scările, lanterna s-a stins.

– Cardinale, totul e în ordine? strigă prefectul îngrijorat de la baza turnului.

Dar nu a primit nici un răspuns, pentru că Benelli era ocupat. În timp ce cobora scările, a văzut o umbră la câțiva pași în spatele lui, ce începea să se materializeze. Avea trupul unui om, dar chipul unui demon și era scăldat într-o lumină galbenă, spectrală. Pe frunte purta însemnele puterii satanice. Însăimântat, cardinalul i-a arătat crucifixul, strigând:

– Îți ordon, ție, spirit al răului...

În clipa aceea, o forță uluitoare l-a aruncat pe Benelli pe scările de piatră. Cardinalul s-a prăbușit, scoțând un țipăt înfricoșător. A aterizat în cele din urmă la baza turnului, scrântindu-și glezna și lovindu-se cumplit la cap.

– Cardinale! exclamă prefectul, căutând lanterna. Aceasta împrăstia o lumină palidă. Privea, ținut de spaimă, chipul plin de sânge al însoțitorului său. Prefectul s-a aplecat peste trupul cardinalului. Mă duc după ajutor, spuse el.

– Nu, șopti Benelli. Apoi, în sinea lui: Dacă pleci, mă va ucide. Trebuie să plecăm de aici, continuă el cu voce tare. Nu avem timp de pierdut. Ajută-mă să mă ridic!

Prefectul a încuiat în grabă ușa turnului. Înainte însă, Benelli a lăsat crucifixul la baza scărilor. Au străbătut împreună arhivele secrete și au ajuns în Biblioteca Vaticanului. Prefectul continua să dea glas îngrijorărilor sale legate de glezna lui Benelli, dar cardinalului se gândea la altceva.

Încă șocat de tot ce se întâmplase, Benelli își amintea ultimele cuvinte ale confesiunii papei Silvestru al II-lea. Căci, pe patul de moarte, după administrarea unui calmant, papa i-a șoptit câteva cuvinte duhovnicului său. Ultimele sale cuvinte pe pământ. O profeție cumplită.

Nici o ființă omenească nu poate să se împotrivească acestor ultime trei monede. Dacă una dintre ele va ajunge în mâinile unei persoane din anturajul papei, Biserica însăși va pieri.

Cardinalul Benelli nu-și mai putea stăpâni lacrimile. Exista o singură persoană aflată în acea poziție.

El însuși.

CAPITOLUL 21

„Toți teologii vorbesc despre [...] spirite rele care apar sub forma unui bărbat, a unei femei sau a unui animal. Aceasta poate fi o prezență reală sau rodul imaginației.“

Bouvier, episcop de Le Mains,
Dissertatio in Sextum Decalogi Praeceptum

Paul s-a trezit în casa lui. S-a întins în pat și și-a dat seama că soția lui nu era acolo. Nu avea motive de îngrijorare. Plecase împreună cu Rachel ca să stea peste noapte la Florence și îi lăsase un bilețel: mai făcuse așa și altă dată.

Se gândea cu plăcere la experiența sexuală pe care a trăit-o cu Suzanne în seara precedentă. S-a întors târziu acasă și a fost un noroc chior faptul că Marie nu era acolo – chiar dacă Helen îi spusese să n-o lase să plece. Gândurile lui Paul s-au axat apoi asupra unor probleme mult mai neplăcute. Ce avea să facă în privința lui Marie? Mergea pe varianta divorțului. Și Rachel?

– Bună.

O voce i-a întrerupt șirul gândurilor, iar Paul și-a ațintit privirea spre ușa de la baie. Ea era scăldată în lumina dimineții, îmbrăcată în aceeași tunică pe care o purtase în timpul călătoriei lor în cel de al treilea plan astral, deși trăsăturile ei nu mai atingeau perfecțiunea din visele lui. Era treaz sau visa?

– Nu-ți mai amintești? îl întreabă Helen, dispărând. El a clipit din ochi. Paul, îl strigă ea, apărând din nou în dormitor.

– Cum reușești să faci asta? Și de ce eu nu pot?

– Pentru că, spuse Helen, trebuie să ajungi mult mai sus în planurile astrale înainte ca trupul tău fizic și cel spiritual să poată să apară în același timp în locuri diferite. Bilocația necesită exercițiu, așa cum au descoperit sfinții. Vrei să înveți?

Helen i-a aruncat o privire sfredelitoare. Ce s-ar întâmpla dacă el ar înțelege adevărata misiune a monedei? Dar nu trebuia să-i stârnească suspiciuni înainte de a-l stăpâni cu totul. Forțele stăpânului Țarinii sângelui îi invadau sufletul.

– Pe care dintre trupurile tale îl văd eu acum?

– Pe cel spiritual, firește, spuse Helen trufașă. Trupul meu fizic stă tolănit în pat. Nu poate să treacă prin pereți.

– Trupul tău fizic?

– Să spunem că pe acesta l-am împrumutat un timp.

Paul o țintuia cu privirea. Prezența din fața lui nu părea să fie doar rodul imaginației sale. Cântărea bine lucrurile, încercând să-și păstreze sângele rece.

– Paul, totul este adevărat, spuse Helen, cuprinsă de nerăbdare. Nu este vorba de un vis și nici imaginația nu-ți joacă feste. Ești treaz și totul este *real*. Tu vezi acum trupul meu spiritual, așa cum s-a întâmplat și atunci când

Kramer a atacat-o pe studentă. Este o realitate diferită de cea pe care ai cunoscut-o înainte – dar este o realitate.

– Dar de ce nu pot să vadă și alții ce văd eu?

– Deoarece moneda este cea care îți conferă această putere. Fără ea ar fi imposibil să vezi aceste lucruri, pentru că trebuie să crezi cu tărie în existența lumii spirituale.

– De unde știi toate acestea? Cine ești?

– O să afli mai târziu, spuse Helen irascibilă. Tu mă poți vedea. Și soția și fetița ta mă pot vedea, pentru că m-am materializat voit în fața lor. Apropo, Marie nu mi-a creat o impresie prea bună – ai nevoie de o femeie cu mai puține convingeri religioase și cu mai mult curaj, continuă ea, făcându-i o bezea. Am și găsit persoana potrivită.

Paul se holba în continuare la ea, nefiind pe deplin convins. Helen a scos un geamăt de frustrare. Arată-le oamenilor o minune și primul lucru pe care îl vor face este să o pună sub semnul întrebării! Nu-și dădeau oare seama că erau cele mai idioate ființe create de Dumnezeu?

– Bine, dacă mai ai nevoie de dovezi, deșteptule, de ce nu o suni pe mama ta? Doar ai vizitat-o aseară, nu-i așa?

Spunând acestea, Helen a dispărut. Paul a ridicat receptorul.

A fost nevoie doar de zece minute ca întreaga sa percepție a realității să se schimbe dramatic. Zece minute în care perspectiva sa asupra universului, teoremele, legile și valorile umane să se prăbușească la pământ în mii de bucățele, ca niște cioburi de sticlă.

Paul a vorbit cu mama lui. La patru mii de kilometri depărtare, cu o voce uimită, i-a confirmat tot ceea ce el văzuse cu o seară înainte. Flaconul cu medicamente care se afla lângă pat, prosopul de vase care căzuse pe jos,

cutia cu bomboane pe care o împachetase cu grijă și pe care avea să i-o dăruiască unui vecin – detalii pe care nu avea cum să le fi știut dinainte sau să le fi văzut altcineva.

Paul a pus receptorul în furcă și a intrat în baie. Lăsându-se pradă plăcerilor dușului, a început să analizeze cu atenție întâmplările recente. Și-a amintit atunci de o carte despre misticism pe care o citise cu mult timp în urmă când era student.

Printre alte lucruri, autorul ei spunea că experiențele mistice, prin natura lor paranormală, nu pot fi descrise în mod corespunzător unei alte persoane. Ele trebuie trăite pe propria piele. Acestea oferă, de asemenea, o perspectivă cu totul surprinzătoare asupra cosmosului – lucru care ne duce cu gândul la faptul că intelectul uman nu sondează absolut deloc miezul problemei. Scriitorul menționa în final că experiențele mistice sunt pasive – ele îți creează senzația că te afli sub influența unor forțe mult mai puternice.

– La naiba! spuse Paul, scăpând săpunul și aplecându-se ca să-l recupereze. Un alt fapt ciudat este acela potrivit căruia misticii – creștini sau de alte religii – susțin cu tărie că experiențele lor legate de rai sau de iad au loc *în* mintea umană, nu *dincolo* de ea. Uneori, transa în care cad acești oameni este însoțită de întâmplări sau profeții supranaturale.

Paul a luat prosopul și a ieșit din baie. A crezut întotdeauna că oamenii care vorbesc despre aceste lucruri suferă de halucinații. Cu toate acestea, când a citit cartea despre misticism, Paul a descoperit că misticii și sfinții cred cu tărie în halucinațiile lor, lucru cu totul neobișnuit. Dar ce a mai văzut cu o seară în urmă care să-i dovedească existența lumii spirituale?

Paul a sărit peste micul dejun. Urcându-se în mașină, a pornit la drum. Când a ajuns la indicatorul care îi spunea să facă la dreapta, spre universitate, unde la ora nouă trebuia să țină un curs despre psihanaliza freudiană, fiind deja în întârziere, a întors cu putere volanul spre stânga. Mai avea o întâlnire la care trebuia neapărat să ajungă.

– Vreau să-l văd pe deținutul din Corpul D, celula 25.

Paznicul de la închisoarea de maximă siguranță i-a verificat cartea de identitate și l-a trecut pe lista de așteptare.

– O clipă, domnule profesor.

Paul a intrat într-una din sălile de așteptare ale închisorii. Paznicul s-a întors câteva minute mai târziu, însoțit de Emma Breck.

– Mi-e teamă că nu este posibil să-l vizitați astăzi, spuse el, cu un zâmbet palid. Deținutul este bolnav.

– Vreau să-l văd.

– Îmi pare rău, continuă paznicul, uitându-se mai întâi la Emma Breck și apoi la Paul. V-am spus – este bolnav. Este la infirmerie.

– Cheamă-l pe Pat Harbison!

Paznicul a dat din umeri și a părăsit camera.

– Paul, spuse Emma Breck încet, suntem prieteni de foarte mulți ani. Te sfătuiesc să-l lași în pace pe deținutul ăsta câteva zile. Nu vrei să vizitezi pe altcineva?

El i-a aruncat o privire pătrunzătoare, spunând:

– Știi ce s-a întâmplat, nu-i așa?

În acel moment, a intrat Harbison.

– M-ai chemat? întrebă el pe un ton cordial.

– Da, spuse Paul, cu aceeași tonalitate a vocii. Vreau să vorbesc cu tine despre starea deținutului din celula cu numărul 25. Aseară, tu și doi dintre paznici, Williams și

Barlansky, l-ați scos din celulă, legat și cu un căluș în gură. Pe sală, Williams l-a lovit cu un baston peste picioare și – când s-a prăbușit inconștient la pământ – v-ați năpustit asupra lui. Voiam doar să te întreb dacă ți-a plăcut experiența.

Harbison a rămas fără grai, cu gura căscată. Când și-a revenit din șoc, chipul îi trăda o furie cumplită. Probabil că nenorocitul de Williams a trăncănit.

– Nu e treaba ta, mârâi el.

Azvârlind într-o parte scaunul pe care se așezase, a ieșit furios din cameră.

– Paul, nu cred că trebuia să spui asta, zise Emma Breck, punând capăt tăcerii apăsătoare. Te pui rău cu autoritățile închisorii. Multe lucruri care se întâmplă aici nu trebuie dezvăluite. Fii mai atent!

– Dar este adevărat?

Ea a dat repede din cap.

– Au spus că deținutul i-a atacat când l-au scos din celulă. Este o minciună. În după-amiaza aceea, i-am administrat niște sedative sub efectul cărora n-ar fi putut să ridice nici măcar un deget.

– Și atunci de ce l-au bătut?

– Atacase un paznic ceva mai devreme în ziua respectivă – acesta este modul lor de a-i da o lecție. Emma Breck l-a atins pe Paul cu mâna. Ascultă-mă! continuă ea. Pleacă acum! Lasă lucrurile să se mai liniștească puțin! Bine?

Paul a ascultat-o. La ieșire, l-a întâmpinat directorul adjunct al închisorii. Îi aducea un mesaj de la Hanlon Dawes.

– Directorul te sfătuiește să-ți iei trei luni concediu și să nu mai vii la închisoare. Îmi pare rău, spuse el, cu regret în glas. Îi plăcea psihiatrul.

– Înțeleg.

Paul s-a urcat în mașină fără să mai spună vreun cuvânt și a pornit la drum. Trebuie să vorbească din nou cu Kramer de vreme ce era singurul care o putea vedea pe Helen și care știa ceva despre puterile ei. Paul se va întoarce, indiferent ce vor spune autoritățile închisorii.

Dar se va întoarce într-un mod cu totul neașteptat.

Florence Ingelmann o studia pe Marie. Era foarte îngrijorată. Ceva rău i se întâmpla prietenei sale celei mai bune. Dar Marie a refuzat să-i spună despre ce era vorba, în ciuda întrebărilor insistente ale lui Florence. Fruntea încruntată a lui Marie îi trăda tristețea și anxietatea. Ea îi povestea totul lui Florence. Ce o împiedica de data aceasta să-și descarce sufletul? Probabil că avea legătură cu Paul sau cu Rachel.

– Ai vrea să nu mai plecăm în concediu? Putem amâna câteva zile, spuse Florence, sau poate chiar să-l anulăm, continuă ea, turnând o altă ceașcă de cafea. Oricum, nu se dădea în vânt după schi.

– Nu, plecați! răspunse Marie după o scurtă ezitare. Dar dacă vă sun, vă întoarceți?

– Desigur. Întotdeauna vă vom ajuta, doar știi asta.

– Îți mulțumesc, spuse Marie, aproape în șoaptă.

Au privit-o apoi împreună pe fetița firavă, cu părul bălai, care stătea în prag. Dacă ar fi privit scena cu ochii lui Paul, ar fi văzut cum valuri de lumină pluteau de la mamă la fiică, reflectându-le iubirea necondiționată. Ar mai fi văzut și dragostea pe care le-o purta Florence. Atât timp cât îi va sta în putere, ea le va apăra până la moarte.

– Trebuie să plecăm, spuse Marie.

– Înțeleg, spuse Florence.

Rachel trebuia să ajungă la școală. Au ieșit toate trei din casă, îndreptându-se spre mașină. Florence a sărutat-o pe Rachel încă o dată, strângând-o cu putere la pieptul ei generos.

– Pe curând, draga mea, spuse ea. Apoi, sub imperiul unui impuls inconștient (dar și al incapacității ei de a suporta prea mult suspansul), exclamă: Este vorba de Paul, nu-i așa?

Ochii lui Marie s-au umplut de lacrimi.

– Este bolnav? Foarte bolnav?

Marie a încuviințat din cap, adăugând:

– Dar nu trebuie să spui nimic nimănui.

Florence a urmărit mașina îndepărtându-se. Era copleșită de tristețe. Poate că Paul avea cancer. Poate că era pe moarte. A început apoi, fără tragere de inimă, să-și facă bagajele pentru concediu. Un gând nu-i dădea pace.

Să-i spună lui Ben de boala lui Paul? Oare Florence putea să păstreze un secret?

Motivul îngrijorărilor lui Florence s-a îndreptat de la închisoarea de maximă siguranță spre clinica sa. Ben l-a abordat de cum a intrat pe ușă. Era roșu la față de mânie, un lucru cu totul neobișnuit.

– Paul, ce se *întâmplă*? Ai uitat că aveai întâlnire cu actorul de la Hollywood și cu fiul lui? Te așteaptă de peste o oră și spumegă de furie. Amenință că ne dă în judecată. M-au sunat și cei de la universitate ca să mă întrebe unde ești, pentru că ai lipsit de la cursurile de dimineață. Ce se *întâmplă*? Și eu vreau să plec în concediu în după-amiaza asta.

Paul l-a ignorat. A intrat direct în sala de conferințe. Toni Brennan era acolo, împreună cu fiul și cu impresarul

lui. Când l-a văzut pe Paul, actorul a început să joace cel mai bun rol dramatic din viața sa. Se pregătise pentru el o oră întreagă.

– Unde *dracu'* umbli? De ce *dracu'* te plătesc? Cine *dracu'* te crezi?

Mânia și răutatea care îi sufocau sufletul se revărsau acum în cascade. Dacă ar fi putut să realizeze un rol ca acesta și pe ecran, ar fi câștigat un Oscar pentru portretizarea desăvârșită a actorului dependent de droguri, pe cale de a se prăbuși definitiv.

– Taci din gură! spuse Paul.

Și atunci, s-a întâmplat un lucru extrem de ciudat. Toni Brennan a tăcut. Chiar și fiul și impresarul lui l-au privit pe Paul surprinși. Asistau la un miracol.

– Vreau să vorbesc cu fiul tău.

– La *dracu'*! spuse Julian, când au ajuns într-o altă sală de conferințe. Cum ai reușit să-i închizi gura? Eu nu pot niciodată să-l fac să tacă. Parcă i-ai dat una în cap.

– Putem spune și așa, răspunse Paul. Nici el nu știa cum reușise să-l reducă pe actor la tăcere, dar își dădea seama că puterea pe care o poseda creștea din ce în ce mai mult și îi plăcea asta. Vreau să te întreb un singur lucru. Tu ai incendiat școala?

– Firește că nu.

– Înțeleg, spuse Paul. El percepea senzațiile pe care le propaga băiatul și le interpreta foarte ușor. Știa că Julian minte.

– Asta e tot ce pot să-ți spun, continuă fiul actorului.

– Mă întorc imediat, spuse Paul pe un ton impasibil.

S-a dus apoi în biroul lui și a închis ușa în urma sa. Trebuia să afle care era problema care îl măcina pe acest adolescent rebel.

Helen îi spusese lui Paul că moneda pe care i-o dăduse avea puteri imense. El a scos-o din buzunar. Părea o monedă veche din perioada romană. Era ciudat faptul că o descoperea doar în anumite momente. În altele, părea să uite de existența ei. A închis ochii.

Atunci, a avut o viziune. Deși Paul nu avea de unde să știe, Helen se afla lângă el în aceste momente, deoarece influența ei, și nu a lui, activa puterile monedei.

În timp ce spiritul lui Paul părăsea trupul uman, în fața ochilor săi spirituali a apărut o imagine foarte clară. Se afla într-o casă. În casa lui Toni Brennan. Era o vilă uriașă, decorată într-un mod strident cu covoare roz și un tapet maroniu. Nu era de mirare. Gustul lui Toni Brennan lăsa mult de dorit, la fel ca și talentul său.

Paul a urcat scările. Sau, mai bine spus, scările au apărut în fața lui ca și când el se afla într-un cerc, iar lucrurile se învâртеau în jurul său. Acum, se afla la etaj. Vedea dormitorul principal, unde actorul obișnuia să doarmă cu una dintre prietenele lui. La capătul coridorului, era dormitorul băiatului.

Acesta era spațios, de formă dreptunghiulară. Avea vedere spre o peluză întinsă. Storurile erau trase la ferestre, iar razele de soare se strecurau printre orificiile acestora, jucându-se cu praful din aer. În mijlocul camerei, era un pat dublu, pe care se afla o cuvertură. Nu se mai făcuse de mult curățenie aici, astfel încât pe jos zăceau maldăre de pantofi, reviste și haine. Pereții erau acoperiți cu afișe cu femei goale. Julian avea să-i semene foarte bine tatălui său: un adolescent rebel, care va deveni în curând un tânăr cu tendințe autodistructive.

– Trebuie să te întorci.

Paul a văzut-o în pragul dormitorului pe Helen, îmbrăcată într-o tunică scurtă în stil grecesc, cu părul blond revărsându-i-se în cascadă și cu chipul dureros de frumos, încadrat de o lumină cosmică.

– Trebuie să te întorci, spuse ea, fără să rostească însă vreun cuvânt. Știu ce cauți, dar trebuie să te întorci.

– Să mă întorc?

– Da, să te întorci în timp. Lucrurile pe care vrei să le afli s-au întâmplat în trecut. Te poți întoarce în timp doar dacă ai ajuns în cel de al șaselea plan astral.

– Unde sunt acum?

– În cel de al treilea, spuse ea pe un ton condescendent, ca și când vorbea cu un copil cretin. Trebuie să mergi mai departe în planurile astrale.

– Și cum pot să fac asta?

– Deschide palma!

Paul a ascultat-o și a descoperit că ținea în mână moneda magică.

– În mod normal, o ființă umană poate să atingă cel de al șaselea plan astral depunând un efort cumplit. Și printr-o mare trădare.

– Un efort cumplit? Trădare?

– Da, spuse Helen. Prin magie sau dobândind o înțelepciune spirituală foarte profundă. Dar în cazul tău, lucrurile stau cu totul altfel. Poți să ajungi mult mai ușor acolo cu ajutorul monedei.

– De ce?

– O să-ți spun mai târziu. Deocamdată, concentrează-te! Moneda va face restul. Ea se află acum atât în planul fizic, cât și în cel spiritual. Ea începe să-și exercite influența în această lume.

Paul și-a ațintit privirea asupra monedei. Treptat, o imagine s-a materializat în fața ochilor lui. Stătea într-o grădină înconjurată de ziduri, deși acestea nu erau din cărămidă. Păreau mai degrabă din bronz și transmiteau o lumină galbenă, orbitoare. Locul abunda de copaci și flori pe care Paul nu le văzuse niciodată pe pământ. Strălucirea și luminozitatea acestor specii erau atât de puternice încât contemplarea lor îi provoca suferință.

Pentru că percepția lui Paul se intensifica, putea acum să observe că florile și copacii erau unice din toate punctele de vedere, iar mărimea lor se schimba în funcție de profunzimea introspecției cu care privea fiecare specie în parte. Fiecare reprezenta o lume. O lume într-o altă lume.

În fața lui Paul a apărut o ușă, fixată parcă în zidul grădinii. S-a îndreptat spre ea și a rămas în prag. Dacă trecea de această ușă, va mai pătrunde vreodată în lumea oamenilor?

– Rezistă!

Ordinul l-a țintuit pe loc. Nu era vocea conștiinței sale; venea din altă parte.

– Rezistă! Întoarce-te, nu merge mai departe! continuă vocea. Te amăgesc.

Vocea – domoală, dar insistentă – aparținea unei femei. A văzut atunci în pragul ușii imaginea unei călugărițe.

– Ignoră vocea aceea! țipă Helen. Îi auzea glasul strident și disprețuitor, care îl domina pe cel al călugăriței. Trebuie să mergi mai departe, Paul, altfel vei muri. Ai încredere în mine!

După un moment de ezitare, Paul s-a hotărât să treacă pragul. În clipa aceea, imaginea grădinii a dispărut, fiind înlocuită de alta. Părea că asistă la derularea unui

film – înainte și înapoi. Nu simțea însă trecerea timpului. Totul se întâmpla în prezent.

Era noapte – după orarul uman – cu o lună înainte ca Paul să ajungă în cel de al șaselea plan astral. Paul se afla acum în casa lui Toni Brennan, pe coridorul de la etaj. Fiul lui Toni, Julian, stătea în pat, fumând o țigară pe întuneric. Paul îl vedea atât de bine de parcă stătea în cameră alături de fiul actorului, iar dormitorul era scăldat în lumina soarelui. El privea scena uimit – ca un spectator care urmărește un film. Dar acesta nu era un film. Era o scenă din realitatea umană, care s-a întâmplat pe pământ.

În celălalt capăt al coridorului, ușa de la dormitorul principal era pe jumătate deschisă. Tatăl lui Julian zăcea pe un pat uriaș, învelit într-un cearșaf de satin negru, lângă o actriță adolescentă. Amândoi erau dezbrăcați și tocmai făcuseră dragoste. Tânăra stătea pe spate, privind în gol spre tavan, în timp ce Toni își injecta în braț o doză de heroină. După câteva momente de moleșală, el a căzut într-un somn adânc, provocat de drogul injectat.

Lucy, tânăra actriță, a împins – cât mai departe de ea – trupul inert și fleșcăit. Paul îi citea gândurile. Era plictisită. Heroina nu era pasiunea ei. În plus, se săturase de Toni. Ticălosul nu-i oferise încă rolul pe care îl dorea, în ciuda faptului că acceptase să joace un alt rol, ce nu-i plăcea. Stătea pe burtă cu ochii închiși. Voia ca viața să fie mai dreaptă, dar nu era niciodată așa. Asta era problema. Nimic nu era bine – totul era pe dos.

Auzind un zgomot slab, ea și-a ațintit ochii spre ușă. Julian stătea în prag, cu părul răvășit, îmbrăcat în niște boxeri. Îi privea trupul gol, cuprins de curiozitate și dorință. Disprețuitoare, Lucy i-a evitat privirea devoratoare,

acoperindu-și cu un cearșaf silueta zveltă. Ce avea de făcut acum?

Ea a privit un timp trupul inert al tatălui, ce sforăia cu gura deschisă. Era aproape un cadavru. Lucy l-a zărit cu coada ochiului pe băiat. Aveau aproape aceeași vârstă, existând cel mult o diferență de trei sau patru ani între ei. Fiul era întruchiparea mai tânără și mai atrăgătoare a tatălui. Putea spune că era chipeș.

Sprijinindu-se de perne, Lucy a cedat în fața ispitei sale. Zâmbind cu jumătate de gură, dornică de răzbunare, s-a ridicat din pat, acoperindu-și goliciunea cu un cearșaf de satin. Auzindu-i pașii, Julian s-a retras în întunericul ce învăluia coridorul. Lucy a deschis ușa dormitorului și s-a apropiat de el, încă îmbujorată după partida de sex ce tocmai se încheiase. Stăteau atât de aproape unul de altul, încât trupurile li se atingeau, iar Lucy a lăsat cearșaful să cadă, dezvăluindu-și trupul gol.

– Îi influențezi? întrebă Paul.

– Nu, răspunse Helen, clătinând din cap. Își ascultă liberul arbitru. Uită-te mai departe!

Julian își privea ispita, uimit și stingherit pentru că fanteziile sale aveau să se împlinească. Apoi a luat-o în brațe, copleșit de dorințe erotice. Au ajuns imediat în dormitorul lui Julian. În pat, Lucy l-a lăsat să facă tot ce-i poftea inima, râzând de nerăbdarea lui. Era fericită pentru că avea un partener de aceeași vârstă cu ea, ale cărui gusturi erau normale. Dorea să obțină satisfacția absolută în seara aceea.

Amanții credeau că sunt singuri. Dar la această scenă a descătușării pasiunii umane mai asistau niște spectatori nevăzuți. Paul și Helen nu pierdeau nimic din spectacolul care se desfășura în fața ochilor lor. Spirite tăcute și

cumplite, ei vedeau nu doar actul sexual, ci simțeau și energia invizibilă pe care o degajau cei doi, căci nu se cuplau doar trupurile lor fizice, ci și dorințele lor spirituale.

– Nu e rău – pentru prima dată, îi șopti Helen batjocoritoare lui Paul. Și spectacolul devine din ce în ce mai bun.

În timp ce partida de sex atingea punctul culminant, în dormitorul său, actorul s-a ridicat din pat – nesigur pe el, dar conștient. Încornoratul își făcea apariția în scenă. Păcat de momentul pe care și l-a ales, dar Helen nu era străină de asta.

Toni bântuia pe coridor, neobservat de nimeni, cu excepția spiritelor ce jucau rolul de spectatori. Episoadele care au urmat păreau desprinse dintr-o piesă de teatru, unde actorul și-a dezvăluit talentul dramatic. Fantoma lui Hamlet și-a făcut intrarea în scenă. A aprins lumina, surprinzându-i asupra faptului pe amanți, care au tresărit ca niște căprioare speriate, scoțând țipete de mânie.

– Acum, pentru că știi ce s-a întâmplat, ai de gând să-i spui lui Julian ce-ai văzut? Să-i dezvălui secretul? Întrebă Helen chicotind. Sunt convinsă că ești un laș, continuă ea, făcându-se apoi nevăzută.

Paul s-a trezit din nou în biroul său, stând pe scaun. S-a uitat la ceasul de pe birou. Nu părea să fi trecut mai mult de o secundă. Călătoriile în universul astral nu aveau, așadar, nici o legătură cu noțiunea timpului. Dar oare viziunea era adevărată? Acesta era motivul urii dintre tată și fiu?

Paul s-a întors în sala de conferințe. Julian nu s-a deranjat să-și ridice privirea din revista pe care o citea. Paul știa că trebuia să abordeze cu multă atenție acest subiect atât de sensibil, ținând seama de intensitatea sentimentelor implicate – pasiune, vinovăție și rușine.

Deci, ce ar trebui să spună? S-a iscat atunci o luptă între vechea lui personalitate și cea nouă – între Cain și Abel ascunși în adâncul sufletului său. Gânduri contradictorii se luptau pentru supremație. Dar lupta nu era egală. Moneda pusese deja stăpânire pe latura spirituală a lui Paul, denaturându-i rațiunea și capacitatea critică. Sorbind din cupa urii, el semăna ceea ce avea să culeagă în final.

– Julian, cred că știu care este problema ta, spuse el pe un ton neutru, așezându-se pe scaun.

– Da?

– Cred că te-ai culcat cu prietena tatălui tău, iar el v-a prins asupra faptului.

Julian îl privea cu ochii mari cât cepele.

– Da, continuă Paul, este vorba despre o blondă cu sâni apetisanți, care și-a tatuat pe o coapsă o pasăre. Ea a început jocul seducției, nu-i așa? Pe ea trebuie să dăm vina. Dar ți-a plăcut și ție, recunoaște! Rușine să-ți fie! continuă el batjocoritor. Și rușine să-i fie și micuței Lucy!

Băiatul îl privea uimit. O clipă mai târziu însă, uimirea s-a transformat într-o ură feroce. Probabil că tatăl sau prietena lui au vorbit cu psihiatrul. L-au trădat.

Paul își aranja cravata în timp ce băiatul a fugit din cameră. Nu simțea nici milă, nici regret, pentru că moneda făcuse să dispară aceste sentimente. Deci, Helen nu a mințit. Interesant.

Afară, era iadul pe pământ, deoarece fiul își atacase tatăl, iar impresarul încerca în zadar să-i despartă. În cele din urmă, Julian a fost târât pe brațe, în timp ce urla și se zbătea frenetic. Atunci, Paul a ieșit pe sală și l-a abordat pe clientul său. Bietul Toni – un actor măcinat de droguri, care și-a transformat viața într-un dezastru pentru el

și pentru cei din jur! Era tăcut acum – un spectator ce asista fără cuvinte la o scenă de coșmar.

– Mi-e teamă că nu pot să-l tratez pe fiul tău mult iubit, domnule Brennan, spuse Paul cu vădită ironie. Nu știu ce se întâmplă cu el. Dar dacă aș fi în locul tău, aș fi foarte precaut.

– De ce? întrebă actorul.

– Pentru că te va ucide, spuse Paul cu un glas tăios ca un brici. Și acum îți urez o zi bună!

CAPITOLUL 22

„Există spirite necurate și rătăcitoare, a căror putere divină este umbrită de păcatele și poftele lumești. Aceste spirite, împovărate și încătușate de vicii, și-au pierdut simplitatea naturii lor originare; căutând consolarea pentru nenorocirea lor, aceste spirite rătăcite nu încetează să pună la cale distrugerea altora și să-i contamineze cu propria lor depravare.“

Tertullian, *De Anima*

Sora Martha, maica stareță a unei mănăstiri din nordul orașului San Francisco, privea pe fereastra biroului ei. Rachel se plimba prin grădină alături de o călugăriță.

Femeia mai în vârstă și-a întors apoi privirea spre musafirul ei neașteptat. A cântărit-o pe Marie din cap până în picioare, așa cum făcea cu toți oamenii pe care îi întâlnea – în vârstă de treizeci și ceva de ani, educată, blândă în vorbire și comportament, Marie părea o persoană cumsecade, dar hotărâtă, manifestând o grijă deosebită față de fetița ei. De ce ar fi venit o femeie ca ea la

mănăstirea lor ca să le împărtășească o poveste despre posedări demonice? Nu se încadra în acest tipar.

În timpul vieții ei îndelungate, petrecute între zidurile mănăstirii, sora Martha cunoscuse foarte mulți oameni care i-au înfățișat probleme de acest gen. În cazul celor mai multora dintre ei, motivele erau de ordin extern – și cu siguranță nu era vorba de posedări diavolești. Boli mentale, efecte ale drogurilor, depresii puternice, traume cerebrale, isterie biblică – aceste cauze puteau fi ușor identificate. Oamenii invocau, de asemenea, posedările demonice atunci când doreau să scape de consecințele unor fapte cumplite sau de întâmplări cu care nu se puteau împăca – crime, incesturi, torturi familiale sau trădări. Aceste secrete întunecate ieșeau în cele din urmă la iveală și – în cele mai multe situații – victimele erau ajutate să găsească o soluție pentru aceste probleme sau li se oferea, în cel mai rău caz, puțină alinare.

Posedările demonice reprezentau însă o chestiune mult mai sinistă și mai înspăimântătoare. Aveau implicații puternice, influențând chiar și izvoarele existenței umane în această lume, dar și forțele cosmice ale binelui și răului. Sora Martha nu se îndoia de existența Satanei; nimeni din sânul Bisericii nu făcea asta. Dar chiar și simpla meditație asupra acestui subiect se putea dovedi un lucru periculos. Căci puterile răului nu sunt dominate de mintea umană, ele putând s-o nimicească fără prea multă greutate – afectându-i chiar și pe cei ce cred cu naivitate că pot pătrunde tainele oculte. Dar ei se înșală: diavolul se strecoară în taină în sufletul lor și așteaptă – uneori chiar timp îndelungat – înainte de a-i distruge pentru totdeauna.

Sora Martha și-a întrerupt șirul gândurilor, refuzând să mai cugete asupra unui subiect atât de întunecat. Era convinsă că persoana din fața ei nu avea nici o legătură – directă sau indirectă – cu posedările demonice. Dar trebuia să o convingă și pe ea de asta. Își dădea seama că nu avea să fie chiar atât de ușor, deoarece sărmana credea cu tărie în povestea ei.

– Marie, spuse ea domol. L-am rugat pe părintele David să vorbească cu tine. El are mai multă experiență în acest domeniu. Ești sigură că vrei să faci asta?

– Da, sunt sigură.

– Foarte sigură?

– Da.

Atunci, sora Martha a chemat-o pe o călugăriță și a rugat-o să-l poftească înăuntru pe părintele David. Din grădină, răzbătea vesel râsul cristalin al lui Rachel.

Omul care a intrat în cameră câteva minute mai târziu nu avea înfățișarea unui exorcist. Nu era deloc un individ musculos și voinic, ce avea să se ia la trântă cu forțele întunericului, doborându-le pentru totdeauna. În fața lui Marie a apărut în schimb un bărbat mic și îndeșat, în vârstă de cincizeci de ani, îmbrăcat într-o sutană maronie și legat cu o sfoară în jurul taliei, așa cum purtau preoții din ordinul dominican. Un producător de film ar fi fost dezamăgit de înfățișarea lui. Nu avea prezență scenică; nu avea nici măcar un chip frumos; părea mai degrabă un cartof zbârcit. Singurele lucruri care îl mai „salvau” erau zâmbetul cald și ochii blânzi.

Părintele David i-a strâns mâna lui Marie și au stat de vorbă câteva minute. El s-a ridicat din scaunul său.

– Te înșeli, Marie. Este adevărat că există o lume spirituală așa cum există și o lume umană, iar spiritele răului

își fac uneori apariția în universul nostru. Dar spiritul femeii pe care mi l-ai descris nu pare să fie unul rău. Cred, de asemenea, că soțul tău este la fel nedumerit ca și tine – *dacă povestea este într-adevăr reală*, spuse el, accentuând cu grijă ultimele cuvinte.

– Dar fetița mea l-a văzut și ea.

– Știu, continuă preotul cu blândețe. Admit existența fenomenelor poltergeist. Acestea sunt spirite care devin active în prezența unui copil. Ele mută lucrurile, le schimbă locul, dar nu vor să facă rău. Sunt niște spirite ră-tăcite, care nu aparțin nici lumii noastre, nici lumii de dincolo. De ce sunt prinse între aceste două lumi și de ce vin sau pleacă nu știm. Nu fac însă nici un rău și le place compania copiilor.

– De ce a ales-o pe Rachel? întrebă Marie.

– Dar nu are nici o legătură cu Rachel, răspunse părintele David cu multă convingere. Singurul motiv îl constituie faptul că Rachel este doar un copil. Copiii dăruiesc foarte multă dragoste, mult mai multă decât adulții. Și asta atrage spiritele – la fel cum lumina atrage fluturii.

– Dar soțul meu... povestea asta are o legătură cu el, sunt convinsă de asta. Și cu procesul Kramer.

Preotul auzise de acest caz. Auzise și de Paul Stauffer, un psihiatru celebru, și nu avea de gând să facă speculații pe seama lui; consecințele ar putea fi dramatice. Dar vedea că Marie era hotărâtă. Fără îndoială, își iubea soțul foarte mult.

– Marie, spuse el, ridicând mâinile ca și când ar fi încercat s-o liniștească. Din câte mi-ai povestit, cred că te confrunți cu o problemă. Făcu o pauză, apoi continuă: Ți-e teamă să nu-ți pierzi soțul în favoarea unei

rivale. Aceasta este cauza dramei tale. Trebuie să-ți descarci sufletul în fața lui, să-i dezvălui lucrurile care te macină.

Marie a clătinat din cap.

– Da, dar asta nu are nici o legătură cu întâmplările pe care vi le-am descris. Am văzut-o pe femeia aceea. Ea vrea să ne facă rău.

– Te rog să te gândești la ce ți-am spus! continuă preotul, ignorând-o. Vrei să vorbesc și cu Rachel ca să încerc s-o liniștesc?

Când Rachel a intrat în cameră, preotul a luat-o de mână.

– Vreau să-mi spui ce ai văzut, micuțo.

Rachel i-a descris-o apoi pe femeia misterioasă, cu părul lung și blond. Preotul o privea, cuprins de sentimente contradictorii – dragoste, dar și uimire.

– Nu-ți amintește oare de vreo profesoară de la școală?

– Nu, nu, spuse Rachel, clătinând cu putere din cap. Este mult mai frumoasă.

– Dar te-a speriat?

– Da, spuse Rachel, pentru că voia să mă ia cu ea.

– Înțeleg, spuse preotul. Nu cred că o vei mai întâlni vreodată, continuă el, ridicându-se în picioare. Subiectul era închis din punctul lui de vedere.

– Avea o monedă, adăugă Rachel.

– Nu mi-ai spus nimic despre asta, spuse Marie, privindu-și fiica întrebătoare. Ce fel de monedă?

Părintele David s-a încruntat – fetița începea să inventeze povești. El nu putea să mai stea prea mult. Trebuia să ajungă la un muribund.

– Să o desenez?

– Da, este o idee foarte bună. Acum trebuie să plec, spuse el. Apoi, a mângâiat-o pe Rachel pe creștetul capului și i-a strâns mâna lui Marie. Mă întorc imediat după ce îmi strâng lucrurile.

El a ieșit din cameră ca să-și adune niște cărți. Când s-a întors, s-a oprit lângă ușă. Nu era oare mai bine să plece, fără să mai cerceteze problema? Dar dintr-un motiv necunoscut, părintele David și-a băgat capul pe ușă ca să-și ia la revedere.

– Pe curând, spuse el.

Le-a zâmbit sorei Martha, lui Marie și fetiței, care stăteau toate în jurul mesei. Apoi, a văzut desenul. Rachel s-a întors atunci spre el, învăluită parcă într-o aură. Era în transă.

– Doamne Dumnezeu! spuse el, albindu-se la față. Copilul încerca să-i spună ceva – lui și numai lui.

Părintele David le-a făcut semn călugăriței și lui Marie să iasă din cameră.

– Poate ar fi bine ca Rachel să mai rămână la mănăstire câteva zile. Îi va face bine. De fapt, insist să rămână, continuă el pe un ton autoritar. Marie, îți voi face o vizită acasă. Doar ca să te liniștesc. Stai aici, mă întorc imediat!

– Vă mulțumesc, părinte, spuse ea, strângându-i mâna.

Părintele David a coborât scările în fugă, fiind deja în întârziere. Dar nu la muribund se gândea el în clipele acelea. Era îngrijorat. Chipul fetiței fusese învăluit într-o lumină ireală, ce nu aparținea acestei lumi. Și, firește, era posibil ca fetița – aflată în transă – să redea imaginea perfectă a unei monede de argint din vremea lui Hristos. Dar oare ea a fost cea care a scris literele,

adânc gravate în monedă – *SMRM* – *Salva me, Redemptor Mundi?*

Acestea erau ultimele cuvinte pe care le-a rostit trădătorul Iuda Iscarioteanul înainte de a se spânzura.

Salvează-mă, Mântuitor al Lumii!

CAPITOLUL 23

„Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întinerii acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.“

Efesenii 6:12

În dimineața ce a urmat vizitei sale în Turnul Vânturilor, cardinalul Benelli se lupta să se ridice din pat. Nu se simțea bine. Cauza nu o constituiau doar loviturile suferite după ce s-a prăbușit pe scările turnului. Adevăratul motiv era teama.

S-a auzit o bătaie în ușă, apoi și-a făcut apariția secretarul său personal. El i-a înmănat cardinalului mai multe acte ce aveau nevoie de semnătura lui. Afacerile oficiale mergeau mai departe. Benelli le-a semnat fără să le citească. Era preocupat de lucruri mult mai importante.

– Eminența Voastră, spuse secretarul, cardinalul Vysinsky este tot bolnav. Sfântul Părinte m-a rugat să vă informez.

Benelli a așteptat ca secretarul să plece. Apoi, s-a lăsat pradă descurajării. După moartea lui Graziani și îmbolnăvirea subită a lui Vysinsky, numărul celor care luptau împotriva forțelor întunericului se micșora continuu. Moneda îi distrugea pe rând, iar ei nici măcar nu știau unde este sau în mâinile cui se află. Acest lucru era înspăimântător, dar ceea ce aflase în Turnul Vânturilor era și mai cumplit.

Trădare. Aceasta era chintesența monedelor. Iuda îl trădase pe Mântuitorul său și unul dintre ei îl va trăda pe papă, dacă ultimele cuvinte ale lui Silvestru al II-lea, aflat pe patul de moarte, erau adevărate. Dar trădătorul va fi Benelli? Să dea Domnul să nu fie așa! Cardinalul suferea îngrozitor. Era el oare un bun creștin? Nu atât de bun – știa foarte bine asta. Și ezitase să transmită mai departe mesajul pe care îl primise despre existența monedelor. El era veriga cea mai slabă. Trebuie să le spună și celorlalți acest lucru; trebuie să recunoască adevărul.

A închis ochii, cuprins de oboseală. Deși moneda nu-și făcuse încă intrarea în scenă, Benelli îi simțea prezența. Cu o seară în urmă, nu a putut să doarmă, așa cum se întâmpla de câteva nopți. Când reușea să ațipească, șoaptele și vocile nu-i dădeau pace. Blasfemiile, ispitele, râsetele infernale îi tulburau somnul. Deocamdată, vocile veneau din exterior, ca și când era atacat de mesageri invizibili, care doreau să-l obosească și să-i slăbească puterea de rezistență. Ce se va întâmpla însă când vor veni din *lăuntrul* lui, când își vor face sălașul în sufletul său?

– Cardinale!

Părintele duhovnic stătea lângă pat.

– Îmi pare rău, spuse Benelli. Cred că am ațipit.

– Nu-i nimic, spuse călugărul, așezându-se pe un scaun. V-am adus cuminecătura.

După ce i-a dat sfânta împărtășanie, Benelli a început să se simtă mai bine.

– Și ție ți se întâmplă toate astea? izbucni el. Nu-i plăcea să-și recunoască slăbiciunile în fața unui om care – în ciuda eforturilor cardinalului de a-l egala – avea să fie întotdeauna mai bun decât Benelli din multe puncte de vedere.

– Da.

– Mă refer la vise, șoapte, ispite...

Călugărul a încuviințat din cap, spunând:

– Dar nu trebuie să le dați atenție. Ignorați-le! Nu vă luptați cu ele!

– Dar le vezi?

– Doar pe unele dintre ele.

Benelli s-a înfiorat. În afară de spiritul din turn, el nu le văzuse încă. Ce se va întâmpla când se vor materializa în fața ochilor lui? Aceste spirite erau mult mai puternice decât oricare alte forțe ale întunericului cu care se luptase de-a lungul timpului. Dacă puteau să-l atace când li s-a opus arătându-le crucifixul binecuvântat de papă, ce ar mai fi putut să le oprească? După o scurtă ezitare, s-a hotărât să spună adevărul.

– Îmi este foarte teamă, mărturisi el, uitându-se în ochii albaștri și calmi ai călugărului. Ei trădau compasiune.

– Și mie, răspunse simplu părintele duhovnic.

– Ce se va întâmpla?

– Puterea monedei crește foarte repede, spuse părintele duhovnic. Trebuie s-o distrugem înainte de a fi prea târziu, dar nu știm încă unde se află. Am văzut persoana pe care încearcă s-o prindă în ghearele sale.

– Ai văzut-o? întrebă Benelli surprins. Unde?

– Nu eu. Catherine de Benedetto a văzut un bărbat, dar nu știe unde locuiește. A încercat să-i spună să reziste în fața monedei, dar se pare că nu poate.

– De ce?

– Modeda este foarte puternică. În plus, el tânjește după puterile ei.

– Știe care este adevărata ei misiune?

– Nu, spuse părintele duhovnic abătut. Dar va afla în curând.

– Trebuie să facem ceva, spuse Benelli. Nu putem să stăm cu mâinile în sân. Trebuie să existe un indiciu care să ne spună unde se află acest bărbat.

– Nu puteți să ni-l spuneți dumneavoastră?

– Eu? întrebă Benelli contrariat. De unde să știu eu? Vorbea pe un ton repezit și începea să transpire. Tu, Sfântul Părinte, călugărița – voi cunoașteți aceste lucruri spirituale. Eu nu sunt un mistic, sunt doar un cardinal.

– Dar ați avut o viziune.

– E adevărat, spuse Benelli, bântuit de chinuri. Am văzut stelele, am văzut prezența unei monede, am simțit pericolul. Dar nu l-am avertizat pe Sfântul Părinte pentru că nu credeam că legenda monedelor este adevărată. În afară de asta, continuă el deznădăjduit, nu am văzut nimic altceva.

– Înțeleg. Doar că aceste revelații ascund mai multe lucruri decât vă imaginați. Istoria ne spune că apariția acestor monede este anunțată de fenomene naturale. M-am gândit că vă amintiți ceva de acest gen.

– Nu, nu, insistă Benelli. Dar călugărița, Catherine, nu a văzut nimic?

– Mi-e teamă că nu, spuse părintele duhovnic, ridicându-se de la căpătâiul patului lui Benelli. O să vă fac o vizită și mâine.

– Nu-ți face griji! O să mă simt mai bine atunci.

– În cazul acesta, vă las ziarele.

Benelli și-a aruncat privirea asupra ziarului împăturit. Era *The New York Times*. Nu-l citea niciodată; prefera ziarele italienești. Cardinalul, cândva atât de sigur pe sine, l-a urmărit pe părintele duhovnic. După plecarea lui, Benelli a căzut pradă unor gânduri tulburătoare. Oare călugărul și papa credeau că el ascundea ceva? Îl puneau la încercare? Îngrozitor! Dacă toate acestea ar trece mai repede, dacă...

În după-amiaza aceea, doctorul a făcut din nou o vizită pacientului său. I-a administrat câteva tranchilizante, insistând ca Benelli să încerce să doarmă. A tras draperiile la ferestre și l-a lăsat singur. Dar Benelli nu voia să fie singur și nu putea să doarmă. Visele lui se transformaseră în coșmaruri. De data aceasta, se făcea că era în Turnul Vânturilor, se prăbușea pe scări, privea stelele...

Benelli s-a trezit brusc. Bâjbâind pe întuneric, a reușit să aprindă veioza. *Văzuse* ceva în visul său. Acum își amintea. Ceva înspăimântător, ceva care îi sugera locul unde se afla moneda.

S-a ridicat iute din pat pentru a-i povesti totul părintelui duhovnic. În clipa aceea, ziarul a căzut pe podea. Benelli a scos un geamăt în momentul în care a citit titlul de pe prima pagină. Călugărul identificase deja locul.

Mișcări tectonice în San Francisco. Semne ce prevestesc un cutremur de proporții.

CAPITOLUL 24

„Diavolul lasă alte semne pe trupul lor [...] și acestea, semnele diavolului, sunt neobservabile, nu sângerează dacă le înțepi și pot fi plasate adesea în locurile cele mai intime, de aceea descoperirea lor necesită multă sârguință și o căutare asiduă.“

Reverendul Richard Bernard, *Ghidul marilor jurați*

– Credeam că nu mai vii. Ce te-a împiedicat? întrebă Suzanne, sărutându-l pe Paul când acesta a intrat în apartamentul ei.

– Am fost reținut, răspunse Paul, făcând o grimasă. De un actor de doi bani și de fiul lui dificil. Dar am scăpat de ei, nu cred că ne vom mai întâlni vreodată.

Suzanne purta o fustă scurtă, roșie și o bluză mulată, ce-i puneau în valoare picioarele lungi și sânii apetisanți. După îmbrățișarea de bun-venit, ea și-a scos bluza. Paul îi privea fascinat conturul gâtului, învăluit de o cascadă de păr negru. S-a întors apoi spre el pentru ca Paul să-i atingă sânii tari și frumoși.

– Unde ai fost azi de dimineață? spuse ea, ademenindu-l spre dormitor. Trebuia să ne ții un curs de psihia-trie. Te-am așteptat cu toții.

– Am făcut o vizită la închisoare, răspunse Paul, dezbrăcându-se. Ce s-a întâmplat la cursul meu?

– Am stat un timp în sală. Apoi a sunat celălalt profesor, Ben Ingelmann, care ne-a spus să plecăm acasă. Și-a cerut scuze și ne-a expus motivele pentru care nici el nu putea să țină cursul, pentru că pleacă în concediu. Ni s-a părut destul de ciudat. După o scurtă pauză, continuă: I-ai spus soției tale despre aventura noastră?

– Încă nu.

– Înțeleg, spuse Suzanne, aruncându-i un zâmbet atotștiutor.

Paul a trântit-o apoi în pat, smulgându-i fusta scurtă. Au făcut dragoste de multe ori. De fiecare dată, ea voia mai mult, nesătulă ca un sucub¹. După ce și-au mai potolit dorințele, zăceau amândoi în pat epuizați.

– De ce nu dormi? Te trezesc eu când va veni timpul să pleci.

– Trebuie să mă duc acasă, răspunse Paul fără tragere de inimă. Nu am văzut-o pe Marie toată ziua. A plecat la niște prieteni.

– Doar nu-ți faci griji în privința soției tale, nu?

– Nu, răspunse Paul după o scurtă ezitare. Era ciudat, dar chiar nu-și făcea griji în privința ei. Părea să fi dispărut din gândurile lui.

– Mai stai puțin! Te rog! spuse Suzanne, îmbrățișându-l și sărutându-l cu pasiune. Apoi, s-a întors și s-a așezat

¹ Spirit despre care se spune că adoptă trupul unei femei și face dragoste cu bărbați în timp ce aceștia dorm (n. tr.).

pe burtă. Afară se întunecase deja, dar nici unul dintre ei nu a observat.

Mâna lui Paul se plimba jucăușă pe fundul ei tare, fără urmă de celulită. La un moment dat a simțit o ușoară imperfecțiune pe trupul ei. Părea un semn – un simbol antic „gravat” pe fesa dreaptă. Strălucea puțin în lumina difuză a veiozei de la căpătâiul patului.

– Ce e asta?

– Ce anume? întrebă Suzanne, întorcându-și capul.

– Semnul ăsta, răspunse Paul, plimbându-și degetele peste el. Părea un semn făcut cu fierul roșu, precum cel cu care se înseamnă vitele.

– Ce semn? întrebă Suzanne, punându-și mâna pe fesa dreaptă. Nu am nici un semn.

– Ba da, Suzanne, ai unul aici. Îl văd foarte bine.

Ea îl privea vădit contrariată, pipăind locul pe care îl indica Paul. Apoi, a izbucnit în râs.

– Vrei doar să mă necăjești. Nu am nici un semn.

Paul a fost atunci copleșit de un sentiment ciudat și neplăcut. Își dădea seama că Suzanne spunea adevărul. Cu toate acestea, exista un semn pe trupul iubitei sale, iar ea nu știa nimic despre asta. Suzanne s-a întors spre el și Paul îi admira acum silueta zveltă și tânără. Ea a început să-l mângâie, plimbându-și degetul pe fața lui. Paul îi urmărea expresia chipului.

– Suzanne, spuse Paul încet, când Kramer te-a atacat în închisoare, pe sală era o femeie. Stătea chiar în spatele meu.

– O femeie? Ce femeie?

– Nu-ți bate joc de mine! spuse el, încercând să nu-și piardă cumpătul. În spatele meu stătea o femeie. Ea i-a făcut semn lui Kramer să-ți dea drumul. Nu te-a eliberat

din propria lui voință. Era o tipă blondă. Privirea Suzannei trăda o uimire fără margini. O cheamă Helen, continuă Paul. Purta un halat alb. Hai, Suzanne, ai văzut-o *fără îndoială!*

– Paul, n-am văzut nici o femeie. Nu știu de ce mi-a dat drumul Kramer. Mă bucur doar că a făcut-o. Hai să facem încă o dată dragoste!

– Dar o femeie a fost martoră la întreaga scenă, iar tu ai un semn.

– Da? spuse ea, jucându-se cu limba pe trupul lui și sărutându-i apoi buricul. Chiar așa? Hai să încercăm alte jocuri!

După o altă partidă de amor, Paul a căzut într-un somn adânc. În vis, i-a apărut Helen.

– Unde sunt?

– Privește!

Stăteau pe marginea unei stânci uriașe. Viziunea se-măna cu cea pe care Paul a avut-o la petrecere când Helen l-a sărutat. Atunci, Paul văzuse doar stânca pe care stătea. Acum, putea să străbată cu privirea întinsuri nemărginite, zărind la orizont conturul unei alte stânci la fel de înalte precum cea pe care stăteau.

Paul contempla versantul stâncii gemene. Ți-ar fi trebuit o eternitate ca să ajungi la ea de vreme ce prăpastia părea nețărmurită. A văzut în cele din urmă un defileu la poalele ei. Într-o clipă, Paul s-a și aflat acolo. Doar cu puterea gândului. Nu a fost nevoie să coboare ca să ajungă în defileu.

– Realitatea apare înaintea ta, spuse Helen. Puterea monedei este cea care mânuiește universul.

Paul a văzut în palmă imaginea monedei, deși nu știa cum ajunsese acolo. El inspecta acum peisajul ce i se

derula prin fața ochilor. Prin defileu, unde se afla acum împreună cu Helen, trecea un râu uriaș, ce se unduia în depărtare. Curgea lin, fără opreliști, izvorând dintr-un loc necunoscut și îndreptându-se spre o destinație necunoscută. Helen și Paul stăteau pe o mică terasă din pietre chiar deasupra râului.

Judecând după normele lumii lui Paul, acesta nu era un râu, ci un ocean – atât de vast părea. În timp ce puterile spirituale ale lui Paul creșteau, și percepția lui asupra dimensiunilor cosmice ale lucrurilor se acutiza. Acum putea să perceapă imensitatea râului, ca și faptul că era mărginit de stânci pe ambele părți.

– Unde suntem?

– În cel de al șaptelea plan astral, spuse Helen. Foarte puțini oameni ajung aici. Numai vrăjitorii și misticii. Aceasta sunt lumea și epoca ta. Privește râul!

Paul și-a adâncit privirea în apele albastre ale râului. După un timp, pe albia râului, a apărut o hartă a lumii. Dar nu era o hartă obișnuită, căci se schimba mereu, deși metamorfozele erau aproape imperceptibile. Aceasta era lumea lui, ținută de șublerul timpului. Paul înțelegea că această viziune îi putea apărea în nenumărate feluri, fără ca vreuna dintre ele să se repete. Înțelegea, de asemenea, că această priveliște putea să pară diferită în ochii tuturor ființelor umane și spirituale. Mereu schimbător, mereu curgător: fluxul destinului uman.

Paul se desfăta cu aceste cunoștințe extraordinare, dobândite prin puterea nemăsurată a monedei. De ce se întâmplau toate acestea nu avea nici cea mai vagă idee. Helen însă o știa prea bine.

Cei treizeci de arginți ai lui Iuda conțineau o înțelepciune adâncă. O înțelepciune care își avea izvoarele

în timpurile întunericului etern – înainte de existența omului sau a Țarinii sângelui, înainte de conceperea ierarhiei îngerilor – când Satana, întruchipat de Lucifer, luceafărul de dimineață, mergea în prezența Domnului.

Pentru că vederea lui Paul devenea din ce în ce mai bună, percepea metamorfozele pe care le suporta înfățișarea lui Helen. Trupul ei spiritual căpătase o aură strălucitoare, iar părul nu mai era blond, ci avea o culoare argintie. Frumusețea chipului ei întrecea orice descriere a frumuseții umane. Căci era un chip eteric, fără cusur, ce ar fi făcut-o chiar și pe Elena din Troia să pălească de invidie. Un chip nemuritor, ce nu avea să poarte nicio dată amprenta timpului. Era aproape angelic. Aproape.

– Acest râu, spuse Helen, este râul Lethe, așa cum îl numeau grecii – râul uitării desăvârșite. Sufletele umane înoată prin el până pătrund în lumea ta. Pe cât se afundă mai tare în apă, cu atât „zboară“ mai mult în timp. De unde stăm noi acum, putem vedea epoci întinse. Dar în momentul în care sufletul intră în apă, timpul trece cu repeziciune până când ajunge în lumea ta. Dar aceste suflete uită trecutul. Memoria lor veșnică piere.

– Pătrund în lume din propria lor voință?

– Da, spuse Helen, așa cum am făcut și eu, și tu. Totul depinde de liberul arbitru.

– Și dacă mă voi cufunda în apă, voi uita trecutul?

– Nu. Tu poți să te întorci în lume fără să uiți nimic. Moneda îți conferă această putere, continuă Helen. Ea este chintesența unei înțelepciuni care a existat înainte de geneza râului. O înțelepciune nemuritoare, ce are origini divine.

– Origini divine? De unde? De la cine?

Paul era dornic să afle mai multe, dar ea nu se grăbea să-i satisfacă curiozitatea.

– O să afli mai târziu. Deocamdată, concentrează-te asupra priveliştii din faţa ta! Aici poţi să vezi întreaga istorie a omenirii.

– Toată?

– Da, toată, cu excepţia celei care a aparţinut oamenilor înzestraţi cu o putere spirituală mult mai mare decât cea pe care o ai tu în prezent.

– Ce se află mai presus de toate astea?

– Alte revelaţii, spuse Helen. Pot să te conduc în cel de al nouălea plan astral. Nimeni nu poate ajunge acolo „înveşmântat“ încă în trupul uman. Apoi urmează ierarhia îngerilor.

– Tu poţi să pătrunzi acolo?

– Nu, spuse ea, deoarece „locuiesc“ încă într-un trup uman, așa cum se întâmplă de două mii de ani. Îmi duc în continuare existenţa pe pământ, deşi nu întotdeauna în acelaşi trup.

Paul îi analiză chipul cu multă atenţie.

– Pot să trec de cel de al nouălea plan astral?

– Da. Dar numai tu poţi s-o faci. Asta dacă vrei.

– De ce spui asta?

– Datorită puterii celui care te iubeşte, spuse Helen pe un ton ispititor. Puterea lui se ascunde în spatele monedei. Hai să coborâm acum! Alege orice perioadă din trecut unde îţi doreşti să călătoreşti!

– Pot să călătoresc şi în viitor?

– În viitor nu. Nici măcar arhanghelii nu cunosc viitorul.

– Chiar există arhangheli?

– Nu spune Sfânta Scriptură așa? întrebă Helen, zâmbind.

Paul contempla râul. Era atât de calm și de lin. Își dorea cu ardoare să se cufunde în apele atât de îmbietoare ale râului ca să-i simtă forța copleșitoare. Să te arunci în valurile unui ocean fără să te îneci, un ocean care te primește în brațele sale pentru a te purta spre locurile visate – acesta era un lucru cu totul neobișnuit și fascinant. El și-a întors privirea spre Helen.

– Vreau să te întreb ceva despre Suzanne.

– Ce-i cu ea?

– Are un semn pe trup. Vocea lui Paul părea șovăitoare, deși nu putem vorbi despre șovăială de vreme ce comunicarea lor nu era rezultatul gândurilor sau cuvintelor umane. Se află în posesia ta?

– Da, spuse Helen, îmi aparține.

– Poți s-o determini să acționeze după propria ta voință?

– Da. Pe pământ, oamenii sunt stăpânii lucrurilor. Aici, oamenii sunt stăpânii sufletelor. Îți place Suzanne? întrebă Helen. Știu că îți place. Poate să fie a ta. Este darul meu pentru tine.

– Și Kramer?

– Și el este al meu, spuse Helen.

– Așadar, Suzanne și Kramer nu au fost decât niște instrumente ca să mă aduci aici?

– Da, au făcut parte din planul meu.

Helen nu dorea să-i spună că puterea ei asupra oamenilor era limitată în comparație cu puterea celor care trudeau pe Țarina sângelui, copiii întunericului. Și nici că era doar străjerul acestei monede a lui Iuda, nu stăpâna ei. Îi va spune mai târziu. Toate la timpul lor.

– De ce?

– Ca să te salvez, spuse Helen. Dar tu poți să înțelegi singur aceste lucruri. Totul depinde numai de tine. Nimic nu-ți este interzis. Întregul univers este la picioarele tale.

– Cui datorez acest fapt?

– Celui care te iubește.

Paul i-a evitat privirea. Știa că Helen minte, că îi ascunde ceva. Dar dorința de a înțelege lucrurile tănuite oamenilor îi invadase sufletul, dominându-l. Această dorință era mai presus de orice, mai presus chiar de dragostea lui Paul pentru Marie și fiica lui. Îl măcina o sete cumplită: setea pentru cunoașterea universală, pentru înțelepciunea cosmică. O sete ce nu putea fi domolită de întreaga cunoaștere a lumii.

Paul s-a aruncat în râu.

Plutea. Trăia cea mai minunată senzație – plutea pe apele liniștite ale fluviului vieții. Fără teamă, fără noțiunea timpului, fără obligații sau responsabilități. Plutea pur și simplu. Apoi, după un timp, un timp etern, a simțit o ușoară schimbare. Părea o frunză plutitoare pe un lac tăcut – o schimbare aproape imperceptibilă. A traversat astfel epoci nesfârșite.

Apoi, a intervenit din nou o schimbare. Părea să fie ramura unui copac, ce se legăna încet în bătaia vântului. A traversat alte epoci. Mișcarea s-a intensificat, iar el părea să se transforme în fulgi de nea ce cădeau blând din cer. Apoi, fulgii de nea s-au transformat în picături de ploaie, ce cădeau în rafale, iar trecerea sa prin epoci părea iute ca fuga unui iepure, goana unui câine, zborul unei păsări sau licărul apusului de soare.

Trebuia să înțeleagă zborul timpului. Să se întoarcă în lumea lui. Să simtă goana motorului timpului ca un tren rapid ce „zboară” pe șine. Trebuia să se întoarcă în realitatea umană.

– Unde suntem?

– Nu știu, spuse Helen. A fost alegerea ta, nu a mea.

Paul se afla în mansarda unui castel, scăldat de apele unui lac și învăluit în mireasma teilor de pe celălalt mal. Era vară. În mansardă, cărțile erau stivuite pe pereți. În mijlocul camerei se afla un birou solid din lemn de mahon, ferestrele erau împodobite cu vitralii, iar pe un raft se vedeau câteva pipe. Paul a observat titlurile cărților: psihiatrie, filozofie, astrologie, religie. Unde naiba se afla?

Spiritul lui Paul a trecut prin pereții castelului, ajungând într-o curte îngrădită. Un bătrân stătea într-un scaun de răchită, ținându-și picioarele pe un taburet. Paul și-a ațintit privirea asupra lui. Nu-și dădea încă seama unde era, așa că a intrat din nou în birou și s-a uitat la calendarul agățat de perete. Era scris în franceză – 15 mai 1958. Și? Paul a observat atunci pe birou o hârtie cu antet. În mintea lui s-a făcut lumină. Se afla în reședința lui Carl Jung din Bollingen, Elveția.

– Eram convinsă că o să alegi un psihiatru, spuse Helen.

Paul era fascinat. Era în casa unui om despre care citise atât de mult și care fusese guru-ul lui atunci când a obținut diploma în psihiatrie. Acum îl vedea pe omulețul acela în vârstă și puțin rotofei, care pufăia mulțumit din pipă, fără să aibă nici cea mai vagă idee că era urmărit.

– Tipic, spuse Helen. Citește una dintre propriile sale opere.

Ea și-a ridicat ochii spre copacii care îi vegheau de sus. Paul a văzut cum o frunză a căzut pe cartea pe care o citea marele erudit. El a mormăit vădit deranjat și a dat-o la o parte cu mâna. Citea *Eul nedescoperit*. Părea să-i placă.

– Sinceră să fiu, spuse Helen, clătinând din cap, eu l-aș fi ales pe Freud. A susținut niște idei mult mai bune despre sex. Dar își făcea prea multe griji în privința arhetipurilor. Nu suntem chiar atât de răi cum spunea el.

A mai căzut o frunză. Jung a închis cartea și s-a ridicat încet din scaun, pregătindu-se pentru masa de prânz.

– Poți să schimbi lucrurile în trecut? Întrebă Paul.

– Uneori, spuse Helen. Dar nu toate lucrurile. Și nu în acest plan astral. Trebuie să ajungi în alte planuri ca să poți face asta. Ți-am suportat destul alegerea plictisitoare. Este timpul să ne distrăm puțin. E rândul meu acum. Să ne întoarcem în vremurile bune!

S-au trezit apoi într-un alt loc și într-un alt timp. Paul se afla într-o arenă – destinată (cel puțin, așa părea) curselor de câini din vremurile moderne. Semăna cu un stadion imens, dotat cu o pistă eliptică, ce putea găzdui peste o sută de mii de spectatori. În acest caz, însă, în arenă aveau loc întreceri de care de luptă și acum publicul asista la ultima cursă de dimineată. Carele se năpusteau pe pistă, trase de cai epuizați, cu ochii scoși din orbite, biciuiți fără milă. La un moment dat, ele trebuiau să înconjoare cu o viteză amețitoare un obelisc ce se afla la unul dintre capetele arenei. Atunci, spectatorii au sărit în picioare, aclamându-și echipa favorită – cea care purta culorile albastre sau verzi.

Era o zi caldă de iulie, cu puțin înainte de ora prânzului, iar Circul lui Nero era plin până la refuz. Cu

toate acestea, oamenii continuau să ia cu asalt porțile de la intrare, fluturându-și biletele, dornici să asiste la spectacolul ce avea loc în după-amiaza aceea. Paul nu a recunoscut stadionul – nu e de mirare de vreme ce – după treizeci de ani de la acest spectacol – nu avea să mai existe. Dar observând veșmintele oamenilor, coloanele de marmură, ce purtau însemnele legiunilor și mărimea arenei, ce avea o lungime de peste o sută șaiszeci de metri, Paul bănuia că se afla într-unul din circurile Romei imperiale.

– Am fost și eu aici, spuse Helen, dornică de conversație. M-am distrat de minune în ziua aceea, iar vremea a fost minunată, continuă ea, oftând. Era mult mai bine atunci decât este acum, în timpurile moderne. Oamenii știau să se distreze. Profitau din plin de viață și se bucurau de fiecare clipă în parte.

Paul privea arena de la un balcon. Următorul spectacol era pe cale să înceapă. Mulțimea era agitată și nerăbdătoare. Mamele își legănav pruncii și îi puneau la piept ca să sugă; soții lor vorbeau despre ultimele evenimente din provincii și își plesneau copiii pentru că aruncau felii de pepene, mâncate doar pe jumătate, în tribuna destinată săracilor.

Toată Roma era prezentă: împăratul, senatorii, centurionii și negustorii stăteau laolaltă cu hoții, clienții, îndrăgostiții, târfele și profeții. Sub arcada cea mai joasă a circului, negustorii vindeau fructe și vin ieftin. Pretutindeni întâlneai oameni care se prostituau: bărbați și femei, adulți și copii, de toate națiile și culorile, de pe tot cuprinsul imperiului – indivizi ce-și ofereau cu generozitate „produsele” trupurilor lor.

Organizatorii se pregăteau pentru următorul spectacol, ce promitea multă acțiune. Nu trebuia pierdut. Era extrem de educativ pentru copii.

Victimele conduse de soldați în mijlocul ringului, acoperit de un nisip gălbui, erau – în cea mai mare parte – foarte tinere. Acești oameni erau aproape dezbrăcați; trupurile lor străluceau în lumina soarelui din cauza uleiului cu care au fost unși. Când au intrat în arenă, bărbații mai în vârstă au încercat să formeze un cerc în jurul femeilor și copiilor. Un bătrân a fost purtat în ring pe o targă de lemn, apoi obligat să se ridice în picioare cu câteva lovituri bine plasate – pentru a-și întâmpina moartea în mod „distractiv“.

S-au auzit apoi sunete de trompetă, iar mulțimea agitată a tăcut aproape instantaneu. Toți cei prezenți – spectatori și victime – și-au ațintit privirile spre porțile uriașe din metal, situate în părțile de nord și de sud ale cercului. Ele au început să se ridice încet, făcând loc – printre murmure de încântare – leilor înfometate. Au urmat, ca de obicei, câteva momente tensionate, în care animalele încercau să se familiarizeze cu spațiul deschis și cu mulțimea uriașă de spectatori. Participanții s-au luat în brațe.

Apoi a început distracția.

Publicul a auzit un țipăt pătrunzător și a văzut cum o fetiță blondă, nu mai mare de șase sau șapte ani, s-a desprins din grupul de oameni, care a rămas compact în centrul arenei. Ea a început să alerge spre ziduri, căutând în zadar adăpost. Din locul de unde privea spectacolul, împreună cu Helen, distanța i se părea scurtă lui Paul, dar pentru fetiță era incomensurabilă.

Spectatorii priveau scena, sorbind liniștiți din cupele de vin. Mișcările fetiței erau rapide, iar trupul încordat la

maximum făcea salturi precum cele ale unui animal speriat. Călcâiele i se afundau în nisipul înroșit încă de sângele cailor uciși în cursele de dimineață și târâți afară din arenă. Este minunat să privești arta cu care oamenii aleargă să-și salveze viața, manifestând instincte native, tipice animalelor.

Între timp, o leoaică flămândă, ce intrase în ring prin poarta nordică a cercului, s-a ghemuit la pământ. Apoi, a pornit în urmărirea fetei. Publicul privea fascinat cum animalul străbătea în fugă arena – mușchii unduindu-se pe coapsele puternice, membrele coordonându-se perfect pentru a-i conferi viteza maximă, iar botul adulmecând aerul în stânga și-n dreapta. Pregătindu-se să-și doboare prada, leoaica și-a deschis fălcile ucigătoare. Fetița nu a văzut scena, pentru că nu s-a întors nici o clipă să-și privească adversarul.

Leoaica s-a apropiat de victimă, făcând un ocol mare și accelerând în timp ce își calcula cu grijă atacul. Deodată, fetea și-a privit ucigașul în ochi. Apoi și-a ridicat privirea spre cer, scoțând un țipăt disperat. Își dădea seama că nu va mai ajunge niciodată la zidurile cercului – cel puțin, nu în această lume.

Victima a făcut o mișcare laterală într-o ultimă încercare de a se salva. Dar leoaica își concepuse deja planul de atac – ea s-a avântat asupra prăzii, alergând cu patruzeci de kilometri pe oră și prăbușindu-se asupra fetei cu toată greutatea corpului ei, ce cântărea nu mai puțin de o sută patruzeci de kilograme. Ar fi aruncat-o practic în aer dacă leoaica nu și-ar fi înfipt cu putere fălcile în umărul ei drept.

Au căzut amândouă la pământ, tăvălindu-se în praf. Cu iuțeala fulgerului, leoaica a slăbit puțin strânsoarea

și s-a așezat peste prada sa, sfâșiindu-i carnea cu ghearele. Apoi, și-a înfipt fălcile în gâtul fetei. I-a rupt dintr-o singură mușcătură vertebrele cervicale și i-a separat capul de trup. A țâșnit atunci un șuvoi de sânge în timp ce corpul se zbătea frenetic. Flămândă, leoaica a început să-și devoreze prada. Spectatorii au scos un urlet de încântare.

– Habet! A terminat-o! Ce repede!

Ceilalți oameni din ring priveau acest spectacol sângeros împietriți de groază. Apoi au scos cu toții un țipăt sfâșietor, fugind în brațele morții în timp ce leii se apropiau amenințători. Strigătele victimelor au fost înăbușite de urletele mulțimii, însetate de sânge și senzații tari.

– Iugula! Ucide! Verbera! Sări pe el! L-ai ratat pe ăla!

– Stăteam chiar acolo, spuse Helen, arătându-i locul lui Paul.

Era foarte aproape de loja imperială. Paul nu reușea însă să identifice persoanele care stăteau acolo. Păreau învăluite în ceață. El bănuia că una dintre ele era Helen.

– Cine erai și de ce nu le pot vedea?

Helen a ezitat puțin înainte de a răspunde.

– Nu-mi amintesc. Dar, așa cum ți-am spus, trebuie să pășești în alte planuri astrale ca să-i poți vedea. Acela este însă împăratul Nero, continuă ea, arătându-i un loc gol din loja imperială. Și acela este locul mamei lui, Agrippina. Iar acolo, spuse ea, scoțând un țipăt, este ticăloasa de Claudia. Ea i-a arătat o femeie care privea măcelul în tăcere.

– Cine e?

– Ultima lui cucerire, răspunse Helen, clătinând din cap. Nu mi-a plăcut niciodată. A scăpat și de ea; oricum,

nu avea simțul umorului. Unde vrei să mergi acum? Sau vrei să vezi restul spectacolului? Urmează partea cea mai bună. Crucificările au loc în seara asta. Lui Nero i-a plăcut mereu să ofere mulțimii spectacole de calitate cu deznodăminte pe măsură. Poate o să vezi pe cineva cunoscut. Un pescar bătrân.

Paul privea fascinat reprezentația.

Deodată însă, chipul lui Helen s-a contorsionat de durere. Viziunea a început să dispară rapid.

– Puterea mea! țipă ea. Puterea mea!

Paul a fost – la rândul lui – cuprins de agonie. Părea că trupul lui era târât dintr-un moment al timpului (indiferent care ar fi fost acesta) în altul, traversând o distanță uriașă. Trecutul a dispărut într-o clipă; prezentul nu exista încă. Paul era învăluit într-un întuneric fără margini, imposibil de străbătut cu privirea. Era prins într-un vârtej puternic, ce îl trăgea spre abisuri nețărnumite.

S-a trezit în cele din urmă.

Se afla în dormitorul Suzannei. Ea stătea lângă el, adâncită în somn. Helen nu era prin preajmă. Deși Paul nu avea de unde să știe asta, ea plecase să se lupte cu părintele David și cu Marie, care tocmai ajunseseră acasă la Paul.

El a clipit din ochi. A fost doar un vis, nu-i așa? Firește. S-a aplecat peste trupul adormit al Suzannei și a dezvelit-o. Pe fesa dreaptă, a descoperit din nou semnul sclaviei. Doar că de această dată era diferit. Se *schimb*ase.

S-a întins în pat și a căzut pradă unui sentiment extraordinar – acela al încântării maxime. Probabil că era semnul lui. A realizat atunci – în adâncul conștiinței sale – că viziunile pe care le trăise erau adevărate. Iar

femeia aceasta, Suzanne, a devenit sclava lui. El era acum stăpânul ei – cu trup și suflet.

Paul i-a dăruit atunci un sărut. Sărutul sclaviei. Sărutul lui Iuda.

CAPITOLUL 25

„[Freud] mi-a mărturisit că era necesar să-și transforme teoria sexuală într-o dogmă, deoarece acesta era singurul bastion rațional împotriva unei posibile «izbucniri a magiei negre». Prin aceste cuvinte, Freud își exprima convingerea că subconștientul adăpostește lucruri care pot să ducă la interpretări «oculte», așa cum se și întâmplă de fapt. Aceste «vestigii arhaice» sau forme arhetipale, bazate pe instincte, cărora le dau viață, sunt înzestrate cu valențe supranaturale, care uneori provoacă teamă. Ele nu pot fi dezrădăcinate, pentru că reprezintă baza supremă a psihicului însuși.“

Carl Jung, *Eul nedescoperit*

Părintele David și Marie s-au urcat în mașina lui veche. El se hotărâse să nu-i împărtășească lui Marie grijile sale. I-ar putea provoca multă suferință și ar putea precipita lucrurile.

Încercase să ia legătura cu cardinalul Benelli, superiorul său, deoarece – cu doar două zile în urmă – primise ordine de la el și de la alți experți în exorcism, desemnați de Vatican, să îi informeze despre toate cazurile de posedare demonică în care se fac referiri la o monedă. Dar funcționarul cu care luase legătura părintele David i-a spus pe un ton tăios că Benelli era bolnav și nu putea să vorbească cu nimeni. Așa că părintele David i-a lăsat un mesaj.

Se îndoia însă că Benelli îl va căuta. De ce ar fi făcut-o la urma urmei? Părintele David a ocupat întotdeauna slujbe minore în ierarhia Bisericii și – în cei treizeci și cinci de ani de călugărie – nu fusese niciodată la Roma. Juca un rol nesemnificativ pe scena ecleziastică – se afla pe ultima treaptă pe scara clericală.

– Îmi cer scuze pentru starea jalnică a mașinii mele, spuse el. Am primit-o în dar de la un enoriaș, căruia îi sunt profund recunoscător.

– Nu este nevoie să vă cereți scuze.

– Ai o fiică minunată.

– Da, o ador.

– Soțului tău îi plac copiii?

– Da, răspunse Marie. O iubește mai presus de orice în lume. L-ați cunoscut pe soțul meu?

– Nu, spuse părintele David. Am citit câteva dintre cărțile lui. Nu cred că este un fan al religiei.

– Să spunem că nu crede în religie, răspunse Marie după o scurtă ezitare. Consideră că totul este o prostie, continuă ea puțin stânjenită. Îmi pare rău.

– Nu trebuie să-ți ceri scuze. Are dreptul la propria sa opinie. Dar tu crezi?

– Da, eu cred, spuse ea.

– De ce?

– De ce? Întrebă ea în timp ce mergeau pe autostradă. Pentru că sunt convinsă că Dumnezeu există, spuse Marie. Știu asta în adâncul sufletului meu. Și când mă uit la stele sau la Rachel, nu mă pot îndoii de existența Lui. Dar nu citesc cărți religioase; îmi spun doar rugăciunea în fiecare seară. Și dumneavoastră?

Preotul a izbucnit în râs. Era un om practic și avea prea puțin timp pentru teorii.

– Și eu la fel, deși mai citesc din când în când câte o carte religioasă. Face parte din misiunea mea.

– Ce puteți să-mi spuneți despre moneda pe care am văzut-o și eu, și fiica mea?

Chipul părintelui David a devenit extrem de serios.

– Nu cred că trebuie să vorbim acum despre aceste lucruri.

Au ajuns în cele din urmă la locuința familiei Stauffer. Casa lui Marie se înălța semeată în fața lor.

– Este impresionantă, spuse preotul încet.

Era o vilă cu două niveluri, situată într-o zonă exclusivistă a orașului. Era construită într-un stil modern și practic – din sticlă și lemn. Fusesse proiectată de unul dintre cei mai cunoscuți arhitecți din California.

– Da, spuse Marie. Locuim în casa asta de patru ani. Îmi place aici. Continuă apoi cu tristețe în glas: Îmi plăcea, cel puțin.

– Și îți va plăcea din nou, spuse părintele David încrezător.

El a coborât din mașină. Era pregătit pentru misiunea care îl aștepta.

Biserica accepta existența spiritelor rele și capacitatea lor de a posedea oameni și animale. Biblia menționează

cazuri în care demonii au fost scoși din sufletul celor posedați, cel mai cunoscut incident fiind cel relatat în Evangelia după Matei, când Hristos a ordonat demonilor să iasă din trupul unui posedat și să intre într-o turmă de porci, care apoi s-au aruncat de pe o stâncă. Cu toate acestea, Biserica din lumea modernă privea cu multă precauție aceste chestiuni – și asta pentru că cele mai multe cazuri de așa-zise posedări demonice sunt false.

Dar încă din timpuri imemorabile, există exorciști – preoți instruiți în acest domeniu, a căror misiune este exorcizarea spiritelor răului. Acești oameni sunt aleși cu grijă de Biserică – sunt indivizi care abordează aceste probleme cu tact și precauție. Ei răspund în fața unui cardinal de la Roma – un om înzestrat cu o putere de discernământ extraordinară, care poate să deosebească lucrurile false de cele adevărate, să separe cu ușurință grâul de neghină. Cardinalul Benelli.

– Soțul tău este acasă? întrebă părintele David, în timp ce se îndreptau spre ușa de la intrare. Începuse să se însereze.

– Nu, spuse Marie. De obicei se întoarce foarte târziu de la universitate. Are foarte mult de lucru.

– Îmi imaginez.

Au trecut pragul casei și au rămas pe hol. Totul era cufundat într-o liniște adâncă.

Este relativ simplu să descoperi cazurile de posedări demonice. În general, spiritele rele reacționează la atingerea unui crucifix sau a altor obiecte divine ca și când le-ai fi ars cu fierul roșu sau le-ai fi stropit cu apă fierbinte. Acest lucru nu are nici o legătură cu obiectul în sine, ci cu prezența divină pe care el o găzduiește. Demonii simt această prezență sfântă și fug din calea ei. Aceste

indicii relativ simple ale răului nu sunt însă lipsite de pericole, căci ierarhia spiritelor rele este atât de vastă încât există posibilitatea ca acelea care s-au adăpat mult timp din forța răului să nu fie afectate de caracterul sfânt al obiectelor divine.

Manifestările forțelor răului reprezintă adesea un ghid mult mai sigur decât atingerea unui crucifix. Și asta pentru că lumea noastră este supusă unor legi care nu stăpânesc însă lumea spirituală, iar părintele David a văzut lucruri care sfidează orice explicație: copii care vorbesc în limbile epocilor de mult apuse, levitația inexplicabilă a unor obiecte foarte grele, scrieri misterioase pe pereți sau podele, materializarea unor forme ce nu aparțin acestei lumi.

Părintele David nu trebuia decât să închidă ochii și putea să vadă adesea aceste spirite în timp ce îndeplinea ritualul de exorcizare. Uneori, erau doar niște creaturi ce inspirau milă, ghemuindu-se la pământ cu ochii triști și înspăimântați precum cei ai animalelor. Alteori, spiritele îi apăreau sub forma unei persoane moarte sau vii, purtând astfel o mască ce era adesea contorsionată de spaimă sau ură.

Apoi, urmau forțele copleșitoare ale răului, cele care au sorbit până la capăt din cupa răutății – demoni care își puteau schimba forma după placul inimii și puteau să apară oriunde în lume. Ei sunt autorii celor mai cumplite halucinații, deținând controlul absolut asupra minții umane. Un individ poate să creadă că se plimbă pe stradă când el se află de fapt pe marginea unei prăpăstii, gata să se arunce în hău; o femeie crede că își hrănește copilul când în realitate îl sugrumă; un copil are impresia că se joacă cu frățiorul sau cu surioara lui când de fapt îl îneacă.

După aceea, dacă supraviețuiesc acestor experiențe cumplite, oamenii în trupul cărora spiritele rele și-au găsit temporar adăpostul nu-și mai amintesc nimic din lucrurile pe care le-au înfăptuit. Ei își trăiesc restul vieții ca niște zombi, cu sufletele mutilate, până când pocăința sau moartea va pogori asupra lor.

Părintele David a fost martorul acestor lucruri îngrozitoare. El a mai văzut că – în timpul ritualurilor de exorcizare – spiritele erau alungate din trupurile umane, în care și-au găsit adăpost, spre locuri înghețate, unde nu există căldură umană sau spirituală.

Dar despre misterele de nepătruns ale lumii spirituale, preotul nu știa mai nimic. Părintele David nu văzuse niciodată un înger al întunericului și – dacă l-ar fi văzut – nu ar fi supraviețuit acestei întâlniri. Dar datorită puterii divine, aceste spirite nu au acces în lumea noastră și nu pot să treacă pragul în realitatea umană. În asta constă salvarea omenirii.

– Mă duc să aprind toate luminile, spuse Marie, copleșită de neliniște.

– Foarte bine, răspunse părintele David.

El și-a lăsat geanta în hol. Nu se simțea nimic aici. Era convins de asta. Nu era nici o prezență străină. În general, când un spirit al răului era prezent într-un anumit loc, simțea răutatea pe care o emana acesta – ca o duhoare pe care o degajă un cadavru intrat în stare de putrefacție. Dar aici nu se simțea nimic. Era însă foarte frig. Poate că nu mergea centrala electrică – asta era explicația cea mai plauzibilă.

– Ai un câine în casă?

Părintele David cunoștea cazuri în care pisicile sau câinii refuzau să intre în anumite camere sau manifestau

reacții ciudate când se aflau în locuri bântuite. Un alt indiciu folositor.

– Nu, spuse Marie. Labradorul nostru a dispărut.

Dintr-un motiv necunoscut, uitase să-i povestească ce se întâmplase cu animalele lor.

Ea a intrat în bucătărie. Totul părea în ordine. Farfuriile erau în mașina de spălat vase, o păpușă din cârpe se sprijinea de chiuvetă, iar draperiile erau trase.

– Mă duc să verific camerele de la etaj, spuse părintele David. Unde ai văzut moneda?

– În dormitorul nostru, în partea stângă, spuse Marie.

Părintele David a început să urce treptele, uitându-și geanta în hol. Când a pășit pe cea de a cincea treaptă, luminile s-au stins.

– Nu te speria, Marie! S-a ars o siguranță.

A coborât scările și s-a îndreptat spre Marie, care strângea în mână, ca într-o menghină, receptorul de la telefon. Călugărul i-a slăbit strânsoarea și a pus receptorul în furcă.

– Marie, spuse el cu o voce blajină. S-a ars doar o siguranță. Nu te speria! Unde este tabloul electric?

– În beci. Puteți ajunge acolo prin bucătărie.

– Mă întorc imediat. Stai jos, da?

Preotul a intrat în bucătăria imensă și a deschis ușa beciului. Apoi a luat o lanternă și a început să coboare treptele din lemn. Marie s-a așezat pe canapea, dar nu mai asculta zgomotul pașilor lui, căci se întâmpla ceva foarte ciudat.

Se făcea din ce în ce mai întuneric.

Dar nu era înserarea care se transforma în noapte. Părea un întuneric fără margini care se lăsa în cameră ca un nor de ceață. Marie a clipit. Nu vedea nimic în jurul ei.

Nici măcar ușa de la sufragerie. Nu-și vedea nici măcar mâinile. A încercat să țipe, dar nu putea.

– Părinte... părinte! îngăimă ea. Cum putea să-l prevină?

Preotul a inspectat beciul imens, care se întindea pe toată lungimea casei. Era gol, cu excepția câtorva cutii din carton. Cu ajutorul lanternei, a găsit tabloul electric și l-a deschis.

– Iată miezul problemei!

Luminile s-au aprins din nou. În clipa aceea, părintele David a văzut ceva pe perete. A făcut un pas înapoi, cuprins de spaimă.

– Marie, pleacă din casă, fugi! strigă el, dar ea nu-l auzea.

Luminile s-au stins din nou. Apoi, o forță precum vârtejul unei tornade l-a ridicat pe preot în aer și l-a purtat prin beci, izbindu-l în cele din urmă de pereții pivniței. În urma impactului violent, preotul și-a rupt piciorul drept.

Părintele David se uita pierdut în fața sa, paralizat de spaimă. Lumina nu mai avea nici o importanță acum, deoarece întunericul era invadat de o lumină sinistă, spectrală. Pe perete începea să capete contur o pentagramă. Preotul a încercat să spună versetele unui ritual de exorcizare, dar nu i-a venit nimic în minte. Se confrunta cu un spirit al răului mai puternic decât cele pe care le cunoscuse el, un spirit căruia – în forma sa prezentă – nu-i putea opune rezistență.

Pentagrama a început să-și desăvârșească forma, scoțând la iveală inelele care o înconjurau, mărginite parcă de un foc sulfuros. Părintele David privea „spectacolul” încremenit. Spiritul care se întrupa acum venea de pe

tărâmurile îndepărtate ale lumii transcendentele și – acum când îl privea – știa că îl va distruge.

– Marie, îngăimă el. Trebuia să o salveze.

Tremurând, preotul a ridicat o sticlură cu apă sfințită. Aceasta i s-a spart însă în mână, iar apa l-a opărit. Scoțând o cruce din buzunar, a început să se târască pe podea. Runele apăreau pe pentagramă de parcă erau scrise de o mână invizibilă. Preotul a început să recite în șoaptă Psalmul 23: „Chiar de-ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău.”

Dar nu a apucat să meargă mai departe, pentru că halucinațiile și-au făcut deja apariția. Exorcistul nu mai putea să vadă. S-a trezit atunci într-o mică ambarcațiune, în mijlocul unei furtuni, înconjurat de valuri ucigătoare. Se aștepta să fie zdrobit de greutatea lor, dar n-a fost așa. Apoi, se afla pe cea mai înaltă clădire din lume. Încă un pas și s-ar fi prăbușit în hăul fără margini. Părintele David a căzut la pământ. Cuprins de disperare, a început să se târască pe scări. Halucinațiile însă nu-i dădeau pace, înfățișându-i imagini grotești și macabre.

Se afla într-o pădure întunecată și stătea în genunchi, incapabil să mai fugă. În jurul său se auzeau urlete sălbatice. Vânătorii se apropiau cu repeziciune. Îi vedea. Lupii uriași se năpusteau asupra lui din spatele brazilor. Apoi, s-a trezit în altă parte – într-un lac murdar, legat de niște pietre grele, ce-l purtau la fund, iar el se îneca, se sufoca, murea.

Halucinațiile păreau atât de reale încât părintele David le trăia cu o intensitate maximă. În cele din urmă, s-a prăbușit la pământ, scoțând un țipăt sfâșietor, aflat la capătul puterilor. Indiferent despre ce era vorba, spiritul era mai puternic decât el și îl transformase într-o simplă

jucărie. Crucea i-a scăpat din mână. Din întuneric, a apărut spiritul lui Helen, însoțit de alți locuitori ai iadului.

Marie a fost cea care l-a găsit pe preot lângă ușa pivniței. Ea a descoperit în geanta lui apă sfințită și i-a turnat-o pe față. Apoi a încercat să-l târască pe exorcist spre ușa de la intrare a casei, pierduți cum erau în întunericul nemărginit. Era copleșită de spaimă, dar știa că trebuia să-l ajute.

A simțit deodată o căldură puternică învăluindu-i inima ca o flacără arzătoare. Cuvintele îi invadau mintea. De unde veneau nu avea nici cea mai vagă idee, dar i le-a strigat adversarului nevăzut:

– Te conjur pe tine, năpârcă vicleană, prin puterea Judecătorului celor vii și celor morți, prin puterea Creatorului tău și a Creatorului lumii, a celui care poate să te trimită în focurile iadului, să te depărtezi degrabă de acest servitor al Domnului.

Aceste cuvinte nu erau ale lui Marie, ci aparțineau altcuiva.

La mii de kilometri depărtare, într-o mănăstire uitată de lume din Italia, o călugăriță – aflată în transă – o vedea pe Marie, copleșită de chinurile la care era supusă. Călugărița a pătruns în mintea ei și a pronunțat cuvintele care făceau parte dintr-un ritual de exorcizare. Bătălia începuse.

Catherine de Benedetto și-a privit dușmanul în ochi în cel de al șaptelea plan astral. Două spirite puternice, unul înarmat cu armele morții și disperării, celălalt cu armele luminii. Helen știa că era o mare diferență între provocarea unui preot lipsit de prea multă spiritualitate și credință și confruntarea cu un sfânt în viață. Știa că – fără invocarea forțelor monedei lui Iuda – nu putea

câștiga bătălia în fața călugăriței și ar fi putut chiar să-și știrbească propria putere dacă această făptură avea într-adevăr capacități supranaturale. Dar să-l dezvăluie acum pe adevăratul stăpân al monedei și s-o ucidă pe această femeie, fără să-l domine complet pe Paul, ar putea fi un lucru periculos.

Marie l-a târât pe părintele David prin bucătărie până în holul de la intrare, rostind fără întrerupere cuvinte de exorcizare. În fața ei, întunericul era negru ca smoala. Nu vedea nimic prin casă – nici ușa, nici mobila, nici pereții. Prin minte i se derulau imagini îngrozitoare: șerpi amenințători se zvârcoleau prin ceața deasă, cu ochii impregnați de răutate umană. În spatele lor, se zărea o siluetă. Ea se afla într-un templu antic; vedea bârlogul unui vrăjitor din timpuri antice, cu semne și rune pe pereți, cu focuri ce ardeau în întunericul stigian, luminând trupurile oamenilor schingiuiți și torturați. Demonul își făcea apariția. Dar ea nu a îndrăznit să privească mai departe aceste imagini cutremurătoare.

– Salvează-mă, Doamne! se rugă Marie.

În același timp, forța răului a început să se diminueze, deoarece puterea lui Catherine de Benedetto i-a spulberat vraja. Marie a văzut atunci o lumină arzătoare, iar inima i-a fost cuprinsă de o bucurie transcendentă. Dragostea călugăriței i-a pătruns în suflet, alungându-i spaima feroce. Marie a scos un țipăt și s-a prăbușit la pământ.

Când și-a recăpătat cunoștința, zăcea pe podea. Luminele ardeau în casă. Nimic nu trăda experiența cutremurătoare prin care trecuse, cu excepția preotului, care părea că-și va da în curând sufletul în brațele ei. Chipul lui era întruchiparea unei suferințe fără margini. Marie l-a luat în brațe. Dar o voce i-a spus atunci pe un ton insistent:

– *Pleacă acum! Fugi!*

La mii de kilometri depărtare, Catherine de Benedetto s-a ridicat repede din fața altarului. Văzuse adevăratul chip al lui Helen – o imagine monstruoasă. Văzuse, de asemenea, și moneda lui Iuda, pe care o avea în mâinile ei. Dar Catherine știa că nu Helen era stăpânul monedei, ci altcineva – o forță a întunericului mult mai puternică. O forță ce venea de dincolo de planurile astrale. Catherine nu-i văzuse chipul. Dar se apropia din ce mai mult și avea să-și facă în curând intrarea în scenă.

Și Catherine de Benedetto mai știa un lucru – nu putea să-i opună rezistență.

Căci era un spirit al stihiiilor.

Sora Martha a închis încet ușa în urma ei. Din cameră, se auzeau rugăciunile care se înălțau spre Ceruri pentru părintele David, dar și plânsete înăbușite. Ea a privit-o pe Marie, al cărei chip era împietrit de groază.

– Tu și fiica ta nu trebuie să părăsiți sub nici o formă această mănăstire.

– Dar dacă am pleca într-un alt oraș?

– Tu chiar nu înțelegi ce se întâmplă, Marie, spuse maica superioară, clătinând din cap. Spiritele răului nu se supun legilor sau granițelor umane. Ele sunt invizibile și nu cunosc noțiunea de timp sau distanță. Nu poți să fugi de ele ca și când ai fugi de un om.

– Dar ce se va întâmpla cu fetița mea? șopti Marie.

– Rachel trebuie să rămână aici. Nu e nevoie să-i spui absolut nimic despre toate aceste experiențe tragice.

– Și soțul meu? întrebă Marie. Nici el nu trebuie să se mai întoarcă acasă?

Călugărița a privit-o curioasă.

– Cred că mâine ar trebui să-l chemi pe soțul tău aici, dar ziua, nu seara.

– Dar oare va veni? spuse Marie.

Călugărița a clătinat încet din cap. Marie nu a mai rostit nici un cuvânt, căci amândouă citiseră gândurile celeilalte. Paul nu va putea să intre în mănăstire. Lucrul de care se temea cel mai tare era adevărat.

– Părintele David?

– Este foarte bolnav.

– Ce-a văzut?

– Nu știu, răspunse călugărița.

La ușă s-a auzit un zgomot. Sora Martha a intrat repede în cameră. Chipul exorcistului era cadaveric. Tocmai i se administrase un tranchilizant. Ochiul priveau pierduți în gol, căci el pornise deja în ultima sa călătorie. Cu ultimele puteri, le-a făcut celorlalți semn să iasă din cameră. Sora Martha s-a așezat lângă el. Preotul a încercat să vorbească.

– O monedă, spuse ea, ați văzut o monedă?

Preotul a încuviințat din ochi.

– Benelli...

– Am înțeles, spuse călugărița, strângându-i mâna rece ca gheața. Trebuie să-l informez pe cardinalul Benelli despre monedă. După o scurtă pauză, continuă: Era la fel ca în desenul fetei?

Preotul și-a mișcat din nou ochii aproape imperceptibil. Sora Martha vedea că semnele vitale dispăreau încetul cu încetul, așa că a vorbit din nou, deoarece văzul și auzul sunt simțurile care dăinuie până când muribundul își dă ultima suflare.

– Dar, părinte, ce înseamnă asta?

Preotul s-a uitat la ea, dar moartea îi pecetluse buzele. Călugărița a izbucnit în plâns, fiind martora ultimelor lui clipe de viață. Dacă forțele răului l-au învins pe părintele David, atunci cu siguranță le puteau distruge pe ea și pe celelalte fiice ale Domnului pe care le păstorea.

Vremuri grele se profilau la orizont.

CAPITOLUL 26

„Nici măcar sfinții și credincioșii evlavioși, care se închină Dumnezeului Atotputernic, nu sunt scutiți de înșelătoriile demonilor și de numeroasele lor ispitiri.“

Sf. Augustin, *Cetatea lui Dumnezeu*

Cardinalul Benelli stătea singur în biroul său. De afară, de pe sală, se auzeau zgomote înfundate – consecința activității frenetice a asistenților, care se ocupau de treburile lor obișnuite. Era o zi normală în inima Vaticanului. Pentru el însă nimic nu era normal. Cu o oră în urmă, Benelli primise un telefon prin care fusese înștiințat de soarta tragică a părintelui David.

Cardinalul era copleșit de durere. Vina îi aparținea. Dacă ar fi înțeles revelația pe care a avut-o, Vaticanul ar fi aflat mai devreme locul unde se afla moneda. Dacă n-ar fi fost bolnav, părintele David ar fi putut să ia legătura cu el. Din cauza lui, acest om sfânt și-a găsit sfârșitul într-un mod atât de tragic.

Benelli era convins acum de faptul că forțele răului își băteau joc de el. Cardinale, șopteau ele, te crezi mândru și demn de sutana pe care o porți, dar noi te considerăm un fraier. Te înșelăm și te amăgim, iar tu înțelegi jocul nostru prea târziu. Cu prostia ta îi ajuți pe ceilalți să cadă în prăpastie.

Ce trebuia să facă Benelli? Să-i spună oare Sfântului Părinte că nu putea să meargă mai departe? Cu siguranță că Ioan al XXV-lea observase deja acest lucru. De ce alte slăbiciuni se mai făcea vinovat? Aceste gânduri nu-i dădeau pace și nimeni nu-l putea ajuta.

Răul – Benelli nu se îndoise niciodată de manifestările sale fizice ale cărui martor fusese încă de la începuturile carierei de preot. Cei care participau la ritualurile satanice, cei care foloseau magia neagră ca să-și elimine dușmanii și să ajungă cât mai sus în ierarhia socială, cei care făceau negoț cu îngerii întunericului – toți aveau să plătească un preț etern pentru „afacerile” lor.

Religia voodoo din Haiti și Africa, sectele satanice atât de bine organizate, care există încă din secolul al XI-lea în Antwerp, Avignon și Roma, profanarea altarelor bisericilor, răpirea și sacrificarea copiilor, furtul sfintei împărtășanii: toate acestea se întâmplă încă în vremurile moderne într-o măsură mult mai mare decât își închiuie oamenii și nimic nu le poate opri.

Aceste jurăminte de supunere închinat Satanei nu au loc doar la nivel de grup, ci și la nivel individual. Crimele abominabile comise de foarte mulți ucigași, aceste specimene patetice ale rasei umane, care mărturisesc ulterior că au acționat sub impulsul vocilor pe care le auzeau în subconștientul lor, fac parte dintr-un plan demonic universal.

Deși Benelli accepta manifestările fizice ale răului, înțelegea acum un fapt cutremurător: realitatea spirituală a forțelor răului era mult mai înspăimântătoare prin viclenia, subtilitatea și puterea lor. Răul reprezenta o forță uluitoare, stimulată de o ură fără margini. Iată ce spunea în 1972 papa Paul al VI-lea în această privință:

Răul nu reprezintă în mod deosebit lipsa unui anumit lucru, ci este prin esența lui un agent destoinic, un eu spiritual energic, pervers și dornic să pervertească. O realitate cumplită [...] misterioasă și înspăimântătoare. Acest spirit întunecat și tulburător există cu adevărat și acționează cu o viclenie ieșită din comun. Am contrazice învățăturile Bibliei și Bisericii dacă am refuza să recunoaștem existența acestei realități sau dacă am considera-o un principiu de sine stătător, care nu a fost creat de mâna Domnului ca oricare altă ființă; sau dacă am spune că este o pseudorealitate, o întruchipare conceptuală și imaginară a unor cauze necunoscute cărorora le datorăm nenorocirea noastră.

Benelli le văzuse de multe ori în acțiune pe aceste spirite ale răului: în ochii celor care-și torturaseră și-și ucisuseră semenii; în faptele aproape incredibile comise de un om împotriva altui om – fapte în care nepăsarea și abuzurile făceau legea; în atrocitățile comise în timpul războaielor. Văzuse adesea întruchiparea umană a răului și îi identifica amprenteles cu ușurință.

De data aceasta însă, la bătrânețe, avea să fie martorul apariției în carne și oase a acestor spirite malefice care făceau negoț cu nefericirea umană, căci ele aveau să-și facă

în curând intrarea în scenă. Nici o putere sau spiritualitate umană nu li se va putea împotrivi.

Și lucrul cel mai cumplit îl constituia profeția pe care a făcut-o papa Silvestru al II-lea: Biserica însăși avea să piară atunci când persoana cea mai apropiată papei va intra în posesia unei monede a lui Iuda. Benelli trecea acum prin furcile caudine. Își ducea propria cruce și nu o făcea deloc așa cum trebuie – era convins de asta.

Din poziția sa confortabilă și sigură de cardinal la Vatican, afișând o religiozitate pompoasă, Benelli a crezut că forțele ispititoare ale răului nu aveau cum să-l atingă. La urma urmei, nu se lăsase pradă păcatelor trupești, nu dorea să strângă averi imense și – deși îi plăcea să mănânce și să bea din când în când câte un pahar de vin, lucru demonstrat de abdomenul său, nu era un gurmand.

Dar aceste lucruri erau irelevante; erau doar niște virtuți minore. Ele nu-l puteau elibera din ghearele puterilor întunecate – aceasta fusese credința sa naivă și arogantă. Acum, forțele întunericului încercau să-l scoată din bârlogul lui, iar Biserica, pe care o iubea atât de mult și căreia îi închinase întreaga viață, avea să fie trădată și distrusă chiar de cel mai aprig apărător al ei – Benelli însuși. O monedă trădătoare va ajunge cumva în mâinile lui. În adâncul sufletului, era convins de iminența acestui fapt, iar certitudinea îl copleșea.

Fie ca această cupă să nu-mi fie sortită mie!

Benelli știa însă că de această dată ruga lui va fi în zadar. De data asta, va bea până la capăt din cupa răului și a ispitei sale. Și va fi singur în aceste încercări cumplite. Șeful Sfântului Oficiu va fi el însuși judecat. Aceste gânduri tulburătoare îi măcinau sufletul.

S-a auzit atunci o bătaie în ușă. Benelli și-a ațintit privirea spre chipul unui preot tânăr, care abia mai respira.

– Cardinale, Sfântul Părinte vrea să vă vadă. Tocmai s-a spovedit.

Benelli a pornit agale spre apartamentele papale. Oare nu Sfântul Pavel a fost cândva Saul din Tarsus, care intenționa să distrugă credința? Oare nu a fost Sfântul Petru, piatra pe care a fost clădită Biserica, cel care s-a lepădat de trei ori de Mântuitorul său? Și care va fi soarta lui Benelli? Oare faima sa se va clădi pe faptul că va distruge temelia unei instituții a cărei construcție a durat două mii de ani?

Cardinalul a deschis ușa capelei private a papei și a îngenuncheat. Locțiitorul lui Hristos, capul Bisericii, se ruga în fața altarului. Când Benelli s-a îndreptat spre el, papa s-a ridicat în picioare și s-a întors spre cardinal. Chipul său brăzdat de riduri nu trăda nimic din trăirile Sfântului Pontif legate de cea mai cumplită încercare la care era supusă Biserica.

Îmbrăcat într-un veșmânt simplu, alb, papa s-a așezat pe un scaun care se afla lângă altar. Ioan al XXV-lea era tăcut; ochii săi îl priveau cu insistență pe Benelli.

– Ai citit confesiunea papei Silvestru al II-lea?

– Da, Sfinția Ta, spuse Benelli. El i-a adus apoi la cunoștință soarta tristă a părintelui David. La sfârșit, a întrebat: Credeți că Silvestru a mărturisit adevărul când a spus că nici o ființă umană nu poate să se opună acestor ultime trei monede ale lui Iuda?

– Mă tem că da.

– Atunci cine se poate împotrivi acestei forțe malefice? întrebă Benelli.

– Nu știu, răspunse papa.

– Oare n-am putea să apelăm la moneda lui Iuda care i-a aparținut lui Silvestru? sugeră Benelli. Este singura care nu este îngropată în mormântul Sfântului Petru. Poate că mai are încă putere; poate că o vom găsi. Știm din mărturiile noastre scrise că papa Silvestru a fost îngropat în curtea bisericii laterane de aici din Roma.

– Dar dacă ultima sa confesiune nu este adevărată? Dacă Silvestru a murit în timp ce era încă prins în capcana răului? Oare această monedă nu este o ispită și mai cumplită? Și cine îi va folosi puterea?

Benelli s-a înroșit, cuprins parcă de un sentiment de vinovăție.

– Nu vă sugeram să fiu eu acela, Sfinția Ta.

– Nici eu nu sugeram asta, spuse Ioan, aruncându-i o privire vicleană. Spuneam doar că nu știm nimic despre această monedă și probabil că Silvestru a luat cu el în mormânt secretul ei.

– Și atunci ce putem face? Ce se va întâmpla?

– Biserica a avut mulți dușmani de-a lungul istoriei, spuse papa după un scurt moment de gândire. Dar dintre dușmanii laici și cei spirituali, cei din urmă sunt cei mai periculoși. De asemenea, puterea acestei monede crește mai repede decât am anticipat. Trebuie să o oprim înainte de a fi prea târziu.

În timp ce vorbeau, ușa din spatele capelei s-a deschis, făcându-le loc părintelui duhovnic și lui Catherine de Benedetto, care s-au așezat lângă Benelli.

Iată-ne, așadar – gândi Benelli – confruntându-ne cu o forță a răului, care l-a trimis pe Mântuitorul nostru în brațele morții! Și aceștia erau singurii oameni pe care Biserica i-a transformat în scutul său de apărare – o sfântă, duhovnicul personal al papei și Benelli – un cardinal

rotofei, a cărui singură speranță fusese să treacă de porțile Paradisului când acestea se vor deschide, iar gloria lui Dumnezeu va pogorî asupra omenirii – chiar de-ar fi fost ultimul căruia i-ar fi venit rândul. Ce puteau să facă aceste instrumente fragile împotriva unui înger al întunericii, un emisar al celui care a mers alături de Dumnezeu înainte de crearea acestei lumi?

– Vreau să le spui care este profeția papei Silvestru al II-lea, spuse în șoaptă Sfântul Părinte.

Benelli a încuviințat din cap și era gata să dea ascultare suveranului său. Deodată însă, o rază de lumină a pătruns în mintea sa tulburată de gânduri confuze. A înțeles motivul pentru care papa i-a convocat pe toți trei. Alegerea nu era întâmplătoare. Căci nu spusese oare Silvestru că Biserica avea să piară de mâna „cele mai apropiate persoane“ din anturajul papei?

Cardinalul ajunsese la concluzia că ultima confesiune a papei Silvestru făcea referire chiar la el – deoarece Benelli, datorită funcției sale administrative, era cel mai puternic om din Vatican după Sfântul Părinte. Dar cuvintele lui Silvestru ar putea să însemne și altceva. „Cea mai apropiată“ persoană ar putea fi și cel care cunoaște cele mai bine păstrate secrete ale suveranului pontif – părintele duhovnic. Sau ar putea fi cea mai apropiată de el din punct de vedere spiritual – Catherine de Benedetto. Unul dintre ei ar putea să-l trădeze pe pontif și să distrugă Biserica. Unul dintre ei s-ar putea să calce pe urmele lui Iuda.

– Sfinția Ta, spuse Benelli, bâlbâindu-se, nu cred că ar trebui să dezvăluim profeția.

– Spune-le!

– Dar...

– Spune-le! insistă pontiful.

Benelli a căzut pradă atunci unei tristeți covârșitoare. A realizat că Ioan al XXV-lea nu știa care dintre ei va juca rolul trădătorului.

Astfel, respectând ordinul papei, Benelli le-a împărtășit celorlalți doi profeția făcută de Silvestru. Le-a mai dezvăluit și informațiile pe care le primise de la o mănăstire din San Francisco. Le-a povestit despre Marie, despre fetița ei, dar și despre soțul lui Marie, Paul, exprimându-și teama că el era instrumentul uman prin intermediul căruia un locuitor al iadului își va face apariția în lume.

La sfârșit, Ioan al XXV-lea a întrebat-o pe călugăriță:

– Există vreun om care poate să opună rezistență acestei forțe malefice?

Cât timp vorbise Benelli, Catherine de Benedetto își ținuse capul în pământ. Acum l-a ridicat, spunând:

– Nu cred, Sfinția Ta.

– Ce se va întâmpla cu Paul Stauffer? întrebă Benelli impulsiv.

– Moneda lui Iuda nu aparține acestui om, spuse Catherine. El este doar un simplu instrument prin intermediul căruia adevăratul stăpân al monedei își va face intrarea în scenă. Puterea ei este foarte mare, mai mare decât ne imaginăm. Stăpânul ei trebuie să apară în lume, iar spiritul lui se va folosi de Paul pentru a-și împlini voința.

– Dar de ce l-a ales pe acest om?

– Cine știe? răspunse Catherine. Dar pecetea acestor monede este trădarea. Ele ajung în mâinile celor care își trădează semenii și caută apoi să dobândească lucruri spirituale pentru propria lor mărire.

– Ce se va întâmpla în final?

– Spiritele răului îl vor distruge – pe el și pe toți cei pe care îi iubește. Apoi, influența spirituală care se ascunde în spatele monedei va încerca să distrugă Biserica. Va veni aici ca un lup feroce, iar puterea ei va fi nimicitoare.

– Cine este acest spirit care stăpânește moneda? întrebă părintele Thomas.

– Nu-l văd încă.

A urmat apoi un moment de tăcere, întrerupt în cele din urmă de pontif.

– Îți mulțumesc, Catherine, spuse el.

Călugărița a îngenuncheat în fața lui și i-a sărutat inelul. Apoi a părăsit capela.

– Trebuie să facem tot ce ne stă în putință ca să le protejăm pe Marie și pe fetița ei, continuă Ioan al XXV-lea. Trebuie, de asemenea, să ne convingem că aceasta este într-adevăr una dintre monedele lui Iuda. Îți asumi această misiune? întrebă el, privindu-l pe părintele duhovnic. Decizia îți aparține.

După o ezitare aproape imperceptibilă, călugărul a acceptat. Apoi a părăsit și el capela după ce a primit binecuvântarea papei.

Benelli a rămas acum singur cu Sfântul Părinte. Primul s-a ridicat în picioare, spunând cu o voce tristă:

– Sfinția Ta, nu a spus oare Silvestru că persoana cea mai apropiată din anturajul papei va aduce pieirea Bisericii dacă va ajunge în posesia uneia dintre cele trei monede? Făcu o pauză, apoi continuă: Trădătorul ar putea fi oricare dintre noi. Cu toate acestea, dacă trebuie să trimiteți pe cineva să identifice natura acestei monede, atunci cred că eu ar trebui să fiu acela, căci nu voi trăda Biserica. Jur că nu sunt un Iuda.

– Ce-am făcut e bun făcut, răspunse papa simplu. Dar îți voi încredința și ție o misiune, dacă vei vrea s-o accepți. Trebuie să descoperi mormântul lui Silvestru. Poate că aceasta este singura noastră speranță. El își aținti privirea spre altar, apoi continuă: Și trebuie să te miști repede, înainte de venirea îngerului întunericului.

CAPITOLUL 27

„În arta magiei, când asupra adulților se aruncă o vrajă, se ajunge în situația în care diavolul pune stăpânire pe ei, devorându-le sufletul fără milă.“

Malleus Maleficarum, Codul de Procedură Penală
pentru condamnarea vrăjitoarelor

Paul nu știa nimic despre vizita părintelui David în casa lui și nici despre moartea sărmanului om. Și cu atât mai puțin despre întâlnirea suveranului pontif cu sfetnicii săi cei mai apropiați. Helen nu avea nici cea mai mică intenție să-i dezvăluie aceste lucruri, căci dorința ei era să-l cufunde pentru totdeauna în abisul întunericului. Cu toate acestea, mintea lui Paul, deși umbrită de puterea monedei, nu era cu totul lipsită de discernământ. Liberul arbitru era încă pe poziție, iar spiritele întunericului trebuiau să dea o luptă acerbă pentru a-l îndupleca pe Paul să renunțe la dreptul de a alege. Nici măcar Helen nu putea schimba ceea ce Creatorul hotărâse cu mult înainte de nașterea lumii.

De unde vine această forță? se întreba el.

Paul nu se mai îndoia acum de faptul că moneda era înzestrată cu o putere extraordinară care provenea dintr-o sursă supranaturală. Era fascinat de ea, dornic să aibă parte de cât mai multe experiențe și senzații unice pe care i le oferea această putere, dar nu se lăsa păcălit de ea.

Ce vrea această femeie de la mine? a fost următoarea întrebare.

În ciuda promisiunilor lui Helen de a-i deschide porțile înțelepciunii universale, Paul trebuia să se asigure că putea să scape – oricând dorea – din acest vârtej cosmic. Asta pentru orice eventualitate. Și era fidel concepției sale că nu există binele și răul, firește.

Astfel, atunci când Helen a dispărut ca să-l înfrunte pe preot, Paul și-a continuat legătura periculoasă cu Suzanne doar pentru o scurtă perioadă de timp. În seara în care a plecat de la ea, în loc să meargă acasă, s-a îndreptat spre universitate. Trebuia să descopere foarte multe lucruri. Lucruri pe care Helen – a realizat el – nu i le va dezvălui niciodată.

– Nu avem prea multe cărți despre ocultism, domnule. Dar mă duc să caut, spuse tânăra bibliotecară, privindu-l curioasă pe Paul, dornică să afle de ce îl interesau aceste lucruri.

Biblioteca Universității din San Francisco era vastă. Cu toate acestea, magia neagră și posedările demonice nu făceau parte din programa analitică a universității, așa că bibliotecara avea o sarcină dificilă. În sala de lectură, se mai aflau câțiva studenți și un profesor. Paul a închis ochii și a început să se gândească serios la tot ce i se întâmplase în ultimul timp.

Mai întâi senzațiile, apoi auzul și în final capacitatea de a călători prin planurile astrale. Ce influență aveau toate acestea asupra lui? Simțea o bucurie nemărginită la gândul libertății depline ce-i oferea șansa să exploreze misterele universului fără restricțiile impuse de forma sa fizică. O bucurie care izvoră din lărgirea orizonturilor cunoașterii până la un nivel supranatural și o dorință de a se adăpa și mai mult din acest izvor. Toate acestea erau lucruri pozitive, considera el.

Și care erau aspectele negative?

Paul a observat că sentimentele de compasiune și iubire au devenit aproape inexistente odată cu odiseea lui în planurile astrale. Nu o mai iubea pe Marie și nici pe fiica lui, așa cum – de altfel – nu mai iubea pe nimeni. Devenise un spectator imparțial, interesat de tot ce se întâmpla, dar fără să fie impresionat de ceva. Când a fost martorul scenei sângeroase din Circul lui Nero, unde a văzut cum o fetiță este sfâșiată de animale sălbatice, sentimentul predominant pe care l-a trăit a fost curiozitatea. El a privit totul cu multă detașare. Dacă în arenă s-ar fi aflat fetița lui, ar fi urmărit scena cu aceeași detașare. Puterile supranaturale îl eliberaseră din cătușele milei, situându-l mai presus de granițele compasiunii și iubirii. Emoțiile umane erau încetul cu încetul înlăturate din sufletul său de viciile care îl invadau în taină.

Și încă un lucru. Paul știa că Helen îl ajuta dintr-un anumit motiv, pe care însă nu dorea să-l dezvăluie. Nimic nu este pe gratis în univers, își spunea el. Dar cu cât înainta în planurile astrale, cu atât reușea să-i citească o parte din gânduri sau – cel puțin – așa i se părea. Ea îi mărturisise la un moment dat că era doar paznicul

monedei. Dacă el devenea stăpânul bănuțului de argint, putea, așadar, s-o controleze și pe Helen.

Putea Paul să facă asta? Merita oare să-și asume acest risc? Firește. Nivelul inteligenței lui era mult mai ridicat decât al ei și o putea păcăli cu ușurință. În plus, călătoriile în planurile astrale erau ca un drog – dar de sute de ori mai puternic decât orice alt stupefiant. Îi captivau mintea cu desăvârșire și îi spulberau toate concepțiile despre realitatea umană. Totul era cu adevărat miraculos. Gusta din cupa înțelepciunii interzise. Dar – deși Paul nu știa – gândurile sale lăuntrice erau deja manipulate de adevăratul stăpân al monedei de la o distanță spirituală inimaginabilă, dincolo de timp și spațiu. Orbit de mândria sa exacerbată, ucenicul vrăjitorului nu realiza un lucru extrem de important. Vrăjitorul se întorcea în bârlogul său.

– Acestea sunt cărțile pe care le-ați cerut, domnule.

Magia. Asta era cheia. Ajutat de puterea monedei, Paul a epuizat rapid toate mărturiile umane despre acest subiect. A citit despre Hermes Trismegistus și despre practicile oculte din Egiptul antic, despre zoroastrism și despre magi, despre Kabbala și misterele iudaice legate de Dumnezeu. A citit despre piatra filozofală, doctrina secretă și alchimie, despre iluminați și cuvintele puterii; despre mediumuri și mistici, despre arta tarotului și a profeției, despre vise și clarviziune. Dar nici o carte nu făcea referiri la vreo monedă.

Paul considera multe dintre informațiile pe care le citea ca fiind nesatisfăcătoare. De foarte multe ori, puterile spirituale invocate nu erau decât puteri umane, caracterizate de prostie și înșelăciune. Mediumuri care pretindeau că văd viitorul, dar nu reușeau să evite creditorii;

mistici ale căror viziuni puteau fi vindecate cu ajutorul unor lentile de contact; numerologi care nu știau să facă o simplă adunare; astrologi care nu știau să facă diferența dintre o eclipsă și o elipsă; vrăjitori și vrăjitoare care se speriau de fantome înainte de apariția acestora.

Și totuși, *totuși*, dincolo de toate aceste dovezi de șarlatanie și înșelăciune, era ceva adevărat – un indiciu al existenței unei lumi misterioase. Dar unde se afla secretul monedei?

– Biblioteca se închide la ora zece, spuse bibliotecara, strângându-și lucrurile. Cu excepția lui, nu mai rămăsese nimeni în sala de lectură.

– Cu permisul pe care îl am pot să rămân în continuare. Bibliotecara a studiat permisul.

– Foarte bine. O, domnul profesor Stauffer! exclamă ea, recunoscându-i numele. Acesta era celebrul psihiatru. Este îngrozitor ce s-a întâmplat, nu-i așa? continuă ea.

– Dar ce s-a întâmplat?

– Nu ați văzut știrile? Au vuit televiziunile. Toni Brennan a fost ucis. A fost înjunghiat. Se spune că locuința lui arată ca o baie de sânge. Un actor atât de bun! Ce soartă tristă a avut!

Paul s-a îndepărtat de masă. Bibliotecara îl privea uimită.

– Nu vreți să știți cine este autorul crimei?

– Știu deja.

Așadar, Julian își măcelărise nemesis-ul.

Paul s-a întors la locul său ca să-și continue lectura. Nu-i păsa câtuși de puțin de Julian Brennan, dar chiar dacă i-ar fi păsat, nu mai avea prea mult timp la dispoziție. Evenimentele se precipitau.

Stând singur în întuneric, vegheat doar de lumina unei lămpi de birou, Paul citea în primele ore ale dimineții, fascinat de rău și de magia neagră. Poate că anumite lucruri – a căror existență o negase – existau cu adevărat.

Paul a devorat astfel opere precum: *Descoperirea vrăjitoriei* scrisă de Scot, *Daemonologie* a lui James al VI-lea, *De Demonialitate* a lui Sinistrari, *Traité sur la Magie* a lui Daugis, *Flagellum Maleficorum* a lui Mamor, *Liber de Insidiis Daemonium* a lui Richalamus, *De la demonomanie des Sorcier* a lui Bodin, *De Invocatione Daemonum* a lui Tarrega; toate vorbeau despre „legământul cu moartea, despre învoiala cu iadul”, așa cum stă scris în *Cartea lui Isaia*.

A citit despre renașterea magiei negre și a vrăjitoriei în Europa, cu precădere din anul 1000, cât și despre reapariția maniheismului – credința potrivit căreia Dumnezeu este un amestec de bine și rău. A observat încercările disperate ale Bisericii de a reprima această doctrină periculoasă – eforturi „nobile”, care în curând s-au dovedit perverse, încât leacul a devenit la fel de rău, dacă nu chiar și mai rău, ca boala în sine. Căci suprimarea unei învățături false a dus la răspândirea pe scară largă a persecuțiilor tuturor celor care încercau să conteste autoritatea Bisericii. *Erezia* a devenit astfel cuvântul de ordine, a cărui consecință era una singură – moartea.

Paul cugeta asupra vânătorii de vrăjitoare – o „infuzie” puternică de interese politice, isterie religioasă și superstiții – care a măcinat Europa medievală ca o molimă. Mii de oameni, îndeosebi femei bătrâne și copii, au fost hăituiți și uciși de gloate furioase sau arși pe rug de forurile politice și ecleziastice, cuprinși cu toții de o isterie

generală, potrivit căreia forțele răului au pătruns în lume ca să ducă omenirea la pieire.

Care a fost rezultatul? Procese de vrăjitorie în Germania, în care au pierit mai bine de douăzeci de mii de oameni; torturi și arderi pe rug în Spania; masacrarea unor sate întregi în Franța; condamnarea la moarte a vrăjitoarelor din Anglia; celebrele procese ale vrăjitoarelor din Salem din Statele Unite. Toate aceste cazuri sunt relevante pentru masacrarea unor oameni nevinovați de către o Biserică ce ducea o luptă împotriva unui rău imaginar.

Dar oare era imaginar? De ce oameni precum Francis Bacon, Sfântul Toma d'Aquino, Erasmus, Albert cel Mare și papii Grigore al XV-lea și Benedict al XII-lea, ca să nu mai vorbim de mistici și de părinții fondatori ai Bisericii, credeau cu tărie în realitatea fizică a răului și în capacitatea forțelor întunericului de a pătrunde în această lume? Și de ce au crezut cu atâta putere încât s-au pregătit să-l stârpească în cel mai sălbatic mod cu putință? Răspunsul îl găsim în cuvintele rostite în 1765 de William Blackstone, probabil cel mai mare avocat al Angliei:

Să negăm posibilitatea, nu, existența evidentă a vrăjitoriei, înseamnă să contrazicem într-un mod categoric cuvântul pe care Domnul ni-l destăinuie în diverse pasaje din Vechiul și Noul Testament.

Paul s-a sprijinit de spătarul scaunului, cufundat în gânduri. Acești oameni extraordinar de inteligenți erau ferm convinși de existența diavolului și a faptelor sale, iar Biblia confirmă acest lucru. Cu toate acestea, nu au avut la dispoziție mijloace științifice care să dovedească

justețea convingerilor lor. Dar dacă stăm să ne gândim, nici Paul nu putea să dovedească asta, în ciuda experiențelor sale în planurile astrale. Lumea spirituală este inexplicabilă pentru procesul de gândire al oamenilor; creierul uman pare programat să o respingă în mod conștient. De ce?

Curând, ochii lui Paul au căzut asupra mărturiilor Bisericii referitoare la vrăjitorie – lucrarea cunoscută sub numele de *Malleus Maleficarum* sau Codul de Procedură Penală pentru condamnarea vrăjitoarelor, scrisă în 1484 de doi preoți, Krämer și Sprenger, care s-a bucurat de aprecierea papei Inocențiu al VIII-lea. Autorii cărții declară categoric:

Convingerea că există vrăjitoare este atât de înrădăcinată în credința catolică, încât susținerea unei opinii contrare reprezintă o dovadă de erezie.

Cartea lui Iov susține că puterea diavolului depășește orice putere umană, iar spiritele răului pot să influențeze mintea și trupul oamenilor, așa cum reiese din multe pasaje ale Sfintei Scripturi:

Satana ia forma și asemănarea unor persoane diferite și, prin visele lor, amăgindu-le mintea, pe care o ține captivă, îi conduce pe căi întortocheate.

Paul a ridicat ochii din paginile cărții. Afară, întunericul era negru ca smoala, iar în universitate, tăcerea era apăsătoare. Fără să-și dea seama, a tras mai aproape de el lampa de birou, căutând parcă să-și liniștească gândurile tulburi. A continuat apoi să citească.

Codul de Procedură Penală pentru condamnarea vrăjitoarelor susține, de asemenea, că detașarea de trupul fizic poate să fie un lucru imaginar, deoarece diavolul exercită o putere extraordinară asupra celor care i-au jurat supunere. Și mai sinistru:

Diavolul cunoaște tainele inimii noastre; el poate să metamorfozeze într-un mod dezastruos trupurile umane cu ajutorul unui mijlocitor; el poate să mute trupurile dintr-un loc în altul și să modifice, după bunul plac, sentimentele pe care ni le exteriorizăm, dar și pe cele pe care le interiorizăm; și poate să influențeze mintea și voința omului, deși într-un mod indirect.

Putea oare Paul, folosind puterea monedei, să treacă pragul care făcea legătura dintre lumea umană și cea divină? Care era alternativa? Să-i ia în derâdere pe mistici, să ignore afirmațiile sfinților și papilor? Să declare că Biblia se înșală? Să facă ceea ce făcuse toată viața?

Paul s-a sprijinit de spătarul scaunului, frecându-și ochii. Era ora trei dimineața. Toate lucrurile pe care le citise l-au tulburat profund. Era timpul să plece acasă, să se întoarcă la normalitate. Îi va spune lui Helen că totul s-a terminat. Era convins că într-un fel sau altul l-a tras pe sfoară. În curând se va trezi din această iluzie, din acest vis sau coșmar.

– Văd că studiezi de zor, spuse Helen pe un ton neutru. Măi să fie, ce conștiincios ești zilele astea!

Paul a clipit. Ea stătea în colțul bibliotecii, așa cum o văzuse în cel de al șaptelea plan astral – de o frumusețe transcendentă, strălucitoare, ce nu putea fi redată în cuvinte.

– N-ai să înveți nimic din cărți. Nu-ți mai obosi mintea cu prostiile astea! Judecă singur lucrurile! Acum, vrei să mă însoțești?

– Unde?

– În cel de al optulea plan astral, spuse ea. Ești încă un copil. Mai ai multe de învățat.

– Dar...

– Dar? izbucni ea iritată, arătându-i cărțile întinse pe masă. Astea nu reprezintă nimic. Ce știi nătărăii ăia despre aceste lucruri? Au mintea îmbâcsită numai de tâmpenii. Știi cât de mare este puterea monedei? Privește!

Deodată, sub privirile lui Paul, toate cărțile din bibliotecă au început să iasă de pe rafturile lor, pornind un dans magic prin aer. El privea fascinat cum sute de mii de cărți pluteau tăcute, fără să se lovească una de alta, dirijate parcă de o baghetă misterioasă. Apoi s-au întors la locul lor, pe rafturi, în aceeași ordine în care fuseseră aranjate.

– Iluzie? Crezi în continuare că totul este o iluzie? Întrebă Helen, luând cel mai apropiat volum și aruncându-i-l lui Paul. Deschide-o la întâmplare și pune-ți mâna între paginile ei!

– Dar...

– Fă ce ți-am spus! strigă ea.

Paul a dat din umeri. Era nebună. A pus apoi mâna pe cartea deschisă. Ea a dispărut între paginile tomului.

– Acum scoate-o!

El s-a supus. Când și-a retras mâna dintre paginile cărții, un scorpion viu se plimba în palma sa.

– Nu ai nici un pic de credință, asta e problema ta, spuse Helen, aruncându-i un zâmbet compătimitor. Nici măcar nu știi ce vrei, Paul, dar eu știu. Uite, îți mai

vând un pont ca să-ți consolidezi credința. Vrei să ajungi decan în locul lui Ben. Rezolvat! O vrei pe Suzanne în rolul de amantă. Rezolvat! Moneda îți va împlini orice dorință.

Helen a ochit un arbust într-un colț al bibliotecii. Acesta a fost dintr-odată cuprins de niște flăcări uriașe, ce-l mistuiau fără milă. Apoi, focul s-a stins la fel de repede cum se aprinsese, fără ca planta să fi avut de suferit.

– Helen, eu...

Biblioteca a fost atunci scăldată într-o lumină ciudată, ce nu provenea de la neoane. În sală, a apărut deodată un curcubeu de o intensitate uluitoare, învăluind biblioteca într-o multitudine de culori. Pe arcul său irizant, și-au făcut apariția păsări de o frumusețe neasemuită – pescăruși, colibri, papagali, vulturi aurii, flamingi – zburau, se răsuceau prin aer și se cufundau în oceanul de lumină. Lui Paul i se părea că nu mai este încătușat în lanțurile trupului. Zbura liber alături de păsările cerului în lumea lor miraculoasă, o lume care își lărgea mereu granițele, pășind într-o altă realitate. Apoi viziunea a dispărut la fel de repede cum apăruse.

– Începi să înveți, Paul, spuse Helen.

Ea s-a apropiat de el și Paul a simțit atunci cum trupul îi era mistuit de o dorință sexuală arzătoare. Voia ca Helen să fie numai a lui – trup și suflet. Paul a simțit moneda în mână. Toate sentimentele umane – compasiunea și grija pentru ființa și sufletul său – au dispărut. El i-a zâmbit. O putea domina pe Helen, dacă era cazul.

– Să mergem! spuse el.

Și astfel, au părăsit biblioteca. Ce bine ar fi fost dacă Paul ar fi citit cuvintele Sfântului Augustin:

Nici un înger nu ne poate domina dacă îi rămânem fideli lui Dumnezeu.

A durat un timp până când creierul lui Florence a receptat soneria telefonului, deoarece căzuse într-un somn adânc. Călătoria spre Aspen, Colorado, fusese obositoare, de aceea se culcaseră devreme. Prinsă în mrejele viselor, Florence a ignorat și telefonul, și mișcările agitate ale lui Ben. În cele din urmă, s-a trezit. Soțul ei se dusesse în camera cealaltă.

– Da? l-a auzit ea spunând pe un ton morocănos. Ben s-a întors apoi în dormitor. Florence! o strigă el, zgâlțâind-o. Trezește-te! Trebuie să vorbești cu Marie. Este într-o stare jalnică.

Florence s-a ridicat din pat și s-a dus la telefon. Discuția a fost lungă și presărată de lacrimi și suspine.

– Pot să vorbesc cu maica stareță? spuse ea în cele din urmă.

După mai multe minute de conversație, Ben a auzit-o pe soția sa spunând:

– Ne întoarcem acasă.

Florence a pus receptorul în furcă și s-a întors spre soțul ei. I-a relatat apoi tot ce-i povestise Marie, ca și discuția pe care o avusese cu maica stareță. Soțul ei a păstrat tăcerea pe tot parcursul povestirii ei.

– Oare povestea este adevărată? Poate fi posibil așa ceva?

Ben s-a ridicat în picioare și i-a arătat un mesaj pe care îl primise prin intermediul funcționarilor de la hotel.

– Mai trebuie să afli ceva. Voiam să-ți spun mâine.

Florence a citit atunci despre moartea lui Toni Brennan.

– De ce se întâmplă toate astea?

Soțul ei a dat la o parte draperiile de la ferestre și și-a înălțat privirea spre cer. Dintr-un motiv inexplicabil, știa în sufletul său care era adevărul. Îl știuse tot timpul.

– Paul nu a spus adevărul despre Kramer nici atunci când a aflat că este vinovat, spuse el cu o voce lipsită de speranță. În timpul procesului, cred că a realizat că a făcut o greșeală cumplită, dar mândria și dorința de glorie l-au determinat să păstreze tăcerea.

– Le-a trădat pe Melanie Dukes și pe sora ei?

Ben a încuviințat din cap. El privea în gol, incapabil să mai rostească vreun cuvânt. Paul își primea acum propria pedeapsă.

CAPITOLUL 28

„Se spune că mormântul său prevestește moartea unui papă. Cu puțin înainte de deces, mormântul său extrage atâta apă încât transformă pământul din apropiere în mâl.“

William Goddell,
Chronicles Pontiniacensis

O altă zi la Roma.

Signora Rossi, ghida italiană cea rotofeie, a făcut o pauză. Aștepta ca grupul de turiști americani să-și ridice privirea spre catedrala din fața lor, a cărei fațadă grandioasă, vegheată de statuile lui Hristos și ale apostolilor lui, îi lua practic respirația. Apoi, a ridicat vocea și și-a continuat discursul.

– Cele mai importante biserici din Roma sunt basilica Sf. Petru și biserica laterană. În timp ce prima le este familiară pelerinilor, cea de a doua este mai puțin cunoscută, deși se află doar la câțiva kilometri de basilica Sf. Petru, dincolo de Tibru.

Signora Rossi s-a uitat la ceas. Era devreme. Mai avea timp să le spună câte ceva înainte de a vizita magazinul de ceramică.

– Basilica Sf. Petru și această biserică au multe lucruri în comun. Amândouă au fost construite de împăratul Constantin și amândouă găzduiesc mormintele multor papi. Dar această biserică, San Giovanni in Laterano, ca să vă spun numele întreg, are o istorie nefericită. De-a lungul secolelor, a fost scena unor violențe și crime înspăimântătoare. Edificiul a fost, la rândul lui, distrus de cel puțin două incendii și a fost reconstruit de câteva ori.

În timp ce rostea aceste cuvinte, signora Rossi a văzut un om care a trecut în grabă pe lângă ea. Credea că l-a recunoscut. Nu era oare silueta impozantă a cardinalului Benelli? Dar nu era posibil. Bărbatul acela purta o sutană simplă, neagră, precum cea a preoților.

– Această catedrală se mândrește cu câteva aspecte importante. Este vorba despre o ușă laterală, care este deschisă o dată la douăzeci și cinci de ani pentru Anul Sfânt¹, o capelă cu mozaicuri și un baptisteriu care are un acoperiș magnific, în formă octogonală, ce datează din secolul al IV-lea.

Cardinalul Benelli nu a mai auzit nici un cuvânt din discursul ghidei, pentru că a trecut în fugă pe lângă signora Rossi. Cunoștea foarte bine istoria pe care ea o prezenta. Dar biserica laterană mai ascundea un secret important, pe care ghida nu l-a menționat. Nu era

¹ Anul Sfânt – în religia catolică, o perioadă de iertare a păcatelor, acordată o dată la douăzeci și cinci de ani (n. tr.).

important pentru turiștii și vizitatorii care se revărsau în valuri în fiecare zi, dar era vital pentru Benelli.

Era vorba de locul în care era înmormântat papa Silvestru al II-lea.

În curtea bisericii, lângă intrarea principală, muncitorii au delimitat cu frânghii o parte din caldarâm, ascunzându-și activitatea în spatele unor paravane din plastic negru. Unul era tăiat pentru ca muncitorii să poată intra și ieși din „ascunzătoare“. Lângă această „ușită“ stătea un preot îmbrăcat într-o sutană neagră. Când l-a văzut pe cardinal, i-a zâmbit nervos. Nu era obișnuit să întâlnească prelați cu funcții atât de importante din ierarhia Bisericii. Era și mai surprins să vadă că Benelli nu purta veșmintele sale obișnuite. În plus, cardinalul nici nu arăta prea bine.

Cei doi prelați au trecut apoi în spatele paravanelor.

Muncitorii scosese ră câteva dale din caldarâm. Unii dintre ei priveau pământul gol și nisipos în timp ce se sprijineau în lopeți și vorbeau. Când l-au văzut pe Benelli, au luat poziție de drepti. Cardinalul le-a spus însă în șoaptă să sape mai departe.

Registrele din arhivele secrete spuneau că papa Silvestru al II-lea a murit pe data de 12 mai 1003 și a fost îngropat sub portic, lângă biserica laterană. Se specifica, de asemenea, faptul că a fost îngropat în grabă, în după-amiaza unei zile mohorâte și ploioase. Pe mormântul său nu a fost scris nimic. Mai târziu, după trei pontificate, papa Sergius al IV-lea a ordonat scrierea pe o lespede din marmură a unui epitaf închinat lui Silvestru al II-lea. Această placă memorială nu a fost așezată pe mormânt, care a fost bine ascuns sub pământ, ci în incinta bisericii laterane, atașată de un stâlp în primul rând de bănci, pe

partea dreaptă (unde se află și astăzi). Printre alte lucruri, inscripția în latină spune:

Acest loc, unde se odihnesc rămășițele lui Silvestru, le va dăruî Domnului când sunetul Ultimei Trâmbițe îi va anunța sosirea [...]. Oricine ai fi tu, cel ce-ți îndrepti ochii spre acest monument, spune: „O, Doamne Dumnezeu! Ai milă de el!“

De ce a scris papa Sergius acest epitaf ciudat și de ce l-a așezat în așa fel încât să *nu dezvăluie* locul unde se află mormântul? Motivul era bine cunoscut în timpurile medievale. Când Silvestru al II-lea a murit, zvonurile legate de activitățile sale oculte erau atât de insistente încât nici unul din pontifii care i-a urmat nu a îndrăznit să așeze o placă funerară peste mormântul lui. Moartea lui Silvestru nu a pus capăt zvonurilor; ele s-au răspândit și dincolo de mormânt. Un cleric erudit, diaconul Ioan, a spus în secolul al XII-lea:

Chiar și pe timp de secetă și – deși nu este așezat într-un loc umed – apar mereu picături de apă spre surprinderea tuturor.

Și Bartolomeo Platina, bibliotecarul care a citit ultima confesiune a lui Silvestru al II-lea, susține cu și mai multă hotărâre în *Viețile papilor*:

În zgomotul pe care îl fac oasele acestui papă, cât și în umezeala mormântului său, oamenii văd anumite semne și cele mai multe dintre ele prevestesc moartea

apropiată a unui papă, lucru pe care îl sugerează și epitaful de pe mormântul său.

Și poate cel mai ciudat aspect îl constituie faptul că epitaful scris în latină de papa Sergius, închinat celebrului său predecesor, este ambiguu, iar acest lucru nu este deloc întâmplător. Cuvintele latinești *ad sonitum* se referă fie la Ultima Trâmbiță, fie la sunetele care se aud din mormânt, iar cuvintele *venturo Domino* fac referință fie la Judecătorul Suprem al Cerurilor, fie la următorul papă.

Astfel, inscripția alimentează zvonurile potrivit căroră mormântul lui Silvestru prevestește moartea iminentă a papei prin zgomotele care se aud din interior. Misterul care a învăluit personalitatea complexă a lui Silvestru pe timpul vieții nu s-a spulberat nici după moarte. Benelli își amintea lucrurile pe care le citise în Turnul Vânturilor referitoare la înmormântarea lui Silvestru și la gemetele cumplite care se auzeau din sicriu.

Oare Silvestru murise învăluit în aura sfințeniei sau rămăsese un supus al diavolului? se întreba cardinalul. Dacă prima supoziție era valabilă, de ce a fost înmormântat în curtea bisericii laterane și nu înăuntru? Și de ce a fost amânată atât de mult inscripționarea unei plăci funerare pentru mormântul său? El se temea de ce era mai rău.

Benelli stătea lângă locul unde se presupunea că ar fi fost mormântul și îi privea pe muncitori. În ciuda faptului că săpaseră mai bine de un metru în pământ, nu descoperiseră nimic. Ei continuau să sape. Cardinalul însă nu mai putea să aștepte; avea o altă întâlnire. El i-a spus preotului să-l anunțe imediat dacă aveau să descopere ceva.

Mai târziu, în după-amiaza aceea, s-a auzit o bătaie în ușă. Era preotul. Benelli însă nu putea fi deranjat. Avea o întâlnire cu un demnitar important al Bisericii Ortodoxe din Rusia și abia o oră mai târziu cardinalul a reușit să se despartă de oaspetele său. El a ieșit cât a putut de repede pe coridor. Preotul îl aștepta pe o bancă din lemn. Benelli i-a privit chipul vădit îngrijorat.

– Ei bine?

– Am găsit un sarcofag din marmură, la câțiva metri adâncime, în partea stângă a locului unde am săpat prima dată. Pe capac sunt gravate însemnele papale și numele papei.

– Da, da. Și? întrebă Benelli nerăbdător.

– N-am îndrăznit să deschidem sicriul fără instrucțiunile dumneavoastră.

– Vin imediat.

S-au îndreptat grăbiți spre biserica laterană. Era târziu în amiază, iar vremea de noiembrie se înrăutățise. Se apropia furtuna, iar paravanele din plastic se agitau neconținut în bătaia vântului. Sicriul din marmură, ce purta amprenta timpului, zăcea într-o groapă adâncă, lărgită de muncitori. Pe capac se puteau vedea însemnele pontificale, dar și numele papei: *Sylvestri pp Secundo*.

– De ce este apă în mormânt?

Un muncitor, ce stătea în groapă, i-a răspuns dând din umeri:

– Nu mă întrebați pe mine! Când am început să săpăm, pământul era uscat. Dar când am ajuns la baza mormântului, a început să apară apa.

– Poate că este o conductă de drenaj?

– Noi n-am găsit nimic, spuse muncitorul, și nici n-a plouat.

Benelli și-a dat seama că lucrătorii nu cunoșteau legenda apei din mormântul papei Silvestru, care prevestea un semn rău. Ignoranța lor era benefică în acest caz.

– Deschideți sicriul!

Muncitorii au introdus sub capacul de marmură niște scripeți din lemn, destinați să-i ajute să-l desfacă la un capăt. Benelli și-a ridicat privirea spre cer. Acesta devenea tot mai negru odată cu lăsarea întunericului. Începuse să plouă, întâi mai ușor, apoi din ce în ce mai tare, udându-l pe cardinal până la piele. El refuză însă să se adăpostească, în ciuda insistențelor preotului.

– S-ar putea să mai dureze puțin, strigă din groapă șeful de echipă. Capacele astea sunt foarte grele și de obicei sunt sigilate pentru a preveni răspândirea ciumei.

– Grăbiți-vă! spuse Benelli. Mormântul trebuie acoperit până la lăsarea nopții.

Muncitorii se străduiau să-și ducă misiunea la bun sfârșit. În cele din urmă, capacul sarcofagului a început să se miște puțin. Furtuna era acum devastatoare. Tunele și fulgerele păreau gata să-i nimicească.

– Ce e asta? spuse unul dintre muncitori, speriat.

Și-au ațintit cu toții privirile spre capătul cel mai îndepărtat al decorului împrejmuit cu paravane din plastic. Unul dintre paravane se agita cumplit în bătaia vântului. Dar nu asta le-a atras atenția, ci un animal care stătea acolo. Un câine mare și nregu, ce-i privea cu intensitate, arătându-și colții și mârâind sălbatic.

– Cum a ajuns aici?

– Ignorați-l! Săpați mai departe! strigă Benelli insistent.

În final, muncitorii au reușit să îndepărteze, la un capăt, capacul masiv. Întunericul a pogorât asupra lor. Unul dintre lucrători l-a ajutat pe Benelli să coboare în

groapă. Luând o lanternă, cardinalul le-a ordonat muncitorilor să părăsească mormântul, pentru ca numai el să poată vedea secretul ascuns în sarcofag. În jurul lor, furtuna se dezlănțuia nemiloasă.

Cu inima cât un purice, Benelli s-a aplecat asupra capacului. Un aer rece ca gheața l-a lovit în timp ce încerca să străpungă întunericul sepulcral.

Mormântul era gol.

CAPITOLUL 29

„Este un lucru obișnuit să întâlnim în Sfânta Scriptură, dar și în vorbirea curentă, termenul de *Diabolus* referitor la spiritele necurate; el provine din cuvintele *dia*, care înseamnă «doi» și *bolus*, care înseamnă «bucată». Și asta pentru că el ucide două lucruri: trupul și sufletul.“

Malleus Maleficarum, Codul de Procedură Penală
pentru condamnarea vrăjitoarelor

Forțele întunericului prindeau putere. Trebuiau să acționeze rapid, pentru că știau că Biserica va încerca să le înfrângă înainte ca moneda să fie investită cu puteri depline. Și totul depindea de un singur om și de roadele uceniciei sale, de capacitatea sa de a juca un rol într-o piesă cosmică, ce depășea chiar și cele mai îndrăznețe visuri.

După noaptea petrecută printre cărți la biblioteca universității și după reapariția lui Helen, Paul și „profesoara“ sa s-au îndreptat spre casa lui. Paul conducea încet. Era vădit tulburat.

– Știu la ce te gândești, spuse Helen încet.

- La ce?
- Te întrebi unde este soția ta.
- Nu este acasă?

- Nu, spuse Helen. Este la o mănăstire împreună cu fiica ta. S-a dus acolo ca să-și limpezească gândurile. Fi-rește, nu mai este îngrijorată din cauza mea sau a mone-dei, continuă ea, mințind. A ajuns la concluzia că totul nu a fost decât o reacție isterică din partea ei. La urma ur-meii, nu există spirite, nu-i așa? Ea crede în schimb că o vei părăsi pentru o altă femeie. Asta ai de gând să faci? Ce crezi despre Suzanne, Paul? Este o femeie în adevăratul sens al cuvântului, nu-i așa? Nu te voi mai urmări „în ac-țiune“, promit, spuse ea, chicotind.

- De unde știi la ce mă gândesc? întrebă Paul. Și cum a aflat Marie despre Suzanne?

- Oi fi eu doar un spirit, răspunse ea pe un ton mus-trător, dar pot să-ți citesc o parte din gânduri. Iar Marie a aflat despre Suzanne de la bunul tău prieten, Ben. Unul dintre studenții care supraveghează căminele studențești te-a văzut intrând în camera ei și l-a informat pe Ben. Mi-e teamă că bârfa este o „calitate“ universală.

- Ticălosul! spuse Paul, hotărât să-i spună prietenului său câteva cuvinte „dulci“. Se întreba cum avea să reacți-oneze Ben atunci când Helen își va îndeplini promisiu-neă și Paul va deveni decanul catedrei de psihiatrie. Era foarte încântat gândindu-se la asta.

În timp ce conducea, Paul și-a concentrat atenția asu-pra însoțitoarei sale. Începuse să înțeleagă câte ceva din lumea spirituală. Helen putea să intre în trupul altor oa-meni doar dacă aceștia îi permiteau accesul. Helen putea, de asemenea, să-i citească unele gânduri, dar nu pe toate. De ce? Ce o împiedica? Probabil că toate acestea aveau

legătură cu moneda lui Iuda; puterea bănuțului din argint era mai mare decât cea a „paznicului“ lui. Helen îi confirmase, de altfel, acest lucru când îi spusese că nu putea să ajungă în cel de al nouălea plan astral, pentru că nici un om nu avea acces acolo. Dar în același timp îi spusese că el ar fi putut să ajungă acolo. Inevitabil va interveni un moment după care Helen nu-l va mai putea controla – nici pe el și nici viziunile sale. Ce îi va face Paul când va ajunge stăpânul ei?

– De ce nu-mi spui câte ceva despre tine? Ai fost foarte discretă în această privință.

– Nici o problemă, răspunse Helen, pe un ton aparent neutru. Vom putea să vorbim despre asta ceva mai târziu. În orice caz, folosind puterea monedei, vei afla în curând.

Paul s-a gândit la asta. A oprit brusc mașina. Voia să testeze reacția ei la ultima lui idee.

– Vreau să mă duc la mănăstire.

– Eu n-aș face asta, spuse Helen, afișând un aer degajat.

– De ce nu?

– Nu vei putea să intri, răspunse ea, uitându-se pe fereastră, cu gândurile aiurea.

– De ce nu? Trebuie să-mi răspundă cineva, chiar și la această oră.

– Nu la asta m-am referit, spuse Helen. Nu vei putea să intri pentru că toate forțele din univers interacționează și contracarează. Acest lucru este valabil și pentru lumea spiritelor. Ele reacționează în prezența altora.

– Vorbești despre spiritele binelui și ale răului?

Helen și-a dat capul pe spate, râzând cu poftă.

– Așteptam acest clișeu, dar a venit cam târziu, nu-i așa? Asta-i bună! continuă ea, muștrându-l cu degetul.

Am asistat la prelegerea ta, nu uita! Dacă nu crezi în puterea răului, cum ar putea să existe spirite malefice?

Paul a fost nevoit să zâmbească.

– Dar există, nu-i așa? Spiritele malefice există?

– Nu, firește că nu, spuse Helen. Lucrurile sunt mult mai complexe. Nu poți să împarți universul în bine și rău; cei care l-au creat au dat dovadă de mai multă imaginație. Te vei convinge de asta în curând. Făcu o pauză, apoi continuă: Mi se pare că nu te simți prea bine. O să trec eu la volan. Mașinile, ce lucruri extraordinare! exclamă ea încântată. Un instrument modern pe care îl iubesc la nebunie. Sunt foarte bune când vrei să ucizi oameni.

Helen a pornit mașina. Au ajuns în scurt timp în cartierele sărace din San Francisco. Paul se simțea cuprins de o tristețe profundă în timp ce privirea îi aluneca pe ferastră. Se gândea la viață. Lumea aceasta, dacă ar fi să spunem adevărul, este un loc sordid, în ciuda poleielii exterioare. Trecuseră două mii de ani de la căderea Imperiului Roman și omenirea nu se putea lăuda cu prea multe lucruri. Străzile erau ceva mai bune decât în vremurile imperiale, casele – mai îngrămădite și mai urâte, iar stilul de viață modern le stârnea oamenilor poftă pe care nu reușeau niciodată să și le satisfacă. Două mii de ani și omenirea nu irosise nici o clipă ca să distrugă planeta. Dacă ar fi fost Dumnezeu, ar fi șters această cloacă de pe fața pământului. S-a uitat la Helen.

– Sunt de acord, spuse ea tristă, lumea asta nu-ți oferă nici o bucurie. Sistemul a apucat-o pe un făgaș descendent și se prăvălește cu repeziciune. Crede-mă, am mai văzut asta!

Treceau acum printr-un cartier rău famat. Un bețiv se certa cu un huligan pentru o sticlă de lichior, traficanții

de droguri trăncăneau fără întrerupere la telefoanele mobile și o fetiță, o prostituată, încerca să-i convingă pe bărbați – chiar și pe cei mai amărâți – să o ia cu ei ca să aibă un acoperiș deasupra capului măcar pentru o noapte. Paul a oftat adânc. Ce lume – ce lume cumplită – sordidă, superficială și falsă, ce se îndrepta iremediabil spre pieire din cauza incompetenței și corupției umane!

– Te prind eu data viitoare, strigă Helen, ratând la mustață un proxenet îmbrăcat cu niște blugi extravaganti și cu o cămașă de un roșu-aprins. Apoi, continuă, adresându-i-se lui Paul: Ești norocos. Tu poți să alegi. Cu ajutorul monedei, poți schimba lucrurile. Este darul pe care l-ai primit.

– De la cine? De la Dumnezeu sau de la diavol?

– Nu fi prostuț! Nu există nici unul din ei sau, cel puțin, nu așa cum îi percep oamenii. Dar ce mai contează? Moneda este un dar. Ai ajuns departe, având în vedere că nu credeai în asemenea lucruri. Alegerea îți aparține: libertatea de a trăi cum vrei sau sclavia. Nici un spirit nu-ți poate răpi dreptul de a alege. Eu am luat o hotărâre, continuă ea visătoare, cu mult timp în urmă.

– Și nu ai regretat niciodată?

– Ți se pare că regret ceva? Toți oamenii trebuie să-și aleagă într-o bună zi propriul destin în univers. Eu nu regret absolut nimic. Helen s-a aplecat atunci spre el, sărutându-l pe obraz. Noi venim doar în calea celor aleși, șopti ea. Nu irosi această oportunitate!

Au ajuns în fața casei lui Paul. Pentru o clipă, a simțit o dorință profundă de a-și revedea soția și fiica. Dar acest sentiment s-a spulberat la fel de repede cum apăruse. Le-a uitat, nu avea nevoie de ele, așa cum nici ele nu aveau nevoie de el. Nu putea să reziste atracției fatale pe

care o exercita moneda și promisiunilor ei ispititoare de a crea o lume mai bună.

La urma urmei, ce lăsa în urmă? O realitate, da, lumea era o realitate, dar de proastă calitate – ca și când ar fi crescut într-un bar rău famat, ascuns pe o stradă lăturalnică. Imaginea era jalnică: vopseaua cădea de pe pereți, tablourile erau lipicioase, trădând meniul zilei, iar berea proastă. Era timpul să se ridice de la tejghea și să părăsească localul. Să se întoarcă în planurile astrale – să se elibereze din lanțurile vieții, ale timpului și lumii acesteia pentru a putea păși în alte universuri. Aceea era realitatea adevărată, nu cea de aici. Și nu mai avea nici o importanță cine îl ajuta; Paul continua să nege existența lui Dumnezeu sau a diavolului, în ciuda tuturor experiențelor trăite. Avusese doar noroc – asta era tot. Cineva îi oferea un premiu. Paul se întreba câți oameni din lume aveau șansa să primească o răsplată ca aceasta. Cine știe?

Deschizând ușa de la intrarea casei, au pășit înăuntru.

– Vino cu mine! Avem nevoie de ajutor ca să ajungem în cel de al optulea plan astral.

– Nu este suficient să invoc puterea monedei și să închid ochii? întrebă Paul.

Au traversat bucătăria și au coborât câteva trepte. Helen a clătinat din cap, spunând:

– Ai putea să faci asta, dar ți-ai trăda sursa puterii. Este aproape imposibil pentru majoritatea oamenilor să ajungă în cel de al optulea plan astral, motiv pentru care ai putea fi identificat cu ușurință. Trebuie să ascundem anumite lucruri. Ai încredere în mine!

Paul a cercetat cu privirea beciul aproape gol, fără să știe că locul acela fusese martorul calvarului părintelui David.

– Stinge luminile!

Au rămas în întuneric. Curând însă, Paul a simțit în palmă moneda. O avea deci din nou. Treptat, întunericul din jurul lui Helen s-a risipit, fiind înlocuit de o lumină gălbuie, fosforescentă. Paul privea fascinat cum forma și trăsăturile ei începeau să se schimbe. Nici hainele nu mai erau aceleași. Nu mai aparținea secolului XX. Ea întruchipa acum o femeie înveșmântată într-o tunică simplă, purtând pe mâini brățări din aur, iar pe cap o coroană din frunze de măslin. Avea grandoarea unei preotese dintr-un templu păgân din timpuri demult apuse.

Atenția lui Paul a fost apoi atrasă de liniile care începeau să prindă contur pe podeaua beciului. În fața ochilor lui, a apărut o rază de lumină, care a dat naștere, treptat, pentagramei lui Solomon. O mână invizibilă părea să deseneze o stea cu cinci colțuri. Când „desenul” s-a desăvârșit, un cerc a unit toate cele cinci colțuri. Apoi, un alt cerc, puțin mai mare, a cuprins pentagrama. Între aceste două inele, au început să apară runele mistice, nume divine, ce nu puteau fi recunoscute în nici un manuscris uman. Când își făceau apariția, spulberau de-ndată întunericul.

În cele din urmă, mâna invizibilă a desenat complet pentagrama, dându-i o strălucire fascinantă, precum cea a unui diamant de la care nu-ți mai poți dezlipi privirea. Imaginea era copleșitoare – două cercuri de foc înconjura o stea de un alb imaculat. Paul era subjugat de măreția ei. Pe Helen a observat-o abia mai târziu. Chipul, aidoma unei zeițe, reflecta o înțelepciune transcendentă.

– Pășește înăuntru!

– De ce? întrebă Paul, fără însă să rostească nici un cuvânt. Ca și în celelalte călătorii astrale, comunicau doar prin intermediul gândurilor.

– Ți-am explicat deja, răspunse Helen nerăbdătoare. Cu cât înaintezi mai mult în planurile astrale, cu atât puterea este mai mare, iar transa mai profundă. Această putere atrage alte puteri. Spiritele sunt fascinate de ea și o râvnesc. Pentagrama te va apăra.

Ca de obicei, Helen spunea adevărul doar pe jumătate. Spiritele din celelalte planuri astrale, fie bune sau rele, ar fi simțit energia extraordinară pe care o emana moneda lui Iuda și ar fi putut să identifice locația fizică a lui Paul în lume. Din acest motiv desenase Helen pentagrama. Dar, spre deosebire de pentagrama lui Solomon, pe care o foloseau vrăjitorii din Antichitate ca să-i protejeze de spiritele malefice, Helen inversase semnele mistice ca să creeze un scut împotriva puterilor binelui.

Paul se uita în jurul lui. De cealaltă parte a pentagramei, apăreau siluete și figuri îmbrăcate în aceleași veșminte ca Helen. Nu-și dădea seama dacă erau oameni sau spirite. Paul o privea pe Helen în timp ce traversa cele două inele de foc. Ea se afla acum în centru.

– Intră!

Paul ezita încă, temându-se că va fi nimicit de căldura puternică. Dar mai era ceva care îl trăgea înapoi – o voce din lăuntruul său îi spunea că trăsăturile sale umane dispăreau cu repeziciune. Devenea din ce în ce mai mult un spirit și mai puțin un om.

– Vino! spuse Helen, întinzându-i rugătoare mâna. Voi avea grijă de tine. Nu te teme!

Fascinat de atracția pe care o exercita moneda, Paul s-a apropiat din ce în ce mai mult de inelele de foc. Apoi a închis ochii.

Și a pășit în interior.

Pentru o eternitate parcă, Paul nu a simțit nimic, cu excepția unei călduri imense, răvășitoare, ca și când fusese aruncat într-un furnal. Minte sa percepea imaginea unui uriaș cerc de foc suspendat în aer. Se ridica atât de mult, încât Paul nu vedea unde se sfârșește acest cilindru topit. Îi ardea până și sufletul, fără să-l mistuie însă. Părea o statueta din argilă modelată în cuptorul olarului.

Paul a zărit-o pe Helen lângă el. Își schimbase din nou înfățișarea. Nu era nici femeie, nici bărbat. Avea o structură cristalină, ca și când flăcările o depousedaseră de „veșmintele“ atemporale în care se întrupase, dezvăluindu-i chintesența. Chipul ei era lipsit de orice expresie, împietrit în veșnicie. Dar el putea să-i citească gândurile, conectându-se parcă la un computer uriaș, în memoria căruia erau stocate informații uluitoare.

Inelul de foc a început să se lărgască, formându-se concomitent un alt cerc. Și apoi încă unul, și încă unul. În cele din urmă, Paul a văzut opt inele de foc uriașe, unul în interiorul celuilalt, care convergeau spre un centru comun – opt cercuri concentrice imense, ce se învârtteau la fel ca planetele. În timp ce Paul trecea prin fiecare inel, observa nenumărate forme de viață – umane și non-umane, animale și non-animale. Formele se modificau rapid, căpătând consistența unei coloane de fum. Spre deosebire de râul Lethe, în care Paul se cufundase în cel de al șaptelea plan astral și care reflecta trecerea timpului pe pământ, aceste valuri de căldură trădau o

creație stelară, dar și ciclul permanent al nașterii și al metamorfozării ființelor, planetelor, gândurilor.

Helen s-a întors spre el. Stăteau acum față în față. Încet, încet, ea a pășit în lăuntrul lui, devenind o singură ființă, contopiți de căldură și de actul voinței. Paul trăia experiențele ei ca și când ar fi fost ale lui. Prin fața ochilor îi treceau imagini fragmentare din perioada domniei ei demult apuse. Vedea un templu imens și preoți care i se închinau; vedea caverne adânci și locuri uitate pe pământ; vedea bărbați și femei care fuseseră „jucăriile” și sclavii lui Helen; vedea războaie și lupte sângeroase duse de-a lungul secolelor în lumea umană și spirituală; îi vedea cunoștințele vaste și inteligența profundă.

Paul se desfăta cu această perspectivă ca un copil care mănâncă ce i se dă, fără să manifeste vreun gând conștient. El era ea și ea era el – inseparabili în timp și spațiu. I se părea că fuseseră dintotdeauna un tot unitar, contopiți și îngemănați, vegheați de inelele de foc care se învâртеau în jurul lor. La un moment dat, imaginea inelelor a dispărut. Se aflau din nou pe pământ, deși nu aveau o formă umană.

– Acum vei înțelege cum funcționează acest mecanism.

Vocea era a lui Helen. Sau poate era a lui? Vocea lor era aceeași.

Urmând instrucțiunile lui Helen, s-au apropiat de San Francisco, plutind ca un vultur printre nori. Paul simțea adierea vântului și vedea strălucirea farurilor mașinilor, dar și conturul zgârie-norilor. Simțurile amândurora percepeau aceleași lucruri. Paul a realizat că nici el, nici Helen nu aveau un trup fizic, dar nici unul spiritual. Existau doar prin intermediul gândurilor, iar când Helen i-a vorbit, el și-a auzit propriile gânduri.

– E ciudat, nu-i așa? spuse Helen. Ne-am contopit și am devenit un întreg. Ai nevoie de puțin timp ca să te obișnuiești. Acum îți voi arăta ce înseamnă cu adevărat puterea spirituală. Ca și pe pământ, un spirit domnește peste un imperiu, are servitori ce-l ascultă orbește și își impune voința asupra oamenilor. Ceea ce îl deosebește de un conducător temporal sunt mijloacele de control și puterea absolută. Oamenii nu știu nici că îi putem controla și nici până unde îi putem controla. Îți voi arăta acum câteva trucuri specifice acestei „meserii“.

Fără să aibă noțiunea timpului, a mișcării sau a distanței, s-au trezit într-o cameră. Era o discotecă din centrul orașului San Francisco – *Ispitirea Evei*. Învăluți în lumini caleidoscopice, bărbații și femeile căutau distracția într-o seară de sâmbătă. Erau îmbrăcați în costume dintre cele mai ciudate – haine de piele cu lanțuri și vârfuri ascuțite din metal, maiouri negre mulate și fuste mini, măști de carnaval și blănuri roz. Pretutindeni se auzeau clinchete de pahare și chiote de veselie, toate în vuietul muzicii.

– Oamenii încearcă să fie altcineva, spuse Helen. Ei nu știu că pot să devină orice își doresc în univers. Ei sunt zei sau – mai bine spus – au fost zei. Hai să intrăm acum! În ei! *În lăuntrul lor*.

Paul a început să danseze. Nu el era cel care dansa, fiște. O dansatoare profesionistă își făcea numărul la bară în centrul discotecii. Paul se contopise cu ea. Simțea pentru prima dată greutatea sânilor unei femei, strânsoarea slipului din latex care o stânjenea în timpul dansului, sărutul avid al unui bărbat. Paul îi citea gândurile și se delecta cu dorințele și poftele ei. Pătrunsese ca un hoț în sufletul ei, descoperindu-i tainele, speranțele și temerile,

adăpostindu-se în templul său, chiar dacă ea nu era conștientă de această cotropire și violare a gândurilor ei.

– Privește într-acolo! îi spuse Helen lui Paul, deși acum împărtășeau aceeași existență.

O fată frumoasă se apropia de bar, croindu-și drum prin mulțime. Era înaltă și zveltă, cu un păr bogat și blond. Avea douăzeci și trei de ani. La bar se afla o altă femeie, care tocmai comandase niște băuturi. Ea era copia identică a celeilalte fete. În acel moment, și-a întors privirea spre sora ei care se apropia.

Paul a tresărit atunci cumplit, de parcă cineva îi activase din nou sentimentele umane. Era înspăimântător să se simtă din nou vulnerabil.

– M-am gândit eu că scena va fi o surpriză pentru tine, spuse Helen. Ia uite cine este aici!

Fata de la bar care comanda băuturi era Laura Dukes, iar cea care se apropia de ea era sora ei geamănă, Melanie.

– Hai să vedem ce s-a întâmplat în realitate! spuse Helen.

Apoi, ea și Paul au intrat amândoi în trupul și în sufletul lui Melanie, fata ce avea să fie ucisă.

– Bună, surioară, spuse Laura. Ai găsit vreun bărbat pe gustul tău?

Melanie a mângâiat cu dragoste mâna surorii ei. Erau amândouă amețite de băutură.

– Nu, răspunse Melanie, râzând, dar în seara asta voi avea noroc. Ce face Danny?

Și-au întors privirile spre prietenul Laurei. El se certa cu un individ de la bar și dădea furios cu pumnul în zid.

– Se pare că are chef de ceartă, ca de obicei, răspunse Laura, oftând. Mai bine aș pleca. Ai grijă de tine! îi spuse ea lui Melanie, sărutând-o.

Melanie a traversat ringul de dans, croindu-și drum prin mulțime. Și-a pus paharul pe o măsuță de lângă bar. Atunci, a abordat-o un bărbat.

– E greu să treci neobservată.

Melanie l-a ținut cu privirea. Era un individ bine făcut, cu părul lung și negru legat în coadă de cal. L-a plăcut de la prima vedere: o constituție solidă, ochi mari, un nas și o bărbie bine conturate. Un tip strașnic! gândi ea.

– Am un prieten.

– Firește că ai, spuse Karl Kramer ușor. Ești o femeie frumoasă, iar eu sunt un individ cam din topor. Dar tot aș vrea să stăm puțin de vorbă. Nu e nimic rău în asta, nu?

– Cred că nu, spuse Melanie, zâmbind. Nu avea nici un prieten atunci. S-a aplecat ca să-și ia geanta. Tipul nu arăta deloc rău. Avea un fund atrăgător. Ce-ai zice să dansăm puțin? îl întreabă ea.

– Cu plăcere, răspunse Kramer.

Helen și Paul au rămas „alături” de Melanie în seara aceea. Ei împărtășeau gândurile și sentimentele ei în momentul în care părăsea discoteca la brațul lui Karl Kramer. Melanie era fericită. Îi plăcea individul. Nu avea de gând să se culce imediat cu el, dar probabil că data viitoare o va face. După ce și-a luat la revedere de la sora ei, Melanie a rămas o clipă pe treptele discotecii în timp ce ușa se închidea în urma ei. Atunci a văzut-o pentru ultima oară pe Laura care ținea în mâini o tavă cu băuturi. O voce interioară îi spunea lui Melanie să se întoarcă în discotecă, dar a ignorat-o.

– Hai să ieșim la aer curat! spuse Kramer.

– Bine.

S-au îndreptat spre mașina lui Kramer, urmăriți de cele două spirite.

– Nu vreau să merg mai departe, îi spuse Paul lui Helen prin intermediul gândurilor.

– Dar trebuie să mergem mai departe, răspunse Helen. Acum te-ai convins cine este adevăratul ucigaș. Te-ai înșelat în privința lui Kramer, trebuie să recunoști. Dar cu toții facem greșeli prostești. Nu-ți mai face probleme din cauza asta! Hai să vedem ce se întâmplă mai departe!

– Nu!

– Ba da!

În timp ce cuplul se apropia de camioneta lui Kramer, cu geamurile ei fumurii, Kramer a sărutat-o pe Melanie, iar ea i-a răspuns. S-au oprit, înlănțuiți într-o îmbrățișare pătimașă.

– Ce-ai zice de o plimbare?

– Nu, răspunse Melanie, tremurând puțin. Fata și-a frecat umerii, acoperiți doar de o bluză subțire de satin. I-am promis surorii mele să nu plec fără ea. Vreau să mă întorc în discotecă. Este frig afară.

– Bine, răspunse Kramer pe un ton relaxat. Stai puțin să iau ceva din mașină!

Cei doi au făcut câțiva pași în direcția acesteia.

Helen și Paul îi împărtășeau gândurile și sentimentele. Fetei nu-i era teamă, nici măcar atunci când Kramer a deschis ușa camionetei. Apoi el s-a întors și s-a îndreptat direct spre ea. Dar Melanie nu l-a văzut. Atenția îi fusese atrasă de o bășică ce-i apăruse pe picior – rezultatul numeroaselor ore de dans. Când și-a ridicat privirea, l-a văzut pe Kramer năpustindu-se asupra ei și acoperindu-i gura cu o cârpă îmbibată în cloroform.

Paul a simțit atunci spaima cumplită care străbătea întreaga ființă a lui Melanie în timp ce se zbătea cu disperare în brațele călăului ei. Mielul și lupul.

– Doamne Dumnezeu, se ruga ea, ajută-mă!

Dar eforturile ei erau zadarnice, și în curând, și-a pierdut cunoștința.

– Oprește-te! spuse Paul.

– De ce? întrebă Helen. Jocul abia acum devine mai interesant.

– Nu!

Au ieșit într-o clipă din mintea lui Melanie. Priveau acum – ca niște spectatori invizibili – cum Kramer a aruncat trupul inert în camionetă. Paul dorea să schimbe destinul înfiorător ce o aștepta pe fată.

– Las-o baltă! spuse Helen pe un ton indiferent. Privești în trecut. În plus, pierzi partea cea mai bună. Spectacolul este foarte incitant. Kramer dă dovadă de multă imaginație. Stai să vezi!

– Trecutul! Cine poate să schimbe trecutul? strigă Paul cu disperare.

– Dumnezeu știe, răspunse Helen râzând.

În noaptea aceea, Paul și Helen au călătorit mult în cel de al optulea plan astral. Pătrundeau în mintea oamenilor, trăindu-le existența pentru scurt timp și citindu-le gândurile tainice – un bătrân murea de ciroză în spital; un paznic alerga după un hoț; un navetist obosit venea acasă; un șofer de taxi beligerant se certa cu un client; un adolescent își vindea trupul pentru un pachet de țigări; o bătrână stătea singură în apartamentul ei, depănând amintiri; o fată disperată s-a aruncat în fața trenului.

În acest timp, sub influența puterii monedei, umanitatea lui Paul începea să dispară. Nimic din tot ce vedea nu-l mai impresiona, ca și când privea doar niște simple

insecte – niște furnici nesemnificative – din alt univers. Cui îi pasă, la urma urmei, de o singură furnică sau de cinci miliarde?

În cazul lui Paul, însă, aceste experiențe valorau mai mult decât oricare altă comoară din lume. Erau neprețuite. Se contopea cu fiecare dintre acești indivizi, trăindu-le viața, fără ca ei să știe asta. Cu toate acestea, el nu-și asuma responsabilitatea pentru trupurile sau suferința lor; nici măcar pentru sfârșitul lor nu purta vreo vină. Era doar un parazit, care se bucura de călătoria supremă. Înțelepciune și perspicacitate fără consecințe neplăcute.

– Helen, cine ești tu?

– Sunt o femeie de treizeci și unu de ani. Acesta este trupul în care mi-am găsit adăpost. El aparține de fapt unei prostituate cam „subrede“, motiv pentru care trebuie să-mi găsesc în curând o altă „locuință“. Ca spirit, ai nevoie de un trup uman dacă vrei să-ți continui existența pe pământ. Dacă trupul moare, mori și tu.

– Stăpânești, așadar, oamenii și apoi îi părăsești înainte de moartea lor?

– Da, răspunse Helen scurt. Când te afli în lăuntrul lor, le absorbi spiritul. Este ca și cum ai bea apă dintr-o fântână. Când fântâna seacă, oamenii mor, așa că trebuie să te muți.

– De când faci asta?

– De aproape două mii de ani. La fiecare douăzeci de ani, îmi schimb trupul. Nu-mi plac oamenii bătrâni, spuse Helen pe un ton neutru. Îi prefer pe cei care arată bine. Apoi, cu puțin înainte să moară, sau dacă mă plictisesc, mă mut. Alte spirite au supraviețuit chiar și mai mult.

– Atunci, spiritele răului bântuie prin lume, stăpânindu-i pe oameni și controlându-le voința?

– Mai mult sau mai puțin, răspunse Helen, deși cuvântul „rău“ nu este cel mai potrivit. Același sistem guvernează și pe pământ – cei puternici ies învingători, cei slabi sunt învinși. Asta este natura lucrurilor. Dar plăcerea constă în dominarea lor absolută.

– Și Suzanne?

– În prezent, ea este amanta mea. Îi pot controla gândurile.

– Ea știe asta?

– Nu. Spiritele nu se arată oamenilor decât în cazuri excepționale. Există însă oameni care ni s-au dăruit de mici copii, astfel că influența noastră asupra lor este mult mai mare. Suzanne este una dintre aceste persoane. Ea știe că sunt amanta ei în formă umană, dar nu știe că am putere deplină asupra ei și că mă ajută – fără știința ei – să-mi ating țelurile. Pot s-o și ucid dacă vreau. Firește, dacă i-ai spune toate astea, nu te-ar crede. Aceste lucruri nu se încadrează în concepția ei despre viață, așa cum nu făceau parte nici din mentalitatea ta. Asta este valabil și pentru Kramer, doar că percepția lui este mult mai acută. Pornirile sale sunt cele care îi conferă această percepție deosebită.

– Și dacă ai muri?

– Dacă aș muri fără ca spiritul meu să se mute într-un alt trup, influența mea asupra lui Suzanne sau asupra lui Kramer ar dispărea până când m-ar înlocui un alt spirit. Adesea, mai multe spirite pot să ocupe același trup. Dar eu ți-am dăruit-o pe Suzanne ca să faci cu ea ce vrei. Problema este următoarea: dacă nu menții controlul asupra

oamenilor, ei tind să-și urmeze propriile înclinații. Trebuie să-i supraveghezi tot timpul.

– Și cum pot să fac asta?

– Privește! spuse Helen.

Se aflau acum în dormitorul Suzannei. Ea stătea ghemuită în pat, cufundată într-un somn liniștit. Dar nu era singură. Îl strângea în brațe pe Dave Rattinger, colegul ei de facultate, care o plăcuse de la bun început. În noaptea aceea, el a avut noroc.

– Suzanne nu te-a găsit, își continuă Helen explicațiile. A crezut că te-ai întors la soția ta. Rattinger a trecut pe la ea sub pretextul că îi aduce o carte, iar ea și-a spus că puțină activitate sexuală nu i-ar strica. Mi-e teamă că te-a uitat, Paul. Dar – pentru că ești stăpânul ei – îi poți reîmprospăta memoria. Trezește-o și impune-ți voința asupra ei! Fă-o să țipe la el și să-l dea afară!

Paul s-a concentrat asupra lui Dave Rattinger. Voia să-i inducă o teamă cumplită. Dar nu i s-a întâmplat nimic rivalului său în dragoste.

– De ce nu pot să-l controlez? De ce nu pot să-l trezesc?

– Pentru că nu se află sub influența noastră, spuse Helen. Poți să-i citești gândurile, dar nu i le poți schimba. Poți însă să folosești un intermediar cu ajutorul căruia să-l ispitești să se supună voinței tale, punând apoi stăpânire pe el – dacă îți cedează. Dar este mai bine să-i vânezi pe cei slabi. Imaginează-ți că ești un lup și vânezi oi! Ca să te bucuri de un festin rapid, ochești prada mai slabă. Același lucru este valabil și în cazul posedării oamenilor de către spirite.

– Mănânci oameni ca să supraviețuiești?

– Energia lor spirituală – asta este hrana noastră. Dar nu ești în vârful lanțului trofic, stai liniștit! Însă și noi, ca și tine, avem nevoie de hrană. Dar nu de hrană fizică. Și de ce-ți faci griji? Cei mai mulți oameni nu-și apreciază viața la justa ei valoare, iar noi putem folosi forța vieții lor ca să urcăm în planurile astrale.

– Tu l-ai ucis pe Johann Hermanns ca să țin eu prelegerea Jung în locul lui?

– Desigur, pentru că știam că îți dorești acest lucru. Îmi place să-mi ajut prietenii să-și împlinească dorințele. Accidente de mașină, boli, prăbușiri de avioane – toate sunt benefice pentru noi. Aruncăm lațul când oamenii nici nu se așteaptă. Și apoi ajungem la etapa finală, spuse Helen.

– Ce se întâmplă atunci?

– Atunci este momentul când trebuie să plătești pentru favorurile primite, spuse ea chicotind. Dar deocamdată, hai să ne distrăm! Hai să-ți arăt cum funcționează mecanismul! Și în lumea spirituală, ca și în cea umană, competiția este acerbă. Spiritele cele mai puternice le domină pe cele mai slabe. Dar avem parte de foarte multă distracție. Vino cu mine!

Au trecut apoi din dormitorul Suzannei în lumea de afară. Helen căuta pe cineva. Și în curând l-a găsit. Era un individ tânăr (nu avea mai mult de douăzeci de ani), dependent de droguri. Murdar, cu brațele subțiri ca niște ace, încerca să ajungă la un bloc de locuințe dintr-o zonă săracă din San Francisco. Minte și trupul îi erau îmbâcsite de droguri. În timp ce se sprijinea de un zid, Helen și Paul au pătruns în corpul lui. Gândurile îi erau incoerente, rătăcite, distorsionate, jalnice și amăgitoare.

– Vezi? spuse Helen. O epavă. Obişnuia să vândă droguri şi a ucis un copil. A bătut-o şi pe Suzanne o dată. Nu i-a mai rămas nimic în lumea asta. Este ca o maşină uzată, care nu va mai ajunge prea departe. Dar fii atent, câţiva kilometri mai poate să-i parcurgă! La fel ca în întrecerile sportive cu care de luptă din Antichitate.

Câţiva tineri au trecut pe lângă narcoman în drumul lor spre blocul de locuinţe. Au ignorat „cadavrul” viu de la marginea drumului. Dar, stimulat de Helen, narcomanul s-a ridicat în picioare şi, clătinându-se vizibil, a început să-i înjure şi să le arunce vorbe de ocară cu tentă rasistă. Uimiţi de îndrăzneala lui, tinerii s-au întors din drum, ameninţându-l cu cuţite şi bâte de baseball.

– Ce-ai spus?

Toxicomanul i-a scuipat dispreţuitor şi a luat-o la fugă, impulsivat de Helen. Ea a cedat apoi controlul asupra minţii lui, astfel că narcomanul şi-a reluat instinctele fireşti. Curajul pe care i-l insuflase Helen s-a transformat într-o spaimă cumplită, ce-l îndemna să fugă cu disperare ca să-şi salveze viaţa, surprins de hotărârea sa de a se implica într-o luptă fără sorţi de izbândă.

În timp ce victima lor continua să fugă, Helen şi Paul îl urmau ca nişte călăreţi invizibili, cocoşaţi pe spatele unui animal hăituit, desfătându-se cu spaima pe care nefericitul o emana prin toţi porii corpului său şi adăpându-se cât mai mult din acest izvor al terorii, secătându-l. Groaza pe care narcomanul o transmitea îi învigoră, făcându-i să se simtă omnipotenţi.

Paşii urmăritorilor răsunau pe caldarâm în fuga lor nebună după tânărul cel nesăbuit. L-au prins din urmă pe un pod. Răzbunarea a fost rapidă: narcomanul scotea ţipete desperate în timp ce indivizii îi zdrobeau capul cu

ghetele masive, îi rupeau coastele și îl înjunghiau fără milă. Deși sângele curgea șiroaie, rana pe care cuțitul i-o făcuse în braț era superficială.

În timp ce victima sângera abundant, Helen și Paul trăiau din plin extazul cruzimii. Pentru ei, era mai bun decât toate drogurile din lume, generându-le aceeași plăcere pe care ar fi avut-o la o coridă, unde taurul înjunghiat se luptă, clătinându-se, să se ridice în picioare ca să se prăbușească din nou la pământ. Dețineau controlul absolut, fără să poarte nici o responsabilitate pentru moartea victimei.

Acum narcomanul încerca să se îndepărteze, împiedicându-se la fiecare pas. N-a reușit să ajungă prea departe.

– Hai sus, încetișor, încetișor! spuse Helen.

Tinerii priveau trupul însângerat, mulțumiți că era mai mult mort decât viu. Dar Helen l-a obligat să se ridice în picioare. Nemiloasă, ea i-a anulat instinctul de supraviețuire.

– E rândul tău acum, îi spuse ea încântată compliselui ei.

O clipă, Paul a vrut să pună capăt acestui joc. Dar se simțea la fel ca un împărat roman în fața mulțimii din Colosseum. Spectatorii îl priveau stând în expectativă, însetați de sânge, așteptând ordinul său. În fața lojii sale, zăcea un gladiator. Ce să facă? Îmbuibat cum era de putere și de propria-i adorație, hotărârea era evidentă; nu avea de ales. Semințele mândriei, plantate în sufletul său, se transformaseră într-un copac uriaș. În mintea sa, Paul a îndreptat degetul spre pământ, condamnându-l la moarte pe gladiator, deși lovitura de grație i-a dat-o Helen, cu ajutorul puterii monedei.

– Poponari nenorociți! le strigă narcomanul călăilor săi.

Cuțitul s-a înfipt până în plăsele în trupul băiatului. Pe când sângele țâșnea în șuvoaie, spiritul său a părăsit trupul. Licărea slab, secătuit de putere. În timp ce băiatul își dădea sufletul, Helen și Paul au ieșit din corpul lui. Ei au văzut cum spiritul se ridica spre cer.

– Gustă-l! spuse Helen.

S-au înfruptat cu lăcomie din el, sorbind cu nesaț energia umană ca și când ar fi băut un pahar cu vin roșu. Paul se „îmbătase“ de plăcere – bucuria sa era aidoma celei pe care o simte un animal care își devorează prada, aidoma desfătării pe care a simțit-o leoaica mușcând din trupul fetei în arena Circului lui Nero. Festinul îi oferea toată exaltarea eliberării sexuale duse la paroxism. Grija manifestată față de oameni semăna cu cea a unui carnivor înfometat. Acesta era mecanismul universului: o viață în schimbul alteia. Demonii se ospătau.

– Și acum *pièce de résistance*, spuse Helen.

De asta se va ocupa chiar ea. Paul era încă o mironosiță, dar mergea pe drumul cel bun.

Ben își freca ochii.

Erau pe drum de la ora trei dimineața. Abia trecuse de ora șase și se crăpa de ziuă. Ben cerceta chipul soției sale. Acesta trăda o încordare ieșită din comun, iar tăcerea lui Florence era îngrijorătoare. Ben știa ce lucruri îi măcinau sufletul soției sale; după douăzeci și șase de ani de căsnicie, era greu să nu-i citești gândurile. Era neliniștită din cauza lui Paul, a lui Marie și a fetei lor, cu atât mai mult cu cât nu înțelegea ce s-a întâmplat. Nici el nu-și putea explica tâlcul acestor evenimente. Au înțeles

însă că familia Stauffer avea nevoie de ajutor, iar Ben și Florence îl vor acorda necondiționat. Era un lucru cât se poate de simplu: iubeau familia aceea.

Florence și-a dres glasul, apoi l-a întrebat pe Ben:

– Când ai spus „este posibil“, la ce te-ai referit?

– Este posibil, Florence, spuse Ben, dând din umeri. Un lucru deosebit de important pe care l-am învățat în toți acești ani în care am studiat psihiatria este să nu nesocotim nimic. În realitate, știm foarte puțin – sau mai nimic – despre psihicul uman și despre modul în care acesta percepe lucrurile. Carl Jung a susținut întotdeauna că există adevăruri psihice care nu pot fi nici explicate, nici dovedite prin mijloace psihiatrice. În plus, răul este o stare spirituală, nu doar o realitate psihologică. Lucrurile trebuie sondate mult mai adânc.

– Și crezi că – din punct de vedere religios – povestea asta are vreun fundament?

– Da, răspunse Ben, deși Paul nu a crezut niciodată în lucruri de acest gen. El a dat din umeri, continuând: Biserica Protestantă și cea Catolică acceptă doctrina răului, așa cum o acceptă și evreii. Iar în Biblie este scris negru pe alb că Iisus Hristos a alungat demonii, care sunt un fel de entități spirituale. Dar nu m-am gândit niciodată cum acționează aceste entități. Nu ne gândim la lucruri ca acestea pentru că ar schimba radical natura și direcția vieții noastre.

– După părerea ta, Kramer este o forță a răului?

Ben a încuviințat din cap. Dar nu voia să vorbească despre el. Era un subiect tulburător, având în vedere toate cele întâmplate.

– Ce ai de gând să faci?

– O să vorbesc cu Paul imediat cum ajungem acasă, spuse Ben. Făcu o pauză, apoi continuă pe un ton degajat: Florence, este mai bine să afli acum. Va fi numit decanul catedrei de psihiatrie. Conducerea universității a luat ieri această hotărâre.

Ea îl privea uimită. Ben a continuat relaxat:

– Este un psihiatru mult mai bun decât mine. Cred că este o hotărâre corectă. M-a anunțat secretara mea.

Florence a început să plângă.

– Hai, liniștește-te! spuse el. Nu trebuie să-ți faci griji. Nu este atât de important. Hai să ne oprim aici! spuse el, zărind un restaurant.

Au oprit mașina în parcare din fața unui supermarket. Chipul lui Florence era brăzdat de lacrimi.

– Ce vrei să-ți aduc?

– Doar o cafea.

Florence a coborât din mașină. Dar s-a oprit și s-a întors spre el. Sub imperiul dragostei pe care o revărsa îngerul ei păzitor, Florence i-a mărturisit adevărul.

– Te iubesc, Ben și sunt foarte mândră de tine.

Surprins de reacția ei, Ben a rămas fără cuvinte.

– Iubito, și eu te iubesc, spuse el, luând-o de mână.

– Aș vrea să-ți mai spun că dragostea mea nu se va schimba niciodată.

Ben i-a dăruit un zâmbet tandru. Cu siguranță că Florence era extrem de încordată, de aceea se purta așa. El a privit-o traversând strada în direcția supermarketului. În ciuda defectelor ei, Ben o iubea atât de mult. El a închis ochii, cuprins de oboseală.

Două spirite și-au făcut atunci apariția.

– Acești oameni vor să ne distrugă, spuse Helen. Prietenul tău Ben i-a povestit lui Marie despre aventura

ta cu Suzanne. În curând, le vor întoarce împotriva ta pe soția și pe fiica ta. Îi vor convinge pe alții să distrugă pentagrama și să ne fure moneda. Noi sau ei, Paul, trebuie să alegi. Lor nu le pot influența gândurile. Trebuie să influențez mintea unui intermediar. Dar, din fericire, se găsesc destui prin preajmă.

Florence a ieșit din supermarket. Ținea în brațe o pungă cu cumpărături. Se gândea la Rachel. Când o va revedea, o va lua în brațe și nu-i va mai da drumul niciodată. Ar face orice pentru ea, ar apăra-o chiar și în fața porților iadului. Florence se pregătea să traverseze strada.

Ben s-a trezit. Și-a aruncat privirea prin parbrizul mașinii, fiind încă pe jumătate adormit. A văzut o rulotă care se apropia de supermarket, reducându-și treptat viteza. Șoferul se pregătea să intre în parcare, iar Florence s-a oprit ca să-i facă loc. În acel moment, ea s-a uitat la soțul ei care stătea în mașină. Îl privea cu intensitate, iar el a simțit-o. Părea că își lua rămas-bun.

Totul s-a întâmplat într-o clipă. Rulota a pornit în marșarier, accelerând rapid. Florence și-a întors privirea spre ea, dar era prea târziu.

– O, Doamne Dumnezeule! șopti Ben, văzând cum Florence alunecă sub roțile mașinii.

O oră mai târziu, asistenta de la spitalul din apropiere s-a așezat lângă Ben, care aștepta pe hol. Știa ce se întâmplase. Doctorii îl tratau și pe șoferul rulotei, care suferise un șoc. Piciorul îi alunecase pe accelerație, spunea el. Un accident stupid, complet neașteptat. Polițiștii îl anchetau și ei, deoarece furase rulota și avea un cazier bogat. Asistenta l-a luat pe Ben de mână. Oamenii treceau pe lângă

ei, vorbind cu glas tare. Dar Ben nici nu-i vedea și nici nu-i auzea.

– Îmi pare foarte rău, spuse asistenta cu ochii plini de lacrimi. Domnule Ingelmann, soția dumneavoastră a murit pe masa de operație.

CAPITOLUL 30

„Chiar și cel mai nesemnificativ înger este net superior puterii umane, așa cum s-a dovedit de nenumărate ori. În primul rând, o forță spirituală este mult mai puternică decât o forță corporală și, în aceeași măsură, puterea unui înger, sau chiar a sufletului, este mai mare decât cea a trupului.“

Malleus Maleficarum, Codul de Procedură Penală
pentru condamnarea vrăjitoarelor

Cardinalul Benelli s-a ridicat în picioare după ce a rostit rugăciunile de seară. Era în *cappella* Sf. Petru, o capelă mică, lăturalnică, situată în incinta basilicii. Era bogat ornamentată, decorațiile din marmură fiind adăugate în secolul al XVI-lea.

Se întâmplau lucruri ciudate, Benelli știa asta. Nu era vorba doar de starea de greață și de oboseala profundă care îl măcinau, un cancer care îl devora din interior. Nu era vorba nici de șoaptele care se intensificaseră, nici de țipetele celor damnați și nici de strigătele stăpânilor lor,

ce nu-l lăsau să doarmă și îi subminau puterea de concentrare. Era vorba de un lucru mult mai tulburător.

În aer plutea ceva amenințător, întunecat și trist, de parcă lumea – văzută și nevăzută – se pregătea de luptă: o luptă al cărei final era previzibil. Căci Biserica avea să înfrunte un dușman pe care – dacă ar fi să dăm crezare previziunilor – nu-l va putea birui. Era o confruntare sinucigașă.

Corul a început să cânte *Agnus Dei*. Vocile băieților, cristaline și diafane, străbăteau aerul, purificându-l prin puterea adorației umane, o recunoaștere a faptului că omul nu este singurul locuitor al universului, aici sălășluind și alte prezențe învăluite într-un mister insondabil. Benelli a închis ochii. Umanitatea nu este decât un lăstar dintr-o plantație de viță-de-vie, un lăstar care poate să nu dea roade.

– Doamne, întrebă Benelli, de ce acum? De ce ai ales această perioadă ca să ne pui față în față cu o încercare atât de cumplită? De ce?

Benelli se așteptase ca forțele răului să-și facă apariția sub alte forme: poate că planeta avea să fie distrusă de furtuni sau războaie; poate că religia creștină avea să se stingă ușor ca o lumânare, iar iubirea avea să fie înlocuită de cultul tehnologiei moderne. Dar nu-și imaginase nici o clipă că pieirea va fi provocată de întoarcerea îngerilor, așa cum scria în Biblie, așa cum spusese primii croniciari ai creștinătății.

Pregătirile lor împotriva iminentului atac păreau de-a dreptul jalnice. Papa și-a anulat toate întrevederile pe plan extern, alimentând speculațiile inevitabile referitoare la starea lui de sănătate. Le-a ordonat, de asemenea, lui Benelli și lui Catherine de Benedetto să nu

părăsească Vaticanul. În final, Sfântul Părinte a interzis tuturor – preoți și laici deopotrivă – accesul la mormântul Sfântului Petru, pe care numai papa avea voie să-l viziteze.

– Cardinale Benelli, spuse preotul de lângă de el, atingându-l ușor cu mâna, este timpul să oficiați mesa.

Benelli a deschis ochii. Trebuia să țină slujba. S-a ridicat de pe scaun, fără să-și întrerupă însă șirul gândurilor.

Nu reușiseră să localizeze rămășițele papei Silvestru al II-lea, în ciuda săpăturilor făcute în curtea bisericii San Giovanni în Laterano, ca și în criptele ei. Cineva îi luase trupul. Dar cine și unde îl dusesese? Trebuie să existe anumite mărturii sau manuscrise, care să menționeze acest eveniment. Chiar în aceste momente, prefectul și asistenții săi căutau cu disperare în arhivele secrete un document din secolele trecute care să facă referire la dispariția rămășițelor lui Silvestru al II-lea. Existau numai două posibilități. Osemintele unui papă pot fi deshumate numai la ordinele explicite ale altui pontif. Sau de către forțele întunericului.

Benelli a început să sfințească azima, deși gândurile îi zburau spre alte lucruri. Papa îi încredințase misiunea descoperirii rămășițelor lui Silvestru al II-lea, iar el dăduse greș. Până și în această privință, aparent minoră, se arătase nevolnic. Cât de lipsită de valoare se dovedea roba de cardinal! se gândea el. N-ar fi trebuit să și-o dorească atât de mult. În ciuda grandorii și măreției ei de fațadă, îi ascundea doar necredința.

Cu sufletul copleșit de tristețe, Benelli a ridicat azima spre altar. Atunci a auzit în mintea sa câteva cuvinte, ca și când cineva îi vorbea în șoaptă.

„Există un tunel sub basilica Sfântul Petru.“

La fel ca Vaticanul, și în orașul San Francisco se petreceau atât evenimente importante, dar și unele aparent minore. Ucigașul în serie nu a fost descoperit încă. Ziariștii începuseră să speculeze ideea potrivit căreia Karl Kramer ar fi fost adevăratul vinovat. Această speculație era alimentată și de comentariile lui Pat Harbison, fost paznic la închisoarea de maximă siguranță din San Francisco. El le-a oferit reporterilor informații amănunțite referitoare la poziția pe care Kramer și-a câștigat-o în închisoare și la spaima pe care o insufla celorlalți deținuți.

Dar nu asta era știrea ce ocupa primele pagini ale ziarelor, firește. Căci evenimente mult mai importante erau pe cale de a se desfășura. În falia San Andreas, aveau loc mișcări tectonice de mare intensitate. Seismologii preziceau „un cutremur devastator“, cu atât mai mult cu cât se lăsa de mult „așteptat“. Oamenii erau conștienți de iminența acestui fapt, dar nu-și imaginaseră că se va întâmpla atât de curând.

Situația era cu totul diferită acum: dezastrul nu mai putea fi evitat. Sute de mii de persoane plecau din San Francisco, iar aeroporturile și șoselele erau blocate. Oamenii au intrat în panică, așa cum se întâmplă de obicei când înțeleg că micul lor univers liniștit este zdruncinat de forțe pe care nu le pot controla. Dar mulți au rămas în oraș. Unii au făcut-o din dorința de a brava. Cutremurul nu putea să fie mai puternic – credeau ei – decât cel din 1906, cu magnitudinea de 8,25 grade pe scara Richer, când s-a produs un incendiu uriaș, care a distrus zona comercială a orașului. Alții au rămas ca să-și apere proprietățile sau pentru că pur și simplu nu voiau să-și părăsească locuințele și căminele.

Pretutindeni domnea frica. În cazul unora, teama își avea rădăcinile în procesul de conștientizare a evenimentelor terestre. În cazul altora, motivele care o stârneau erau cu totul diferite, înspăimântătoare și stăruitoare.

Marie stătea în refectoriul mănăstirii, incapabilă să mănânce. Suferise o cădere nervoasă, iar pofta ei de mâncare fusese mistuită de frică – se temea pentru ea și pentru fetița ei. Se întreba când vor sosi Florence și Ben. Curând. Ei vor ști ce trebuie să facă. Marie i-a dăruit un zâmbet palid fiicei sale, plimbându-și degetele prin părul ei bălai. Rachel și-a ridicat privirea spre ea. Chipul ei angelic era tulburat.

– Tata a fost aici aseară.

Cuvintele ei au fost întâmpinate de o tăcere apăsătoare.

– Tatăl tău nu a venit aici, spuse Marie, aruncându-i priviri furișe călugăriței, care o veghease toată noaptea pe Rachel.

– L-am văzut, insistă Rachel. A fost în cameră. A spus că va veni în curând după mine.

– A fost doar un vis, iubito, spuse Marie. Măicuța a stat cu tine toată noaptea.

– Nu, spuse Rachel. A fost aici. După o scurtă ezitare, continuă: A spus să ne întoarcem acasă. Trebuie să plecăm de la mănăstire când se întunecă.

Marie s-a înfiorat.

– Rachel, ai visat.

– Avea moneda cu el, continuă fiica ei, neputând să-i ascundă adevărul. Mi-a arătat-o. Apoi, îi spuse în șoaptă: Îi va ucide pe Ben și pe Florence.

– Nu, țipă Marie. Nu este adevărat, Rachel. Este o minciună.

S-a ridicat în picioare și a fugit din cameră speriată. Căci și ea avusese același vis.

Maica stareță, sora Martha, s-a ridicat de pe scaun în momentul în care Marie a intrat în biroul ei. Își dădea seama că femeia era la capătul puterilor – mentale și spirituale. A fost o zi grea. Ea a rugat-o pe Marie să se așeze.

– Tocmai am primit o veste foarte proastă, spuse ea, uitându-se în ochii lui Marie, care trădau o îngrijorare fără margini. Trebuie să-ți spun cu părere de rău că Florence Ingelmann a murit azi-dimineață într-un tragic accident de mașină. M-a sunat soțul ei.

Maica stareță și-a ațintit ochii pe fereastră în timp ce Marie a izbucnit într-un plâns amar. De ce îngăduia Dumnezeu Cel Atotputernic să se întâmple lucrurile astea? Uneori, îi era imposibil să înțeleagă, oricât ar fi încercat. Ce vină avea această femeie neprihănită? De ce o pedepsea într-un mod atât de cumplit? Oare îi era sortit să piardă totul – soțul, fiica și poate chiar propria-i viață?

– Dumnezeu m-a uitat.

– Nu, copila mea.

– M-a părăsit.

– Nu, spuse călugărița, emoționată. Nu trebuie să spui așa ceva. Cineva a venit să te ajute – tocmai de la Roma. Este un om important – părintele duhovnic al papei.

Marie și-a ridicat privirea. Printre lacrimi, a văzut un om care a trecut pragul camerei. Maica stareță a făcut o plecăciune înaintea lui și i-a lăsat singuri. Părintele duhovnic s-a așezat pe un scaun lângă ea și a așteptat ca Marie să se liniștească. Ea a rămas cu privirea ațintită în pământ. În cele din urmă, suspinele au încetat. Un val de

căldură a învăluit-o atunci, ca un șuvoi de apă caldă, care i-a readus la viață sufletul înghețat. În timp ce el continua să înalțe rugi spre Cer pentru ea, teama de moarte a lui Marie, teama egoistă că va muri, a început treptat să dispară, eliberându-i cugetul și spiritul.

– Sfântul Părinte m-a trimis să vă găsesc – pe tine și pe fiica ta.

– De ce se întâmplă toate astea? șopti Marie.

– Credem că soțul tău are o monedă, care este învestită cu o putere copleșitoare a răului.

– Moneda are vreo legătură cu o femeie? întrebă Marie pe un ton tăios. Am văzut o femeie. Și eu, și Rachel.

– Da, răspunse călugărul. Are legătură cu o femeie. Dar nu ea controlează puterile monedei.

– Ce va face această monedă?

– Îl va distruge în final pe Paul prin amăgiri, promisiuni false și halucinații, spuse părintele duhovnic, și va permite răului suprem să pătrundă în lume.

– Vom fi în siguranță aici?

– Doar pentru un timp.

– Dar de ce l-a ales pe Paul? Și de ce acum?

– Nu știu, spuse călugărul. Aceste monede ascund mistere pe care Biserica nu le poate descifra pe deplin. Credem că întoarcerea ei are legătură cu anumite evenimente cosmice pe care nu le putem interpreta încă. Dar chintesența fiecărei monede în parte este trădarea.

– Karl Kramer, șopti Marie, tresărind violent, el este vinovatul.

– Cine?

Marie i-a spus părintelui duhovnic despre crimele petrecute în San Francisco și despre procesul ucigașului

în serie. După ce ea și-a încheiat povestea, călugărul a început să cântărească tot ce a auzit. Apoi a tras concluziile:

– Dacă le-a trădat pe Laura Dukes și pe sora ei, atunci acesta ar putea fi motivul pentru care moneda a ajuns la soțul tău. Dar acesta este numai începutul. Moneda îi va ademeni pe foarte mulți oameni din întreaga lume care trădează, dar trebuie să găsească un individ pregătit să-și vândă sufletul puterilor răului. Sunt convins că Paul nu a ajuns încă aici, dar îi vor oferi tot ce-și dorește ca să-și atingă scopul.

– Și ne va ucide pe mine și pe Rachel?

– Dacă nu-l vom opri... Vezi tu, spiritele răului trebuie să secătuiască izvorul dragostei lui Paul înainte de a-l domina deplin. Dacă vor reuși să facă asta, soțul tău se va întoarce împotriva tuturor celor pe care i-a iubit cândva. Aceasta este calea răului – lupta eternă a puterii împotriva iubirii.

– Și cine sau ce este acest spirit?

– Credem că aparține unui om care a trăit odinioară pe pământ, dar nu suntem siguri. Călugărul și-a dus mâna la frunte gânditor. Nu voia să-i spună prea multe, dar soarta ei îl îngrijora. Aceste lucruri – continuă el – au legătură cu anumite evenimente care s-au întâmplat în urmă cu două mii de ani și trebuie să văd moneda. Pentru asta, trebuie să ne întoarcem acasă la tine, la locul unde Paul a folosit-o pentru prima dată. Mă duc acolo în seara asta. Soțul tău nu va fi acasă.

Marie era uimită. De unde știa preotul toate aceste lucruri? Și ce mai știa, dar nu voia să-i spună?

– Ajutați-l pe Paul! îl imploră ea pe preot. Vă rog să-l salvați!

– Vom face tot ce ne stă în putință, dar s-ar putea să nu fie posibil.

– De ce? strigă Marie. *Dumneavoastră* reprezentați Biserica; trebuie să faceți ceva.

Părintele duhovnic a ezitat puțin, apoi i-a spus cu glasul frânt de durere și emoție:

– Marie, Biserica însăși se află într-un mare pericol.

Paul s-a trezit. Zăcea pe podeaua beciului casei sale. Era singur, iar pentagrama dispăruse. Dar asta nu-l îngrijora prea tare; știa că era acolo, invizibilă ochiului uman. Își amintea viziunile pe care le avusese în primele ore ale dimineții; ele erau încă vii în mintea lui. Inelele de foc, răpirea lui Melanie Dukes de către Kramer, moartea unui narcoman și apoi moartea lui Florence.

Era timpul să o supună pe Helen la testul final înainte de a urca în cel de al nouălea plan astral. S-a ridicat în picioare. Se simțea foarte bine, iar mintea îi era tăioasă ca un brici. A urcat încrezător treptele spre sufragerie și a format un număr de telefon.

– Da, este pe ultima pagină, spuse redactorul de la *San Francisco Times* cu o voce sacadată. În afară de cutremure, toate știrile sunt ne semnificative. Vrei să ți le citesc?

– Doar știrea pe care ți-am cerut-o, răspuse Paul.

– Un narcoman a fost înjunghiat în primele ore ale dimineții în centrul orașului San Francisco de o bandă de tineri beți. Ce să-ți mai spun? Poliția i-a arestat pe autori... aceștia și-au recunoscut fapta, deși nu-și amintesc prea mult din tot ce s-a întâmplat... o crimă stupidă, ca întotdeauna. Mai vrei ceva? întrebă redactorul.

– Nu, e suficient.

– L-ai cunoscut?

– Aș putea spune și așa, deși într-un mod destul de ciudat, răspunse Paul.

El a sunat apoi la universitate. Colegii i-au anunțat moartea lui Florence, informație pe care o primiseră – la rândul lor – de la soțul ei. Așadar, era adevărat: spiritele nu mințiseră. Și Florence? Era o pacoste care își băga nasul peste tot. Concluzia era evidentă – n-a plăcut-o niciodată.

Atunci, a dat drumul la televizor. Aproape jumătate din populație a plecat din San Francisco. Locuitorii migrau în masă, alungați de teamă și disperare. Știrile relateau apoi despre alte evenimente din jurul lumii: război civil în India, revolte în Brazilia, alunecări de teren în Columbia, atacuri cu bombă în China, uciderea unor oameni nevinovați în Indonezia, foamete în Africa Centrală – un șir nesfârșit de tragedii umane.

– Destul, spuse Paul, închizând televizorul disprețuitor. Se eliberase, o dată pentru totdeauna, de toate îngrădirile și slăbiciunile omenești.

Paul s-a întors în beci și a rămas în locul unde apăruse pentagrama. A scos moneda din buzunar. Treptat, întunericul a devenit negru ca smoala. Beciul a dispărut din fața ochilor săi în timp ce pentagrama prindea din nou viață. Paul a urcat în planurile astrale.

Înainte de asta, a apărut crângul din cel de al treilea plan astral. Privea, cuprins de venerație, copacii antici, cu trunchiurile acoperite de mușchi și crengile uriașe înălțându-se spre cer, oglindindu-le veșnicia. S-a îmbătat cu aroma pădurii, cu mirosul de mușchi și de rouă. N-ar mai fi plecat de aici niciodată. Helen pășea agale pe o cărare, venind în întâmpinarea lui – Elena din miturile

grecești. Paul a alergat s-o îmbrățișeze; sărutul care le-a pecetluit buzele era catifelat și sublim.

– De ce ai plecat? întrebă ea, deși cunoștea deja răspunsul. Nu-l mai scăpa nici o clipă din ochi.

– Am vrut să verific dacă experiențele pe care le-am trăit au fost reale.

– Totul este real. Eu nu mint, Paul. Puterea monedei te va ajuta să-ți înfrângi dușmanii și să-ți împlinești toate dorințele. Ea îți creează lumea pe care ți-o dorești – lumea *ta*, Paul. Trebuie să ajungem în cel de al nouălea plan astral și totul ți se va dezvălui. Ca prin minune.

– Și cum putem să ajungem acolo?

– Cu ajutorul pentagramei, dar avem nevoie și de foarte multă energie spirituală. În plus, trebuie să ajungem și la Roma. Există ceva ce ne-ar putea dejuca planurile. Trebuie să găesc un mormânt.

– Un mormânt? La Roma? De ce nu pornim la drum chiar acum? întrebă el nerăbdător. Dorea să se înfrupte cât mai repede din frumusețea lumii spirituale.

– Nu, răspunse Helen. Trebuie să descopăr sursa unei puteri spirituale și nu pot să fac asta fără ajutorul altor spirite – mult mai puternice decât mine. Ei îmi ascund ceva.

– Care ei?

– Cei care vor să ne fure moneda.

Helen se așteptase la asta. Vaticanul știa acum că Paul era posesorul monedei: uciderea preotului le dezvăluise acest lucru. De asemenea (și asta o îngrijora cel mai mult pe Helen), deși era un spirit al răului, înzestrată cu puteri covârșitoare, era posibil ca pe pământ să existe alte spirite care o puteau înfrânge. Nu trebuia, așadar, să-și asume un risc inutil.

– Vrei să vii cu mine? îl întrebă ea, sărutându-l. Mi-ar plăcea să te conduc în locul unde am trăit cândva. Să re trăiesc amintiri frumoase.

– Firește, spuse Paul, fără să ezite. Când influența lui o va egala pe a ei, își va modela singur destinul. El nu realiza însă că Helen îi citea toate gândurile.

– Du-te și fă-ți bagajele!

Helen îl urmărea cu privirea în timp ce Paul se ducea să-și aranjeze lucrurile pentru călătorie. Nu mai acorda nici măcar un gând răzleț vieții anterioare. Nu nutrea decât dorința acerbă de a ajunge în cel mai înalt plan astral, de unde îi va privi cu condescendență pe oameni.

Helen și-a concentrat apoi gândurile spre alte probleme mult mai arzătoare. Una dintre ele nu-i dădea deloc pace. Vaticanul nu reacționa așa cum se așteptase ea.

De ce căutau mormântul unui papă din vremuri demult apuse?

Ben Ingelmann se afla într-un oraș situat la jumătatea drumului dintre Aspen și San Francisco, în spitalul unde murise Florence. Privea chipul soției sale. Părea sculptat în marmură, de o frumusețe desăvârșită, pe care nici un om nu ar fi putut s-o redea în cuvinte.

Ben se gândea la trecut, la trecutul lor împreună. Re trăia amintirile primei lor întâlniri. O întâlnire întâmplătoare, cu mulți ani în urmă, când Florence se lovise de el în timp ce Ben ieșea din sala de curs a facultății de psihiatrie, unde era student. Își amintea de orele pe care le petrecuseră împreună la cafeneaua de la universitate, când se ținuseră tot timpul de mână. De cererea în căsătorie pe care i-o adresase pe vârful unui deal într-o zi de toamnă, vântoasă, cu puțin înainte de examenele de

licență. De bucuria extraordinară pe care o simțise când ea își pusese pe deget inelul ieftin de logodnă pe care i-l dăruise el – inelul acela fusese tot ce-i putuse oferi atunci.

Își amintea demnitatea cu care Florence înfruntase sentința doctorilor potrivit căreia nu va putea să aibă niciodată copii. Gesturile mărunte de generozitate pe care le dăruise discretă lumii întregi. Dragostea pătimașă pe care o nutrise pentru toți prietenii ei, în special pentru Marie și fetița ei. Altruismul debordant și empatia pe care o simțise pentru cei năpăstuiți de soartă.

Amintiri sublime... finale... despre dragostea ei pentru Ben, durabilă, eternă...

Este imposibil să rezumi viața unui om și Ben nici nu încerca să facă asta. El a rămas în schimb o oră lângă ea, gândindu-se la timpul petrecut împreună. Un timp inestimabil. O viață trăită cu discreție. Fără glorie, fără bogăție – Florence știuse că nu va avea parte de aceste lucruri atunci când se căsătorise cu el. Ea își dedicase timpul îngrijindu-l și iubindu-l pe Ben, iar dragostea și fericirea pe care le cunoscuseră împreună le-au adus împlinirea și satisfacția din cupa cărora doar marii învingători ai lumii noastre gustă cu adevărat. Așa nesemnificativă cum părea, Ben i-a mulțumit lui Dumnezeu pentru viața pe care o trăise alături de Florence. Era destul.

Ben s-a ridicat de la căpătâiul ei la sosirea antreprenorilor de pompe funebre. Mâine, se va întoarce cu trupul ei la San Francisco; era prea obosit ca să mai plece astăzi. După ce a rezervat o cameră la hotel, a ieșit să se plimbe în părculețul din oraș, gândindu-se la cele întâmplate în ultimele câteva zile.

După un timp, după ce s-a așezat pe o bancă, Ben a remarcat prezența unui câine negru, uriaș. Stătea pe loc,

ascuns în frunzișul unor copaci și îl privea intens. Printre alte griji, se gândea și la prezența aceea. Apoi, a pornit spre biblioteca din oraș, în timp ce câinele îl urmărea de la distanță. Poate că explicația pe care trebuia să o găsească pentru toate aceste întâmplări stranii avea legătură – într-un fel sau altul – cu animalele.

În bibliotecă, Ben a deschis autobiografia lui Carl Jung, intitulată *Amintiri, vise, reflecții*. Există un pasaj din această operă autobiografică ce l-a fascinat întotdeauna. A răsfoit cartea până a ajuns la pagina dorită și a început să citească:

Am avut odată un caz pe care nu l-am uitat nicio dată. O doamnă a venit în biroul meu. A refuzat să-mi spună numele ei, motivând că acesta nu avea nici o importanță de vreme ce dorea o singură consultație. [...] Fusesse doctor, mi-a spus ea. Voia să-mi facă o mărturisire: în urmă cu douăzeci de ani, a comis o crimă din gelozie. Și-a otrăvit cea mai bună prietenă pentru că voia să se mărite cu soțul acesteia. A crezut că – în cazul în care crima nu avea să fie descoperită – nimic nu-i va tulbura viața. Dorea să se mărite cu soțul prietenei sale și cea mai simplă modalitate prin care își putea împlini visul era să-și elimine rivala. Considerentele morale nu aveau nici o importanță, credea ea.

Consecințele? S-a căsătorit în cele din urmă cu bărbatul visat, dar el a murit la scurt timp după aceea, deși era relativ tânăr. În anii care au urmat, s-au petrecut mai multe lucruri ciudate. Fiica ei și a bărbatului pe care l-a iubit a făcut tot ce i-a stat în putință ca să se îndepărteze de mama ei. S-a căsătorit de la o vârstă

fragedă și s-a retras tot mai mult din viața mamei ei până când aceasta a pierdut orice legătură cu ea.

Această doamnă era pasionată de echitație și avea câțiva cai de călărie, de care era foarte atașată. Într-o zi, a descoperit că animalele deveneau agitate în prezența ei. Chiar și calul ei preferat a aruncat-o din șă. În cele din urmă, a fost nevoită să renunțe la acest sport. Apoi, și-a revărsat dragostea asupra câinilor ei. Avea un câine-lup de o frumusețe rară, pe care îl iubea foarte mult. Soarta a hotărât însă ca dintre toți câinii tocmai acesta să se îmbolnăvească grav. Aceasta a fost picătura care a umplut paharul. Simțea că, moral, viața ei era distrusă iremediabil. Trebuia să-și descarce sufletul și de aceea a venit la mine. Era o criminală, dar – în afară de crima comisă – și-a ucis propria-i viață. Căci cel care comite o crimă își distruge sufletul [...] asta este concluzia finală. Uneori, se pare că până și animalele și plantele știu acest lucru.

Ciudat, nu-i așa?

Ben a închis cartea. A plecat apoi grăbit spre hotelul său; voia să ajungă acolo înainte de lăsarea întunericului. În acest timp, Ben se gândea la un alt fapt bizar: animalele pot să întruchipeze forțele răului. Căci observase un lucru neobișnuit în privința câinelui care îl urmărise toată după-amiaza.

Nu avea umbră.

La mănăstire, Marie și-a culcat fetița, după ce a îmbrățișat-o și a sărutat-o cu pasiune. Apoi, a ieșit pe hol, unde s-a întâlnit cu părintele duhovnic.

– Este timpul să plec, spuse el.

Marie s-a cutremurat.

– Vă conduc eu.

– Nu cred că ar trebui să faci asta.

– Insist, spuse ea cu pumnii încleștați. Îmi vreau soțul înapoi.

– Bine, încuviință până la urmă părintele duhovnic, dar trebuie să stai mereu lângă mine. Și nu trebuie să reacționezi, indiferent ce vezi sau crezi că vezi. Aceste spirite sunt într-adevăr foarte periculoase. Ele pot să influențeze mintea umană.

– Ce căutați în realitate? întrebă Marie în timp ce conducea mașina.

Această călătorie semăna atât de bine cu cea pe care o făcuse în urmă cu două zile împreună cu părintele David, încât simplul gând o speria de moarte. Dar îl iubea pe Paul și trebuia să facă tot ce-i stătea în putință ca să-l ajute. Dar își iubea oare fiica mai mult?

– Trebuie să văd moneda, răspunse călugărul. Ea este prezentă acum atât în planul fizic, cât și în cel spiritual. La început, este doar o simplă monedă din argint din vremea lui Hristos. Apoi, devine o imagine, descătușându-și puterile supranaturale și clădind un pod între lumea terestră și cea cosmică. Dacă moneda pe care o căutăm s-a infiltrat în viața lui Paul, vom putea să-i detectăm imaginea în casă.

– De unde știți că Paul nu va fi acasă?

– A plecat la Roma.

– O spuneți ca și când l-ați fi văzut plecând, spuse Marie cu o voce pierdută.

– Puterile binelui au și ele câteva arme, răspunse călugărul. La fel ca spiritele răului, ele pot să perceapă anumite lucruri complet inaccesibile minții umane. Când

este invocată, moneda descătușează o energie extraordinară, care ne ajută să-i detectăm sursa. Dar nu eu am văzut aceste lucruri, ci o călugăriță.

– Cine este această călugăriță?

Mașina gonea pe străzile de la periferia orașului San Francisco. Traficul nu mai era atât de aglomerat, pentru că cei mai mulți locuitori plecaseră deja.

– Este o femeie simplă, mistică, spuse părintele duhovnic, dând din umeri. O călugăriță care face parte dintr-un ordin restrâns. Nu doar forțele răului au revelații; și cei care urmează cărarea binelui văd anumite lucruri.

– Aceleași imagini?

– Nu, răspunse el pe un ton categoric. Ei percep capcanele răului; știu că imaginile sunt halucinații. Revelațiile sfinților se axează în schimb în jurul divinității.

– De ce nu a venit și călugărița aici?

– Cu alte cuvinte, de ce au trimis cei de la Vatican un preot amărât ca mine și nu un sfânt adevărat? spuse părintele duhovnic, zâmbind vag.

– Iertați-mă! N-am vrut să spun asta, răspunse Marie, deși preotul nu era departe de adevăr. Voiam doar să știu de ce nu participă și ea la distrugerea monedei.

– Pentru că Sfântul Părinte a rugat-o să rămână deocamdată la Roma. În plus – continuă călugărul în șoaptă – nu suntem convinși că putem distruge această monedă, Marie.

– De ce?

– Pentru că își are rădăcinile în păcatul original și face parte din lumea misterelor întunecate; un paradox pentru noi. Marie, dragostea este adesea neputincioasă de vreme ce Dumnezeu este ființa cea mai umilă din univers.

Dragostea nu distruge; ea nu invocă forțele răului ca să anihileze răul. Cu toate acestea, dragostea este cel mai puternic lucru din univers, deoarece – când sufletele se contopesc în iubire – nimic, nici măcar forțele întunecate ale răului, nu le poate atinge.

– Cum putem înfrânge atunci moneda?

Călugărul a păstrat un timp tăcerea. Apoi, ca și când vorbea cu propria sa conștiință, a spus:

– Nu știu. Dar cred că – dacă un om își încredințează cu totul sufletul lui Dumnezeu – moneda își pierde puterea asupra minții persoanei respective și în final, pentru că nu mai are nici un punct de sprijin, moare.

– Dar cine poate să facă asta? Dumneavoastră puteți?

– Nu cred, răspunse călugărul cu tristețe în glas, cântărindu-și propria valoare.

Ei au ajuns în cele din urmă la destinație. Marie a introdus cheia în broască și au intrat în casă. Ea a cercetat împrejurimile. Nimic nu trăda tragedia pe care o trăise împreună cu părintele David. Într-un colț, un pulover era aruncat pe un scaun. Era al lui Paul. Probabil că el l-a azvârlit acolo înainte să plece. Cu siguranță că își va face apariția în cameră și va spune cu un zâmbet: „Te-ai întors, așadar?” Dar, în timp ce Marie privea puloverul, inima ei a fost cuprinsă de un sentiment cumplit de singurătate. Paul nu avea să se mai întoarcă. Știa în adâncul sufletului ei că el nu se va mai întoarce niciodată. Era pe veci pierdut. Forțele înspăimântătoare ale răului, pe care el le ajuta să prindă viață, nu-i vor mai reuni niciodată în această lume.

Au coborât apoi împreună treptele din lemn. Beciul era gol și curat, ca și când cineva ar fi făcut curățenie în dimineața aceea. Marie s-a întors spre preot.

– Nu e nimic aici. A dispărut, indiferent despre ce-a fost vorba.

Părintele duhovnic a clătinat însă din cap.

– Privește! spuse el.

Într-o clipă, pentagrama a prins viață, gravată parcă în beton de o mână invizibilă. Marie s-a îndreptat spre ea involuntar, fascinată de forma ei ciudată și frumoasă. O atrăgea într-un mod fatidic, așa cum o muscă este atrasă de o pânză de păianjen.

– Nu o atinge!

Călugărul a scos din buzunar un crucifix de argint, pe care l-a aruncat în mijlocul pentagramei. Când a atins inelele, crucifixul a luat foc și s-a topit.

– Au inversat-o. Mă tem de ce poate fi mai rău. Vino, trebuie să ne grăbim! îi spuse părintele duhovnic lui Marie. Trebuie să plecăm imediat.

Au părăsit beciul. În colțul cel mai îndepărtat al casei, ascuns în întuneric, pândea un câine negru, uriaș. O urmărea cu ochii malefici pe Marie, arătându-și colții feroși și mârâind amenințător.

– Mi-e frică, spuse Marie, strângând brațul călugărului.

Au urcat împreună scările spre camerele de la etaj și au ajuns pe hol. Luminile s-au stins. Călugărul a început să se roage și luminile s-au aprins din nou, deși nu aveau aceeași putere. Au intrat apoi în dormitorul lui Marie.

– Aici ai văzut moneda?

Dar Marie nu-l mai asculta.

– Părinte! strigă ea.

Într-un colț al dormitorului, pereții au început să dispară, topindu-se în aer. Au apărut apoi diverse forme – macabre și distorsionate, pe jumătate oameni, pe jumătate

demoni. Se năpusteau spre ea, cotropindu-i universul. Ea a țipat înspăimântată.

Călugărul a făcut semnul crucii. Încet, spiritele malefice au dispărut, scoțând strigăte înfiorătoare.

– Privește acolo! îi spuse părintele duhovnic lui Marie.

Pe o măsuță de toaletă, au văzut o rază roșie de lumină, de o strălucire atât de intensă încât le ardea ochii. Dar, în timp ce continuau s-o privească, strălucirea a început să pălească.

În cele din urmă, Marie a văzut o monedă – identică cu cea pe care o desenase fiica ei. Era deformată, iar pe o parte era gravat chipul unui împărat roman. Strălucea de parcă atunci fusese bătută. Moneda s-a întors pe partea cealaltă, la comanda unei mâini invizibile. Marie l-a privit pe preot și a înțeles – într-un mod uluitor – că el făcuse asta. Ea a văzut atunci că moneda era zgâriată. Cineva sau ceva scrijelise cu furie literele SMRM. Nu știa care era semnificația acestora.

– Este unul din arginții lui Iuda, spuse părintele duhovnic înspăimântat. Nu este nici o îndoială în această privință.

Marie a auzit atunci un zgomot la parter, însoțit de strigătele disperate ale unui copil.

– Mami, ajutor! striga vocea aceea. Ajutor!

– Rachel! spuse Marie, plecând din cameră.

– Nu te duce acolo! strigă părintele duhovnic, adunându-și puterea voinței pe care o concentrase asupra monedei. Este o iluzie.

Dar era prea târziu.

Paul și Helen au sosit la Roma. Au luat un taxi de la aeroport și se îndreptau spre centrul orașului. Helen îi

spunea lui Paul că zborul cu avionul fusese atât de lin numai datorită ei – de ce să suporti turbulențele dacă poți să le elimini?

Deodată, ea s-a aplecat spre șoferul de taxi, strigându-i:
– Oprește!

Șoferul a frânat brusc. Ea l-a împins pe Paul afară din mașină, spunându-i șoferului să le ducă bagajele la adresa indicată.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Paul uimit.

– Au descoperit moneda! Un călugăr a intrat în casă.

Helen l-a împins spre un pâlț de copaci. Ochii ei păreau de gheață. Ea nu mai era la Roma, ci în casa lui Paul din San Francisco, urmărindu-i pe cei doi intruși. Chipul ei era contorsionat de ură.

– Stai aici! se răsti ea la Paul.

Învăluți în întunericul din Roma, ce avea să fie în curând spulberat de primele raze ale răsăritului de soare, s-au așezat pe o bancă. Trebuiau să fie singuri, dar se părea că cineva le tulbura intimitatea. Crengile au foșnit și în fața lor a apărut un vagabond, care ținea în mână o sticlă goală de vin. S-a îndreptat spre ei, cu un zâmbet senin, dar, din păcate, nu era momentul oportun să faci schimb de amabilități cu un spirit al răului.

Helen s-a întors spre musafirul nepoftit, ochii trădându-i intențiile malefice. Bețivul s-a împiedicat de o creangă de copac, ce i-a apărut pe neașteptate în cale. El a alunecat și a căzut direct pe sticla pe care o strângea în brațe. S-a auzit un geamăt cumplit în momentul în care cioburile de sticlă i-au secționat traheea. Helen a ignorat horcăitul de moarte.

– Un preot a intrat în casa ta. Caută moneda.

– Dar moneda este la mine, spuse Paul, scoțând-o din buzunar.

– Nu moneda fizică, idiotule, mârâi Helen. Ei pot să detecteze proiecția astrală a monedei în locul unde a fost folosită prima dată. Îl privea cu ură în timp ce ochii îi scăpărau scânteii. Trebuie să ne unim forțele, continuă ea, altfel ne vor ucide. Ne confruntăm cu un pericol adevărat. Hai să mergem în cel de al optulea plan astral!

Deși trupurile fizice ale lui Helen și Paul au rămas pe banca din parc, spiritele lor au ajuns în curând în casa lui Paul, alături de părintele duhovnic și de Marie.

După ce a auzit țipătul lui Rachel, Marie a fugit din dormitor, ajungând pe hol. La baza scărilor, a văzut-o pe fiica ei zbătându-se în brațele unui bărbat. Monstrul și-a ridicat privirea spre ea. Era Kramer. Marie a țipat înspăimântată, apoi luminile s-au stins. Încercând să coboare la parter, s-a împiedicat și a căzut, rostogolindu-se pe scări și lovindu-se grav la cap. Zăcând pe podea, ea și-a pierdut cunoștința.

– Marie!

În fața ochilor ei, au apărut două forme învăluite într-o lumină transcendentală. Una aparținea fiicei ei, iar cealaltă – lui Paul, care își ținea mâinile protector pe umerii fetei. El i-a dăruit un zâmbet cald și puțin răutăcios, pe care Marie îl cunoștea foarte bine.

– Vino cu noi! îi spuse el soției sale, întinzându-și brațele spre ea într-un gest aparent tandru. Vino! Îți voi arăta lucruri mai presus de orice imaginație. Rachel este cu mine acum.

Marie a început să se ridice în picioare, atrasă de puterea unei voințe care nu era a ei. Uitase de durerea fizică. O mână însă a prins-o cu putere.

– Stai pe loc! Imaginea este doar o iluzie creată de forțele răului.

Părintele duhovnic a făcut semnul crucii și a rostit câteva cuvinte dintr-un ritual de exorcizare. Scoțând niște țipete cumplite, spiritele s-au făcut nevăzute. Apoi totul s-a schimbat. Marie nu mai era în casa ei, ci *se integrase* în viziune. Era înconjurată de inele de foc, ce scăpărau în întunericul stigian. Se afla în cel de al optulea plan astral. Lângă ea stătea părintele duhovnic, a cărui sutană nu mai era maronie, ci avea o nuanță de albastru pur, emanând o lumină puternică, fremătătoare.

În fața lor, în circumferința inelului, stăteau Helen și Paul. Dar Marie îi percepea ca pe niște spectre întunecate, umbre amenințătoare, limbi de foc uriașe, ce se apropiau de ei, împrôșcând cuvinte aducătoare de moarte.

– Nu-ți fie teamă! Cuvintele îi aparțineau călugăru-lui, dar ea le-a receptat fără să audă vreun glas uman.

Forma lui s-a schimbat, transformându-se într-o coloană de lumină de un alb imaculat. În fața lui, umbrele au început să tremure, dispărând în hău. În momentul în care părintele duhovnic și-a impus puterea voinței, Paul nu a mai văzut inelele de foc. El se afla acum într-o grădină. Florile și copacii radiau o lumină și o frumusețe unică, așa cum văzuse în cel de al treilea plan astral. Dar această grădină era plină de viață; transmitea o bucurie extraordinară, ce nu putea fi redată în cuvinte, o bucurie care îți pătrundea în suflet ca un șuvoi de apă dătătoare de viață. O femeie, o călugăriță, stătea lângă el, vorbindu-i cu o voce calmă.

– Paul, ascultă-mă! Totul nu este decât o capcană.

– Cum poți să spui asta? răspunse el. Tu n-ai văzut ce am văzut eu.

– Ascultă-mă, pentru că nu avem prea mult timp! spuse călugărița. Spiritele răului te amăgesc. Voi încerca să-ți explic într-un mod cât mai simplu cu putință. Există două lumi – cea fizică și cea spirituală. Primul este universul fizic, al cărui stăpân vremelnic este răul – „stăpânul” Țarinii sângelui. Cea de a doua lume este universul spiritual. El are un stăpân veșnic – stăpânul Țarinii vieții.

– Și ce legătură au toate acestea cu mine?

– O legătură extrem de importantă. Așa cum se întâmplă în cazul tuturor oamenilor, trăiești și muncești în lumea fizică, iar la sfârșitul vieții, vei fi răsplătit pentru munca ta. Dar tu trăiești și muncești și în universul spiritual, unde eforturile îți vor fi, de asemenea, răsplătite. Dar răsplățile sunt diferite, în funcție de alegerea ta. Răsplata pe care ți-o oferă stăpânul Țarinii sângelui o reprezintă puterea supremă asupra tuturor regatelor acestei lumi, o putere pe care el o are doar pentru scurt timp. Moneda este chintesența acestei puteri.

– Care este răsplata în universul spiritual?

– Răsplata este dragostea. Dar o poți obține numai dăruind dragoste. O vei primi însă și dacă o ceri. Cu ajutorul ei, poți să obții o comoară inestimabilă.

– O comoară? Ce comoară?

– O comoară ascunsă în Țarină. Nu în pământul în sine, ci în ceea ce Domnul a creat din țărână – omenirea. Ea sălășluiește în sufletul tău, Paul, și este darul cel mai de preț – viața veșnică. Stăpânul Țarinii sângelui râvnește și el această comoară – căci Satana s-a prăbușit la rândul lui în abisul timpului. Dacă va pune stăpânire pe sufletul tău, vei pierde veșnicia. Dacă vei folosi puterile

monedei, vei deveni sclav; vei trudi pe Tarina sângelui pentru totdeauna.

Paul a observat atunci că ținea în mână moneda lui Iuda. O voce lăuntrică îi spunea să i-o dea călugăriței. Să termine cu lucrurile care depășesc puterea oamenilor. Să accepte umilința și să primească viața veșnică.

Helen s-a materializat lângă el, spumegând de furie.

- Nu le arăta moneda, idiotule! Nu-i provoca!

- Dar...

Paul s-a trezit într-o clipă în parcul din Roma. Helen era alături de el, cu chipul contorsionat de suferință, secătuită de puteri. Ea a rupt în cele din urmă tăcerea.

- Prostule! Nu ți-am spus că spiritele aflate pe cele mai înalte planuri astrale te pot distruge? Îți pot fura energia care te susține. Acesta este planul lor. Lumina strălucitoare care îi învăluia indică faptul că se aflau în cel de al optulea plan astral. Ce ți-a spus călugărul?

- Să arunc moneda. Cine este călugărița?

- Ți-au spus numai minciuni, țipă Helen. Trebuie să fim foarte atenți până ajungi în cel de al nouălea plan astral; atunci nimic nu va mai reprezenta un pericol pentru tine.

- Ce voiau de la mine?

Helen și-a ridicat privirea spre cer. El nu trebuia să știe adevărul.

- Căutau moneda, spuse ea. O vor pentru propriul lor interes - ca să capete înțelepciune. Dar dacă va ajunge în mâinile lor, ne vor anihila.

- De ce?

- Pentru că destinele noastre sunt pe veci legate de moneda lui Iuda, Paul, continuă ea. Nu noi o controlăm, ci ea ne controlează pe noi.

Marie stătea pe treptele casei ei. Părintele duhovnic părea epuizat, ca și când cineva îl sleise de puteri.

– Au plecat. Dar se vor întoarce.

– Există cu adevărat? întrebă ea.

– Ce anume?

– Grădina. Am simțit că eram într-o grădină. Atât de plină de viață și atât de ciudată! Părea vrăjită.

– Ai avut o viziune, răspunse părintele duhovnic. Așa cum forțele răului pot să creeze halucinații ca să-i înrobească pe oameni, și forțele binelui pot să creeze revelații. Dar – spre deosebire de cele ale răului – aceste fenomene sunt adevărate; ele există într-adevăr în lumea spirituală. Forțele răului distorsionează binele, îl ridiculizează și îl contorsionează. Ele nu pot să creeze ceva nou.

– Se vor întoarce diseară? întrebă Marie.

– Nu știu, spuse părintele duhovnic, dar trebuie să plecăm. Îmi pare rău, dar acest loc este dominat de forțe malefice.

– Și femeia?

– Femeia pe care ai văzut-o este înzestrată cu puteri supranaturale, spuse părintele duhovnic. Dar nu a folosit toate aceste puteri.

– De ce?

– Pentru că nu vrea să aflăm numele adevăratului stăpân al monedei.

– De ce trebuie să aflăm asta?

Preotul s-a ridicat în picioare vădit obosit.

– Pentru că asta este singura noastră speranță. Numai în momentul în care vom descoperi adevărul, vom ști dacă există vreo posibilitate să luptăm împotriva acestui rău.

– Dar ați descoperit altceva, nu-i așa? întrebă Marie, privindu-i chipul îngrijorată. Ați aflat un lucru important. Despre cel care stăpânește moneda.

Cu glasul încărcat de durere, părintele duhovnic a mărturisit adevărul:

– Da. *Este un mare înger al întunericului.*

CAPITOLUL 31

„Trebuie să invocăm mila Domnului ca să-i împiedicăm pe oameni să creadă că se bucură de prietenia îngerilor buni, când aceștia sunt, de fapt, niște demoni malefici, deghizați în prieteni. Trebuie să-i împiedicăm să îndure dușmănia celor a căror influență vătămătoare este direct proporțională cu viclenia și talentul lor de amăgire.“

Sfântul Augustin, *Cetatea lui Dumnezeu*

- Au descoperit un tunel!
- Unde?
- În basilica Sf. Petru.

Cardinalul și-a ațintit privirea asupra mesagerului. Fusese o zi ieșită din comun – plină de vești uluitoare, toate însă de rău augur. În dimineața aceea, când membrii personalului au descuiat ușile capelei private a papei, au văzut că două dintre vitraliile din apropierea altarului erau sparte. Cum se întâmplase asta? Era imposibil pentru cineva să intre în capelă. Și totuși s-a întâmplat.

Vestea despre acest eveniment prevestitor de rele s-a răspândit cu repeziciune pe tot întinsul Vaticanului. Un dezastru cumplit avea să se petreacă. Dar unde? Nimeni nu părea să știe răspunsul la această întrebare.

Benelli știa însă. Primiseră confirmarea părintelui duhovnic din San Francisco. O monedă a lui Iuda își făcuse apariția în lume. Exista cu adevărat. Acum erau convinși de asta.

După ce-a oficiat mesa, cardinalul și-a anulat toate întâlnirile de dimineață, grăbindu-se să ajungă la basilica Sf. Petru. Era cuprins de o vâltoare de gânduri. Oare trupul lui Silvestru al II-lea, ultima persoană care avusese unul dintre arginții lui Iuda, le-ar fi putut oferi un indiciu referitor la modul în care ar putea lupta împotriva ultimei monede apărute în lume? Sau mergeau pe o altă pistă falsă?

Benelli, însoțit de prefectul arhivelor secrete, cobora treptele tocite de sub altarul basilicii.

– Cardinale, îi spunea prefectul, nu înțeleg cum ați putut să vă gândiți la locul acesta. Noi abia am descoperit în arhivele secrete o hartă din secolul al XVII-lea. Ea ne sugerează că a existat cândva un pasaj subteran care ajungea din grota basilicii Sf. Petru până la obeliscul situat dincolo de piață. Probabil că au săpat tunelul – continuă el cu o voce lipsită de expresie – când au mutat obeliscul în fața pieței în anul 1586. Dar nu pot să-mi dau seama de ce l-au zidit ulterior.

Au ajuns în vacarmul creat de muncitorii care spărgeau cu târnăcoapele un zid de cărămidă de la capătul grottei. S-a crezut inițial că acest zid făcea parte din cimitirul roman de sub basilică. Dar după ce s-a îndepărtat tencuiala, s-a ajuns la concluzia că zidul era menit doar

să creeze această impresie. De ce? În fața acestui zid fals, la o distanță mai mică de zece metri, se afla mormântul Sfântului Petru. Exista un anumit motiv pentru alegerea acestui loc sau era o pură întâmplare?

Întrebări fără răspuns.

Benelli s-a așezat pe niște trepte și îi urmărea pe muncitori. Aflase, cel puțin, *când* a fost scos din mormânt trupul papei Silvestru. Prefectul descoperise în arhivele secrete un document aparținând istoricului Rasponi, care spunea că – în anul 1648 – mormântul papei a fost redeschis:

Trupul lui Silvestru al II-lea a fost descoperit într-un sarcofag din marmură, la patru metri sub pământ. Corpul era intact, îmbrăcat în veșmintele pontificale, cu brațele încrucișate pe piept și având pe cap tiara sfântă.

Așadar, trupul lui Silvestru nu a fost tăiat în bucăți, așa cum spuneau legendele. În mod cu totul surprinzător, însă, Rasponi nu a menționat locul în care trupul lui Silvestru a fost reînhumat. De ce? Benelli îi privea nerăbdător pe muncitori în timp ce aceștia îndepărtau molozul. Prin praful gros se vedea într-adevăr un tunel. Au continuat să spargă zidul până când cardinalul a strigat:

– Gata, toată lumea afară!

Muncitorii și prefectul i-au aruncat priviri uimite. Dar acestea erau ordinele stricte ale papei. Au părăsit scena fără tragere de inimă. Benelli s-a așezat în genunchi și a început să se roage. Apoi s-a îndreptat spre spărtura îngustă din zid și a trecut în partea cealaltă.

La lumina lanternei, a văzut că tunelul era din cărămidă și destul de larg încât să permită accesul unui om. Pereții văruiți și podeaua erau acoperite de un strat gros de funingine. Nimeni nu mai pusese piciorul aici de sute de ani.

Benelli a început să meargă de-a lungul pasajului, stârnind nori de praf. După calculele lui, acesta mergea în paralel cu fundația basilicii Sf. Petru, care se afla deasupra, dar la un moment dat tunelul o lua spre est. După ce a parcurs mai bine de două sute de metri în întuneric, Benelli a ajuns la capătul galeriei subterane, unde se afla baza obeliscului. Au construit, așadar, tunelul ca să poată să verifice fundația obeliscului. Extraordinar! Privirea i-a căzut atunci asupra unei date inscripționate pe zidul de cărămidă din fața lui – 1648.

Dar obeliscul fusese mutat în anul 1586. De ce să fi construit tunelul șaiszeci de ani mai târziu după ce mutaseră obeliscul din locul inițial în mijlocul pieței? Ce se întâmplase în 1648?

În partea dreaptă a obeliscului, mai exista un semn. Benelli a șters cu mâna praful ce se așternuse de-a lungul vremii. Atunci, a făcut un pas înapoi, șocat. Pe perete, era desenată cu vopsea roșie o cruce mare, iar dedesubt erau inscripționate cuvintele: *pp Sylvestris II*.

Totul era evident acum. Construiseră tunelul dintr-un *singur* motiv: ca să amplaseze aici mormântul lui Silvestru, sub obelisc, unde nimeni nu se va gândi să-l caute. Dar de ce era atât de deosebit acest loc? Benelli a pus în curând capăt speculațiilor sale. Sub cruce, erau scrise – tot cu litere roșu-sânge – aceleași cuvinte care erau gravate și pe arginții lui Iuda: *Salva me, Redemptor Mundi* – „Salvează-mă, Mântuitor al Lumii!“

Benelli a respirat adânc. S-a întors apoi ca să-l informeze pe papă despre descoperirea făcută.

La mijlocul drumului însă, a auzit un zgomot în spatele său. Cu inima bătându-i gata să-i iasă din piept, cardinalul a îndreptat lanterna spre locul de unde auzise zgomotul. Tremurând, s-a întors la siguranța oferită de biserică. Căci nu era singurul care descoperise mormântul lui Silvestru. Cineva sau ceva făcuse aceeași descoperire.

Un câine negru, uriaș.

Papa Ioan al XXV-lea asculta cu atenție povestea cardinalului. În timp ce Benelli cerea permisiunea de a deschide mormântul, el își dădea seama că descoperirea acestuia ridica și mai multe întrebări, fără să ofere prea multe răspunsuri. De ce mutaseră trupul din biserica laterană în acest loc și mai tainic? Dacă acest papă fusese într-adevăr un om bun și nu un slujitor al diavolului, de ce nu l-au reînhumat în basilica Sf. Petru – poate chiar mai aproape de mormântul apostolului? Acesta era un fapt îngrijorător. Și dacă a fost un om rău, de ce l-au îngropat lângă o biserică?

Pontiful a reflectat mult timp asupra acestor întrebări, cu ochii închiși și adâncit în gânduri. În cele din urmă, i-a spus lui Benelli că nu putea să-i dea permisiunea să deschidă mormântul. În ciuda tuturor investigațiilor lor, nu știau încă dacă secretul pecetluit în mormânt avea să sprijine cauza lor sau pe cea a diavolului.

Benelli i-a povestit și despre câinele pe care îl văzuse.

– Cu siguranță că acest om a fost un slujitor al răului. Cum altfel am putea să explicăm prezența câinelui?

– Nu știm de partea cui era Silvestru când a murit, spuse papa, clătinând din cap. Numai Dumnezeu știe asta.

– Dar, insistă Benelli, indiferent ce-am găsi în mormânt, poate că se va dovedi benefic pentru noi. Sfinția Ta, timpul ni se scurge printre degete. De ce era Sfântul Părinte atât de precaut în această privință? De ce stătea cu mâinile în sân? Credeți – continuă Benelli – că forțele răului știu ce se află în mormânt?

– Nu cred, răspunse Ioan al XXV-lea. Cel puțin, nu încă. La fel ca noi, i-au redescoperit existența. Poate că trupul lui Silvestru al II-lea a fost mutat tocmai din acest motiv. Își vor folosi însă toate puterile ca să-i descopere secretul, cu atât mai mult cu cât mormântul este situat în afara granițelor sfinte ale basilicii și nu în pământ sacru. Acesta poate fi motivul pentru care s-au hotărât să vină la Roma.

– Când vor încerca să deschidă mormântul?

Pontiful a rămas tăcut câteva secunde. Apoi a spus pe un ton tăios:

– Diseară.

În după-amiaza aceea, paznicii basilicii au primit un ordin de la Vatican. Ușile bisericii aveau să fie sigilate cu însemnele papale. Nimeni nu avea voie să intre fără permisiunea expresă a papei.

Aproape în același timp în care muncitorii spărgeau zidul tunelului, Ben se întorcea la San Francisco cu sicriul soției sale. După ce a terminat cu pregătirile de înmormântare, ce urma să aibă loc a doua zi, s-a dus la mănăstire. Înainte de a se întâlni cu Marie și cu Rachel, a trecut pe la maica stareță. Ea l-a prezentat preotului de la Roma.

Ben și părintele duhovnic au stat mult de vorbă – despre Paul, despre natura răului, despre moartea lui

Florence. La sfârșit, Ben a tras propriile sale concluzii. Poate că la asta a contribuit faptul că – oriunde se ducea – îl urmărea un câine negru, uriaș. Nu i-a spus însă nimic despre asta călugărului, gândindu-se că acesta avea și așa destule probleme legate de Paul și Marie. Și, ciudat, de când intrase în mănăstire animalul nu-și făcuse simțită prezența.

La sfârșitul discuției lor, călugărul i-a cerut ajutorul lui Ben, iar acesta i l-a oferit fără să stea prea mult pe gânduri. Au plecat împreună de la mănăstire. Mergeau pe un drum lung și prăfuit, care nu avea decât o singură destinație.

Hanlon Dawes, directorul agresiv al închisorii de maximă siguranță din San Francisco, a fost luat prin surprindere de sosirea neașteptată a celor doi vizitatori. Nu știa ce hotărâre să ia în privința cererii lor ciudate. Acest lucru îl deranja, pentru că el știa răspunsurile la toate întrebările. În plus, când era vorba de deținuții lui, răspunsul era invariabil negativ.

Directorul a renunțat să se mai uite pe fereastra biroului său. Afară, nu vedea decât zidurile negre ale închisorii și clădirile anonime marcate cu litere de la A la D. Nici biroul său nu se putea lăuda cu prea multe concesii făcute confortului: o masă din lemn, multe cărți (îi plăcea să citească) și două scaune. Adevărul era că Dawes făcea puține concesii, chiar și când era vorba de el însuși. Era un ascet prin excelență, iar simțul lui de dreptate era biblic – el aplica pedepsele cu promptitudine și mânie.

Directorul s-a așezat la biroul său. Îi privea cu atenție pe Ben Ingelmann și pe omulețul firav de lângă el.

– Rugămintea dumneavoastră este cu totul neobișnuită, domnule profesor Ingelmann, spuse el în cele din

urmă. Nu am nimic împotriva să vă las pe *dumneavoastră* să-l vizitați pe Kramer, dar acestui domn nu-i pot permite accesul. Kramer nu are timp de preoți, continuă el, adresându-se aspru părintelui duhovnic. Nici nu cred că știe cu ce se ocupă aceștia. Vizita asta l-ar călca pe nervi, cu atât mai mult cu cât este și așa un om destul de periculos.

La începutul vizitei lor, când și-au expus cererea, directorul știa care va fi răspunsul lui. Era evident. Kramer nu făcuse nici o petiție oficială ca să vadă pe cineva și în plus, suporta în continuare consecințele atacului său asupra studentei. Viața în completă izolare din celulele subterane ale Corpului E începea să-l învețe chiar și pe Kramer că nu te puteai pune cu Hanlon Dawes.

Acum, însă, nu mai era chiar atât de sigur. Ceva din atitudinea preotului îl determina să-i accepte cererea. Continua să se uite în ochii părintelui duhovnic. Acesta trăda – prin întreaga lui ființă – o putere de convingere uluitoare. Era un om remarcabil, fără îndoială.

– Ei bine..., spuse Dawes, mângâindu-și bărbia. A apăsât pe un buton și i-a ordonat secretarului să-l caute pe directorul Corpului E și să-i transmită instrucțiunile sale. Bine, spuse el în final, vă acord amândurora câte douăzeci de minute, dar numai *dacă* deținutul este de acord.

Pe chipul lui Ben se citea dezamăgirea, pentru că era convins că acesta nu va accepta niciodată.

– Îmi pare rău, domnule profesor Ingelmann, spuse Hanlon, aplecându-se spre micul său auditoriu, dar – ca director al acestei închisori – nu pot să încalc regulile pentru nimeni. Nici măcar pentru un emisar al papei. De aceea sunt reguli. Apropo, ce face Paul?

Ben i-a aruncat o privire părintelui duhovnic.

– Paul este bolnav, spuse el.

– Sper că nu e ceva grav.

– E într-adevăr foarte bolnav.

Dawes a căzut pe gânduri. Poate că ar trebui să le expună suspiciunile sale legate de Kramer, potrivit cărora el era criminalul în serie. Discuția a fost întreruptă de o bătaie în ușă.

– Intră! strigă Dawes.

În cameră și-a făcut apariția directorul Corpului E. Avea constituția unei gorile și un creier pe măsură.

– Am vorbit cu Kramer, domnule. Acceptă să-i primească.

– Da? spuse Dawes, vădit uimit și mânios în același timp. Aveți douăzeci de minute la dispoziție, așa că ați face bine să vă grăbiți.

Și-a urmărit vizitatorii cu privirea. Ce cuplu ciudat! Foarte ciudat, într-adevăr! Abia dacă îi adresase câteva cuvinte călugărului, dar – când le-a spus mai devreme că supunerea este cheia conducerii cu succes a unei închisori – părintele duhovnic a răspuns imediat: „Nu. Adevărul este cheia.“

Ciudat, pentru că tatăl lui Hanlon obișnuia să spună adesea acest lucru. Dar preotul nu avea de unde să știe asta.

Stăteau în fața intrării din Corpul E.

– Trebuie să vorbesc cu Kramer între patru ochi.

– Înțeleg, spuse Ben. Sper să găsiți ce căutați. Trebuie să mă întorc la universitate acum. Vă rog să-i transmiteți lui Marie că voi veni puțin mai târziu s-o văd ca să vorbim despre înmormântarea lui Florence și despre multe alte lucruri.

– Ben, fii foarte atent! îi spuse părintele duhovnic, strângându-i mâna. Ești în mare pericol. Aceste spirite demonice îi distrug pe toți cei care au fost alături de Paul și l-au iubit. Să nu te duci sub nici o formă acasă la Paul! Cred că ar trebui să rămâi la mănăstire diseară. Vei fi în siguranță acolo.

– Mă descurc, stați liniștit! răspunse Ben, privind chipul îndurerat al însoțitorului său. Ne vedem mai târziu.

Ben l-a urmărit pe preot străbătând coridorul cenușiu, de parcă se ducea să-și întâlnească destinul. Apoi, și-a văzut de drum.

– Ca să vezi! spuse Karl Kramer. A venit în sfârșit slujitorul Domnului, continuă el batjocoritor. Erau singuri. Brațele și picioarele deținutului erau ținute de o masă din fier în mijlocul camerei în așa fel încât nu putea să facă nici o mișcare. Dacă ar fi putut, l-ar fi ucis pe preot la fel de ușor cum ar fi strivit o insectă. Știu cine ești, spuse el apoi.

Părintele duhovnic nu a rostit nici un cuvânt. În ciuda faptului că ținuta sa nu-i trăda poziția pe care o ocupa la Vatican, criminalul știa totul despre el: demonii îl informaseră. Apoi Kramer a început să împrăște cu noroi și blasfemii. Cu o voce scăzută, dar insistentă, cuvintele se revărsau din gura lui rostite într-o limbă necunoscută. Delirul diavolului. Călugărul l-a ignorat; deținutul nu-și putea controla manifestările. Demonii îl stăpâneau acum ca pe un copil aflat în pântecul mamei sale.

– Știu și de ce ai venit, spuse Kramer. Vorbea în latină, iar ochii îi scăpărau scânteii. Este vorba despre monedă. Sunteți speriați cu toții. Mi-a oferit-o mie mai întâi, dar apoi m-a tras pe sfoară și i-a dat-o lui.

– Taci!

Părintele duhovnic și-a invocat puterile. Nu se uita la Kramer, dar știa ce se va întâmpla.

În doar câteva clipe, ochii ucigașului au devenit ca de sticlă, iar chipul i s-a crispat îngrozitor. Gura i s-a deschis într-un rictus cumplit, capul i-a căzut într-o parte, limba și buzele fiindu-i inundate de salivă. Kramer părea o păpușă caraghioasă, cu trupul rigid, ce încerca să se elibereze din cătușele de fier. Călugărului însă nu-i era teamă de Kramer, căci spiritul lui nu mai era decât o epavă eșuată. În viziunea sa, părintele duhovnic și-a început călătoria în iadul altei ființe umane.

Deși trecuseră doar câteva minute de când părintele duhovnic se afla între zidurile înguste ale închisorii, călătoria sa a fost lungă și înspăimântătoare. În ciuda faptului că a pătruns în planurile astrale ale răului, călugărul nu a putut să-l identifice pe cel care îi controla pe Kramer și pe Helen, pentru că se ascundea de el ca în spatele unui vâl. Numele meu e necunoscut, nu mă provoca! – părea a-i spune.

În cele din urmă, preotul nu a putut să meargă mai departe, deoarece spiritul sălășluia în cel mai îndepărtat inel al întunericului, acolo unde nici măcar preotul nu putea să ajungă. Părintele duhovnic a deschis în cele din urmă ochii.

N-a reușit să-și ducă misiunea la bun sfârșit.

După ce puterile călugărului l-au eliberat pe Kramer, acesta și-a revenit în simțiri. Călugărul l-a văzut atunci pe Kramer așa cum era în realitate. Cadavrul viu al unei ființe umane, o navă naufragiată, azvârlită de colo-colo de valurile mării, un suflet pe veci pierdut. În curând, spiritele demonice se vor întoarce în bârlogul lor pentru a-l supune din nou unui calvar inimaginabil și a-i da în

final lovitura de grație. Pentru Kramer nu mai exista nici o speranță în această lume.

– Karl, ascultă-mă! spuse călugărul pe un ton stăruitor. Trebuie să te lupți cu spiritele răului, nu trebuie să le lași să-ți distrugă sufletul. Ai înțeles? Trebuie să te îndrepti, să încerci să te căiești.

Kramer îl privea în tăcere, fără să facă nici o mișcare. Atunci s-a auzit un zgomot la ușă; se întorseseră paznicii. Călugărul s-a ridicat în picioare. Acest specimen decăzut al omenirii deținea un mare secret. Era sigur de asta. Dar Kramer nu voia să-l dezvăluie. Îl va lua cu el în mormânt.

Călugărul a făcut semnul crucii în direcția criminalului și apoi a plecat.

Ben se afla în biroul său, punându-și într-o cutie cărțile și hârtiile. Era timpul să plece. Odată cu moartea lui Florence, dispăruse și dorința de a-și continua cariera universitară. Mâine, va aduce la cunoștința conducerii facultății hotărârea pe care o luase. Va fi cumplit să trăiască doar din amintiri, Florence aparținând de-acum doar trecutului. Nu știa ce avea să facă în viitor și nici nu mai avea importanță. Ce conta cu adevărat era ajutorul pe care trebuia să-l acorde lui Marie și lui Rachel. Va face tot ce-i va sta în putință să le ajute, chiar dacă trebuia să înfrunte lucruri mai presus de înțelegerea lui. Florence ar fi făcut la fel. Îi era loial chiar și după moarte. Nu-i va trăda pe cei pe care îi iubea.

Ben a luat în brațe cutia cu hârtii. A coborât, copleșit de tristețe, treptele universității pentru ultima oară. Era un loc gol – așa cum era întregul oraș San Francisco. În dimineața aceea, a mai avut loc un cutremur de 6 grade pe

scara Richter, comentat îndelung de presă și televiziune. Se zvonea că președintele avea de gând să impună evacuarea forțată a orașului. Așteptau lovitura de grație.

– Domnule profesor Ingelmann?

O fată frumoasă se îndrepta spre el.

– Bună ziua. Eu sunt Suzanne Delaney. O prietenă apropiată a lui Paul, adăugă ea imediat, chiar foarte apropiată.

Ben s-a oprit. Așadar, aceasta era studenta despre care se spunea că era amanta lui Paul. Trebuia s-o avertizeze într-un fel; poate că și ea era în pericol.

– Da?

– Vreau să vorbesc cu dumneavoastră. Trec printr-o perioadă foarte dificilă în ultima vreme. Este vorba despre relația mea cu profesorul Stauffer.

Ben a ezitat. Trebuia să discute cu ea. Dar mai întâi, trebuia să vorbească cu Marie; era îngrijorat de soarta ei și a fetei ei.

– Foarte bine. Diseară.

– Nu s-ar putea mai devreme? spuse Suzanne, adoptând o voce mieroasă. Trebuie să plec în curând din oraș. Din cauza cutremurelor.

Ben ajunsese între timp la mașina lui. Deschizând portbagajul, a aruncat înăuntru cutia de carton. Se scărpină în cap. Dintr-un motiv oarecare, nu putea să ia o hotărâre.

– Vă rog, domnule profesor Ingelmann, vă implor!

În acest timp, Ben s-a urcat în mașină și a încercat să pornească motorul. Acesta, însă, a refuzat să-l asculte. La naiba, asta-i mai lipsea! Mai mergea oare ceva bine în lume? Bateria era moartă. Cum era posibil așa ceva? Mersese perfect în ultimele zile.

– Se pare că aveți o problemă, spuse Suzanne cu un zâmbet generos, apropiindu-se de geam. Mașina mea este acolo. Putem să mergem împreună să bem o cafea și să stăm de vorbă.

Ea i-a arătat o mașină sport de culoare roșie, care strălucea în lumina soarelui de toamnă. Era la o distanță de doar câțiva metri.

– Ar fi o idee bună, spuse el, desfăcându-și centura de siguranță și dădu să coboare din mașină. S-a răzgândit însă brusc, exclamând: Mai bine ne vedem în seara asta la clinica mea. Vorbea cu o voce aspră și hotărâtă. Apoi, a închis în grabă ușa mașinii.

O furie cumplită se citea pe chipul Suzannei.

– Bine, spuse ea cu o voce domoală. La revedere, prietene. Și transmite-i salutări soției tale! adăugă ea, îndepărtându-se.

Ben a privit-o plecând. Deși era o zi de noiembrie, era lac de sudoare. Avea și un motiv. În spatele mașinii Suzannei, văzuse ceva.

Un câine negru, uriaș.

Numai după ce mașina a dispărut pe șosea, Ben a îndrăznit să se dea jos. Apoi s-a întors în fugă în biroul său. Trebuia să vorbească urgent cu părintele duhovnic și cu Marie; deținea informații vitale. Aflase un lucru de o importanță covârșitoare.

Exista o legătură strânsă între Kramer, Helen și Suzanne.

– Hei, uită-te pe unde mergi!

Ben urca în grabă treptele spre etajul al treilea, lovindu-l în treacăt pe individul care cobora. El a ajuns la etaj, cu inima bătându-i frenetic. Apoi s-a îndreptat spre biroul său. Poate că era deja prea târziu. Poate că Marie și

Rachel plecaseră de la mănăstire. Trecând pe lângă biroul lui Paul, a auzit pe cineva strigându-l.

– Ben!

S-a oprit, uimit. Paul se întorsese. Era vocea lui, fără nici o umbră de îndoială. Să intre sau să nu intre? Sau poate că ar trebui să dea mai întâi telefoanele acelea? Nervos, și-a trecut mâna prin părul ud de transpirație, neștiind ce să facă. Apoi, s-a apropiat de ușă. A deschis-o cu prudență în timp ce inima îi bătea cu putere, gata să-i iasă din piept.

– Bună, străinule.

Ben se holba la spectrul din fața lui și la câinele negru, uriaș, care îi stătea la picioare. Camera a început atunci să se învârtă cu el și o durere covârșitoare l-a lovit în piept cu puterea fulgerului. Și-a dus mâna la inimă. Acestea erau ultimele ei zvâcniri de viață.

– Florence, murmură el. Apoi: Marie...

În aceste ultime clipe, el s-a gândit la ea – la întâlnirea ce nu va mai avea niciodată loc în această lume. O înșelase. O tristețe apăsătoare a pogorât asupra lui.

Spiritul lui Helen privea indiferent trupul muribund de pe podea. Văzuse atâția morți în două mii de ani de crime încât nimic nu o mai impresiona. Aceasta era arta spiritelor demonice – înșelătoria. Revelații false, voci false, profeții false. Și oamenii cădeau întotdeauna în capcana răului – ce copii naivi erau! De ce le-a fost încredințată – tocmai lor – cea mai mare comoară din univers? Ce absurd! Dumnezeu însuși dăduse greș în această privință.

În timp ce Ben era învăluit de aripa morții, Suzanne a intrat în clădire și a început să urce încet scările. Când a deschis ușa de la biroul lui Paul, spiritul lui

Helen s-a făcut nevăzut. Sclava ei intra acum în acțiune. Suzanne și-a legat părul în timp ce examina trupul lui Ben, ce încă nu se răcise. Apoi, a ieșit pe sală, țipând cu o voce isterică:

– Doamne Dumnezeule! Ajutor! Ajutor! Profesorul Ingelmann a suferit un atac de cord.

Juca teatru. Acesta era punctul forte al Suzannei.

CAPITOLUL 32

„Pe insula Tibertina, care se ridică din apă precum carena unei corăbii din piatră cenușie, exista [...] palatul fastuos al unui evreu care a încercat să cumpere cu aur și pietre prețioase puterea apostolilor. Alături de el, se afla frumoasa Elena, pe care a ridicat-o de la statutul de curtezană la rangul de «Gândire» a lui Dumnezeu.“

Ambrosini, *Arhivele secrete ale Vaticanului*

– Roma, Cetatea Eternă. Nu se poate să n-o iubești, spuse Helen, întorcându-se de la fereastra apartamentului somptuos. Dar acum nu este nimic, continuă ea. Tu nu ai de unde să știi, Paul, ce înseamnă să trăiești în perioada sa de glorie. În timpul domniei lui Nero, Roma era cu adevărat înfloritoare. Era cel mai frumos oraș din lume și din toate timpurile. Nu-ți imaginezi deliciile pe care le-am savurat în vremurile acelea, nebuniile pe care le-am făcut, scăpând basma curată.

Helen s-a așezat pe pat. Era goală, iar trupul zvelt și coapsele delicate străluceau în lumina lunii. Își trecea

mâna prin părul negru al lui Paul, care era cufundat într-un somn adânc. Apoi, l-a ciupit cu putere de umăr, iar el s-a trezit. Afară, orașul era scăldat în mii de luminițe.

– E timpul să te îmbraci, spuse ea. Nu este departe.

– Unde mergem?

– Vom vizita locul unde am trăit cândva. În vremuri demult apuse, când moneda mi-a fost pentru prima dată încredințată spre păstrare. Ți-e dor de Suzanne? întrebă ea, sărutându-l. Eu nu sunt așa de bună, nu? Nu reușesc să te satisfac așa cum o face ea, nu-i așa? Îți plac mai mult „prospăturile“?

– Ai fost minunată.

– Nu uita, trupul nu este al meu! spuse ea, aruncându-i un zâmbet atotștiutor. Dar am o experiență de două mii de ani, crede-mă! Nu-ți face griji, o să te întorci în curând la San Francisco! Doar că o să-l găsești puțin schimbat, continuă ea, ȕuguindu-și buzele.

– Schimbat? întrebă el, sprijinindu-se într-o mână. În ce sens?

– Pe pământ totul este trecător, răspunse Helen, râzând veselă, totul este zădărnici. Iar noi, spiritele, vorbim în șarade și parabole, din care voi, pământeni, nu înțelegeți nimic. Voi nu vedeți ce vedem noi. Dacă ați vedea, totul ar fi foarte clar.

– Dar ce poți să-mi spui despre această monedă? Când a apărut pentru prima dată? întrebă Paul, luându-l în brațe. El nu mai avea de-acum o soție: în mintea sa, nu mai exista nici o amintire legată de Marie.

– A aparținut unui prieten, care a murit.

– Dar de ce a ajuns în posesia lui?

– Pentru că așa a fost scris în stele.

– În stele? spuse el nedumerit. Este imposibil.

– Paul, te-am mințit eu vreodată? întrebă Helen, spunând o minciună chiar atunci. Când un copil vede o hartă a lumii, el vede doar forme și culori. Dar tu știi, datorită inteligenței umane, că harta îți prezintă țări care există în realitate. Același lucru este valabil și în cazul stelelor. Când le privești, percepția ta seamănă cu percepția unui copil. Ele sunt doar niște puncte strălucitoare, aruncate la întâmplare pe cer. Dar când eu privesc stelele, văd lucruri cu totul diferite.

– Ce anume vezi?

– Nu m-ai crede dacă ți-aș spune ce văd, Paul. Tu vezi stele, eu văd îngeri și arhangheli, văd tronuri și puteri. Văd, de asemenea, un Templu uriaș, de o simetrie perfectă. Și multe alte lucruri – cele douăsprezece triburi ale lui Israel, împărății și arca. Văd atât de multe lucruri!

– Moneda te ajută să le vezi?

Ea a încuviințat din cap.

– Cu ajutorul monedei, poți să vezi clipa în care trecutul, prezentul și viitorul erau un întreg. Problema voastră, a pământenilor, este aceea că percepeți totul în funcție de timp: credeți că un eveniment este urmat de un altul, dar nu este adevărat. Toate sunt întreșute ca într-o pânză realizată de un maestru desăvârșit. Trecutul se îmbină cu viitorul, viitorul este întotdeauna pe urmele trecutului, iar trecutul și viitorul își au începutul și sfârșitul în prezentul etern. În plus – continuă ea, scoțând din „mânecă“ moneda lui Iuda ca un magician – cu treizeci de monede ca aceasta poți să cumperi o comoară inestimabilă: viața veșnică.

– Deci călugărița avea dreptate.

– Nu, spuse ea, strâmbându-se disprețuitoare. Acești oameni își bagă nasul unde nu trebuie, dar nu înțeleg

nimic. Ea a făcut o pauză. Trebuia să-i spună mai multe lucruri, de vreme ce el trebuia să ia singur o hotărâre. Cum să-ți explic mai bine dacă tu nu știi nimic despre lumea spirituală? Uite cum o să facem! O să-ți spun o parabolă, o poveste pentru copii. Unei persoane, pe care eu o cunosc, i s-a promis – în schimbul câtorva bănuți de argint – un teren în care era ascunsă o comoară extraordinară. Dar acest teren nu era obișnuit. El exista și în plan fizic, dar și în plan mistic. Exista și în cer, dar și pe pământ și asta pentru că lucrurile cerești sunt reflectate și în plan teluric. Promisiunea a fost așadar pecetluită într-un templu – un templu fizic, aflat pe pământ, dar și într-un templu spiritual, aflat în ceruri. Monedele dezvăluie acest lucru; ele acționează ca niște oglinzi.

– Dar ce s-a întâmplat?

Chipul lui Helen trăda o tristețe coplesitoare.

– Promisiunea s-a dovedit o înșelătorie. Cele treizeci de monede au cumpărat doar terenul din planul teluric, adică pământul, împreună cu tot ceea ce implica acesta, printre care și omul, creat din țărână. A cumpărat și un sclav care știa unde era ascunsă comoara spirituală. Dar sclavul viclean a împărțit comoara celor pe care îi iubea. Cumpărătorul, cel pe care îl cunosc eu, a insistat, firește, ca târgul să fie respectat. Fusesse înșelat, dar o promisiune făcută într-un templu nu poate fi anulată. Ea este eternă. Iar comoara nu era pierdută, fusesse doar risipită în timp.

– Și?

– S-a dat o bătălie cumplită în cer și pe pământ, o luptă care continuă și astăzi. Sclavul a fost crucificat pentru trădarea sa; templul de pe pământ a fost distrus. Dar nimic nu se pierde în eternitate. La fel cum putem aduna monedele, putem recupera și comoara.

– Și când se va întâmpla asta?

– Târgul trebuie respectat. Atunci când monedele vor fi recuperate, cei care dețin în mod abuziv comoara în prezent vor fi obligați s-o înapoieze stăpânului de drept – celui în posesia căruia se află terenul. El va fi astfel repus în drepturi.

Paul se gândea la toate astea.

– Terenul și templul din ceruri se reflectă pe pământ – asta am înțeles. Cumpărătorul a crezut că a cumpărat un teren pe pământ, dar și unul în ceruri – și asta am înțeles. Dar a perceput el adevărata natură a târgului? A cumpărat ce-a văzut sau ceea ce *exista în realitate*? Dacă a cumpărat ce-a văzut, atunci vina îi aparține. În fine, cine este stăpânul terenului unde se presupune că este ascunsă comoara?

– Îți merge mintea, spuse ea, sărutându-l. Asta, iubito, tu trebuie să afli. În momentul în care monedele își descătușează puterile uriașe, lumea le simte. Astăzi, vei vedea împărățiile acestei lumi, îți promit. Jocul a început deja.

– Dar nu văd nimic.

– Asta pentru că stai, ca de obicei, într-o poziție necorespunzătoare, iubito, spuse ea.

Cutremurul a lovit orașul San Francisco în primele ore ale serii, când traficul atinsese apogeul. A avut 8,5 grade pe scara Richter. Într-un minut și patruzeci și cinci de secunde, au murit trei sute optzeci de mii de oameni.

La scurt timp după aceea, la Roma, la ora șase dimineața, cardinalul Benelli se afla în fața papei. Apoi, s-a îndreptat spre observatorul Vaticanului.

– Cardinale!

Astronomul era același omuleț chelios și cu ochi mici și strălucitori pe care Benelli îl cunoscuse cu ocazia ultimei vizite pe care o făcuse la observator. De data aceasta, nu mai era atât de sigur pe el. Fusesse trezit din somn cu câteva minute mai devreme la cererea expresă a papei și era foarte nervos din această cauză.

– Cardinale, cu ce vă pot ajuta?

Benelli îl privea cu aceeași nedumerire. Cum putea să-i explice ce dorea fără să pară nebun?

– Signor?...

– Pundi, răspunse astronomul. Vedea că prelatul era agitat și nesigur pe el. Ce se întâmplă?

– Signor Pundi, spuse Benelli, acum câteva luni am venit aici împreună cu un călugăr. Vă amintiți?

– Desigur. Astronomul fusese foarte impresionat de vizita celui care ocupa a doua poziție în ierarhia Bisericii Catolice.

– Mi-ați arătat niște planete.

– V-am arătat o conjuncție a planetelor. Era vorba, de fapt, despre o mișcare retrogradă...

– Opriți-vă! strigă Benelli. Opriți-vă! Ce-am văzut mai exact?

– Ce-ați văzut? Păi, așa cum am spus, ați văzut planete.

– Nu! țipă Benelli. În viziunea mea, am văzut constelații, am văzut planete, am văzut animale.

– Animale? Astronomul își făcea de lucru cu clipboardul. Voi încerca să vă ajut, spuse el, copleșit de situație. Era evident – sărmanul cardinal nu era în toate mințile.

Benelli își sprijinea capul în mâini.

– Am văzut stele. Am văzut planete. Am văzut animale. Mi-ați spus că planetele erau la fel ca înainte.

– Da, spuse astronomul, speriat acum. La fel ca înainte. Ați văzut aceeași conjuncție a planetelor care a avut loc în anul 66 după Hristos, pe data de 7 martie. O aliniere a planetelor Marte, Neptun și Uranus. V-am spus că o conjuncție presupune o apropiere aparentă a corpurilor cerești...

– Așa este, spuse Benelli, aproape plângând. Dar am văzut și stele.

– Dar sunt miliarde de stele, cel puțin o sută de miliarde.

– Da, dar în ziua aceea, stelele și planetele erau aliniate într-o anumită ordine, spuse Benelli. Trebuie să mă ajutați să le descopăr.

Astronomul îl privea complet neajutorat.

– Aș putea să iau legătura cu observatoarele din întreaga lume, spuse el, dar ce să le spun? Cum să le descriu stelele pe care le-ați văzut? Parcă am căuta un ac în carul cu fân. Ele sunt doar niște puncte luminoase.

Benelli se uita frenetic în jurul lui. Dintre o sută de miliarde de stele, el văzuse câteva împreună cu aceste planete. A surprins atunci o imagine dintr-o eră pământească și acum încerca să o redea cu cât mai multă claritate.

– Îngenunchează! spuse el disperat.

– Să îngenunchez?

Astronomul s-a supus, iar Benelli a început să se roage. În curând, a avut din nou viziunea aceea. Dar acum știa cum s-o interpreteze. Nu trebuia s-o privească din perspectiva Bisericii, ci din cea a forțelor răului. Cardinalul l-a scuturat cu putere pe sărmanul astronom, care stătea încă în genunchi.

– Să presupunem că ești un vrăjitor din vremurile antice, unul dintre magi, oameni care știau să citească în

stele! Să spunem că privești cerul pe data de 7 martie în anul 66 după Hristos! Ce vezi?

– Văd conjuncția planetelor Marte, Neptun și Uranus.

– Unde?

– În zodia Peștelui. Aceste planete sunt în zodia Peștelui.

– Da! Iar peștele îl reprezintă pe pescar – pe Sfântul Petru. Ce simbolizează Marte?

– Războiul.

– Și Neptun și Uranus?

– Ăăă... Astronomul se străduia, disperat, să-și amintească. Neptun este simbolul misticului, iar Uranus – al magicianului.

– Nu înțelegi? șopti Benelli. Un magician și Sfântul Petru, misticul, s-au luptat în anul 66 după Hristos.

– Cine a câștigat? întrebă astronomul, asudând din greu. Cardinalul o luase razna, asta era sigur.

– Sfântul Petru, strigă Benelli, pentru că lupta s-a desfășurat în constelația Peștelui. Pescarul a câștigat; puterea magicianului a fost înfrântă. Dar nu asta este important, nu înțelegi? Asta s-a întâmplat atunci. Viziunea încearcă să-mi spună cine este magicianul, cine este spiritul răului care vine pe pământ!

– Spiritul răului... Astronomul s-a ridicat în picioare. Cardinale, iertați-mă, dar cred că...

Benelli nu l-a auzit. El a rămas în genunchi, vărsând lacrimi amare. Știa acum cine era îngerul întunericului.

Faptele apostolilor o spuneau cu certitudine.

– Ai văzut ce s-a întâmplat? întrebă Paul, nevenindu-i să creadă ce vedea la televizor.

– Da, spuse Helen, ieșind din baie. A avut loc un cutremur la San Francisco și au pierit mii de furnici. Aș fi putut să-ți spun asta cu mult timp în urmă, continuă ea, aruncându-i o altă minciună.

– De unde știi?

– Datorită monedei, firește, răspunse ea, îmbrăcându-se cu rochia de muselină. Ți-am spus, manifestările puterii ei încep să crească în intensitate. Dar asta nu e nimic. Grăbește-te, nu trebuie să întârziem!

Au părăsit apoi blocul cu apartamente de lux.

– Ia-o pe aici! spuse ea.

Au traversat o stradă sordidă, înțesată cu taverna și cafenele, în fața cărora oameni cu chipuri ursuze își descântau băutura. Acesta era bârlogul mafioților. Ucigașii le aruncau priviri crude, nemiloase.

– Nu ne vor face nici un rău, spuse Helen.

Au trecut pe lângă un grup de indivizi care sorbeau cu nesaț din sticlele de vin în timp ce stăteau pe trotuar. Ea le-a fluturat pe la nas inelul cu safire și diamante pe care îl purta. Doi dintre ei au vrut să-i urmărească, dar apoi au dispărut la fel de repede la adăpostul umbrelor.

– Le este frică, spuse Helen, și asta este foarte bine.

Datorită puterilor ei extraordinare, ar fi putut cu ușurință să-i neutralizeze sau chiar să-i distrugă. Influențându-le gândurile, ar fi putut să-i determine să se arunce în fața mașinilor. Sau ar fi putut să devină invizibilă, deși era „înveșmântată” într-o formă umană. Spiritele rele ale mafioților au recunoscut-o oricum și s-au supus voinței sale. Ei își ascultau întotdeauna stăpânii. Nu aveau altă posibilitate: gândurile nu le mai aparțineau.

Paul și Helen au ajuns la Tibru și au început să meargă de-a lungul malului.

– Acolo trebuie să ajungem, spuse Helen, arătându-i un pod care traversa fluviul. Era Ponte Fabricio, cel mai vechi pod, încă în folosință, peste Tibru, construit în anul 62 înainte de Hristos. Apropiindu-se de el, Helen a început să depene amintiri.

– Îmi aduc aminte că am traversat acest pod când am vizitat Roma pentru prima dată. Era dis-de-dimineată, iar podul era înțesat de oameni care veneau la piață. Mirosul pe care îl degaja apa era insuportabil și mi s-a făcut rău. Totul era atât de diferit de portul Tyr unde am locuit eu. Cel puțin, sistemul nostru de canalizare era bine pus la punct.

O clipă mai târziu, din întuneric, a apărut un individ care le-a blocat drumul. Trăgea cu poftă dintr-o țigară și îi privea cu atenție pe amândoi. Rino Marcelli era un om îndesat, în vârstă de cincizeci și trei de ani, cu un complex saturnian și înfățișarea unui gangster, caracteristici complementare naturii sale. Era nașul mafiei, implicat în crime și acțiuni violente. Helen îl ajutase să-și clădească micul său imperiu. Ei făceau parte din aceeași societate secretă din Roma, iar el nutrea un respect deosebit pentru ea.

Rino nu i-a adresat nici un cuvânt lui Helen, dar a pornit înaintea lor, călăuzindu-i. Au traversat podul spre insula Tibertina.

– Această insulă este populată încă din Antichitatea romană, își continuă Helen povestirea. Acolo se afla un templu închinat lui Aesculapius, zeul medicinei, spuse ea, arătându-i locul. A fost înălțat cu mult înainte ca eu să mă nasc. Iar acolo era o piață de sclavi. Puteai să faci afaceri bune dacă veneai înaintea celor care voiau să cumpere sclavi pentru luptele cu gladiatori.

Paul și Helen au străbătut apoi malul stâng al insulei Tibertina. Ea și-a strecurat mâna într-a lui. Păreau doi soți bogați, care ieșiseră să-și facă plimbarea de seară, lipsiți de grijile oamenilor de rând. Și-au continuat „plimbarea” spre partea de nord a insulei, lăsând în urmă casele pescarilor și ale luntrașilor.

– Palatul se afla aici, spuse Helen. L-au dărâmat la scurt timp după moartea lui.

Paul nu vedea decât un parc unde te puteai odihni pe niște bănci din piatră. Helen l-a îndrumat spre un colț al parcului, unde se afla un buncăr din beton, cu o ușă masivă din fier. Ușa era deschisă, scoțând la iveală niște trepte vechi și uzate. Ele duceau, fără îndoială, undeva sub parc. Helen continua să vorbească în timp ce coborau.

– În partea cealaltă a fluviului, se află zona Trastevere, unde a trăit dușmanul lui cel mai aprig. Locurile s-au schimbat, firește, de-a lungul secolelor. În vremea mea, acolo era un ghetou evreiesc. Ei erau tăbăcari, cămătari, arāmari. N-am știut niciodată când și-a făcut apariția. Nu ne-am așteptat să fim provocați de un pescar analfabet.

Au trecut printr-un coridor îngust cu multe deschizături, dintre care unele păreau false. După ce au străbătut coridorul, au ajuns într-o peșteră uriașă. Paul era fascinat, căci nu era vorba de o simplă peșteră, ci de un templu subteran, săpat în stânca insulei – o replică mai mică a templului imens care existase cândva în palatul construit la suprafață. Lumina zilei nu pătrundea în întunericul infernal. Locul era scăldat însă într-o lumină ciudată, gălbuie, care venea dintr-o sursă necunoscută.

Paul cercetă împrejurimile. În centrul peșterii, scaune sculptate în granit negru-lucios împrejmuiău o pentagramă

uriașă gravată în podea cu aur. Frescele de pe pereți conțineau scene din timpuri antice. Ele înfățișau un loc păgân de închinăciune, unde acoliții făceau sacrificii umane, supravegheați de o femeie și de marele preot. Scenele erau extrem de sângeroase; chipurile victimelor trădau o spaimă cumplită.

Paul a rămas cu ochii ațintiți asupra uneia dintre scene care părea extraordinar de vie. Chipul femeii era identic cu cel al lui Helen, în timp ce trăsăturile marelui preot nu se deosebeau prea mult de cele ale lui Paul.

Dar, în timp ce privea, tabloul a început să se unduiască precum imaginea reflectată într-o piscină, ca și când fresca prinsese viață dintr-odată. Chipul marelui preot a adoptat o expresie de o cruzime sălbatică, trupul său crescând în înălțime. Veșmintele s-au schimbat și ele. Roba aurie a vrăjitorului a căpătat o culoare neagră ca smoala. În fața ochilor lui Paul a apărut o imagine nouă – un spectru trufaș și puternic din vremuri păgâne, un rege din timpuri antice.

– Cine este?

– Vei afla în curând, spuse Helen pe un ton tăios. Vino acum!

Helen stătea în centrul templului, în interiorul pentagramei, lângă Paul. Umbrele întunecate pe care el le zărise alunecând pe pereți au venit acum să-i întâmpine. Erau bărbați și femei îmbrăcați în veșmintele antice pe care Paul le văzuse atunci când ajunsese în cel de al optulea plan astral.

Doi servitori s-au apropiat de Helen și Paul, dezbrăcându-i de hainele pe care le purtau. Alți doi i-au îmbrăcat apoi cu veșminte similare cu ale lor, punându-le însă

și podoabe din aur și argint. Paul n-a opus rezistență. Minte și mișcările sale erau letargice, supunându-se voinei monedei.

Atmosfera din templul subteran a devenit caldă și intimă. Lumina gălbuie care străbătea întunericul a început treptat să se diminueze, până când umbrele nopții au pus cu totul stăpânire pe templu, tulburate doar de licărul lumânărilor negre din spatele edificiului. Paul privea în față. Nu existau podoabe sau ornamente pe stânca strălucitoare pe care se formase insula Tibertina. Helen s-a întors spre Paul.

– Înainte de a ajunge în ultimul plan astral, trebuie să folosim puterea monedei ca să pătrundem într-un mormânt. Nu este departe de aici. Indiferent ce vei vedea, *nu te lăsa* influențat! Ai înțeles? O singură greșală și trupurile noastre fizice și spirituale ar putea fi pe veci distruse.

Paul a încuviințat din cap. Un singur gând îl stăpânea acum: să ajungă în ultimul plan astral. Nu știa de ce Helen voia să pătrundă într-un mormânt și nici nu-l interesa. Cei aflați în templu au făcut un cerc în jurul lor și au început să psalmodieze într-o limbă necunoscută.

Un timp, Paul nu a simțit nimic. Apoi, Helen i-a dat o cupă și i-a spus să-i bea conținutul până la ultima picătură. Paul a ascultat-o. Băutura avea un gust dulce și în curând a fost cuprins de o oboseală soră cu moartea. Nu-și mai simțea membrele; mintea lui se concentra asupra zidului din față sa. Îi străbătea întunecimea ca un astronom care încearcă să identifice o stea în adâncimea cerurilor.

Apoi, treptat, din întunericul stigian, au apărut un templu din Antichitate, similar cu cel în care se aflau acum, dar mult mai mare, al cărui tavan se ridica semeț

deasupra tuturor. Era plin de oameni. Paul era înconjurat de sclavi și adoratori, care aduceau ofrande zeului lor. În aer plutea mirosul greu de tămâie și al sângelui victimelor umane sacrificate. Imaginea a dispărut apoi, iar stânca din fața lui s-a transformat într-o cortină de catifea, luminată slab în întunericul care o înconjura. Paul s-a îndreptat spre ea.

– Paul, trebuie să-mi spui ce vezi. Eu nu pot să merg cu tine; sunt doar paznicul monedei. Tu trebuie să-i invoci puterile.

Deși puterea spirituală a lui Helen era foarte mare, nu era dispusă să intre în mormântul aflat atât de aproape de inima Vaticanului. Nu știa ce-ar fi putut să descopere acolo. Așa că era mai bine să intre el.

Paul s-a trezit deodată în altă parte. Stătea pe un coridor îngust și prăfuit. Părea un tunel deschis de curând la un capăt, după cărămizile împrăștiate pe podea. Paul a fost atras de lumina puternică, strălucitoare și pură care răzbătea prin spărtură. Îl dureau ochii privind-o. Îi ardea sufletul.

– Întoarce-te! Întoarce-te! strigă Helen. Dacă ar fi intrat în basilica Sf. Petru, dacă s-ar fi apropiat de mormântul apostolului, l-ar fi pierdut pentru totdeauna.

După o oarecare ezitare, Paul și-a întors privirea. A pornit prin tunel, așa cum o făcuse și cardinalul Benelli cu o zi înainte. Ajungând la baza obeliscului, a văzut pe perete o cruce roșie uriașă și inscripția *pp Sylvestris II*. Paul se pregătea să pătrundă prin zidul tunelului în mormântul papei din Evul Mediu. A simțit atunci că nu era singur. Împreună cu el, mai era o prezență – fizică și sfântă. Căci papa lăsase un străjer acolo.

Pe Catherine de Benedetto.

Stătea singură, neînfrică, în tunelul îngust, învăluită într-o beznă fără margini. Disperată, încerca să privească dincolo de Paul ca să descopere cine era adevăratul stăpân al monedei. Încerca, de asemenea, să-l împiedice pe Paul să intre în ultimul loc de odihnă al lui Silvestru al II-lea și să-i divulge secretul atotputernic.

– Nu trebuie să intri acolo, spuse călugărița.

– Paul, întoarce-te! strigă Helen. Nu o provoca!

Dar era prea târziu. Paul a continuat să înainteze. Brusc, a simțit alături prezența lui Helen. Luată prin surprindere de apariția neașteptată a unui dușman din lumea muritorilor, vrăjitoarea s-a năpustit dincolo de cortina protectoare a întunericului. Acum, adversarele se confruntau la marginea celui de al nouălea plan astral. Reprezentanta luminii și reprezentanta întunericului.

– Nu trebuie să intri! *Nu trebuie să intri!*

Paul percepea vag conflictul, le vedea într-o lumină încețoșată pe cele două războinice care se luptau într-un plan spiritual – sfânta care își făcuse din credință un scut și monstrul care încerca s-o distrugă, transformându-se din șarpe în scorpion și apoi luând înfățișarea unui lup.

Spiritul lui Paul era atât de zdruncinat încât nu mai știa dacă se afla sau nu într-un trup uman. În urechi îi răsunau strigăte de durere și disperare. La un moment dat, în fața ochilor i-au apărut chipul lui Marie și al lui Rachel, deoarece călugărița se lupta să-i redea libertatea voinței. Dar Paul a rămas credincios monedei și și-a concentrat puterea asupra misiunii pe care o avea de îndeplinit – descoperirea secretului ascuns în mormântul papei Silvestru. Sclav al propriei ambiții și mândrii, nu mai avea nici o scăpare. Acceptase de bunăvoie lanțurile robiei.

S-a auzit atunci un strigăt cumplit, de agonie.

Paul s-a trezit din nou în templul subteran. Helen era lângă el, iar acoliții se agitau în jurul lor. Chipul ei era cadaveric. Pentru că suferise o rană mortală, puterea și existența ei pe pământ s-au diminuat dramatic. Dar trăia încă.

– Proștii! Proștii! murmură ea. Și-au dezvăluit singura putere pe care o au la dispoziție. Călugărița mă poate birui, dar nu-i poate opune rezistență stăpânului nostru. Născută în lumea muritoare, ea nu-i poate apăra de forțele îngerului.

Ochii lui Helen scăpărau scânteii.

– Au pierdut. Nimic nu ne mai poate opri acum.

Cardinalul Benelli a fost cel care a găsit-o de dimineață lângă mormântul papei Silvestru. Era convins că murise. Dar, în cele din urmă, Catherine de Benedetto s-a mișcat.

– Spuneți-i Sfântului Părinte, murmură ea, că l-am văzut pe îngerul întunericului!

Ea a vorbit din nou, provocându-i fiori lui Benelli. Căci i-a confirmat ceea ce el știa deja.

– Este Simon Magul.

PESCARUL

CAPITOLUL 33

„În cetate era un om, numit Simon, care zicea că este un om însemnat; el vrăjea și uimea poporul Samariei. Toți, de la mic până la mare, îl ascultau cu luare aminte și ziceau: «Acest om este puterea lui Dumnezeu, cea care se numește Mare.» Îl ascultau cu luare aminte, pentru că multă vreme îi uimise cu vrăjitoriile lui.“

Faptele apostolilor 8:9-11

Prințul vrăjitorilor, marele maestru al magiei negre.

Despre Simon Magul, primul eretic, Biserica știa multe lucruri; nu doar Biblia și Noul Testament apocrif relatează povestea lui îngrozitoare. Un adevărat artist în crearea iluziilor, un slujitor al diavolului prin excelență, Magul a fost contemporan cu Sfântul Petru. Pretinzând că este Fiul Celui Puternic, a fost considerat de Biserică drept cel mai mare eretic, pentru că a pretins că originile sale sunt divine. Astfel, el a comis un păcat spiritual împotriva Sfântului Duh, pentru care nu va mai obține niciodată iertarea.

În arhivele secrete ale Vaticanului, există multe mărturii despre el și despre puterile extraordinare ale răului pe care le invoca în încercările sale de a uzurpa rolul lui Hristos. Biserica a pus în capul listei cărților interzise, *Decretum Gelasianum*, lucrare întocmită în secolul al V-lea, scrierile Magului, declarându-le „blestemate pentru totdeauna” împreună cu autorul lor.

Simon Magul, fiul lui Antoniu și al Rahelei, s-a născut în Samaria, Israelul de astăzi. A studiat încă de la o vârstă fragedă tainele oculte, devenind un adevărat cunosător al acestui domeniu, dar și un adept al sectei conduse de Dositheus, din care făceau parte douăzeci și nouă de bărbați și o femeie, Elena. În curând, Magul (care înseamnă „magician”, așa cum este cunoscut pretutindeni) și-a înlocuit profesorul și a transformat-o pe Elena, o prostituată din Tyr, în amanta sa. El a venit la Roma, unde și-a construit un palat pe o insulă situată în mijlocului Tibrului. Aici, Magul și-a expus doctrina, gnosticismul, cunoașterea mistică a iluminării spirituale.

Simon Magul susținea în predicile sale că lumea a fost creată de o putere, care se erija în rolul lui Dumnezeu, dar care nu era de fapt decât o palidă oglindire a Dumnezeului adevărat. El pretindea, de asemenea, că sufletele umane s-au prăbușit din ceruri pe pământ și numai mântuitorul omenirii le putea redea din nou perfecțiunea. Acest mântuitor era, firește, Simon Magul, care pretindea că era fiul Dumnezeului adevărat. În ceea ce-l privește pe Hristos, susținea că Iisus nu a fost crucificat, momentul crucificării fiind doar o iluzie, și nu era fiul Fecioarei Maria.

Magul afirma că iubita sa, Elena, era izvorul înțelepciunii. Ea se prăbușise în lume din tronul ei ceresc,

trădată de îngerii cărora ea însăși le dăduse viață. Aceștia au obligat-o să adopte o formă umană ca s-o împiedice să se întoarcă la Dumnezeu adevărat. Ea va deveni Elena din Troia, iar Magul a prorocit că era condamnată să fie secole de-a rândul o prostituată, proprietatea comună a omenirii. Dar, prin puterile Magului, ea se va întoarce pe tronul ce i se cuvenea de drept.

Magul a predicat în lung și-n lat această dogmă – cea mai cumplită batjocură la adresa lui Hristos. A fost însă îmbrățișată de un număr mare de oameni într-o perioadă în care fiecare cult și fiecare sectă prindea viață în rândul unei populații foarte superstițioase. În curând, Simon a devenit cunoscut în întregul ținut al Samariei, iar oamenii vorbeau cu venerație despre puterile sale legendare. Căci se părea că – la fel ca Mesia – putea să învie morții, să înfăptuiască minuni, să redea mersul ologilor și orbiilor vederea sau să invoce spiritele.

Care era sursa acestor puteri diabolice nimeni nu știa, cu excepția iubitei sale, Elena. Magul i-a mărturisit numai ei că posedă una dintre monedele lui Iuda, secret pe care însă îl ascundea cu grijă de restul omenirii. În Samaria, Simon Magul i-a întâlnit pentru prima dată pe apostoli și a fost fascinat de puterea uluitoare a Sfântului Duh care pogora prin ei. Dorindu-și puterile magice pentru el, Magul le-a oferit bani apostolilor, dar aceștia i-au spus:

Banii tăi să piară împreună cu tine, pentru că ai crezut că darul lui Dumnezeu s-ar putea căpăta cu bani [...] și pocăiește-te pentru această răutate a ta!

Dar Magul nu s-a căit pentru păcatul simoniei. El și-a încărcat sufletul cu ură și răutate. A jurat că ceea nu va putea să aibă va distruge.

Va distruge religia creștină – asmuțind puternicul Imperiu Roman împotriva ei. Și nimeni de pe pământ nu-l va putea opri. Căci Magul credea cu tărie în invincibilitatea monedei lui Iuda, pe care nici o ființă umană nu o putea birui. Dar s-a înșelat în această privință. Cineva putea s-o înfrângă.

Un pescar umil. Un evreu bătrân.

Simon Magul a rămas în Samaria, unde a fost divinizat ca un zeu, până când – în acele timpuri întunecate ale Imperiului Roman – o altă forță a răului l-a atras în capitala lumii, la fel cum magnetul atrage fierul – împăratul Nero.

Numit adesea Antihristul, omul pe care istoricul Pliniu cel Bătrân l-a descris ca fiind „otrava lumii“, acest împărat burtos, cu picioare subțiri, cu un grumaz ca de taur, cu părul blond și ondulat și cu pielea iritată, purtând semnele desfrânării, avea să devină cunoscut în istorie nu atât pentru talentele sale mediocre în arta dramatică, ci pentru că a exploatat la maximum cruzimea și depravarea cetățenilor Romei.

Nero este cel care a încurajat toate manifestările răului. Îmbrăcat ca un gladiator, conducea frecvent măcelurile din Circus Maximus; dansa în sângele victimelor, cuprins de extaz; i-a transformat pe creștini în torțe umane, destinate să-i lumineze grădinile; trăgea la sorți victimele ce urmau să fie violate. Nero era un monstru prin excelență când era vorba de cruzime și depravare.

Capabil să corupă lumea umană, lui Nero îi lipsea însă singurul lucru care l-ar fi putut ajuta să-și extindă nestingherit faptele de corupție și persecuție. Dar știa că cineva îl putea ajuta. Nero a pornit, așadar, în căutarea unei monede.

Împăratul l-a rugat pe vrăjitor să se înfățișeze înaintea lui. Călătoria din Samaria spre Roma a fost lungă. Dar, în cele din urmă, Magul a traversat Ponte Fabricio și a intrat în Roma – cetatea nedreptăților, noul Babilon, cum o numeau creștinii.

Întâlnirea dintre aceste spirite ale întunericului a fost memorabilă. Ei au plănuit apoi împreună cum să confere răului puteri depline în imperiu, faptele crude ale lui Nero de până atunci părând – prin comparație – o joacă de copii. Dar în acest moment atât de ciudat din istoria omenirii, al întâlnirii dintre acești doi demoni, un apostol a traversat același pod; el a sosit însă în mare taină.

Dincolo de insula unde Simon Magul avea să-și clădească în curând palatul și templul, în partea evreiască a Romei, Trastevere, printre vameși, arămari, cămatarari și luntrași, și-a găsit sălașul – în spatele prăvăliilor Aquila și Priscilla – un pescar analfabet și cărunt, împreună cu scribul său, Marcu.

Și Sfântul Petru căuta o monedă.

În scurt timp, Magul a devenit faimos la Roma, respectat de cei bogați și puternici. Era de-acum favoritul lui Nero. Însoțit întotdeauna de credincioasa lui Elena și de un câine negru, uriaș, el își făcea o intrare spectaculoasă la petrecerile de la Curte, provocând pretutindeni teamă. Se părea că putea să comunice cu spiritele, să invoce duhuri, să învie morții sau să transforme pietrele în pâine. Dar, mai mult decât atât, putea să citească în stele la fel de ușor ca într-o hartă umană.

Nimeni nu putea să-l provoace pe Simon Magul, deoarece semăna groază și moarte pe oriunde trecea. Se lăuda că putea să creeze chiar și ființe umane înzestrate

cu suflet. „Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu“, spunea el. „Eu sunt cel divin, Sfântul Duh, Dumnezeu cel Atotputernic.“ Lui Nero îi plăceau aceste afirmații impresionante. Știa, însă, că numai el, Nero, avea origini divine. Dar puțină competiție nu strica – era distractiv. Cel puțin, un timp.

Dar fericirea se dă cu lingurița.

Într-o după-amiază, Nero i-a propus Magului să vină a doua zi pe Câmpul lui Marte, un teren destinat paradelor militare din Roma. De ce? Ca să-și măsoare forțele cu un alt magician. Era, firește, o păcăleală, le-a spus împăratul curtenilor săi. El le-a împărtășit secretul. Cel mai puternic vrăjitor din întregul Imperiu Roman avea să se ia la întrecere cu un evreu prăpădit, care (o să râdeți, voi, romani!) i-a spus lui Nero că îl va învinge pe Mag.

Cu o noapte înainte ca Simon să-și părăsească palatul, Elena a venit la el. I-a spus că avusese un vis îngrozitor. Văzuse în stele că el va fi înfrânt de om care purta însemnele peștelui. L-a rugat pe Simon Magul să nu plece, dar el a ignorat-o. Era imposibil. Interpretase greșit mesajul stelelor. El nu și-a mai bătut capul să verifice spusele ei.

– Mă voi întoarce, îți promit, i-a spus el, traversând pentru ultima oară Ponte Fabricio.

Scena care l-a întâmpinat pe vrăjitor pe câmpul de luptă i-a încântat privirile. Nero era înveșmântat într-o mantie țesută din fir de aur (un cadou pe care și-l făcuse singur, ca de obicei). Era înconjurat de soldații din garda pretoriană, dar și de senatori, cavaleri și ambasadori, care se gudureau cu toții la picioarele lui, dornici să-i intre în grații. Apoi urma norodul, nerăbdător să vadă acest act din cea mai recentă piesă de comedie înainte de a asista la cursele din arena circului. După ce Magul și-a încheiat

introducerea presărată cu vorbe de duh, împăratul l-a prezentat pe magicianul cel „puternic“, ce stătea în spațele mulțimii. Era într-adevăr o glumă foarte bună, iar publicul era încântat.

„Rivalul“ Magului era un evreu bătrân, ce împrăștia în jurul său duhoarea din Trastevere. El era însoțit de Pavel din Tarsus. Spectatorii se prăpădeau de râs. După ce veselia s-a mai diminuat, Magul a vrut să plece. Plănuise și alte distracții pentru ziua aceea. Împăratul însă l-a chemat înapoi, făcându-i semn cu degetul. El i-a arătat un turn înalt de lemn, care fusese construit de soldații lui.

– Dacă ești cine pretinzi că ești, atunci poți să zbori, i-a spus Nero magicianului său preferat.

Încurajat de strigătele mulțimii, Simon Magul, pretinsul Fiu al Domnului, s-a îndreptat spre turn. Când a ajuns la baza acestuia, ieșind din mulțime, de el s-a apropiat o femeie. Elena era tulburată. Chinuită de visul ei, ea venise după el de la palat.

– Nu-l provoca pe acest om, Simon! l-a implorat ea. Este mai puternic decât tine.

Magul însă a izbucnit în râs.

– Cine mă poate doborî? Nu sunt eu oare Hristos?

Dar se înșela. Un om îl putea birui. Nu avea sprijinul monedei și nici nu avea puteri supranaturale. Dar magia sa era mai mare decât întregul univers.

Credința.

Faptele sfinților apostoli Petru și Pavel relatează povestea:

Apoi, [Magul] s-a urcat în turn în fața celor prezenți și – încununat cu lauri – și-a întins mâinile și a început să zboare. Când Nero l-a văzut zburând, i-a spus

lui Petru: „Spusele lui Simon sunt adevărate; dar tu și Pavel sunteți niște mincinoși.“ Atunci, Petru a spus: „Vei vedea de-ndată că noi suntem adevărații discipoli ai lui Hristos; dar el nu este Hristos, ci un vrăjitor și un făptuitor de rele.“ „Insiști, să înțeleg“, a spus Nero. „Privește, zboară spre ceruri...”

Petru, privindu-l pe Simon cu fermitate, a spus: „Înger ai lui Satana, care îl purtați prin aer, ca să înșelați inimile celor necredincioși, vă conjur – prin puterea Domnului care a creat toate lucrurile și prin puterea lui Iisus Hristos, care în cea de a treia zi s-a ridicat din morți – să nu-l mai purtați pe aripile voastre și la pământ să-l doborâți!“ Și atunci, [Simon Magul] a căzut într-un loc numit Via Sacra, adică Drumul Sfânt, pierind de mâna unui destin rău.

Mâniat de moartea magicianului său preferat, Nero a jurat să se răzbune. Și a reușit. Câteva luni mai târziu, Sfântul Petru a fost răstignit cu capul în jos în grădinile lui Nero. El nu s-a opus sorții, nu și-a folosit puterile spirituale, lucru care l-a uimit pe Nero și mai mult. Apoi, în ciuda eforturilor disperate pe care le-a depus, Nero nu a găsit trupul apostolului. Și mai exista ceva care scăpase căutărilor adidue ale împăratului, căutări care au încetat odată cu sinuciderea lui în anul 68 după Hristos.

Moneda lui Iuda care aparținuse Magului.

Benelli stătea înaintea papei. Misiunea era imposibilă. Erau condamnați.

– Sfinte Părinte, nu mai putem împiedica distrugerea Bisericii. Numai Sfântul Petru l-ar fi putut birui pe Simon Magul. Vă implor să ordonați deschiderea

mormântului papei Silvestru al II-lea. Poate că ne va ajuta în lupta noastră împotriva răului suprem. Sau, cel puțin, chemați-l înapoi la Roma pe părintele duhovnic!

Pontiful nu i-a răspuns.

– Sfinte Părinte, este adevărat ce-am aflat? Catherine de Benedetto a părăsit Vaticanul? întrebă Benelli.

– A făcut tot ce i-a stat în putință pentru noi la Roma. Acum, noi doi trebuie să ne luptăm împotriva Magului.

Benelli vedea îndoiala din ochii papei. Suveranul pontif nu știa ce să facă. Nu avea capacitatea de a vedea viitorul și crea impresia unui om nehotărât, care nu știa ce decizie să ia în vremuri de restriște.

– Ce putem să facem? spuse Benelli, chinuit de gânduri tulburi. Părea că pontiful accepta destinul cu resemnare, ca și cum capitulase deja în fața dușmanului.

Ioan al XXV-lea a căzut pe gânduri.

– Hai să vedem dacă acest om, Paul, va face pasul final, iar moneda va căpăta puteri depline! Dacă va accepta din proprie voință să-și vândă sufletul, lupta va fi pierdută. Poate că însă se va răzgândi în ultima clipă și nu va permite cucerirea lumii de către forțele răului.

– Dar, Sfinte Părinte, ce facem dacă va accepta? întrebă Benelli disperat. Cine îl poate învinge pe Mag?

– Nimeni, răspunse pontiful. Nici un om nu-i poate opune rezistență. Acest lucru este adevărat.

Benelli a ezitat. Dar trebuia să-și descarce sufletul.

– Credeți că unul dintre noi – părintele duhovnic, Catherine de Benedetto sau eu – v-am putea trăda? Credeți în profeția papei Silvestru potrivit căreia Biserica va pieri dacă una dintre monede ajunge în mâinile persoanei celei mai apropiate din anturajul papei?

– Da, a fost răspunsul cumplit.

– Și atunci, ce facem dacă Magul își face apariția în lume?

– Așteptăm.

– Ce așteptăm? Sau pe cine? strigă Benelli.

– Venirea pescarului, răspunse papa încet.

CAPITOLUL 34

„Domnul nu intenționează să pună capăt păcatelor umane, pe care omul le înfăptuiește din proprie voință, precum lepădarea de credință și adorarea diavolului, lucruri care depind de liberul arbitru al omului.“

Malleus Maleficarum, Codul de Procedură Penală
pentru condamnarea vrăjitoarelor

– Trebuie să ajungem în cel de al nouălea plan astral.

Helen și Paul stăteau în templul subteran. El își dădea seama că ea era rănită de moarte. În confruntarea cu Catherine de Benedetto, în fața mormântului lui Silvestru al II-lea, Helen își pierduse o mare parte din energia spirituală. Se părea că puterea călugăriței făcuse o spărtură în vasul care adăpostea sufletul ei și forța acestuia se scurgea acum implacabil. Cu toate acestea, deși chipul lui Helen îmbătrânise, iar trupul ei părea să se fi zbârcit, izvorul răutății nu secase. Și nici dorința ei acerbă de a-i returna moneda lui Iuda stăpânului ei nu se diminuase. Asta pentru binele ei!

– Credeam că ne întoarcem acasă.

– Nu avem timp, spuse Helen. Aceste spirite s-ar putea să ne atace din nou, apelând la ajutorul altora.

Ea s-a ridicat de pe unul dintre scaunele de granit și a pășit în interiorul pentagramei.

– Paul, ascultă-mă cu atenție! spuse ea, tușind foarte tare. Te afli pe ultima sută de metri. Dincolo de cel de al nouălea plan astral, nici o ființă umană nu poate să treacă. Moneda te va ajuta să străbați această ultimă parte din călătoria ta astrală. Apoi, nimeni și nimic nu-ți va mai sta în cale.

– Și dacă reușesc să trec și de această ultimă încercare?

– Vei căpăta puterea și înțelepciunea unui înger și vei putea să sondezi adânc realitatea cosmică a lucrurilor. Decizia îți aparține. Totul depinde numai de tine.

Dar liberul arbitru al lui Paul nu mai exista. El nu mai putea să ia o hotărâre corectă, deoarece chintesența răului pusese de mult stăpânire pe el. Omenirea, lumea, persoanele dragi lui – nimic din toate acestea nu mai avea valoare pentru el. Puterea și înțelepciunea unui înger reprezentau un dar inestimabil, pe care nu-l putea refuza – indiferent care ar fi fost consecințele. Va fi cel mai înțelept și cel mai important om din lume. Îi va ridica și îi va doborî pe oameni după bunul său plac. Helen îl urmărea cu atenție. El nu-și dădea încă seama de consecințele acestui dar.

– Unde este moneda? întrebă Paul nerăbdător.

– Ea există doar în planul teluric acum. Nu trebuie decât să te gândești la ea și își va face imediat apariția.

Paul a închis ochii. Înaintea lor a apărut moneda lui Iuda. Avea o culoare roșu-intens – culoarea sângelui.

– Să mergem! spuse el simplu.

Au pășit împreună în interiorul pentagramei pentru a vizita ultimul plan astral – cel de al nouălea.

Paul stătea lângă Helen. Treceau printr-o furtună ciudată de zăpadă. Nu exista nimic – nici noțiunea timpului și nici un punct de referință – doar zăpada care se așternea peste ei. Paul a realizat atunci că era doar o viziune cosmică, iar „fulgii de zăpadă” pe care îi vedea erau de fapt constelații și planete fără număr.

Furtuna de zăpadă a fost apoi înlocuită de un întuneric nemărginit. Paul a început apoi să-și conștientizeze propria ființă, ca și pe aceea a lui Helen. I se părea că încercau să lase un semn în întunericul ce-i înconjură. Silueta lui Helen se contura în nuanțe de galben, în timp ce forma lui era învăluită într-o lumină roșie, palidă.

– Privește!

Din întuneric a venit lumina. În fața lui Paul, s-a ivit Calea. Părea o cărare uriașă, ce nu putea fi măsurată prin mijloace umane sau cerești. Ieșind din întunericul etern, avea o strălucire fascinantă. Nu exista nici început și nici sfârșit – acesta era drumul etern al tuturor spiritelor. Viziunea mistică s-a schimbat apoi. Calea părea acum o scară infinită. Era învăluită de cercuri de lumină care creau un vârtej amețitor de înălțimi și adâncuri.

– Unde suntem?

– Aceasta este Calea, spuse Helen. Drumul pe care îl străbat toate spiritele. Toate lucrurile pe care le-ai văzut în planurile astrale și toate nivelurile universului se regăsesc aici. În funcție de percepție, poți vedea unul sau mai multe lucruri.

– Dar uneori, pare un cerc, nu o cărare.

– Asta pentru că poate fi văzută – răspunse Helen – decât de cei care sunt mai presus de orice limite umane

și cerești. Așa m-a învățat stăpânul meu. Ea se schimbă chiar și pentru îngeri sau arhangheli. Toată lumea percepe Calea într-un mod cu totul diferit. Revelațiile tale nu sunt identice cu ale mele, iar din perspectiva ta, Calea este infinită.

– Ce se află dincolo de percepția îngerilor și a arhanghelilor?

– Domniile, puterile și stăpânirile.

– Și mai presus de toate acestea?

– Tronurile. Apoi, urmează heruvimii și serafimii. Există nouă cete îngerești în ierarhia cerească. Dar dincolo de aceste nouă cete de îngeri, există mai multe mistere dumnezeiești.

– Așadar, există un Dumnezeu.

– Da, firește, spuse Helen. Binele și răul acceptă existența lui Dumnezeu, o esență transcendentală, fără limite și forme fizice, din care se nasc toate lucrurile. Percepția este însă diferită.

– În ce sens?

– Baza lucrurilor pe care noi o numim Dumnezeu – își continuă Helen șirul minciunilor – este nemărginită; este un nimic infinit, care conține totul. Nu are granițe, indiferent dacă este vorba de bine sau de rău. Se revarsă fără restricții, iar Calea pe care o vezi face parte din această „esență“. Nu poate fi stăpânită și nu se încadrează în nici un tipar. Nu cunoaște iubirea, dar nici ura. Nu râvnește și nu dorește nimic. Există pur și simplu. Nu are rivali sau oponenți. Acceptă totul – fiecare gând, fiecare ființă, fiecare lume, fiecare putere, fiecare concept. Cuvântul definește totul. Acestea sunt învățăturile pe care le-am primit de la stăpânul meu, care este mult mai puternic decât mine. Din acest Cuvânt se naște ierarhia

cerească, dar pentru că cetele îngerești nu sunt un întreg, apar contradicțiile. Ele râvnesc să devină un întreg și fiecare se luptă să se reunească cu sursa primordială. Și așa se nasc căile binelui și răului.

– Ce se întâmplă cu omenirea? întrebă Paul.

– Am aflat, spuse ea, că lumea s-a creat dintr-o particulă minusculă a Căii Supreme și tânjește la rândul ei să se reîntoarcă la izvorul care i-a dat viață. Apoi, puterile mai mari decât îngerii, cei doi fii, au încercat amândoi să domine lumea pământească, dar din motive diferite. Fiul Domnului a vrut s-o stăpânească pentru ca oamenii să-l ridice în slăvi. Dar el a încercat să impună anumite condiții. Le-a spus oamenilor că pot merge pe calea Domnului numai prin intermediul lui, urmându-i pașii fără crâcnire. Celălalt fiu nu a impus însă nici o condiție. El le-a oferit oamenilor libertatea de a face tot ce-și doresc; căci celălalt fiu știa că Dumnezeu era mai presus de orice limite, contradicții, lupte, neînțelegeri, începuturi sau sfârșituri. Exista pur și simplu. Și celălalt fiu i-a învățat pe oameni că pot să-l găsească pe Dumnezeu apelând la liberul lor arbitru, alegând după bunul lor plac.

– Nu există, așadar, bine și rău.

– Tu ai spus-o! răspunse Helen. În final, oamenii nu au de ce să se certe. Nimeni nu și-l dispută pe Dumnezeu și nimeni nu îngrădește liberul arbitru. Poți să urmezi calea lui Dumnezeu așa cum consideri tu de cuviință. Ai fost învățat în mod greșit că răul are un sens negativ și conotații peiorative; că este prin excelență antagonist. Dar nu este adevărat. El nu încearcă să dezbine oamenii; nu impune limite morale, restricții sau pedepse pentru nesupunere. El spune doar că oamenii sunt liberi să facă tot ce doresc, fără să fie pedepsiți pentru faptele lor. Cu

ajutorul monedei, vei descoperi singur acest lucru. Nu trebuie să crezi ce-ți spun eu.

– Dar ce sunt aceste monede?

– Sunt niște monede încărcate de simboluri. Ele reprezintă răsplata pe care a primit-o Iuda Iscarioteanul pentru că l-a adus pe Hristos în fața justiției.

– Dar Hristos a fost trădat.

– Nu, nu a fost trădat, spuse Helen. A regizat singur această piesă de teatru. Pentru că era fiul Domnului, situându-se mai presus de ierarhiile umane și cerești, Hristos se putea ridica singur din morți, fără să invoce puterea lui Dumnezeu. El cerea ca toți oamenii să i se închine, aceasta fiind *singura* cale spre Dumnezeu. Dar a dat greș, iar omenirea l-a judecat și l-a condamnat pentru această doctrină falsă. Singurul lucru pe care nu l-a putut lua oamenilor a fost liberul arbitru – posibilitatea de a-l vedea pe Dumnezeu fără să-l asocieze invariabil cu Hristos. Tu poți să ai lumea la picioarele tale.

– Dacă îl reneg?

– Da, numai dacă renegi aici, pe Calea Supremă, puterea pe care o are asupra ta. Moneda îți va oferi atunci tot ce-ți dorești. Așa cum l-a condamnat pe el, te va elibera pe tine.

– Și ce cuvinte trebuie să rostesc?

– Moneda ți le va spune. Paul, nu pot să te însoțesc mai departe, căci nu am voie să-ți influențez hotărârea.

Spunând acestea, lumina palidă, gălbuie, care o învăluia, a dispărut, ca și când spiritul ei nu mai era alături de Paul. Dar Helen a rămas lângă el. Deși nu era stăpâna monedei, era încă paznicul ei.

Spiritul lui Paul se afla pe marginea cea mai îndepărtată a celui de al nouălea plan astral. Pe pământ,

Catherine de Benedetto se ruga în fața altarului din mănăstirea ei. Ținând în mână moneda lui Iuda, Paul a văzut-o – o femeie bătrână și fragilă.

– Spiritul minte, Paul, spuse ea. Dacă vei folosi moneda, vei deveni sclavul stăpânului care domnește peste Țarina sângelui. El caută o comoară neprețuită, pe care tu ai primit-o deja – viața veșnică.

– Dar nu văd nici o comoară. Cum pot s-o găsesc?

– Numai prin iubire și credință. Și acestea îți vor fi date dacă le ceri. Nu există altă cale. Ea nu poate fi cumpărată, nu poate fi cucerită, nu poate fi furată. Nu există putere pe pământ sau în cer care s-o poată lua din ascunzătoarea ei. Tu nu ești stăpânul acestei monede, Paul. Adevăratul ei stăpân te va controla așa cum îi controlează pe toți ceilalți. Căci cel care deține moneda încearcă să-ți distrugă sufletul și tot ceea ce iubești, să te transforme pentru totdeauna în sclavul lui. Te implor, nu face asta!

Paul simțea cum sufletul îi era copleșit de cuvintele călugăriței. Dar în timp ce ea încerca să-i arate calea cea dreaptă, puterea infinită a monedei, dragostea de sine egoistă, își picura veninul în inima lui Paul. El luase deja o hotărâre. Totul pentru el!

Ridicând moneda spre cer și vorbind într-o limbă necunoscută pe pământ, a strigat:

– Reneg puterea lui Dumnezeu. Reneg pentru totdeauna mântuirea sufletului meu.

În acel moment, Paul nu se mai afla în fața unui drum drept, ci stătea la o răscruce, de unde porneau două cărări – una spre dreapta și una spre stânga. Atunci, rugile lui Catherine de Benedetto s-au făcut din nou auzite.

– Nu face asta, te implor! Dacă vei merge mai departe, nu te vei mai putea mântui niciodată.

Ținând în continuare moneda în fața lui, Paul a spus:

– Accept puterea acestei monede. Din propria mea voință.

Răscrucea a dispărut. Calea devenise din nou una singură. Paul a pornit pe cărarea care se îndrepta spre stânga, pentru că cea dreaptă era pierdută pentru el. În timp ce înainta, viziunea s-a schimbat. Bifurcația s-a transformat într-un tunel. Prin el se vedea un pod îngust, ca o ață trasă de un ac. Și asta deoarece drumul spre abis este o iluzie până la capăt – o batjocură adusă căii luminii, pentru că în realitate cărarea este destul de largă pentru a putea permite accesul întregii omeniri. Helen l-a urmărit pe Paul plecând.

– Adio, spuse ea.

Când se va întoarce în lumea oamenilor, Paul nu va mai fi niciodată ca înainte. Va fi sclavul Magului și – la următoarea lăsare a întunericului – vrăjitorul îl va poseda definitiv.

O altă ființă umană a fost martora acestui eveniment cumplit. Înaintea altarului lui Dumnezeu, Catherine de Benedetto a privit cărarea îngustă a răului, până în adâncurile abisului. A văzut prezența spiritului care va distruge lumea, adevăratul stăpân al monedei. Inima ei a fost cuprinsă de o mâhnire fără margini.

Căci Simon Magul, îngerul întunericului, își începuse călătoria.

CAPITOLUL 35

„Schimbând percepțiile interioare și pozițiile sufletești, diavolul poate să modifice acțiunile și capacitățile – fizice, mentale și emoționale, folosindu-se de toate organele fizice, așa cum stau mărturie spusele Sfântului Toma. Și de această natură credem că au fost faptele lui Simon Magul în povestirile care se spun despre el.“

Malleus Maleficarum, Codul de Procedură Penală
pentru condamnarea vrăjitoarelor

Rachel s-a năpustit în camera mamei ei din mănăstire. Marie s-a trezit speriată.

- Au venit.
- Cine?
- Spiritele răului. Sunt afară.

Tulburată, Marie s-a ridicat din pat și s-a uitat pe fereastră. În întuneric, vedea foarte clar acum proiecțiile astrale, pentru că forțele răului exercitau o influență extraordinară asupra gândurilor ei. Încercau să o atragă în

lumea spiritelor. Imaginile pe care le vedea erau la fel de vii ca pe pământ, dar de o intensitate mult mai mare. Lupii pândeau în grădină, vulturii stăteau pe acoperiș, gata de atac, șerpii se urcau pe jgheaburi, iar scorpionii se furișau pe pereții din lemn. Așteptau comanda stăpânului lor.

S-a auzit un zgomot la ușă și spiritele răului s-au făcut nevăzute.

Era maica stareță.

– Nu sunteți în siguranță aici. Ea le-a condus apoi pe scări până în apartamentele călugărițelor. Rachel, trebuie să dormi aici. Apoi, continuă în șoaptă: Este aproape de capelă.

– Unde este părintele duhovnic? Întrebă Marie.

Imaginile pe care le văzuse nu-i dădeau pace. O vor înnebuni; asta era intenția lor, era convinsă de asta. Nu mai vedea lucrurile din lumea umană așa cum erau în realitate; păreau încetoșate ca și când îi slăbise vederea.

– Vino cu mine! răspunse călugărița. Pe drum, maica stareță a privit-o pe Marie și i-a spus cu glasul copleșit de mâhnire: Puterea lor este din ce în ce mai mare.

– Ce putem să facem?

– Să ne rugăm – este singurul lucru pe care îl putem face. Nu putem să opunem rezistență forțelor spirituale în aceeași manieră în care ne luptăm cu forțele umane. Dar, copila mea, continuă ea, privind-o pe Marie, Dumnezeu nu te-a uitat. Părintele duhovnic se află aici ca să aibă grijă de tine.

Au urcat scările și au intrat în biroul ei. Peste câteva minute, a venit și părintele duhovnic. Chipul lui era ca o carte deschisă în care Marie a citit totul.

– Marie, spuse el, luând-o cu blândețe de mână. Spiritul își va face în curând apariția aici.

– Spuneți-mi, răspunse Marie, plângând, de ce trebuie – eu și fetița mea – să suferim atât de mult? Este nedrept, continuă ea, clătinând din cap. Dumnezeu nu este drept. El m-a trădat, m-a lăsat în mâinile dușmanilor mei.

Călugărul nu a rostit nici un cuvânt.

– Paul a greșit, spuse ea cu furie. Le-a trădat pe surorile Dukes. Ele sunt îndreptățite să ceară răzbunare. Dar eu nu am nici o vină. Am dreptul să cer îndurare. Nu este așa?

– Marie, răspunse călugărul, nu cunoaștem căile Domnului – nici tu, nici eu. Moneda îl pune la încercare nu doar pe Paul, ci pe noi toți. Domnul îndeamnă la umilință Biserica, așa cum îi îndeamnă și pe oamenii de rând. Nimeni nu scapă de moarte sau de ispite în această lume, nici măcar locțiitorul lui Hristos. Dar noi trebuie să judecăm lucrurile *la sfârșit*, nu în timpul desfășurării lor. Și sunt convins că tu și Rachel nu vă faceți vinovate de nici o fărădelege.

Marie s-a ridicat să plece.

– Nu mă mai interesează viața mea, dar vă rog să-mi promiteți un lucru. Că veți rămâne alături de fetița mea până la sfârșit.

Părintele duhovnic și-a adâncit privirea în ochii ei bântuiți de spaimă. Chipul ei era aidoma lui Iov.

– Îți promit.

Benelli s-a trezit din somn, simțindu-se cumplit de rău. A vomitat într-un lighean. Starea lui se înrăutățea. Avea să moară în curând. Somnul îi era mereu tulburat

de coșmaruri. Vise macabre, vise înspăimântătoare, din care se trezea nădușit și speriat de moarte.

Într-un vis, era în mijlocul unei mulțimi. Oamenii râdeau și se îngrămădeau unii într-alții. Și el râdea, fericit că se află printre ei în ziua aceea însorită, deși nu știa motivul veseliei lor.

Atunci, cineva a strigat:

– Verbera! Atacă!

Benelli a auzit țipătul și – ca toți cei din jurul lui – l-a preluat cu aceeași intensitate. Țipa cu pasiune, în timp ce chipul îi trăda extazul.

Apoi, a înțeles motivul plăcerii sale. A văzut cu durere cum o fetiță, cuprinsă de spaimă, fugea cu disperare din calea vânătorului nemilos – o leoaică flămândă. Min-tea și sufletul său erau copleșite de o umilință greu de descris în cuvinte. Am fost acolo, se gândea el. Sunt condamnat pe veci.

Benelli s-a ridicat din pat gemând. A cercetat cu privirea dormitorul său simplu din Vatican. Se simțea prea rău ca să se întindă din nou în pat, secătuit de disperare și lipsit de speranță. Ai fost acolo, îi spunea vocea, ai fost acolo. El o auzea din lăuntrul său.

Cardinalul a părăsit camera și a traversat piața spre basilica Sf. Petru. Se înălța semeață și unică prin grandoa-rea ei. Intrând în biserică, a început să se mustre pentru defectele și păcatele sale.

„Ai ajuns la șaiszeci și cinci de ani și n-ai realizat nimic. Porți roba de cardinal, dar nu o meriți. Ești șeful Inchiziției, dar ai dat greș. Tu aveai misiunea să te confrunți și să distrugi răul. Dar nu ai făcut nimic. Ai ignorat revelația pe care ai avut-o. Sfântul Părinte știe asta, așa cum este conștient și de nevrednicia ta.“

Benelli s-a îndreptat spre altar, apoi a coborât în grota subterană. Continua să-și facă reproșuri: „Cine ești tu, Benelli, să te compari cu Catherine de Benedetto sau cu părintele duhovnic? Ai o funcție înaltă, dar nu cunoști noțiunea de sfințenie. Ei nu au nici o funcție, dar își îndeplinesc îndatoririle față de Dumnezeu și poate chiar mai mult de-atât.“

A trecut peste cărămizile împrăștiate pe podea și a intrat în tunel. „Ai fost hărăzit cu un talent, pe care însă l-ai ignorat. Dumnezeu nu are nevoie în împărăția Lui de administratori și conțopiști. Când ai făcut ultima dată o faptă caritabilă? Când i-ai ajutat pe cei nevoiași? Când ai avut grijă de cei bolnavi? Când le-ai oferit dragoste celor lipsiți de iubire?“

Benelli a străbătut tunelul. A luat un târnăcop pe care muncitorii îl lăsaseră la intrare.

„Înfăptuiește ceva; nu-i dezamăgi! Deschide mormântul papei Silvestru! Ia moneda și pune-o lângă celelalte în mormântul Sfântului Petru! Cel puțin pe aceasta, Magul nu o va mai putea folosi.“

Benelli stătea în fața fundației obeliscului și a crucii mari, vopsite cu roșu. Ridicând târnăcopul, a lovit zidul cu putere de câteva ori.

S-a oprit însă brusc. Privirea i-a căzut asupra cuvintelor: *Salva me, Redemptor Mundi*.

Cardinalul s-a așezat pe podea, gemând. Și-a revenit după câteva minute. Spiritele mă ademenesc, își spuse el. Mă ispitesc să iau moneda și s-o folosesc pentru propriul meu interes; și se dovedesc mai puternice. Eu sunt cel care voi trăda.

El a aruncat apoi târnăcopul.

A părăsit tunelul, mâhnit.

Helen aștepta în templul subteran. Lumânările din interiorul pentagramei au început să pâlpâie și apoi s-au stins. Pentagrama a dispărut și ea ca și când ar fi fost învăluită într-o ceață deasă. Din interiorul ei, a apărut un nor de fum negru și gros, care s-a materializat apoi într-un spectru atotputernic, înveșmântat în negru și purtând pe cap o coroană din aur. Magul își începuse deja călătoria din lumea subterană.

Ceața s-a risipit în cele din urmă și Paul s-a trezit din nou în interiorul pentagramei.

– Nu o părăsi încă! spuse Helen speriată. Nu avea de unde să știe ce se putea întâmpla dacă Paul o părăsea înainte de venirea Magului. O ființă umană înzestrată cu inteligența unui înger depășea puterea ei de înțelegere. Ai aflat acum adevărul, spuse ea.

Vocea lui Paul îi trăda remușcările.

– Moneda nu-mi era destinată mie, nu-i așa? Misiunea ei era să-l aducă înapoi în lume pe Simon Magul, prin intermediul trupului și sufletului meu.

– El este stăpânul meu. Privește! spuse ea, dezvelindu-și umărul stâng, pe care se putea vedea un semn – un semn pe care el nu-l văzuse niciodată până atunci. Era o cicatrice mare, înfierată adânc în carne. El este acum și stăpânul tău.

Paul nu a rostit nici un cuvânt. În cele din urmă, a continuat:

– Spune-mi istoria monedei!

Helen a ezitat. Nu mai putea să-i citească gândurile lui Paul, pentru că devenise mult mai puternic decât ea. De ce voia să știe asta? El îi putea oare citi gândurile? Sau poate că moneda – prinzându-l pe Paul în mrejele ei –

a eliberat-o pe ea din sclavia Magului? Speranța s-a cuibărit în sufletul ei.

– Am fost martora prăbușirii stăpânului meu, șopti ea, și am văzut cum sufletul lui a părăsit această lume. Amintirile triste i-au smuls un geamăt. Când am văzut ce s-a întâmplat – continuă ea – am fugit din Roma, pentru că știam că învingătorul Magului voia să distrugă și moneda. Am ascuns-o în pământ undeva departe și am așteptat. Când Nero l-a întemnițat pe apostol, m-am întors ca să sorb până la capăt din cupa răzbunării.

Ea s-a oprit, răvășită de tuse și de durere după ce călugărița îi secase izvorul de energie.

– Am fost martora crucificării sale, Paul, și-a continuat ea povestea. El a fost răstignit într-o seară, împreună cu alții, în fața obeliscului. În clipa morții, i-am auzit vocea în lăuntrul meu. Mi-a spus că moneda va rămâne la mine până când îi voi sorbi și ultima picătură de otravă. Mi-a mai spus că eu voi fi doar străjerul ei și nu-i voi putea folosi puterile până la întoarcerea adevăratului ei stăpân. Și așa a și fost. Am bântuit pe pământ, sălășluind în trupurile altora până când Magul se va întoarce să-și revendice drepturile.

– De ce m-ai ales pe mine? Doar n-am fost singurul pe care l-ai abordat, nu?

– Firește că nu. Ești unul dintr-un șir lung de candidați. Magul se poate întoarce doar atunci când o dictează ciclurile cerești. În acest răstimp foarte scurt, trebuia să descopăr un om în trupul căruia Magul își putea găsi adăpost. Trebuia să fie un trădător, care – din cauza mândriei sale exacerbate și dragostei de sine – să fie dispus să-și vândă sufletul. Tu ai fost singurul care ai îndeplinit

aceste condiții. Nimeni nu te mai poate mântui acum. Te-ai renegat singur. Este un lucru ireversibil.

– Și dacă pășesc dincolo de granițele pentagramei?

– Vei avea viziunea unui înger, dar nu puterea lui, căci ea aparține Magului. Când el va veni, tu vei dispărea. Până la căderea nopții, tu nu vei mai exista.

Paul o asculta cu atenție. Apoi a zâmbit. Era un zâmbet minunat, care trăda bunăvoință și înțelegere.

– Toate acestea sunt adevărate, spuse el. Dar eu sunt deja Magul. Te-am supus doar la un test. Vino în interiorul pentagramei și vom deveni din nou un cuplu! Dar, iubito, de data aceasta, nu voi mai fi stăpânul, ci egalul tău. Te-ai descurcat bine. M-ai așteptat.

Helen a văzut atunci în fața ei figura atotputernică a Magului. Cuprinsă de extaz, a scos un țipăt de fericire, în ciuda suferinței ei. Vor deveni din nou un cuplu. O eliberase din lanțurile sclaviei. Făcuse încă un pas pe calea răului și va putea să comande acum alte suflete. Vor domni împreună. Doi îngeri ai întunericului.

– Vino la mine!

Helen a pășit în interiorul pentagramei, iar Magul a îmbrățișat-o cu pasiune în ceața ce-i înconjura. A sărutat-o pentru ultima oară în această lume.

– Cum este să fii un înger în formă umană? întrebă Helen, pierdută în brațele lui.

– O să-ți satisfac curiozitatea, Elena, spuse Magul, râzând încetișor. Ca înger, continuă el, mângâind-o, am ajuns mult mai departe decât tine pe cărările răului și am învățat multe. În această lume, dragostea coexistă alături de rău. Dar în abis, nu există așa ceva; dragostea este un cuvânt necunoscut acolo. Numai eul din noi supraviețuiește. Vezi tu, iubita mea, noi distrugem tot ce iubim mai

mult ca să devenim ceea ce suntem – amăgitorii lumii. Numai în această privință, înșelătoria nu-și are locul.

Elena a început să se zbată frenetic în mâinile lui, dar era în zadar. Magul și-a pus mâinile în jurul gâtului ei și a sugrumat-o. Acum se reuniseră – în trup și suflet. Ea nu mai era iubita lui, ci o sclavă pe vecie.

În clipa aceea, în celula sa din închisoare, servitorul lui Helen, Karl Kramer, a simțit în adâncul sufletului său cum stăpâna lui își dădea ultima suflare. Era copleșit de teamă și bucurie. Bucurie pentru că cea care l-a înrobit a murit. Teamă pentru că stăpânul lui Helen, umbra morții, se apropia cu repeziciune.

În curând, Magul avea să vină după el, cerându-și drepturile.

CAPITOLUL 36

„Mult mai dureros și mai cumplit este chinul celor care nu poartă nici un semn trupesc al posedării lor demonice, dar sufletul le este pe veci înlăntuit de diavol prin păcatele și viciile lor. Mărturie ne stau cuvintele apostolului, care spun că omul devine sclavul celui căruia i se închină.

Și din acest punct de vedere, situația lor este cu totul disperată, căci ei sunt slujitorii diavolului și nu pot nici să opună rezistență, nici să tolereze această dominație. Este evident atunci că nu cei care sunt posedați de diavol din exterior, ci cei cărora diavolul le-a vrăjit trupul și sufletul, ducându-i pe calea pierzaniei, sunt greu de vindecat, din cauza obstacolelor de netrecut.“

Malleus Maleficarum, Codul de Procedură Penală
pentru condamnarea vrăjitoarelor

Înțelepciunea unui înger.

Paul s-a trezit zăcând pe podea. Pentagrama și trupul lui Helen nu se vedeau nicăieri. Chiar și templul dispăruse. Minte sa era limpede ca apa de izvor.

Dar corpul era rigid, ca și când ar fi fost paralizat. Nici simțurile nu mai funcționau. Ce nevoie mai avea acum un înger de toate acestea dacă el putea să vadă lumea fără ajutorul instrumentelor umane? Paul nu se gândise niciodată la acest aspect al pierzaniei sale. Spiritele nu aveau nevoie de corpul, ci doar de sufletul lui.

În starea lui de paralizie, Paul contempla Calea – drumul pe care îl străbat toate spiritele. Toți oamenii pășesc pe acest drum – unii învăluiți în lumină, alții în întuneric, dar cu toții străbat această cărare până ajung la răscrucea unde trebuie să ia o hotărâre. Și îngerii merg pe acest drum; Paul îi vedea – prezențe luminoase sau întunecate, fără să aibă o înfățișare umană, dar capabile să adopte orice formă terestră. În timp ce observa aceste lucruri, Paul își contempla propria-i lume – un lăstar dintr-o plantație de viță-de-vie, deopotrivă frunze proaspete și mănate.

Paul înțelegea acum adevărata natură a arginților lui Iuda. Ei aveau o existență fizică, dar și una mistică. Simbolizau încercările oamenilor de a cumpăra cu bani lucrurile spirituale – credința, speranța, mila și dragostea. Reprezentau, de asemenea, răul suprem, prețul unui târg cumplit – înrobirea Mântuitorului și aducerea sa în fața justiției din ordinul altcuiva, fără nici o autoritate asupra lui.

Paul a simțit atunci gustul roadelor acestor monede și nu era tocmai plăcut – o chintesență a întunericului. Numai jucând rolul unui înger, putea să perceapă cu adevărat suferințele omenirii și asta pentru că devenise nemuritor. Trebuia astfel să susțină doar a treizecea parte din greutatea unei monede – din propria sa voință. Războaie fără număr, acte de cruzime, torturi, foamete,

indiferență – nestăvilite de timp, aceste suferințe neconținute, aceste dejecții umane se revărsau în sufletul lui Paul, deoarece trebuia să plătească un preț pentru cunoașterea spirituală și acesta era într-adevăr un preț înspăimântător.

Așa cum îi promisesese Helen, Paul simțea din plin calvarul pe care îl trăise Melanie Dukes în noaptea în care Kramer îi luase viața. Chinurile inimaginabile la care o supusese Kramer înainte de a o ucide. Paul o vedea, de asemenea, și pe sora ei, Laura, stând în biserică și implorându-l pe Dumnezeu să-și verse mânia asupra celor care comiseseră crima, dar și asupra celor care îl ajutaseră pe Kramer să scape nepedepsit. Paul a înțeles acum un adevăr dezolant, un adevăr pe care refuzase cu încăpățănare să-l accepte.

El știuse tot timpul că autorul crimelor era Kramer.

Chiar înainte de începerea procesului, Paul a știut în adâncul sufletului că opiniile sale erau eronate. Dar nu a spus nimic. Dacă și-ar fi recunoscut greșeala în stadiul în care ajunseseră deja lucrurile, ar fi însemnat să-și piardă reputația, să se expună oprobriului public și să recunoască faptul că nu era un psihiatru chiar atât de bun cum se credea. Așa că a preferat să nege acest lucru, chiar și în sinea lui. Când Suzanne a fost atacată de Kramer, forțele întunericului i-au dezvăluit adevărul, deși încercau să-l înrobească. Chiar și în ultimul ceas, Paul ar fi trebuit să-și recunoască greșeala și să facă tot ce i-ar fi stat în putință pentru a-l arunca pe Kramer pentru totdeauna în închisoare. Dar nu a făcut nimic. Sub imperiul mândriei sale exacerbate, le-a înșelat pe amândouă – pe victima lui Kramer și pe sora ei. Nu erau, așadar, îndreptățite să ceară răzbunare? Nu se înfăptuise oare justiția divină?

Paul contempla pământul și – în timp ce oamenii înaintau pe făgașul vieții – el a văzut schimbările devastatoare ce interveneau în existența muritorilor. Degradarea spiritului uman, mai cumplită decât orice boală, măcina omenirea: șerpii egoismului loveau de pretutindeni, scorpionii avariției înțepau adânc în carne, iar lupii urii sfâșiau sufletul uman. Vedea maladia universală, căci – în realitate – cei bogați erau săraci, cei puternici erau nevolnici, cei lacomi nu puteau fi niciodată satisfăcuți, cei înțelepți erau naivi și cu toții erau orbi. Dar și aici acționa mâna justiției. Demonii erau obligați să se hrănească pentru totdeauna cu păcatele pe care le insuflau, dar hrana aceasta nu era niciodată îndestulătoare. Era ca și cum ar fi mâncat bălegar.

Pentagrama a început să se formeze din nou în jurul lui pe podeaua templului, arzând orbitoare în timp ce primul cerc își desăvârșea orbita. Dacă Paul avea să rămână în interiorul ei, avea să zacă pe vecie într-un ocean de întuneric.

Prin decret prezidențial, orașul San Francisco era evacuat. Armata îi muta cu forța pe cei care refuzau să plece. Mișcările tectonice se intensificau și oamenii trăiau cu spaima că un alt cutremur, mult mai puternic, era iminent. Se anunța, de asemenea, înrăutățirea vremii. Dar în ciuda acestor evenimente de rău agur, unii oameni au preferat să rămână, ascunși în vizuina lor. Nu aveau altă șansă.

Marie și Rachel priveau pe fereastra mănăstirii în timp ce se lăsa amurgul. Simțeau apropierea unei furtuni. Până și vremea părea să vestească sosirea îngerului și ele priveau în tăcere norii care se adunau pe cer.

Marie o ținea pe fiica ei în brațe, incapabilă să-i mai ofere – în afară de dragoste – cuvinte de alinare și încurajare. Știa că nu exista nici o speranță pentru ele, că nu aveau cum să evite destinul care se apropia implacabil ca moartea. Marie se gândea la Biblie în timp ce mângâia părul fetei ei. Sărmanul Iov! Un om nevinovat, care a avut curajul să-l înfrunte pe Dumnezeu în suferința sa. Iov a fost cel care a îndrăznit să-I spună Atotputernicului că izvorul milei este crud și nedrept; că Dumnezeu este un tiran ceresc – la fel de rău ca tiranii din lumea umană, cărora El le permite să semene prăpăd și suferință în viața celorlalți.

Sub imperiul nefericirii sale, Iov îl întreabă în cele din urmă pe Creatorul său: „Nu crezi că e o nelegiuire să mă nedreptățești?” Și Dumnezeu i-a răspuns. Din mijlocul furtunii, El i-a pus o întrebare: „Cine este acela care are nebunia să-mi întunece planurile? Oare Iov cunoaște misterele de nepătruns ale lucrurilor, lucrătura tainică a forțelor răului și relația lor cu Dumnezeu? A fost el oare martor la crearea cerului și a pământului?”

Ți s-au arătat oare porțile morții sau ai văzut tu porțile umbrei morții?

Când vei cunoaște înțelepciunea lui Dumnezeu, atunci vei judeca, i s-a spus. Iov a recunoscut judecata chibzuită a Domnului și a spus: „Am vorbit fără să înțeleg.” Sărmanul Iov, sărmanul Iuda, sărmanul Paul! se gândi Marie. Toți făceau parte dintr-o scenă mistică a unei piese de teatru cosmice și eterne, pe care nu o înțelegeau.

Ce-i va spune îngerului întunericului când va veni după ea și după fetița ei, deghizat în omul pe care îl iubea

cel mai mult pe pământ? Oare Marie Îl va blestema pe Dumnezeu și va muri, așa cum i-a spus soția sa lui Iov sau va spune la rândul ei „Am vorbit fără să înțeleg”? Și dacă va rosti aceste cuvinte, Dumnezeu o va răsplăti așa cum l-a răsplătit și pe Iov? Cum o va recompensa pentru tot ce a pierdut? Cum o va putea răsplăti?

Și ce va face pentru toți cei care suferă pretutindeni în lume, fără vreun motiv anume? Pentru cei care au văzut cum ființele dragi au fost măcelărite sau torturate sub ochii lor? Pentru cei care suferă de boli cumplite? Pentru cei care flămânzesc sau mor singuri, lipsiți de iubire?

Ce-I vor spune Creatorului în ultimele lor clipe pe pământ? Îl vor binecuvânta pentru mântuirea lor – chiar dacă nu știu cum va pogorî aceasta asupra lor – sau Îl vor blestema și vor muri?

Părintele duhovnic era și el la mănăstire în ziua aceea fatidică, ce se apropia de sfârșit. Cunoștea calvarul prin care treceau Marie și Rachel și se ruga pentru ele. Știa, de asemenea, că Biserica se afla în mare pericol și – în aceste clipe de restriște – Marie și fetița ei păreau pierdute. Manifestările fizice care vor însoți sosirea Magului pe pământ vor fi nesemnificative în comparație cu efectele lor spirituale.

Era târziu când a primit un telefon de la Hanlon Dawes. Directorul închisorii vorbea și mai aspru decât de obicei.

– Kramer e pe moarte. Paznicii evacua închisoarea. În ciuda ordinelor mele, a fost plasat împreună cu alți deținuți, iar unul dintre ei, care avea pică pe el, l-a înjunghiat în piept cu suportul metalic pentru frigărui.

Oricum, e pe ducă. L-am dus la spitalul din oraș și vrea să vă vadă. Nu mai rezistă până diseară.

Călugărul a oftat adânc. Ar fi trebuit să știe că forțele răului vor încerca să-l facă s-o părăsească pe Marie în momentul ei de cumpănă.

– Nu pot să vin.

– Trebuie, spuse Dawes mânios. Vrea să vorbească cu dumneavoastră. Știu că singurul motiv pentru care o face, continuă el după o scurtă pauză, este ca să vă sfideze, dar regulile închisorii spun că un deținut pe moarte are voie să ceară un preot, iar el v-a ales pe dumneavoastră. Acestea sunt regulile, așa că trebuie să veniți. Legile sunt legi. Personal, spuse Dawes pe un ton sardonice, mă bucur că s-a întâmplat așa. Ticălosul a primit ce-a meritat și ar fi fost și mai bine dacă s-ar fi întâmplat mai devreme.

Dacă ar fi fost după Dawes, criminalii ar fi fost împușcați imediat după pronunțarea sentinței. Nu avea nici un rost ca acești indivizi să mai facă umbră pământului de pomană.

– Nu pot, spuse părintele duhovnic.

Apoi, a închis brusc telefonul. Cum putea să se ducă la Kramer, un monstru, încălcând astfel promisiunea pe care i-o făcuse lui Marie? A încercat atunci să apeleze la ajutorul altor preoți. Dar, în timp ce telefoanele sunau fără ca nimeni să răspundă la ele, știa că trebuia să ia o hotărâre. Să fie înșelat din nou de forțele întunericului sau să refuze să acorde iertarea păcatelor unui om aflat pe moarte? Doamne, se ruga el în tăcere, de ce nu-mi vorbești niciodată ca să Te pot înțelege?

Părintele duhovnic s-a îndreptat spre ușă. Putea să se întoarcă înainte de lăsarea întunericului. În orice caz,

Magul îl va urmări oriunde s-ar afla. Nu se îndoia de consecințele acestei întâlniri.

Pentagrama a apărut din nou.

Zăcând paralizat pe podeaua beciului, suferind cumplit, ca și când valuri de durere îl purtau în oceanul patimilor, sufletul lui Paul se îndrepta implacabil spre pierzanie. Nimic nu-l mai putea mântui acum.

Dar cineva încerca să-l salveze înainte de căderea în tunericului. Paul a avut atunci o viziune trimisă de cel care îl iubea, deși el nu știa asta.

În ultima sa revelație pe pământ, Paul s-a trezit în basilica Sf. Petru. Acum, în aceste vremuri de restriște, cea mai mare biserică a creștinătății nu putea să opună rezistență unui om care avea în posesia sa una dintre ultimele monede ale lui Iuda. Paul a văzut coloanele uriașe care o susțineau, *Pietà*, sculptura lui Michelangelo, capela Sfântului Petru și cele optzeci și nouă de lumânări care ardeau în fața altarului. Dedesubtul acestui pământ sfințit, zac două mii de ani de istorie, două mii de ani în care cea mai mică biserică a devenit cea mai mare. În timp ce Paul privea altarul, basilica a dispărut din fața ochilor săi, iar el a călătorit înapoi în timp.

Paul vedea basilica din secolul al XVI-lea, vechea biserică demolată în anul 1506 din ordinul papei Iulius. Cupola maiestuoasă realizată de Michelangelo a dispărut și în fața ochilor i-a apărut arhitectura vechii basilici – mult mai simplă, cu acoperișul boltit și cu stâlpi groși de susținere. Apoi, altarul a dispărut, fiind înlocuit de altarul din marmură ridicat în anul 1124 de papa Calist al II-lea. Nu existau bănci, iar pelerinii stăteau îngenunchați pe podeaua din piatră.

Paul a călătorit și mai mult înapoi în timp, trezindu-se în fața altarului ridicat de Grigore cel Mare în anul 594, deasupra căruia papa construise un baldachin din argint ale cărui coloane erau aproape „sugrumate” de lăstari de viță-de-vie. Și mai înapoi în timp. Basilica, imediat după ce fusese construită de împăratul Constantin, în secolul al IV-lea, altarul său din argint încrustat cu patru sute de pietre prețioase. Perețidecorați cu mozaicuri ce înfățișau cedri și palmieri într-un paradis terestru.

Și basilica aceasta a dispărut. Paul privea acum sutele de muncitori care lucrau la fundația basilicii pe Colina Vaticanului. Era o zi friguroasă de decembrie în anul 320, și Paul a văzut cum muncitorii îmbrăcați în zdrențe se luptau să susțină căruțele trase de cai, încărcate cu tufuri vulcanice și cărămizi. Istoria omenirii s-a derulat din nou înapoi. Un cimitir roman, întins și izolat. Paul era martorul începuturilor tuturor acestora. Stătea printre morminte romane, delimitate de un șanț puțin adânc.

În noaptea aceea, după răstignirea Sfântului Petru în Circul lui Nero, în prezența împăratului, credinciosul Marcellus, un roman convertit la creștinism, a furat trupul apostolului, înșelând vigilența paznicilor. Paul vedea cum doi oameni cărau un cadavru învelit într-un giulgiu simplu din lână. L-au așezat într-un mormânt improvizat – un șanț săpat în pământ, deasupra căruia au pus o lespede ieftină din marmură. Au rostit în grabă o rugăciune și au făcut un semn pe zidul din apropiere: Chi-Rho – semnul lui Hristos – pentru a putea identifica mai târziu locul de odihnă al primului apostol.

Dar Paul nu avea nevoie de aceste semne de identificare. Lumina care se propaga din mormânt îi spunea

cine se odihnea acolo. Strălucea mai puternic decât lumina unui arhanghel și ardea ca un furnal. Atunci, Paul l-a văzut pe omul care îi oferise ultima revelație și care încerca – în aceste ultime clipe – să-l salveze. Lângă mormântul Sfântului Petru, în basilica de astăzi, stătea înge-nuncheat papa Ioan al XXV-lea. El se ruga.

– Te implor, Paul, aruncă moneda în mormânt! Sfântul Petru are puterea să lege și să dezlege. El este singurul care poate să distrugă aceste monede și să te mântuiască.

Paul trebuia doar să se apropie de mormânt și să arunce moneda în lumina divină. Dar n-a făcut-o, căci spiritul lui era înlănțuit în întunericul fără margini.

– Aruncă moneda! Cuvintele lui Ioan al XXV-lea erau din ce în ce mai insistente. Salvează-te, copilul meu!

În sufletul lui Paul se ducea o luptă acerbă. Atunci s-a auzit un tunet puternic, ce anunța venirea îngerului întunericului.

Mă căiesc. Paul nu putea să rostească aceste cuvinte. În clipa în care gândul a luat naștere în mintea sa, puterea Magului s-a revărsat asupra lui cu forța unei cascade. Azvârlit de lângă mormânt, percepția lui Paul despre propria mântuire a dispărut. El a auzit în întuneric strigătul demonic al Magului.

Era pe veci pierdut.

Din adâncurile iadului, străbătând podurile înguste, spiritul lui Simon Magul își făcea apariția în lume. Un maestru desăvârșit al artelor demonice, cu un coif din aur, îngerul întunericului – un războinic căruia nimeni nu-i putea opune rezistență – venea să semene moartea pe pământ. Aripile întunecate ale spiritului stihiiilor s-au întins peste abisul nemărginit, luându-și zborul spre

lumină. În mână ținea sabia strălucitoare a morții. Aerul era plin de țipetele damnaților.

Când a ajuns la răscrucea Căii, Magul s-a oprit. În fața lui a apărut imaginea omului care fusese cândva Paul. Îngerul întunericului și-a întins aripile. El a învăluit forma minusculă, absorbindu-i esența. A scos apoi un strigăt de victorie. Simon Magul se întorsese pe pământ.

Și cu asta, îngerul întunericului a trecut pragul în lumea oamenilor.

CAPITOLUL 37

„El nimicește pe cel nevinovat, ca și pe cel vinovat.“

Iov 9:22

Benelli alerga disperat pe coridorul care ducea spre mormântul Sfântului Petru.

Ioan al XXV-lea s-a ridicat în picioare în momentul în care cardinalul a ajuns lângă el. Chipul suveranului pontif trăda o suferință adâncă. Amândoi știau ce se întâmplase. Benelli era deznădăjduit.

– Ce facem, Sfinte Părinte?

Pontiful a păstrat tăcerea. Trebuia să ia imediat o decizie.

– Adu-mi moneda din mormântul papei Silvestru!

– Nu, răspunse Benelli, clătinând din cap. Nu eu, Sfinte Părinte, nu eu, bâigui el. Nu-mi cereți asta! Cardinalul își plecă umil capul. Sunt convins, continuă el, că eu vă voi trăda – pe dumneavoastră și Biserica. Magul va veni la mine. Nu-mi puneți în cale această ispită! Nu mă lăsați să devin un Iuda!

- Cu toții avem parte de ispite, răspunse Ioan al XXV-lea, cu ochii în lacrimi. Acesta este destinul tău. Du-te acum!

După plecarea lui Benelli, papa s-a îndepărtat de mormântul apostolului și s-a retras în capela din basilica Sf. Petru. A îngenuncheat din nou în fața micului altar. Încerca să-l înfrunte cu puterea gândului pe atotputernicul spirit al răului. Când s-au întâlnit, despărțiți doar de abis, papa a început să se roage. Numai prin puterea rugăciunilor putea să mențină norul necunoașterii deasupra mănăstirii, împiedicându-l pe Mag să descopere ascunzătoarea lui Marie și a fetei ei înainte ca părintele duhovnic să vină în ajutorul lor. Era o încercare disperată, dar venise timpul confruntării directe.

În timp ce papa se ruga pentru sufletul lui Paul, pretutindeni în lume, milioane de oameni se rugau să nu se lase ispitiți de forțele răului, iar rugile lor au fost preluate de îngeri – mesagerii binelui și ai răului.

- Nu vă simțiți bine?

Hanlon Dawes stătea lângă părintele duhovnic. Se pregăteau să intre în salonul spitalului unde Kramer zăcea în agonie, înconjurat de paznici înarmați. Călugărul ajunsese cu greu la spital, luptându-se să treacă cât mai repede cu putință de punctele de control ale armatei. San Francisco era un oraș aproape pustiu acum.

Brusc, părintele duhovnic s-a prăbușit la pământ, amețit.

- Vreți puțină apă?

- Nu, îngăimă călugărul, încercând să se ridice în picioare. Trebuie să-l văd pe Kramer. Afară, întunericul era negru ca smoala. Magul traversa abisul, îndreptându-se implacabil spre lumea oamenilor.

În micul salon, Karl Kramer zăcea inconștient. Era ciudat să vezi cum un om puternic și vânjos ca el, care pricinuisese atâta suferință pe pământ, zăcea acum pe un pat de spital de unde nu avea să se mai ridice niciodată. Expresia chipului i se schimbase. Nasul bine conturat, bărbia aproape feminină și ochii căprui nu mai trădau vitalitatea și energia de odinioară. Căpătaseră în schimb o culoare purpurie, ca și când viața se scursese deja din trupul lui, țesuturile începând să se necrozeze. Ținea ochii închiși, iar respirația se transformase într-un horcăit de moarte.

Kramer murea. Inima lui murea. Ca și spiritul său. Odată cu dispariția lui Helen, energia stimulată de ura pe care ea i-o insuflase secase, distrugându-l așa cum o distrusese și pe ea. Moartea era crudă pentru cei răi, ca și pentru cei buni. Vine când nu te aștepti, răpindu-ți viața chiar atunci când crezi că nimic nu ți se poate întâmpla.

La un semn al directorului închisorii, paznicii care stăteau la căpătâiul criminalului au părăsit salonul. Kramer nu mai reprezenta o amenințare; erau bucuroși să scape de prezența lui fetidă. Părintele duhovnic și Hanlon Dawes au rămas singuri cu lupul.

Călugărul a privit ființa umană care zăcea pe patul de spital. Era greu să nu-l urăști. În timpul vieții sale pe pământ, acest om provocase suferințe inimaginabile și chinuri inumane, continuând să facă asta până la sfârșit. Chiar și acum, în timp ce stătea lângă acest monstru, părintele duhovnic simțea că le părăsise pe Marie și pe fiica ei pentru o cauză pierdută. Își încălcase promisiunea pe care o făcuse unor fapte nevinovate, amenințate de spirite malefice, ca să-i ofere sprijin unui om vinovat, căruia prea puțin îi păsa dacă îl primește sau nu.

– Vă rog să așteptați afară, îi spuse călugărul lui Hanlon Dawes.

– Nu. N-a cerut să se spovedească, iar regulile închisorii prevăd ca eu să fiu prezent în ultimele sale clipe de viață. Directorul l-a luat pe călugăr de braț. Este prea târziu, continuă el. Nu vedeți că este gata să-și dea sufletul? Orice ar încerca să ne spună, n-am mai înțelege nimic.

– Nu, spuse părintele duhovnic, trăgându-și furios mâna. Îl voi ajuta să se spovedească.

El s-a aplecat peste chipul muribundului.

– Kramer! Karl Kramer! Mă auzi? Îți mărturisești păcatele? Vrei iertarea pentru toate păcatele pe care le-ai înfăptuit? Te căiești și Îl rogi pe Dumnezeu să te ierte?

Dar nu a primit nici un răspuns. Nu se auzea nimic, cu excepția respirației greoaie a lui Kramer. Hanlon Dawes a clătinat din cap. Deținuții... Își cunoștea foarte bine deținuții.

– Kramer, vrei să fii iertat pentru păcatele tale? l-a întrebat călugărul încă o dată, cu glasul plin de tristețe.

Tăcere. Numai tăcere.

– Kramer, te căiești?

Tăcere din nou. Atunci, părintele duhovnic s-a întors cu gândul să plece.

– Da.

Răspunsul, rostit în șoaptă, a fost electrizant. Hanlon Dawes îl privea cu uimire pe monstrul care zăcea în pat. Chipul călugărului era brăzdat de lacrimi. El a continuat cu glasul înăbușit de emoție:

– Karl, înainte de a-L întâlni pe Creatorul tău, vrei să mărturisești ceva?

Muribundul nu putea să rostească însă nici un cuvânt. Abia îl mai auzeau respirând.

– Karl, dacă vrei să mărturisești că ai ucis-o pe Melanie Dukes, dacă vrei să recunoști această crimă, dar și altele, atunci spune simplu „Da“!

Sufletul lui Karl Kramer se afla la răscrucea de drumuri. Eliberat acum din lanțurile răului, care îl ținuseră prizonier cea mai mare parte a vieții sale, el privea acum tărâmurile spirituale, luând hotărârea de a se căi. Apoi, a șoptit încet:

– Da.

Călugărul a îngenuncheat la căpătâiul său, vărsând lacrimi amare. Kramer avea însă să-i mai ofere o perspectivă asupra lumii mistice care sfida perspicacitatea umană. O perspectivă care depășea chiar și puterea de înțelegere a părintelui duhovnic. Așadar, se dovedea că din răul cel mai cumplit se naște binele suprem.

Karl Kramer a rostit ultimul său cuvânt pe pământ, pe care i-l transmisese îngerul luminii, ce îi veghea acum sufletul. El i l-a șoptit numai părintelui duhovnic.

– Silvestru.

Și apoi și-a dat duhul.

Hanlon Dawes privea pe fereastră în întunericul de afară, ascultând suspinele călugărului. El a mărturisit mai târziu că nu și-a mai putut înăbuși lacrimile, lăsându-le să-i curgă în voie pe obraji. A învățat un lucru în noaptea aceea.

Deținuții, da, Hanlon Dawes își cunoștea deținuții. Dar sufletele numai Dumnezeu le cunoaște.

La mănăstire, Marie a luat-o pe călugăriță de mână.

– Unde este părintele duhovnic? De ce nu este aici? De ce ne-a părăsit?

– Nu v-a părăsit, spuse maica stareță. Dar trebuie să plecați. Magul va veni mai întâi aici.

Apucându-le pe amândouă de mână, călugărița le-a condus în grabă pe coridorul din piatră al mănăstirii. Afară izbucnise o furtună puternică, iar vântul bătea cu furie. În capelă, călugărițele se adunaseră în jurul altarului și înălțau rugi spre Ceruri. Nu există mijloace de luptă împotriva forțelor răului, astfel încât credința în Dumnezeu pare să fie singura armă. De aceea, călugărițele au hotărât să rămână la mănăstire – de dragul lui Marie și al fetei ei.

– Veniți cu mine!

Din capelă, ele au coborât treptele spre criptă. Într-un colț, se zărea o rază de lumină. Catherine de Benedetto a îngenuncheat lângă altar. Rachel s-a năpustit spre ea și a îmbrățișat-o cu putere, cufundându-se în iubirea pe care călugărița o revărsa prin toată ființa ei. În clipele acelea, lumea oamenilor și lumea spiritelor au început să fuzioneze. Călugărița s-a întors spre Marie și i-a luat mâinile într-ale sale.

– Dumnezeu m-a părăsit, șopti Marie.

– Nu spune asta! El te pune la încercare. Pe toți ne supune la încercări, deși o face într-un mod cu totul diferit. Va găsi însă o cale să ne salveze.

– Credința mea s-a risipit.

– Atunci, uită-te la fetița ta! În iubirea ta și în iubirea ei, Paul trăiește încă, pentru că fără iubire, nu am fi nimic. Trebuie să vă duceți la catedrală. Părintele duhovnic vă așteaptă acolo. Plecați acum!

– Vino cu noi! o rugă Marie.

– Nu. Apoi, murmură: Adio, Marie.

În timp ce Marie se uita în ochii acestei slujitoare a Domnului, ea și-a văzut viitorul. Și-a văzut destinul și l-a acceptat. Dumnezeu o răsplătise într-adevăr.

– Roagă-te pentru sufletul soțului tău! spuse călugărița. El se află înaintea judecății acum.

Luând-o pe Rachel de mână, Marie a părăsit mănăstirea.

La ora 7.41 p.m., orașul San Francisco a fost zguduit de al doilea cutremur devastator, cu magnitudinea de 8,7 grade pe scara Richter. A izbucnit atunci și o furtună puternică. Dar toate acestea nu erau decât niște incidente minore dintr-o piesă de teatru cosmică. În momentul cutremurului, când lumea terestră și cea spirituală s-au unit pentru o clipă, umbra Magului s-a materializat în fața mănăstirii.

Tunetele și fulgerele brăzdau cerul cu furie, descătășând stihiile. Acoperișul capelei mănăstirii a fost cuprins de flăcări. În doar câteva secunde, întreaga structură s-a prăbușit, îngropându-le pe călugărițe. Printre flăcări și ruine, Magul se îndrepta trufaș spre altarul mănăstirii.

În criptă, înconjurată de flăcările ce amenințau să o mistuie în orice clipă în timp ce stâlpii din piatră începeau să cedeze din cauza căldurii și a greutății prăbușite deasupra, Catherine de Benedetto și-a privit în ochi dușmanul ale cărui forțe erau net superioare.

Magul stătea în fața ei, așa cum stătuse cândva înaintea lui Nero – un vrăjitor înveșmântat într-o robă lungă, un spirit invincibil, un maestru al magiei negre, ale cărui puteri deveniseră și mai mari în abisul întunericului. Cândva, fusese înfrânt de un om mai puternic decât el. Dar pescarul acela simplu nu se mai afla pe pământ. Acum el, Simon, avea să fie învingătorul.

Spiritul stihiilor vedea prezența sfintei: clopotul de lumină pură care o proteja, învăluind-o într-un nor al necunoașterii pe care nici măcar Magul nu îl putuse

străpunge de departe – un nor pe care trebuia să-l risipească dacă voia să descopere locul unde se adăpostiseră Marie și fetița ei.

Sfânta și îngerul întunericului și-au încrucișat privilegiile. Înconjurată parcă de un inel de foc, Catherine de Benedetto a început încercarea finală a credinței sale concentrându-se asupra imaginii pescarului.

– Catherine, spuse Magul cu o voce mieroasă, voi încerca să nu te distrug. Spune-mi unde sunt Marie și fetița ei și te voi proteja, îți promit!

Călugărița nu a rostit nici un cuvânt. Magul i-a arătat atunci moneda lui Iuda. El adoptase acum înfățișarea unui înger al luminii – un mesager, un sfetnic.

– Am fost trimis de Dumnezeu. Vei îndeplini voința Domnului dacă vei lua această monedă, Catherine. În mâinile tale, va înfăptui numai lucruri bune. Ia-o, copila mea! Vino cu noi, citește gândurile Domnului, căci amândoi suntem slujitorii Lui!

Călugărița a păstrat tăcerea. Deasupra lor, capela s-a prăbușit cu zgomot, zidăria ei distrugând tavanul criptei. Flăcările au început să mistuie altarul, apropiindu-se amenințătoare de Catherine de Benedetto, căldura lor arzându-i trupul. Magul a încercat din nou s-o ispitească.

– Tu ești doar o ființă umană, eu sunt un spirit. Ai făcut tot ce-ai putut, nu poți face mai mult. Nu uita, eu am pus la cale moartea primului apostol! Nu-mi pune răbdarea la încercare!

Sfânta a păstrat din nou tăcerea.

– Atunci așa să fie! spuse Magul, neputând găsi un punct de sprijin în sufletul ei. Așa să fie, sfântă călugăriță! Ai să mori dând greș.

Spunând acestea, Magul a ridicat moneda. Atunci, în timp ce acoperișul criptei se prăbușea, Magul a acoperit-o cu aripile întunericului. În jurul lor, scaunele, stativile crucilor de pe pereți, altarul însuși – totul s-a sfărâmat în bucăți.

În capela din basilica Sf. Petru, în timp ce se ruga, Ioan al XXV-lea a scos un geamăt și și-a dus mâna la inimă. Căci cea despre care crezuse că era singura ființă de pe pământ care va putea birui moneda fusese învinsă.

Cardinalul Benelli a străbătut coridorul împreună cu un muncitor. Acum stătea în fața zidului pe care fusese desenată crucea mare, roșie. Zidul pe care încercase să-l dărâme cu târnăcopul cu puțin timp în urmă.

– Sparge zidul!

Muncitorul i-a aruncat o privire în care se citea teama.

– Acesta este ordinul papei.

După câteva minute, muncitorul a făcut o spărtură în zid suficient de mare ca să permită accesul unui om. Benelli și însoțitorul său au intrat în camera plină de praf. Cardinalul a văzut în lumina obscură un sicriu din alabastru așezat pe un postament din piatră. Un sicriu simplu, fără nici un ornament.

– Deschide sicriul!

Muncitorul a introdus o rangă și a ridicat puțin capacul. Apoi, l-a dat la o parte.

– Acum poți să pleci.

Benelli a înlăturat în grabă giulgiul. Ceea ce a văzut l-a lăsat fără cuvinte. Căci – în ciuda celor o mie de ani trecuți, trupul era aproape intact, iar chipul osos al papei Silvestru al II-lea îl „privea“ de peste secole. Era

îmbrăcat în robele papale, iar pe piept avea mitra sfântă, însemnul funcției sale.

– O, Sfinte Părinte, te-am găsit!

Apoi a văzut ce căuta. În mâinile mumificate ale papei se afla un potir din aur. Benelli îl privea, fiind însă prea înspăimântat ca să-l atingă. În cele din urmă, l-a scos din mâinile fără viață, care păreau – chiar și acum – să-l strângă cu putere. Ținându-și respirația, Benelli a deschis capacul potirului.

A văzut atunci – protejată de apă sfințită – o monedă din argint, strălucitoare, așezată în interiorul unui mic crucifix. Unul din arginții lui Iuda, ce purta semnele pe care le scrijelise trădătorul Luminii Lumii. Benelli o privea, fascinat.

Deodată, Magul – aflat la mare distanță, dar atât de aproape cu spiritul său – a pătruns în gândurile cardinalului, ajutat de moneda eliberată de sub influența lui Silvestru. O monedă a cărei putere nu fusese distrusă, nefiind așezată în mormântul Sfântului Petru, o monedă despre a cărei existență Magul nu știuse nimic. Benelli a fost cuprins brusc de dorința de a o scoate din potir.

– Ia moneda! Cuvintele Magului îi răsunau clar și răspicat în minte. Ia moneda și vei avea puterea unui înger!

Benelli era tentat să dea ascultare acestor cuvinte. Poate că aceasta era într-adevăr voința Domnului. Poate că trebuia să folosească moneda împotriva Magului; să capete o înțelepciune și o putere uriașă cu ajutorul cărora îl va învinge pe îngerul întunericului. Nu era oare acesta un sfat divin?

Benelli s-a oprit însă în ultima clipă și a închis potirul. A început să tremure violent. Apoi, a părăsit mormântul, întorcându-se pe coridor. Deschizând încă o

dată potirul, și-a înmuiat degetele în apa sfințită și a scris în praful de pe zidul mormântului literele de pe monedă: SMRM – „Salvează-mă, Mântuitor al Lumii!”

Aceste cuvinte nu i se adresau lui Silvestru, ci lui însuși. Benelli cunoștea acum suferința lui Iuda. Acum, și credința lui era pusă la încercare.

Cardinalul a urcat scările, cu trupul încovoiat ca și când ar fi dus pe umeri o povară cumplită, sfâșiat între dorința de a deschide potirul și de a folosi moneda în propriul interes și dorința de a alunga demonul care îl ispitea. Cu fiecare pas pe care îl făcea, Magul îi vărsa picături de otravă în suflet, șoptindu-i:

– *Vei trăda. Nu te poți împotrivi. Este destinul tău.*

Marie alerga împreună cu fetița ei. Se îndreptau în fugă spre catedrală, cu respirația întretăiată.

Erau înconjurată de scene dezolante. Clădiri dărâmate, drumuri și șosele crăpate, gropi adânci, case cuprinse de flăcări – toate acestea erau consecințele dramatice ale cutremurului și ale replicilor lui. În depărtare, se auzeau strigătele soldaților care încercau să ofere ajutor victimelor prinse sub dărâmături. În aer pluteau spaima și incapacitatea de a înțelege și de a accepta motivele pentru care unul dintre cele mai materialiste orașe din lume era aproape distrus. Marie auzea și vedea tunelele și fulgerele care brăzdau cerul, dar nu a privit înapoi. La un moment dat, însă, Rachel s-a împiedicat și a căzut.

– Mami! a strigat ea disperată.

Marie a îngenuncheat lângă fetița prăbușită la pământ. Atunci, a privit înapoi pe drumul pe care îl străbătuseră. S-a aflat atunci față în față cu temerile care îi tulburaseră sufletul în ultimul timp. Moartea era pe urmele lor.

Marie și-a îmbrățișat fiica și s-a uitat pentru ultima oară în ochii ei.

– Fugi spre catedrală! Nu privi înapoi!

Rachel s-a agățat de ea, plângând. Marie s-a smuls din brațele ei. Apoi, a strâns-o din nou la piept, mângâindu-i părul bălai. În final, a convins-o să fugă.

– *Nu te uita înapoi!*

Apoi, s-a ridicat în picioare ca să-și înfrunte dușmanul.

Drumul din fața ei era învăluit în întuneric. Atunci, a auzit zgomotul fatidic al aripilor pe care Magul le-a întins asupra ei – un înger atotputernic, mai negru decât noaptea. Vrajitorul a pătruns în gândurile lui Marie, generând viziuni apocaliptice. Spectrul înspăimântător era încadrat – la dreapta și la stânga – de lupi uriași, gata s-o sfâșie. În spatele lor, forme contorsionate de oameni și animale dansau frenetic într-o ceață deasă, tipând cumplit și apropiindu-se amenințători de Marie. Magul a început să înainteze. Cu fiecare pas pe care îl făcea, moartea ei era din ce în ce mai aproape.

– Dă-mi fetița!

Marie a strigat numele lui Paul. Nu i-au răspuns decât niște hohote de râs hidoase, scoase de străjerii celor condamnați la întunericul veșnic.

– Paul nu mai există, i-a răspuns îngerul. A murit și odată cu el vor muri toți cei pe care i-a iubit cândva. Căci această lume aparține stăpânului Țarinii sângelui.

Marie și-a aruncat privirea spre catedrală. Fiica ei ajunsese aproape de trepte. Atunci, Rachel s-a întors.

S-a uitat înapoi.

Magul a scos un strigăt triumfător; prinsă în capcana voinței sale, fetița a căzut în mrejele lui. Văzând soarta ce o aștepta pe fiica ei, Marie s-a îndreptat spre Mag,

blestemându-l și renegându-l. Dar era prea târziu; eforturile ei erau zadarnice. În mâna Magului a apărut sabia morții.

Simultan, înaintea ochilor lui Marie, a început să se desfășoare viziunea pe care călugărița i-o arătase în criptă. Percepția fetei era însă cu totul diferită. Privindu-și mama care murea, spiritul ei – similar cu trupul ei fizic – s-a înălțat spre cer. Și-a ridicat brațele ca și când ar fi încercat – chiar și dincolo de moarte – să-și apere fetița.

Dar nu va reuși. Lupii din suita Magului s-au repezit spre spirit, sfâșiindu-l și trăgându-l spre pământ. Dar el a dispărut brusc.

Magul și haita lui și-au continuat marșul ucigaș prin lume.

Cardinalul Benelli străbătea cu greutate tunelul, îndreptându-se spre biserică. Drumul părea să nu se mai sfârșească și – cu fiecare pas – moneda lui Iuda devenea din ce în ce mai grea.

Căci puternicul cardinal, ascuns între zidurile Vaticanului, a reușit cu ușurință să nu cadă în păcatele oamenilor de rând. Dar de păcatul mândriei, în capcana căruia cad până și îngerii, este greu să scapi. Magul îl îndemna neconștient să deschidă potirul și să folosească moneda pentru propriul său interes. Prins în mrejele dorinței de a-și ajuta semenii dintr-un post bine situat, cardinalul simțea din plin greutatea propriei ambiții.

Oare vocea Magului nu era a lui?

– Ești destinat să devii papă. Nu asta este dorința ta secretă? Acesta este motivul pentru care Ioan al XXV-lea ți-a spus să aduci moneda. El va muri în curând.

Cardinalul s-a oprit în tunelul subteran. Tremura din toate mădularele. Zidurile au dispărut dinaintea sa, lăsând locul unor scene de o intensitate aparte. Într-o clipă, împărățiile lumii s-au perindat prin fața ochilor săi. Măreție, putere și glorie.

– Ia moneda, ia moneda! Cuvintele Magului îi răsunau stăruiitor în urechi.

– Nu pot să merg mai departe, se văită Benelli. Dar și-a continuat drumul.

În timp ce Benelli străbătea propria *via dolorosa*, încovoiat de propria-i mândrie, nu-și dădea seama că purta pe umeri doar o parte foarte mică din adevărata greutate a monedei. Căci – deși Benelli nu avea de unde să știe asta – cineva mergea alături de el.

Cu aproape două mii de ani în urmă, un pescar simplu urmase aceeași cale în drumul său spre locul unde avea să fie crucificat pentru plăcerea mulțimii. Crima sa rămăsese nedescoperită, dar Nero nu uitase că primul apostol îl omorâse pe vrăjitorul lui preferat și voia să se răzbune.

Deși trăise într-un alt timp decât puternicul cardinal, pescarul cel simplu purta pe umerii săi greutatea ispitei lui Benelli. Și – în timp ce primul apostol încerca să-l salveze – propriile sale păcate erau purtate de Cel a cărui dragoste nu va secătui niciodată, chiar dacă universul însuși avea să dispară.

În fața catedralei, Magul s-a apropiat de fetiță, nepăsător față de chinurile prin care trecea Benelli. Rachel l-a privit pe înger cu intensitate. Apoi, sub imperiul unei forțe care nu era a ei, s-a întors spre treptele catedralei.

Acolo stătea părintele duhovnic.

CAPITOLUL 38

„Și am văzut un alt loc dincolo de acela, un loc sordid, un loc al supliciilor, și ei erau pedepsiți, iar îngerii care îi pedepseau erau înveșmântați în straie negre, așa cum era și locul acela [...] și am mai văzut un lac plin de lavă, unde se aflau cei care s-au îndepărtat de calea cea dreaptă, iar îngerii, călăii lor, îi supuneau la cazne.“

Apocalipsa lui Petru, Fragment din Akhim, v. 21

Alergând pe treptele catedralei, Rachel și-a îngropat fața în sutana călugărului.

Magul era înconjurat de spiritele iadului, ființe cu chipuri contorsionate de ură și răutate. Pe trupurile oamenilor, sau spectrelor aidoma oamenilor, cu trăsăturile sluțite de propriile lor fărădelegi, erau încolăciți șerpi. În spate, veghea o armată de suflete rătăcite, pe care Magul le încătușase în lanțurile sclaviei sale până în Ziua Judecării de Apoi.

Rachel privea spectacolul înspăimântată, ațintindu-și ochii mari, rotunzi și luminoși spre întunericul nemărginit.

De data aceasta, nu era vorba de o poveste, ci de o realitate – o realitate supranaturală.

Nu mai stătea pe treptele catedralei. Se afla pe treptele unui templu destinat sacrificiilor din Roma; podeaua și pereții erau plini de sânge. În acest timp, călăul ei nemilos își croia drum spre ea, promițându-i o moarte cumplită.

– Nu te uita la ei!

Călugărul a întins mâna, iar treptele catedralei au fost cuprinse imediat de flăcări. Văpăile se ridicau spre cer, obligând spiritele răului să dea înapoi. Magul spumega de furie. Din întuneric, alături de el, au apărut alte două spectre, invocate de puterea monedei, ce purtau pe cap coroane de aur. Împreună, cele trei forțe ale întunericului au străpuns flăcările și au început să urce treptele catedralei. Focul s-a domolit, apoi s-a stins.

Călugărul și fetița s-au retras în catedrală înainte ca puterile înspăimântătoare ale iadului să-i nimicească. Preotul a rostit atunci câteva cuvinte de exorcizare:

– Te alung pe tine, spirit impur, care ești fantoma dușmanului. Te alung pe tine, ființă a focului, prin puterea celui care a creat toate lucrurile. Fie ca răutatea să dispară de aici și să primească binecuvântarea și sfințirea numelui Său atotputernic!

La ordinul părintelui duhovnic, ușile din stejar ale catedralei s-au închis singure. Dar au fost apoi imediat smulse din balamale și aruncate într-o parte. Magul a intrat în catedrală. Și atunci a vorbit. Nici un cuvânt nu a ieșit însă de pe buzele lui, dar părintele duhovnic a receptat gândurile pe care acesta le transmitea:

– Nu ai nici o putere împotriva monedei. Dă-mi fetița! Pe ea o vreau.

Catedrala s-a cufundat în întuneric. Tablourile de pe pereți, statuile, baptisteriul, totul a dispărut, înghițit în bezna adâncă, în timp ce Magul pătrundea în mintea călugărului și a fetei, suprapunându-și gândurile cu ale lor. Ei se aflau acum într-un templu, lângă altarul însângerat. Scenele sacrificiilor înfățișate pe pereți păreau îngrozitor de vii. În mijlocul acestui carnagiu, a apărut un alt spectru – întunecat și trist. Fantoma lui Marie își privea fetița și îi făcea semn să vină la ea.

– Rachel, a strigat călugărul, este o imagine falsă, o iluzie.

Dar pentru că Magul pusese deja stăpânire pe voința ei, fetița s-a smuls din strânsoarea călugărului. Părintele duhovnic a oftat din greu. Simțea că puterile îi slăbesc. A închis ochii și a început să se roage.

Deodată, o lumină puternică l-a învăluit ca într-o mantie pe călugăr sub imperiul iubirii pe care o transmitea o călugăriță sfântă. Precum valurile unui ocean imens, dragostea lui Catherine de Benedetto se revărsa asupra spiritului părintelui duhovnic – nestăvilită și sublimă, scaldând veșmintele călugărului în lumina cea mai pură.

Magul îi vedea pe amândoi în planurile mistice – două forme care fuzionaseră, devenind un întreg prin puterea dragostei, o forță pe care nici măcar un înger al întunericului, împreună cu acoliții săi, nu îndrăznea să o atace. Întinzând mâna, părintele duhovnic a invocat spiritul lui Marie, puterea extinzându-se și mai mult pe tărâmul luminii.

– Copila mea, iat-o pe mama ta!

O coloană de foc a apărut lângă preot. Văzând apariția strălucitoare a mamei ei, pe care Domnul o primise

în brațele Lui, simțind iubirea care se revărsa spre ea dincolo de granițele morții, Rachel a reușit să se desprindă de viziunile apocaliptice pe care le genera Magul. În acest timp, ei se apropiau tot mai mult de altarul catedralei. Izvorul puterii lor aproape secătuisese, iar Magul încă nu își revelase adevărata forță.

Acum el a ridicat moneda lui Iuda, invocându-i puterea.

Catedrala a dispărut din fața ochilor lor. Podeaua s-a lichefiat, pereții s-au topit cuprinși de flăcări și totul în jurul lor s-a cufundat în beznă. Cele două spirite – călugărul și fetița – traversau un lac incandescent în drumul lor spre abisurile iadului. Drumul îngust și luminos pe care îl aveau în față a început să fie învăluit de întuneric, dispărând ca și cum ar fi fost înghițit de o mlaștină.

Formele spirituale ale preotului și Magului și-au schimbat înfățișarea pe când se confruntau în ultima bătălie. Spiritul lui Catherine de Benedetto l-a provocat pe îngerul întunericului în planurile mistice, dincolo de cel de al nouălea plan astral, în timp ce credința preotului începea să se diminueze și să piară.

Rachel a coborât acum pe ultimele trepte ale lumii revelațiilor dezvăluite vreodată oamenilor și îngerilor. Magul îi apărea sub formele cele mai cunoscute, sub înfățișările primordiale ale răului, așa cum acesta ne apare în lumea fizică. El s-a transformat, așadar, într-un șarpe, ce stătea încolăcit, gata de atac. Preotul a luat înfățișarea unui vultur. Magul s-a metamorfozat într-un lup feroce. Călugărul a devenit un leu. Magul a adoptat imaginea hâdă a unui țap. Călugărul s-a transformat într-un inorog.

În cele din urmă, părintele duhovnic și fetița s-au prăbușit într-un întuneric fără de sfârșit. Ei coborau pe

cărarea stângă din cele două aflate la răscruce și cu fiecare pas pe care îl făceau, puterea călugărului și a sfintei se diminuea considerabil. Viziunea răului în care Magul i-a învăluit devenea din ce în ce mai veridică, deoarece moneda revărsa tot mai multă otravă.

Papa Silvestru al II-lea rostise, așadar, adevărul.

Nici un suflet viu, nici chiar sufletul părintelui duhovnic, înzestrat cu puteri supranaturale, nu putea să se opună puterii acestei monede – o monedă pentru care Mântuitorul Însuși fusese trădat.

În spatele capelei s-a deschis o ușă. Papa s-a întors spre Benelli.

Ce schimbări surveniseră în doar câteva clipe în înfățișarea puternicului cardinal! Pe chipul său se citea o suferință nemărginită – o suferință spirituală. Ochii îi reflectau doar o parte din chinurile care îl măcinau. Cu mâinile tremurânde, el ducea potirul în care se afla moneda papei Silvestru.

– Vedeți? Nu v-am trădat, spuse el cu vocea stinsă.

Ioan al XXV-lea l-a privit cu ochii plini de lacrimi.

– Fii binecuvântat! răspunse el.

Luând potirul, pontiful s-a întors la altar și a închis ochii. Apoi, a spus cu glasul răsunător:

– Tată, Biserica Ta este în pericol!

Căci Ioan al XXV-lea știa că puternicul edificiu care era basilica Sf. Petru, dar și întreaga Biserică se bazau pe o singură fundație umană. Credința.

Peste această stâncă, forțele răului nu puteau să treacă. În plus, despre un singur lucru, în textul redactat de Biserică referitor la vrăjitorie – *Malleus Maleficarum* – se spun foarte puține lucruri, și asta în mod deliberat:

Nu se cuvine să vorbim despre puterea Cheilor încredințate capului Bisericii, care este locțiitorul lui Hristos; căci se știe că – pentru binele Bisericii – Hristos a conferit Bisericii și locțiitorului Său toată puterea pe care Dumnezeu o poate încredința unui om simplu.

Ioan a ridicat potirul în care se afla moneda lui Iuda și a invocat credința.

– Dacă servitorul Tău, Silvestru, a convertit această monedă în bine, în așa fel încât să anuleze puterile monedei care încearcă să-Ți distrugă Biserica, voi încerca – în numele Tău – să mântuiesc sufletul lui Paul, pierdut întru Domnul.

Când papa a rostit numele lui Silvestru al II-lea în fața altarului, Benelli „a văzut“ adevărata natură a acestui pontif atât de controversat. Un suflet măreț; un om care purtase pe tot parcursul pontificatului său stigmatul celor care încercaseră să-l denigreze – pe el și iubirea sa închinată Domnului. Silvestru nu răspunsese niciodată injuriilor și acuzațiilor șocante care îi fuseseră aduse. Păstrase tăcerea până la ultima sa spovedanie.

El purtase la piept, toată viața sa, moneda lui Iuda, pe care o fixase în interiorul unei cruci de argint pentru ca izvorul răutății ei să sece și să fie înlocuit de cel al dragostei. Silvestru păstrase taina faptelor sale pentru ca îngerii întinericului să nu descopere schimbarea survenită și pentru ca moneda să poată fi folosită la timpul convenit. Înainte de a muri, Silvestru al II-lea binecuvântase moneda în fața mormântului Sfântului Petru. Numai în ultimele sale clipe de viață, acest papă extraordinar mărturisise adevărul – în fața lumii și a lui Dumnezeu: „Căci

mintea mea nu a încuviințat niciodată jurământul acela, nu, ticăloșia aceea.“

Silvestru al II-lea nu își vânduse sufletul nimănui. Îl dăruise – din proprie voință – Mântuitorului său.

Cardinalul Benelli, care simțise doar pentru scurt timp puterea de ispitire a monedei, se întreba cum reușise papa Silvestru să poarte această cruce atâta amar de vreme. Sufletul îi era copleșit de umilință.

Ioan al XXV-lea a coborât potirul. El a închis ochii.

Într-un alt loc, stând în fața altarului catedralei împreună cu Rachel, părintele duhovnic pășea pe cărarea morții. În agonia sa, el a invocat imaginea unei cruci, dar aceasta s-a spulberat.

– Ai dat greș, spuse Magul. Nimeni nu se poate opune puterii monedei. Cu ajutorul ei, continuă el, arătând-o pe Rachel, tatăl acestei copile s-a lepădat de Dumnezeu și și-a renegat mântuirea. Din propria sa voință, și-a condamnat sufletul pe vecie și toți cei pe care i-a iubit, printre care și fiica lui, vor fi distruși.

Părintele duhovnic și-a întors privirea spre Rachel. Dar el nu mai putea să vadă nimic. Totul în jurul său era cuprins de flăcări și întuneric. Iubirea, prietenia, speranța, compasiunea, percepția asupra propriei sale ființe – totul dispăruse. Îndepărtat de Dumnezeu, el a rămas singur. Dar spiritul său a glăsuț pentru ultima oară.

– Copila mea, spus el, întorcându-se spre fetiță, tatăl tău va fi mântuit. Apoi, a rostit cu voce tare: *Salva me, Redemptor Mundi!*

Magul și-a înălțat sabia. Sub ochii lui Rachel, aceasta l-a doborât pe preot în fața altarului. Moneda lui Iuda își îndeplinesc profecia cumplită. Nici o putere umană nu i

se putea opune. În cele din urmă, Magul s-a întors spre Rachel, ultima redută a iubirii lui Paul. El a îngenunchat înaintea ei.

– Micuțo, spuse el, deși oamenii nu știu asta, în clipa morții, eu mă înfățișez tuturor. Ți ofer, așa cum le ofer semenilor tăi, împărățiile lumii. Ți cer în schimb să-l slujești pe stăpânul meu.

Rachel nu a rostit nici un cuvânt.

Ea a ascultat-o pe mama ei. S-a întors spre altar și și-a oferit sufletul Domnului. În inocența ei, își dorea un singur lucru.

– Mântuiește-l pe tatăl meu!

În timp ce profeția papei Silvestru al II-lea se îndeplinea, Ioan al XXV-lea, urmașul celui pe umerii căruia Hristos își clădise Biserica, și-a dezvăluit – la rândul lui – puterea. Și ea se baza pe magie, dar era o magie adevărată. Cea mai puternică magie, necunoscută Magului, care exista încă înainte de întruparea sa fizică, înainte de geneză, înainte de nașterea timpului și a gândului, sălășluind în Divinitatea Însăși.

Iubirea necondiționată.

Pe când sufletul osândit al lui Paul zăcea în lacul pierzaniei, Ioan al XXV-lea, sub imperiul iubirii necondiționate, și-a unit spiritul cu cel al acestuia. Această dovadă de altruism a creat o legătură subțire între sfânt și păcătos – o legătură de iubire.

Treptat, sufletul părintelui duhovnic, al lui Catherine de Benedetto și al lui Marie s-au unit cu cel al lui Paul și al lui Ioan al XXV-lea. Legătura a devenit un inel – un inel al dragostei, extins de sufletul lui Ben și al lui Florence. Și alții s-au alăturat acestui inel, căci înaintea

tronului lui Dumnezeu, Melanie și Laura Dukes, victimele care doreau să se facă dreptate, au iertat ceea ce doar ele puteau să ierte. Inelul s-a transformat într-un nod puternic.

Milioane și milioane de oameni de pe pământ au conferit o putere și mai mare acestui nod spiritual prin rugile pe care le înălțau Cerului pentru Sfântul Părinte, predecesorii și cardinalii săi. Puterea a devenit cu atât mai mare cu cât sufletele papilor din vremuri demult apuse, printre care și cel al sfântului Silvestru al II-lea, netulburate de timp sau de diavol, și-au dovedit încă o dată dragostea și credința. Și mai mult decât atât!

Aceste noduri umane, mici și nesemnificative în sine, au creat o plasă – o plasă a iubirii – atât de strânsă și de puternică, încât nici cel mai mic peștișor nu s-ar fi putut strecura printre ochiurile ei și cu siguranță, nu cel pe care Atotputernicul hotărâse să-l salveze cu mult înainte de a se naște. Căci răzbunarea era numai a lui.

În timp ce arginții lui Iuda își anulau puterile, Magul – care putea să creeze imagini apocaliptice în mintea altora – avea acum propria sa viziune. Calea începea să se deschidă și în fața lui – atotputernicul înger al întunericului.

Simon Magul a văzut că – în timp ce distanța spirituală dintre un om și un înger este imensă – distanța dintre un înger și un arhanghel este și mai mare. Și distanța dintre celelalte cete îngerești și heruvimi și serafimi este uriașă. Și același lucru era valabil și în Templu. În ciuda faptului că această cale este eternă, ea poate fi ușor recunoscută, deoarece toate ființele umane și spirituale pășesc pe acest drum spre lumină – deși unii au trăit în întuneric foarte mult timp.

Pe malul lacului disperării, mergea un pescar umil, pe care forțele răului nu-l puteau atinge. Magul a fost copleșit de spaimă când și-a văzut fostul adversar și a scos un țipăt cumplit. Dar stăpânul său nu l-a auzit; căci nu venise vremea lui. Atunci, Sfântul Petru, cel mai mare pescar dintre oameni, și-a aruncat plasa peste lac.

Lumina a spulberat întunericul. A fost ultimul lucru pe care l-a văzut Paul. Hieratică, transcendentală, îndurătoare, întrecând orice percepție umană despre îndurare, această lumină nu-l va părăsi niciodată. Spre deosebire de percepțiile oamenilor sau ale îngerilor, aceasta *era* realitatea. Singura realitate.

Lumina adevăratului Stăpân al Țării.

EPILOG

„Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui! Aceasta este datoria oricărui om. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bun, fie rău.“

Ecleeziastul 12:13

Cardinalii Benelli și Hewson stăteau în grădinile Vaticanului.

Pentru că își terminase povestea despre arginții lui Iuda, Benelli a aruncat o privire în jur – delectându-se cu frumusețea culorilor atât de vii ale lalelelor și narciselor, care se legăneau blând în adierea vântului, cu măreția norilor care pluteau pe cerul senin, dar și cu splendoarea unică a cupolei basilicii Sf. Petru, care se ridica semeață deasupra lor. Apoi, s-a uitat la însoțitorul său și a oftat adânc.

– Căci numai prin iubirea celorlalți sufletele noastre pot fi mântuite.

Aceste cuvinte i-au cufundat în gânduri. În cele din urmă, Benelli s-a ridicat în picioare.

– Este timpul să plec, spuse el. Bătrânii trebuie să se retragă. Și acum este rândul meu.

Ei au străbătut din nou grădinile. Benelli și-a luat în gând rămas-bun de la ele. Hewson pășea alături de el.

– Așadar, fata pe care am văzut-o de dimineață la mormânt este Rachel? întrebă el.

– Da, răspunse Benelli, iar mormântul în fața căruia se ruga este cel al părinților ei. Vine aici în fiecare zi de șase ani. Paul și Marie sunt înmormântați împreună într-un loc unde forțele răului nu-i pot atinge. Iar în apropiere se află mormântul părintelui duhovnic. Aceasta a fost voința Sfântului Părinte.

– Și Catherine?

– În mănăstirea de la Benedetto. Benelli și-a înălțat privirea spre statuile care împodobeau colonadele basilicii Sf. Petru. Mulți sfinți din această lume sunt cunoscuți numai de Dumnezeu.

– Ce s-a întâmplat cu celelalte două monede?

Cei doi au trecut pragul verandei, ajungând din nou în biroul lui Benelli. De la lumină la întuneric. Cardinalul a ridicat din umeri.

– Cine știe? Este puțin probabil să auzim de ele mult timp de acum încolo. Dar toți oamenii sunt supuși ispitei. Aceasta este singura certitudine, în afară de moarte. Forțele răului pot să atingă chiar și inima Bisericii. Nu trebuie să uităm niciodată asta și să fim mereu cu ochii în patru.

Benelli și-a scos din jurul gâtului o cruce din argint, pe care a pus-o pe birou. Avea o formă ciudată – în centru, exista un spațiu gol. Era locul care găzduise cândva o monedă.

– Este timpul să plec, cardinale. Sunt convins că ceremonia de învestire va fi un succes mâine. Sper că vei purta crucea aceasta ca semn al dragostei mele, dar și în amintirea secretului pe care ți l-am împărtășit. A stat la gâtul papei Silvestru al II-lea. Domnul să te binecuvânteze!

Hewson l-a privit pe Benelli. Nu mai era un prinț atotputernic al Bisericii. Devenise din nou un simplu preot. O, zădărnicie a zădărniciilor! Cât de efemere sunt gloria și puterea umană!

– Fii binecuvântat pentru tot ce ai făcut pentru noi! spuse Hewson. Sper să te bucuri din plin de timpul dedicat meditației.

Benelli i-a răspuns cu un zâmbet încărcat de regrete.

– De fapt, am făcut prea puține lucruri pentru Biserică, spuse el. Cred că în toți acești ani am învățat doar două lucruri importante.

– Și anume? întrebă Hewson. Bătrânul devenea cumplit de sentimental.

– Există doar un singur Dumnezeu și El își iubește toți copiii necondiționat.

– Înțeleg, spuse Hewson.

– Nu cred, răspunse Benelli. El i-a aruncat o privire vicleană. Dacă am înțelege într-adevăr acest lucru, lumea noastră ar fi cu totul alta. Adio, cardinale!

Hewson l-a urmărit pe bătrân îndepărtându-se pe coridor. Apoi s-a așezat pe scaunul predecesorului său. Nu a pus mâna pe crucifixul din argint, pentru că se gândea la alte lucruri. Curând, însă, cineva a bătut la ușă. Și-au făcut apariția doi preoți, ce țineau în brațe un vraf de cărți din biblioteca lui Hewson.

– Unde doriți să le așezăm? Ni s-a cerut să vă ajutăm să vă despachetați lucrurile.

Cardinalul a pus ochii pe primul raft dintr-o bibliotecă goală.

– Ce ziceți să le punem acolo? Dați-mi-le mie!

Hewson s-a urcat pe o scăriță din lemn. Luând câteva cărți în brațe, a început să le așeze pe raft. Unul dintre preoți a ieșit ca să mai aducă volume în timp ce celălalt îi dădea cardinalului alte câteva cărți. Hewson s-a aplecat după ele. Atunci s-a auzit un sunet metalic. Ceva căzuse pe podea.

Tânărul călugăr s-a aplecat și a ridicat obiectul.

– A căzut din buzunarul dumneavoastră, cardinale, spuse el, privind-o cu atenție. Este o monedă. Foarte veche și cu totul neobișnuită.

Hewson l-a privit cu o licărire în ochi.

– Da, spuse el. *Este* o monedă cu totul neobișnuită.

NOTA AUTORULUI

Această carte este o operă de ficțiune și nu-și propune să reprezinte doctrina vreunei Biserici. Cu toate acestea, anumite aspecte din roman se bazează pe fapte reale sau pe legende ecleziastice. Printre acestea, menționăm:

- Crucificarea și mormântul Sfântului Petru
- Obeliscul din fața basilicii Sf. Petru
- Arhivele secrete (inclusiv Turnul Vânturilor și Camera Meridianului)
- Legendele papei Silvestru al II-lea și a lui Simon Magul
- Persecuțiile împotriva Bisericii inițiate de Dioclețian și Iulian Apostatul
- Viața imorală a papei Ioan al XII-lea și profanarea basilicii Sf. Petru de către sarazini
- Împăratul Nero și Circul lui Nero
- Arginții lui Iuda
- Lucrarea ecleziastică *Malleus Maleficarum* – Codul de Procedură Penală pentru condamnarea vrăjitoarelor.

Vă oferim în cele ce urmează câteva informații referitoare la aceste aspecte:

1. Crucificarea și mormântul Sfântului Petru

Se pare că Sfântul Petru a fost îngropat într-un șanț săpat într-un cimitir păgân din apropierea Circului lui Nero, într-o

zonă situată în afara Romei, cunoscută sub numele etrusc de Colina Vaticanului.

Se pare, conform Bisericii Catolice, că mormântul său se află la zece metri adâncime sub altarul actual al basilicii Sf. Petru, dedesubtul altarelor ridicate de papii Clement al VII-lea (în anul 1594), Calist al II-lea (în anul 1124) și Grigore cel Mare (în anul 595), al monumentului ridicat de împăratul Constantin în jurul anului 315 și al chivotului (cunoscut sub numele de Tropaion sau Monumentul Victoriei) ridicat de papa Anicetus în jurul anului 160. Acest chivot a fost construit într-un zid de cărămidă roman ridicat peste mormânt la câțiva ani după îngroparea Sfântului Petru în locul acela. Săpăturile efectuate în 1940 au scos la iveală oasele unui bărbat, care – în momentul morții – se apropia de șaptezeci de ani, căruia îi lipseau picioarele și care fusese acoperit cu o robă țesută din fir de aur. Pentru mai multe detalii, vezi:

- Guarducci, *The Tomb of St Peter* (Harrap, 1960)
- Toynbee & Perkins, *The Shrine of St Peter and the Vatican Excavations* (Longman, 1956)
- Walsh, *The Bones of St Peter* (Victor Gollancz, 1983)

Surse bisericești susțin că Sfântul Petru a fost răstignit cu capul în jos în jurul anului 67 în Circul lui Nero, ale cărui vestigii se află în prezent sub (sau în apropierea) basilicii Sf. Petru. Se pare că trupul apostolului a fost îngropat de Marcellus, un roman convertit la creștinism. Pentru mai multe detalii, vezi:

- Rhodes James, *The Apocryphal New Testament, Acts of Peter* (OUP, 1924)
- *Encyclopedia Britannica*

Pentru cuvintele aparținând Sfântului Petru (p. 80 din carte), vezi Rhodes James, *op. cit.* Despre capacitatea Sfântului Petru de a birui porțile iadului (p. 160) și despre puterea sa de a lega și dezlega (p. 467), vezi Evanghelia după Matei, capitolul 16, versetele 18–19.

Despre refuzul papei Iulius al II-lea de a muta mormântul Sfântului Petru (p. 161–162 din carte), vezi opera istoricului roman Egidio de Viterbo. Despre vechea biserică Sf. Petru și decorarea mormântului Sfântului Petru (pp. 465–466), vezi Toynbee & Perkins, *op. cit.*, Seldes, *The Vatican* (Kegan Paul, 1934) și *Encyclopedia Britannica*.

2. Obeliscul din fața bisericii Sf. Petru

Acest obelisc egiptean din secolele XVIII–XV î.Hr. a fost plasat inițial în Circul lui Nero (pp. 292 și 400 din carte). În prezent, se află în piața Sf. Petru, fiind amplasat în actuala locație în anul 1586.

3. Biblioteca Vaticanului și arhivele secrete

Despre Biblioteca Vaticanului și arhivele secrete (inclusiv Turnul Vânturilor și Camera Meridianului), vezi Ambrosini, *The Secret Archives of the Vatican* (Eyre & Spottiswoode, 1970). În Turnul Vânturilor se află acum apartamentele papale.

4. Legenda papei Silvestru al II-lea (999–1003)

Chiar din timpul vieții acestui papă, au circulat zvonuri în întreaga Europă potrivit cărora ar fi fost înzestrat cu puteri satanice și ar fi fost tot timpul însoțit de un câine negru. Despre natura acestor legende (și citatul de la pp. 248–249 din carte referitor la pactul lui cu diavolul), vezi:

- Butler, *The Myth of the Magus* (Cambridge, 1948)
- Platina, *Lives of the Popes (Liber Pontificalis)*, 1479, în latină)

În lucrarea sa, Platina, bibliotecarul papal, susține că Silvestru a fost ajutat de diavol (p. 247 din carte) și redă presupusa confesiune făcută de papă pe patul de moarte (p. 252). În ceea ce privește epitaful ambiguu al lui Silvestru din biserica San Giovanni in Laterano, cuvintele lui Ioan Diaconul și legenda potrivit căreia mormântul său prevestește moartea papilor (pp. 339–340), vezi:

- Mann, *The Lives of the Popes in the Early Middle Ages* (Kegan Paul, 1932)
- Döllinger, *Fables Respecting the Popes of the Middle Ages* (Rivington, 1871)

Pentru o perspectivă mai echilibrată asupra vieții lui Silvestru al II-lea, vezi Lattin, *The Letters of Gerbert and His Papal Privileges*, publicată în 1961, și Mann, *op. cit.* Despre redescoperirea mormântului papei Silvestru în 1648 și descrierea făcută de istoricul Rasponi (p. 399), vezi Mann, *op. cit.*

5. Legenda lui Simon Magul

Despre acest mare eretic și despre prăbușirea sa, vezi:

- *Faptele apostolilor* 8:9-24
- Rhodes James, *The Apocryphal New Testament* (OUP, 1924)
- Butler, *The Myth of the Magus* (Cambridge, 1948)
- Palmer, *The Sources of the Faust Tradition* (Octagon Books, 1936)
- Mead, *Simon Magus* (Londra, 1892, retipărită de Kessinger Pub.).

Despre filozofia Magului, puterile sale magice, felul în care a folosit banii disprețuiți de Sfântul Petru (p. 433 din carte și citatul din *Faptele apostolilor*, 8:20) cu ajutorul cărora a cumpărat o prostituată, Elena, care a devenit amanta lui, cât și despre legende referitoare la câinele negru care îl însoțea pretutindeni, despre palatul său de pe insula Tiberina și prăbușirea sa în fața Sfântului Petru, vezi Mead, *op. cit.*, dar și Palmer și *Catholic Encyclopedia* (1913). Pe locul unde se spune că Magul s-a prăbușit, găsindu-și sfârșitul pe Câmpul lui Marte, s-a ridicat biserica Santa Maria Nuove din Roma. În ceea ce privește citatul de la pp. 437–438 din carte preluat din *Faptele Sfinților Apostoli Petru și Pavel*, vezi Rhodes James, *op. cit.*

6. Dioclețian și Iulian Apostatul

Atât Dioclețian, cât și Iulian Apostatul au devenit cunoscuți în istorie pentru persecuțiile pe care le-au organizat împotriva religiei creștine. Despre ei, vezi:

- Williams, *Diocletian and the Roman Recovery* (Batsford, 1985)
- Eusebius, *History of the Church from Christ to Constantine* (traducere, Baltimore, 1965)
- Bowersock, *Julian the Apostate* (Duckworth, 1978)
- Browning, *The Emperor Julian* (Weidenfeld and Nicolson, 1975)

Despre afirmația Sfântului Ieronim potrivit căreia Iulian și-a trădat propriul suflet (p. 209 din carte), vezi Browning, *op. cit.* Despre ultimele cuvinte rostite de Iulian (p. 208), vezi *Encyclopedia Britannica*.

7. Ioan al XII-lea și jefuirea Romei

Despre viața șocantă a papei Ioan al XII-lea, vezi Mann, *op. cit.*, *Catholic Encyclopedia* (1913) și Rosa, *Vicars of Christ* (Bantam Press, 1988). Despre jefuirea Romei de către sarazini și profanarea basilicii Sf. Petru, vezi Platina și Toynbee, *op. cit.*

8. Împăratul Nero și Circul lui Nero

Despre Nero, vezi:

- Tacitus, *Annals* (Penguin, 1956), inclusiv pentru citatul de la p. 193 din carte
- Suetonius, *Lives of the Caesars* (Penguin, 1937)
- Griffin, *Nero: The End of a Dynasty* (Batsford, 1984)

9. Arginții lui Iuda

Despre trădarea lui Hristos pentru treizeci de arginți, despre căința lui Iuda și cumpărarea Țarinii sângelui (pp. 190–191 din carte), vezi Evanghelia după Matei, capitolele 26 și 27. Cât privește natura acestor monede (și ceea ce s-a întâmplat cu ele), nu cunosc nici o legendă ecleziastică.

10. *Malleus Maleficarum* etc.

Textul original al lucrării *Malleus Maleficarum*, aprobat de papa Inocențiu al VIII-lea, a fost publicat în latină în 1484 (pentru traducerea în engleză, vezi Rodker, 1924). Această lucrare a devenit Codul ecleziastic de Procedură Penală pentru pedepsirea vrăjitoriei. Ea nu a fost niciodată repudiată în mod oficial.

Despre ierarhia îngerilor (p. 444 din carte), vezi *Pseudo-Dionysius: The Complete Works* (traducere de Colm Luibheid, Paulist Press, 1987). Despre citatul aparținând papei Paul al VI-lea despre forțele răului (pp. 315), vezi Stanford, *The Devil: A Biography* (Heinemann, 1996). Despre rău și paranormal în concepția lui Jung, vezi:

- Jung, *The Undiscovered Self* (Routledge, 1983)
- Jung, *Memories, Dreams, Reflections* (Fontana Press, 1974, inclusiv pentru citatul de la pp. 383–384)
- Jung, *Answer to Job* (Routledge, 1979)

CUPRINS

Prolog	7
PEȘTELE	21
CAPCANA RĂULUI	135
PESCARUL	429
Epilog	493
<i>Nota autorului</i>	497

Acum două mii de ani, treizeci de monede l-au trădat pe Iisus. Opt dintre acestea, pe care Sfântul Petru nu a reușit să le distrugă, au intrat în posesia sufletelor negre...

MENIREA LOR A FOST SĂ TRĂDEZE ȘI SĂ DISTRUGĂ BISERICA.

Ele săvârșesc o operă malefică, îi aduc în lume pe îngerii întunericului, cărora nici o putere omenească nu li se poate opune.

CINCI DINTRE EI S-AU PUS ÎN SLUJBA DIAVOLULUI...

Dioclețian a pornit persecuțiile împotriva Bisericii. Iulian Apostatul a profanat moaștele sfinților. Un general din armata sarazinilor a devastat basilica Sf. Petru, distrugând marele altar. Papa Ioan al XII-lea locuia „într-un bordel în care diavolul era un oaspete de seamă”. Papa Silvestru al II-lea a încheiat un pact cu diavolul: sufletul lui în schimbul tronului papal.

Mai sunt trei monede ale lui Iuda în lume, iar...

RĂUL ESTE ÎNZESTRAT CU O RĂBDARE IEȘITĂ DIN COMUN.

colecția
SUSPANS

ISBN 978-973-143-000-3

9 789731 430003

www.nemira.ro